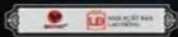

THE LÖC THẠM LĂNG

CATHERINE BYBEE

Tác giả có sách bán chạy nhất của New York Times, USA Today
Wall Street Journal, Amazon và Indie Reader

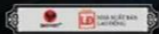

Thề ước thâm lặng

THẦN ĐỘC THĂM LĂNG

CATHERINE BYBEE

Tác giả có sách bán chạy nhất của New York Times, USA Today
Wall Street Journal, Amazon và Indie Reader™

Thề ước thâm lặng

Tác giả: Catherine Bybee

Người dịch: Nguyễn Mai Trang

Giá bìa: 102.000 đ

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 440

Ngày xuất bản: 26/08/2014

Chụp pic: sundaefruit

Type

Bùi Ngọc: 1-6

love_uknow58: 7-12

benxing: 13-18

carnation_1811: 19-24

Beta: sagelc91

Tạo prc: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Nguồn ebook: [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

DTV

Giới thiệu

Myra, một trinh nữ thời trung cổ mang trong mình dòng máu phép thuật Druid, phải chạy trốn mụ phù thủy Grainna ác độc bằng cách trốn tới tương lai. Cô đơn và sợ hãi ở thế kỷ hai mươi mốt, cô đã gặp gỡ một “hiệp sĩ ở thế giới hiện đại” – Todd Blakely, chàng cảnh sát đẹp trai nhưng đầy đa nghi.

Những lời nói dối liên tiếp của Myra khiến Todd không thể tin tưởng cô. Biết Myra đang giấu giếm nhiều điều nhưng anh vẫn bị vẻ trong sáng của cô hấp dẫn và cảm thấy mình phải che chở, bảo vệ cho cô trước sự đe dọa của mụ phù thủy độc ác. Định mệnh đã cuốn họ vào một thế

giới đây rầy bĩ ần và kích thích. Todd phải đối diện với sự thật và thay đổi cuộc đời mình mãi mãi. Liệu anh có đúng là hiệp sĩ mặc áo giáp mà Myra cần, hay phép thuật và dòng thời gian sẽ chia lìa họ?

“Bybee đã làm được một việc hết sức phi thường là đưa những cuốn tiểu thuyết lãng mạn thuộc thể loại Time Travel của cô chạm đến được trái tim độc giả. Trí thông minh và óc hài hước của những nhân vật cùng với cảnh đẹp như tranh vẽ là những yếu tố khiến độc giả mê mẩn.”

-Romance Junkies-

“Bybee đan xen quá khứ với tương lai bằng bút pháp tài tình, đôi chút phép màu, ít gam lãng mạn và tí ti hài hước.”

Từng trang sách là những tình tiết đan xen giữa quá khứ với tương lai, bằng bút pháp tài tình – đôi chút phép màu, ít gam lãng mạn và tí ti hài hước.

Thề ước thầm lặng (Silent vows) là một trong những tác phẩm thành công nhất thuộc thể loại Time Travel của Catherine Bybee.

Tác giả

Catherine Bybee là tác giả ăn khách nhất của các tờ:

- New York Times

- USA Today

- Wall Street Journal

- Amazon

- Indie Reader

Năm 2001, bà đã giành được giải thưởng More Than Magic – giải thưởng văn học cao quý dành cho các tác giả văn học lãng mạn pha viễn tưởng.

Tìm hiểu thêm thông tin về tác giả tại:

www.catherinebybee.com

Lớn lên ở tiểu bang Washington, nhưng sau khi tốt nghiệp trung học, Catherine Bybee đã

chuyển đến sống ở miền Nam California với hy vọng trở thành một ngôi sao điện ảnh. Phát chán với thời gian chờ đợi sự nổi tiếng đến với mình, Catherine đã quay trở lại trường và trở thành một y tá. Nhưng cuối cùng, sau mười năm làm y tá ở bệnh viện thành phố, giờ đây Catherine cống hiến phần còn lại của cuộc đời mình cho sự nghiệp viết lách.

Với nhiều series ăn khách như MacCoinnich Time Travel (đang được BachvietBooks xuất bản ở Việt Nam), Weekday Brides, Not Quite, Catherine Bybee đã trở thành tác giả ăn khách nhất của nhiều tạp chí danh tiếng trên thế giới như:

New York Times

USA Today

Indie Reader.

Catherine chia sẻ rằng quãng thời gian ở bên chồng và hai con trai cùng hơn mười năm làm việc tại bệnh viện đã mang lại cho bà nhiều vốn sống quý báu để viết nên những tác phẩm lãng mạn của mình. Phần lớn những chi tiết trong tiểu thuyết của bà được lấy cảm hứng từ các tình tiết xảy ra trong cuộc sống xung quanh. Catherine quan niệm rằng cuộc sống thực luôn thú vị hơn những điều hư cấu. Có lẽ đó là lý do khiến các tác phẩm của bà đến gần hơn với độc giả và dễ dàng chạm vào trái tim người đọc.

Tiếp nối cuốn tiểu thuyết *Phía sau một lời thề*, *Thề ước thầm lặng* là cuốn sách thứ hai trong series MacCoinnich Time Travel ăn khách của Catherine Bybee. Series này đã được bình

chọn vào top 10 tiểu thuyết xuyên không lãng mạn hay nhất trên Amazon. Năm 2011, Catherine đã giành được giải nhất trong cuộc thi More Than Magic Contest – giải thưởng văn học cao quý cho các tác giả văn học lãng mạn pha viễn tưởng với series này.

Thề ước thâm lãng được đánh giá là cuốn tiểu thuyết lãng mạn hư cấu hấp dẫn, trên nền một tình yêu ngang trái giữa hai con người thuộc hai thời đại khác nhau, và một chuyện tình đẹp như tranh vẽ trên từng trang sách hấp dẫn, khiến người đọc không thể rời mắt.

BachvietBooks

Mục lục

[Lời đề tặng](#)

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#) [Chương 4](#)

[Chương 5](#) [Chương 6](#) [Chương 7](#) [Chương 8](#)

[Chương 9](#) [Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#) [Chương 16](#)

[Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#) [Chương 20](#)

[Chương 21](#) [Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)

Lời đề tặng

Thân tặng Sandra, nữ hoàng ngữ pháp và hoạt náo viên trường kỳ cho mọi câu văn tôi viết.

Thân tặng Fran, biên tập và cũng là bạn của tôi. Cảm ơn anh rất nhiều vì số giờ làm việc và tình yêu mà anh dành cho dự án này.

Chương 1

Cuộc đời mình chấm dứt rồi.

Myra MacCoinnich cười ngượng về phía tử thần, và cô biết đó là tử thần của đời mình.

Vì sao chứ?

Vì sao tổ tiên và những linh hồn Druid bác ái lại điều khiển số mệnh của Myra bằng việc gửi cô tới tương lai vào thời điểm này?

Cưỡi ngựa ngay bên cạnh, chị dâu Tara chào cô với nụ cười rầu rĩ, nụ cười chứa đủ nghi ngờ sẽ để lại một lỗ thủng lớn trong trái tim Myra.

“Xa thế này là đủ rồi”, anh trai Duncan của cô tuyên bố khi dừng ngựa.

Myra trượt xuống từ lưng ngựa, khẽ vồ về nó lần cuối.

“Đây đâu phải là vĩnh biệt, Myra. Em sẽ gặp lại nó thôi”, Tara đặt một cánh tay lên vai Myra để động viên.

“Chúng ta đang làm việc đúng đắn chứ?”

“Những hình ảnh tiên đoán của mẹ đã bao giờ sai chưa?”

“*Nay*^[1].” Một hình ảnh tiên tri cực kỳ rõ ràng của mẹ cô đã cảnh báo rằng Myra sẽ chết nếu ở lại năm 1576.

[1] Nay: một từ gốc Scotland cổ trong thế kỷ mười sáu, có nghĩa là “không”. Đoạn sau Tara nhắc Myra nên dùng “No” (Không) thay vì “Nay” để phù hợp với ngôn ngữ thế kỷ hai mốt. Từ này trong văn bản sẽ được in nghiêng.

“Nói ‘No’ đi, Myra. Chưa tính đến việc vấp vấp với ngôn ngữ thế kỷ mười

sáu thì thế kỷ hai một cũng khó sống lắm rồi. Nếu khả năng tiên tri của mẹ Lara không bao giờ sai thì chúng ta buộc phải tin tưởng rằng em sẽ không an toàn khi ở lại đây. Em sẽ yêu thời đại của chị thôi.” Tara tặng cho cô một nụ cười thuyết phục hơn nhiều.

“Đến lúc rồi, nhóc”, Duncan gọi.

“Nhớ nhé, ‘Lizzy’ là cách gọi tắt của tên Elizabeth, Elizabeth McAllister.”

Myra gật đầu, hiểu rằng Tara đang tìm kiếm bất kỳ chi tiết nào còn bị bỏ sót về chị gái để giúp Myra trong tương lai, hay ít nhất thì họ cũng hy vọng như vậy.

“Nếu vì lý do gì đó mà chị ấy không nghe, hãy tìm Cassy. Cassandra Ross.”

“Chị đã nói với em tất cả những điều đó rồi. Em sẽ không quên đâu.” Myra cởi cái áo choàng nặng trĩu trùm bên ngoài bộ quần áo kiểu thể kỷ hai mốt. “Đây, em sẽ không cần thứ này nữa.” Cô không dám tin là mình sẽ sớm xuất hiện ở nơi công cộng với bộ đồ đang mặc.

Mắt Tara ngấn lệ.

Cái ôm mạnh mẽ của Duncan làm Myra cảm thấy ấm lòng. Cô vẫn nhớ

những câu cuối cùng mà em gái Amber đã thì thầm với mình đêm qua. Tara đang mang thai, nhưng cả hai đều chưa biết điều đó. Amber lúc nào cũng biết những chuyện như thế, giống như khả năng tiên tri của mẹ họ, Amber chưa bao giờ nhầm.

“Chúc mừng anh.”

“Vì điều gì?”, anh hỏi, buông vòng tay ôm cô ra để cúi xuống nhìn cô.

“Anh sẽ biết thôi.”

Duncan rời khỏi vòng tay cô để rải

các viên đá thánh thành một vòng tròn hoàn hảo. Anh chạm vào từng viên, cho chúng mượn một phần sức mạnh Druid để đưa Myra đi xuyên thời gian. Năng lượng đập dồn dập trong những hòn đá, chờ đợi.

Myra bước từng bước run rẩy đến đứng ở giữa vòng tròn. Cô lặp lại câu thần chú trong đầu. Năng lượng bùng lên.

“Thượng lộ bình an nhé”, Duncan nhấc một bàn tay lên. Gió bắt đầu xoay vần, hơi nóng cùng với ánh sáng phát ra, cháy rọi từ mỗi viên đá, vươn cao quá đầu cô thành một vòng xoáy muôn màu rực rỡ.

“Myra này?”, Tara hét lên, rõ ràng là đang cố làm cô phân tâm.

“Gì cơ?”

“Hãy bảo Lizzy đưa em tới Magicland cưỡi ngựa nhé. Cưỡi ngựa ở đó không sánh được với ở đây nhưng em sẽ thích đấy.”

Myra ôm chặt túi đồ vào ngực. Không khí trong vòng tròn cạn dần, đến hít thở cũng khó khăn. “Magicland, em sẽ nhớ.”

Cô muốn bỏ chạy khỏi vòng tròn đá,

khỏi nguồn năng lượng đang bắt đầu bao bọc cơ thể mình, nhưng thay vào đó, Myra cất cao giọng đọc thần chú, “Hỡi những viên đá và sức mạnh cổ xưa, hãy đưa tôi tới chỗ Lizzy một cách an toàn ngay bây giờ. Hãy bảo vệ an toàn cho tôi trước những hiểm nguy, những ánh mắt tò mò và ánh sáng ban ngày. Nếu các linh hồn tổ tiên đồng ý, xin hãy đưa tôi đi ngay lập tức.”

Mặt đất rung chuyển dưới chân cô. Cô bước lên trước, nôi khiếp sợ bủa vây từ mọi hướng. Không khí lấp kín phổi cô trước khi nổ ra thành một tiếng hét. Qua khóe mắt, cô chứng kiến cảnh Duncan ôm chặt Tara vào ngực.

Nguồn năng lượng bên trong vòng tròn được kìm giữ bởi những viên đá được phó thác cho riêng gia đình cô gặm lên. Cô không thể thoát ra được nữa. Đây là định mệnh của cô. Cảm giác hãi hùng trườn dọc xương sống rồi nổ bùng trong đầu cô, theo sau đó là cảm giác bình thản đến kỳ lạ.

Myra nhắm chặt mắt lại. *Magickland, Elizabeth McAllister, ôi, Chúa ơi.*

Mặt đất sụp xuống dưới chân cô và thời gian cuốn cô đi.

*Mất trí nhớ. Ai thềm tin cái chuyện
vớ vẩn đó không biết?*

Một người phụ nữ tỉnh dậy ở đảo Atlantis, chính giữa Magicland, trước khi nhân viên đầu tiên đến, và Todd cần phải lấy biên bản. Có vẻ là một món hời cho mấy gã luật sư háu đói.

Dân ăn vạ thì có đủ kiểu. Trên người cô gái này đầy chũm ăn vạ. Lúc nào cũng có người cố gắng tìm cách để mau kiếm được tiền.

Sỹ quan Todd Blakely hỏi người phụ nữ trung niên ở quầy tiếp tân của bệnh viện Anaheim General về nơi nhân viên

cấp cứu đã đưa Jane Doe đến, rồi đi tới thang máy.

Anh đi qua một bàn y tá và mỉm cười với cô nàng tóc vàng ngồi sau quầy đang liếc mình từ trên xuống dưới.

Rõ ràng là cô ta thích những gì mình nhìn thấy.

Anh không biết là do anh hay do cái phù hiệu và bộ đồng phục nữa. Sở cảnh sát gọi họ là “Những cô gái thích phù hiệu”. Những phụ nữ cố gắng hết sức để thu hút sự chú ý của bất kỳ ai đang mặc đồng phục, cảnh sát, cứu hỏa, họ chẳng thèm quan tâm. Còn đàn ông thì lợi dụng

sự chú ý của những người phụ nữ đó, điều này cũng giải thích cho tỷ lệ ly dị cao trong ngành.

Todd đi về phía phòng số 840 để thăm Jane Doe.

Sau cánh cửa khép hờ, anh nghe thấy tiếng cười khe khẽ. Tiếng cười ấy có phần vui vẻ quá mức với một người vừa tỉnh dậy mà không có chút ký ức nào.

Anh liếc qua cửa và thấy cô nàng *Mát trí* đang ngồi trên giường. Chiếc ti vi màn hình phẳng gắn vào tường bởi thanh chống đứng đưa trước mặt cô ta. Mái tóc màu nâu sẫm gần như ngả sang đen buông

dài từ trên vai xuống tận khuỷu tay. Cặp mắt màu nâu đen sâu thẳm phía trên hai gò má xinh đẹp và đôi môi đầy đặn mỉm cười trước một hình ảnh gì đó mà cô ta đang xem.

Todd cảm thấy không khí như bị rút cạn khỏi cơ thể mình. Jane Doe đẹp lộng lẫy.

Todd bốc đồng vươn thẳng vai và ép quai hàm mình bạnh ra. Anh sẽ phải thật cẩn thận. Người phụ nữ đẹp choáng váng như cô nàng trước mặt anh đây có cách để tước vũ khí của những cảnh sát kiên cường nhất.

Người phụ nữ trên giường giấu một nụ cười sau bàn tay.

Miệng Todd khô rang. *Chúa nhân từ!*

Áp lực sau mắt cô dần dần biến mất. Y tá gọi những viên thuốc trắng nhỏ xíu là ibuprofen, dù cô cũng không hiểu chính xác nó là gì nhưng vẫn cứ uống. Những gì Tara dạy cô đến giờ đã có tác dụng, khiến cô tin rằng tất cả những việc còn lại rồi sẽ diễn ra đúng như kế hoạch cả thôi.

Myra ngả lưng ra sau và một lần nữa nhớ lại cuộc đối thoại của cô và Tara, không lâu trước khi rời thế kỷ mười sáu.

“Chắc hẳn họ sẽ đưa em tới bệnh viện và tiến hành một loạt xét nghiệm. Cứ để họ làm, và vì Chúa đừng có hành động như thể họ đang cố làm hại em. Không phải đâu. Các bệnh nhân mất trí nhớ vẫn nhớ những việc làm hàng ngày, chỉ không nhớ mình là ai hay quên những người xung quanh họ mà thôi.”

“Nhưng em có biết thói quen sinh hoạt ở đó đâu.”, Myra nói.

“Chị biết. Khi không biết phải nói sao thì đừng nói gì hết. Cứ giả bộ ngây thơ. Em không nhớ gì cả. Tên, nhà, gia đình... không gì hết! Cuối cùng sẽ có

người gọi cảnh sát, hãy cho họ biết tên chị gái của chị, và từ đó họ sẽ lo liệu.”

“Em sợ, Tara.”

“Chị biết, chị cũng thế khi mới tới đây mà. Lizzy sẽ giúp. Hãy trao cho chị ấy thư của chị. Em có thể tin chị ấy.”

Tiếng chó sủa trên ti vi đẩy luồng ký ức ra khỏi đầu Myra. Cô không biết làm thế nào hình ảnh của con người tiến vào được trong cái hộp nhỏ đó, nhưng nó sẽ vô cùng có ích trong việc nghiên cứu những con người sống ở thời đại này.

Cô bật cười trước hình ảnh lũ chó đuổi theo đuôi của chính chúng và ngã lên nhau với những cái lưỡi dài ướt đầm.

Có người đang theo dõi.

Myra cảm nhận được sự hiện diện của anh ta trước khi ngược lên và thấy một đôi mắt xanh dương đang nhìn cô chăm chăm. Vẻ cau có trên mặt anh ta cũng làm cô lo lắng gần bằng bộ đồ oai vệ mà anh ta đang mặc, với những đường sọc và các góc nhọn, cùng một cái thắt lưng dễ phải nặng tới năm cân. Tấm phù hiệu bằng kim loại sáng bóng một cách kiêu hãnh trên túi của anh ta.

Người lạ mặt này để mái dài và cắt tóc ngắn đến mang tai. Nhận ra anh ta cũng trạc tuổi mình, một cơn sóng nhận thức khê khàng lan tỏa khắp người cô. Nhưng quai hàm mạnh mẽ của anh ta bạnh ra theo một cách khiến cho Myra biết rằng cô cần phải cẩn thận với những gì mình nói. Một cảm giác nôn nao kỳ lạ hình thành sâu trong bụng cô.

“Xin chào.” Myra ấn nút tắt cái hộp kì lạ đó đi rồi mỉm cười vì việc đó thật dễ dàng. “Tôi không thấy anh vào.”

“Không vấn đề.” Anh ta gạt đầu về phía ti vi. “Tôi đã quấy rầy rồi.”

“*Nay*. Xin thứ lỗi, ý tôi là “*No*”. Tất nhiên là không rồi. Xin hãy ngồi xuống.” Myra dùng tay ra dấu về một chiếc ghế. Ở riêng với một người đàn ông, một người lạ mặt, trong phòng riêng là việc khá lạ lẫm với Myra. Từ cái cách người đàn ông này nhìn cô, cô tự hỏi liệu mình có lý do gì để lo ngại hay không. Cô lại đưa mắt sang nhìn anh ta, khuôn mặt hấp dẫn và cách nói chuyện uyển chuyển làm nhịp tim của cô đập nhanh hơn.

“Tôi là Sĩ quan Blakely.” Anh ta chìa tay ra để bắt tay cô.

Myra đưa tay ra. Cùng với sự động chạm của anh ta, cảm giác nôn nao trong

bụng cô ngày một tăng lên. Tay Myra run rẩy trong tay anh ta khi năng lượng chảy qua các ngón tay của cô. Cô giật tay ra với hy vọng người đàn ông ấy chưa chú ý đến hơi nóng trong lòng bàn tay mình. Myra đột nhiên nhận ra rằng dưới đôi mắt của anh ta, cô cảm thấy yếu đuối hơn hẳn so với việc cả ngày bị các bác sỹ và y tá chọc vào người bằng những đồ vật kỳ lạ.

“Tôi tới đây để lấy biên bản về tai nạn ngày hôm nay.” Anh ta vẫn đứng đó và lấy ra một thiết bị để viết cùng một cuốn sổ, hay giấy – theo cách gọi của Tara. Tạ ơn trời vì trước chuyến đi, Tara đã dạy cô về công cụ viết và đọc thời

hiện đại. Không thì những hành động đơn giản của con người ở thời đại này cũng sẽ khá lạ lẫm đối với cô.

“Tôi đã kể chuyện này rồi mà.” Cô đếm số người đã nghe chuyện của cô. Người đàn ông dữ tợn ở công viên giải trí đã hỏi cô tất cả mọi chuyện hai lần, trên đường tới bệnh viện, nhân viên cấp cứu trong xe cứu thương đã hỏi một lần, y tá và bác sỹ ở phòng cấp cứu rồi cả một chuyên gia thần kinh. Myra tự hỏi không biết người ở thời đại này có nói chuyện với nhau không nữa.

“Chưa kể cho chúng tôi, thưa cô.” Anh ta lật tới một chỗ trống. “Tôi nghe

nói cô đã ‘tỉnh dậy’ ở Magicland. Cô có thể kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra không?”

Giọng của sỹ quan Blakely đượm vẻ hồ nghi. Cô không dám chắc dòng máu Druid hay chính ngôn ngữ cơ thể của anh ta đã cho cô biết điều đó.

“Tôi đã tỉnh dậy trên một hòn đảo nhỏ có một con hào bao quanh.”

“Đảo Atlantis à?”

“Đó là cái tên mà người đàn ông tìm thấy tôi đã gọi.” Có quá nhiều câu hỏi về

nơi cô đã đặt chân tới sau chuyến du hành thời gian của mình. Vì sao lại có thuyền trong một con hào? Chúng có thể đi tới đâu cơ chứ? Vì sao ngôi làng xinh đẹp ấy bị bỏ hoang? Những người từng sống ở đó đi đâu rồi?

Nhưng cô không hỏi.

Cứ đơn giản thôi! Câu thần chú của Tara dành cho chuyến viếng thăm thế kỷ hai mốt của Myra lặp đi lặp lại trong đầu cô. “Tôi nghĩ mình đã va đầu vào đâu đó. Mặc dù các bác sỹ không tìm thấy vết thương nào tương ứng với chứng mất trí nhớ của tôi.”

“Cô không nhớ đã tới Magicland à?”

“*Nay.*”

“Cô đã ở đó bao lâu?”

“Tôi không biết. Tôi tỉnh dậy và thấy một người đàn ông tốt bụng đã gọi những người khác tới giúp. Họ đã hỏi những câu hỏi giống như anh nhưng tôi không thể cho họ bất kỳ câu trả lời nào.”

“Cô nhớ được những gì?”

“Tôi tỉnh dậy, gặp người đàn ông tốt bụng đã gọi những người khác từ bệnh

viện, cuối cùng thì họ đưa tôi tới đây.”

“Ừ hử.” Anh ta lật sang trang khác.
“Được rồi, để tôi điền nốt vài chỗ trống cho biên bản.” Anh ta ngồi xuống.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

“Cô kết hôn chưa?”

“Chưa”, cô đáp ngay.

Anh ta nhướn mày lên nhìn vào mắt cô. “Sao cô dám chắc chắn như vậy khi cô không có ký ức?”

Dạ dày cô xoắn lại. “Tôi không chắc. Chỉ là có vẻ không đúng.” Cô nhìn các ngón tay mình nắm chặt lại. “Có lẽ tôi đã kết hôn cũng nên. Nếu có thì tôi phải nhớ một việc như thế chứ, phải không?”

Anh ta không trả lời. Thay vào đó, anh ta chỉ nhìn chăm chú.

“Tôi có nhớ một cái tên”, cô vội nói, cố ý đánh lạc hướng anh ta khỏi câu nói hớ của mình.

“Tên ai?”

Myra nghịch cái chăn. Cảm giác nôn

nao không mấy dễ chịu vài phút trước giờ đã trở thành cục nghẹn trong họng cô. “Tôi không chắc nữa.” Cô hít vào một hơi. “Tôi vừa mới nhớ ra một cái tên Lizzy McAllister.”

Anh ta viết thâu cái tên ấy lên sổ tay. “Đó không phải tên cô à?”

“Tôi không cho là vậy, nhưng tôi nghĩ có thể việc gọi đi gọi cái tên đó sẽ giúp tôi nhớ ra cô ấy là ai.”

“Vậy cô đã nhớ ra chưa?”

“Tôi e là chưa.”

“Tôi sẽ kiểm tra cái tên này, xem xem liệu ảnh của cô có hiện ra trong bất kỳ hồ sơ tìm người mất tích nào hay không. Cô còn gì muốn nói thêm không?”

“Không”

Anh ta thở ra một hơi trước khi đứng dậy, đặt quyền sở của mình vào túi và chuẩn bị rời đi.

“Anh không tin tôi phải không?” Sao cô lại hỏi điều đó cơ chứ? Chính cô cũng biết là không mà.

“Tôi không cần phải tin hay không,

thưa cô. Việc tôi cần làm chỉ là viết biên bản.”

“Vì sao anh không tin tôi?”

Anh ta bước tới bên cửa sổ, kéo rèm ra, và chân trời của thành phố hiện ra trước mắt.

Trước đó cô không hề nhận ra bầu trời đã chuyển tối hay những ngọn đèn ở các tòa nhà xung quanh đã sáng lên. Khung cảnh ấy thật tuyệt vời, huyền bí đến mức Myra không nghe thấy câu nói kế tiếp của anh ta, cho tới khi nó được lặp lại.

“Tôi nói, thế giới tràn đầy những kẻ theo chủ nghĩa cơ hội. Bất kỳ ai được tìm thấy trong tình trạng *thương tích* trong một khu đất được sở hữu bởi một tập đoàn lớn như công viên giải trí Magicland chắc chắn sẽ nằm dưới diện tình nghi.”

“Tôi sẽ bị theo dõi ư?” Cô rời mắt khỏi cảnh sắc bên ngoài và nhìn vào mắt anh ta. *Những kẻ theo chủ nghĩa cơ hội?* Anh ta nghĩ cô đang nhắm tới một thứ gì đó của anh ta hoặc bất kỳ ai sở hữu mảnh đất nơi người ta tìm thấy cô.

Anh ta không tin lời nói dối của cô. Cô sẽ cân nhắc về sự mỉa mai của tình

huống đó sau. “Vì sao tôi phải quan tâm nếu anh không tin tôi cơ chứ? Đó là sự thật mà.”

“Ngồi trong phòng bệnh hạng sang bằng tiền của người khác chắc chắn sẽ cho người ta cảm giác đó.”

“Ý anh là sao?”

“Thế cô nghĩ ai đang trả tiền cho tất cả những thứ này chứ?” Anh ta vung tay khắp căn phòng. “Cô đang ngồi trong phòng riêng của một bệnh viện quá tải. Những món đồ bằng gỗ anh đào và ga gôl êm êm kia chắc chắn không phải là tiêu chuẩn cơ bản của bệnh viện đâu.”

Anh ta đi tới chỗ dây thiết bị điện tử.
“Thậm chí trong này còn có cả đầu CD”,
anh ta lầm bầm.

Theo tiêu chuẩn của cô, căn phòng
thoải mái này vẫn còn nhỏ. Phòng cô ở
nhà còn rộng gấp ba lần. Có lẽ cô đang
nhận được sự đối xử đặc biệt mà không
biết.

Nếu có người khác phải trả tiền cho
cô, người đó có thể không đủ sức chăm
sóc cho bản thân hoặc gia đình mình. Ở
thời đại của cô, người ta sẽ vui vẻ chăm
sóc cho người ốm hoặc người bị thương
nếu có thể, nhưng Myra không ốm và
ngay lập tức cảm thấy tội lỗi vì lời nói

dối của mình.

“Có lẽ tôi nên đi.” Cô quăng chăn rời khỏi giường. Nhưng khi để ý đến cặp đùi và đôi bàn chân trần của mình, cô vội vã che người lại. “Được chứ?”

Sỹ quan Blakely nhìn vào mắt cô, cảm xúc của anh ta được che đậy sau một lớp mặt nạ. Cô khẽ rùng mình khi anh ta không hề nhúc nhích.

“Cô sẽ đi đâu?”, anh ta hỏi.

Cô mở miệng định nói nhưng rồi khép lại mà không thốt ra một từ nào.

“Nghe đây, quý cô, tôi chắc chắn là cô ngủ lại một đêm trong bệnh viện sẽ không làm ai phá sản hết.” Anh ta đi ra cửa. “Mười hai tiếng đồng hồ đủ dài để tôi tìm kiếm cái tên này, có lẽ điều gì đó sẽ xuất hiện. Hoặc sáng hôm sau cô sẽ nhớ ra mình là ai.”

Cô không nghe. Mắt cô nhìn xa xăm ra sau lưng anh ta.

“Vậy cô sẽ ở lại chứ?”

Cô nhắm mắt lại. “Tôi có lựa chọn nào không?”

“Mai tôi sẽ quay lại. Nếu cô nhớ được gì thì hãy gọi vào số này.” Anh ta rút ra một tấm danh thiếp, quay lại phía chiếc giường và đưa nó cho cô. Các ngón tay anh ta sượt nhẹ qua tay cô.

Một cơn râm ran lan dọc cánh tay cô trước sự tiếp xúc ấy. Cục nghẹn trong họng cô tan ra thành sự phục tùng.

Anh ta hoảng hốt rút tay lại. Vẻ ngạc nhiên của anh ta đối diện với nỗi ngạc nhiên của chính cô trong khoảnh khắc các ngón tay họ chạm nhau. “Nếu tôi đi vắng thì sở cảnh sát sẽ liên lạc với tôi.”

Cô nghiên cứu tấm danh thiếp.

Khi anh ta xoay người bỏ đi, cô ngăn anh ta lại. “Sỹ quan Blakely này?”

Anh ta ngoái lại nhìn với ánh mắt trầm ngâm.

“Tôi thật sự không biết phải đi đâu.”
Cô nói ra sự thật.

Sắc xanh dương trong mắt anh ta sáng lên, vẻ cộc cằn của anh ta biến đổi. Cô nhìn gần hơn, sức mạnh Druid trong cô tìm kiếm dòng suy nghĩ của anh ta. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Blakely tin cô. Anh ta không nói gì mà chỉ gật đầu và

quay người rời khỏi phòng.

Chương 2

Đừng tin những gì bạn nghe và chỉ tin một nửa những gì bạn thấy. Đó là châm ngôn của cảnh sát.

Todd đã quẹt thẻ nhân viên, thay đồ, và lái xe tới quán rượu yêu thích nhất của mình. Anh nốc một chai bia lớn và cân nhắc về Jane Doe. Ngồi kế bên anh, Jake nhấm nháp ly Scotch và cố bắt Todd

đôi chủ đề.

“Hãy quên nó đi cho tới ngày mai. Cô ta cũng có đi đâu đâu.” Jake lớn hơn Todd vài tuổi và đã có kinh nghiệm giắt lưng về một cuộc hôn nhân thất bại. Các con đến thăm anh ta hai tuần một lần và một tháng vào mùa hè. Dù phải trả khoản tiền cấp dưỡng cho vợ cũ, anh ta vẫn cảm thấy cần phải tìm vợ hai. May cho Todd là không có ứng cử viên nào ngồi trên ghế trước quầy bar cạnh bọn họ, không thì anh đã phải lái nhải một mình rồi. Chỉ cần có một người phụ nữ thích hợp trong phòng là sự chú ý mà Jake dành cho anh sẽ về mo.

“Có chuyện gì đó không hợp lý”,
Todd tiếp tục.

Jake đảo mắt và lắc đầu. “Cái gì không hợp lý nào?”

“Câu chuyện của cô ta là giả. Ai lại tỉnh giấc giữa một công viên giải trí cơ chứ? Không ai thấy cô ta ngã xuống cả. Mà đảo Atlantis cũng đâu có lớn lắm. Hẳn phải có người chú ý tới một phụ nữ bất tỉnh chứ.”

“Nhưng có người đã tìm ra cô ta ở đó phải không?”

“Không, có người thấy cô ta đang lang thang trên con đường gần điểm tham quan Các vị Thần huyền thoại. Cô ta chỉ nói rằng đã tỉnh dậy trên đảo. Mai tôi sẽ kiểm tra bằng giám sát của họ.”

“Tôi chắc chắn các luật sư đã cầm chúng rồi. Có thể cậu cần hỏi sếp rồi xin lệnh của tòa đây.” Jake gọi thêm một ly nữa.

“Có thể.”

“Vậy là có người tìm ra cô ta trong công viên, không bị thương và không có dấu hiệu của thuốc ngủ à?”

“Đúng thế. Không có hiện tượng xâm nhập trái phép, có thể cô ta đã tìm thấy một góc khuất nào đó và núp trong đó cho tới khi công viên đóng cửa.”

“Có thể một cái máy quay nào đó đã ghi lại được hình ảnh của cô ta. Nếu là tôi thì không thể ở lì một chỗ suốt cả đêm giữa cái công viên đó đâu. Tôi lúc nào cũng muốn trèo lên đầu con khủng long bạo chúa.”

Todd uống một ngụm rượu lớn, ngồi lúi lúi và gãi gãi nhúm râu mới mọc. “Vấn đề là... tôi không nghĩ cô ấy biết giá trị và tầm ảnh hưởng của Magicland.”

Cộng sự của anh gầm gừ không tin.

“Thật sự là thế đấy. Cô ấy đã ngỡ ý rời khỏi bệnh viện khi tôi bảo cô ấy rằng có người đang trả hóa đơn cho cô ấy.”

“Nhưng cô ta có làm thế đâu”, Jake nói.

“Bởi vì cô ta không có chỗ nào để đi hết. Anh nên thấy vẻ mặt cô ta lúc đó. Có điều gì đó trong mắt cô ta nói sự thật dù miệng cô ta thì không. Kỳ quái và không hề khớp với cả câu chuyện.”

“Có thể lại là một vụ bạo hành gia đình và cô ta đang cố thoát khỏi tay ông bố.”

“Có thể.” Đầu Todd bắt đầu nhúc nhối dù đã uống bia. Sau nhiều tiếng điều tra, anh vẫn không tiến gần hơn chút nào đến sự thật ẩn giấu phía sau Jane Doe.

“Thế kể cho tôi nghe về cuộc hẹn của anh với Sheila đi”, Todd đổi chủ đề.

Mới sáng sớm đã có một người phụ nữ to lớn, da nâu chậm rãi đi vào phòng Myra. “Tôi là Keisha từ cơ quan dịch vụ xã hội.”

“Chào buổi sáng”, Myra gạt khay thức ăn của mình sang một bên và chú ý đến người phụ nữ cạnh giường.

“Vậy là hôm nay họ có xúc xích cay”, Keisha hát đầu về phía thức ăn. “Không phải một bữa sáng giàu dinh dưỡng nhất được phục vụ trong bệnh viện, nhưng là một trong những món ngon nhất.”

“Món này khá cay.”

“Và cũng cực kỳ béo nữa, tôi chắc chắn đấy. Dù rằng cô cũng không phải lo lắng về việc đó đâu.”

“Tôi cho là không.”

“Các bác sỹ chưa sẵn sàng để cô ra viện nhưng đến lúc ấy, tôi có một danh sách các nhà tình thương trong vùng cô có thể chọn để ở.” Bà ta đưa cho Myra một mẫu giấy với nhiều cái tên kèm địa chỉ. “Có một trung tâm chuyên dành cho các trường hợp bị ngược đãi trong danh sách nếu cô cần.”

Myra nhìn thấu suy nghĩ của bà ta và cảm nhận được sự thiếu tin tưởng.

“Các luật sư của Magicland đồng ý chi trả cho cô trong một khoảng thời gian.”

“Không. Họ đã giúp đủ rồi.”

Nhân viên xã hội nhìn cô đầy khó hiểu rồi thu thập đồ đạc của mình. “Dẫu thế nào đi nữa thì cũng có người có thể giúp cô.”

Keisha đứng dậy ra về.

“Cảm ơn vì sự quan tâm của chị.”

Keisha lắc đầu bỏ đi.

Cô phải mất rất nhiều ý chí để ở nguyên đó. Từng thớ thịt trong cơ thể

Myra nói rằng cô không có quyền ở lại bệnh viện khi người khác phải trả tiền cho mình.

Sỹ quan Blakely nói rằng anh ta sẽ quay lại. Hy vọng anh ta sẽ đưa Lizzy đến và Myra sẽ giải quyết hết các rắc rối của mình.

Hơn hai mươi tư tiếng đồng hồ đã trôi qua kể từ khi cô rời khỏi năm 1576 và trải nghiệm chuyến du hành vượt thời gian đầu tiên của mình. Nỗi sợ hãi và cô đơn trong cô liên tục cần được xoa dịu, phần khác là sự tò mò trong cô, chẳng muốn gì hơn ngoài việc nhảy ra khỏi giường bệnh và khám phá. Từ lần đầu

tiên ngồi trong xe cứu thương cho tới những thiết bị đang vây xung quanh, tất cả mọi thứ đều mới mẻ và lạ lẫm. Việc có một tương lai bấp bênh khiến cô không thể tận hưởng sự thú vị của thời đại này. À thì, không phải tất cả thôi.

Myra chui ra khỏi cái chăn bằng cotton, rón rén đi vào phòng tắm và tận hưởng lần tắm thứ hai. “Ôi Tara. Chị đã đúng khi bắt Fin lắp đặt món đồ xa hoa này ở nhà”, cô lầm bầm với chính mình. Được tắm tấp với nước nóng ở trong pháo đài hẳn là thiên đường.

Sau đó, cô ngồi cạnh cửa sổ và nhìn mọi người đến rồi đi. Có quá nhiều người.

Vài người khá giống gia đình cô và dân làng ở bên ngoài pháo đài MacCoinnich, nhưng những người khác thì quá khác biệt, từ quần áo cho tới vòng bụng.

Chúa nhân từ, các khuôn mặt với những đôi mắt ti hí cho tới cái trán phẳng và rộng. Đến tóc cũng khác và có đủ bảy màu sắc cầu vồng. Một người phụ nữ thậm chí còn có một dải màu hồng trên mái tóc vàng óng. Myra cố hết sức để không trở mắt ra nhìn.

Todd và Jake đến cửa phòng Jane Doe sau ba giờ chiều. Sau khi há hốc miệng nhìn chăm chăm, Jake huých khuỷu tay vào sườn Todd và nhướn mắt lên tán thưởng.

“Hôm nay cô cảm thấy thế nào?”, Todd hỏi.

“Vẫn thế, cảm ơn anh.”

“Đây là công sự của tôi, Sĩ quan Nelson.”

“Cô...”

“Doe”, cô bảo anh. “Rõ ràng tên tôi là Jane Doe số 33.” Cô ta nghịch cái bảng tên đeo trên cổ tay. “Sao con số lại lớn đến thế? Trong làng của các anh có nhiều phụ nữ không nhớ tên của họ đến vậy à?”

“Chắc là nhiều thi thể vô danh hơn...”

Todd trừng mắt nhìn Jake chê trách.

Nụ cười của Jane Doe tắt lịm. “À.” Cô đứng dậy đi về giường. “Mời ngồi.”

Khi tất cả đều đã ngồi xuống thoải

mái, Todd lên tiếng, “Chúng tôi đã tìm kiếm cái tên Lizzy McAllister, mà thực ra tên cô ấy là Elizabeth McAllister.”

“Và?”

“Hóa ra cô McAllister đang đi nghỉ. Sếp của cô ấy áng chừng phải vài ngày nữa cô ấy mới về. Đến lúc ấy chúng tôi có thể hỏi xem liệu cô ấy có biết cô không.”

Cô thở dài thất vọng.

“Tên cô ấy đã xuất hiện trong một hồ sơ cảnh sát vào mùa hè năm ngoái”, Jake

tiếp lời. “Em gái cô ấy đã mất tích. Cái tên Tara McAllister có ý nghĩa gì với cô không?”

Todd quan sát vẻ mặt của Jane và nhận thấy có điều gì đó quen thuộc thoáng xuất hiện, nhưng cô nhanh chóng giấu nó đi. Anh đã làm tròn bốn phần. Người phụ nữ đang ngồi trước mặt anh không giống bức ảnh của người phụ nữ mất tích, nhưng anh không thể không hỏi liệu họ có liên hệ với nhau theo một cách nào đó hay không. Đối với anh thì một người mất tích và một người không rõ danh tính xuất hiện xem chừng cũng khá liên quan.

“Không.” Cô ta nhìn xuống hai bàn tay.

“Thế còn tên Duncan và Fin? Có tiếng chuông thân thuộc nào rung lên không?”

Ý nghĩ đầu tiên của Myra là chuông thì liên quan gì? “Không.” Cô phủ nhận việc quen biết các anh trai của chính mình.

“Thế còn cái tên Gwen Adams?”

“Adams?”, Myra lắc đầu. “Gwen Adams.” Tara đã nhắc tới mẹ Grainna bằng cái tên ‘Gwen’ vô số lần. Có phải ý

họ là mẹ Grainna không? Cảm giác lạnh lẽo trườn lên cánh tay khiến lông tay cô dựng đứng và da dẻ nổi gai ốc.

Hai người đàn ông nhìn nhau.

Cô vòng tay quanh cơ thể mình để tìm hơi ấm.

“Cái tên đó có ý nghĩa gì sao?”, lần này đến lượt Todd hỏi.

“Có thể.” Những người đàn ông này biết gì về mẹ Grainna? Cô muốn hỏi, nhưng sợ câu trả lời. Liệu họ có liên lạc với mẹ ta khi Lizzy vắng mặt không? Có

phải mù ta đang trên đường tới đây không?

“Gwen Adams đã biến mất cùng lúc với McAllister.”

Một hơi thở gắt thoát ra khỏi phổi cô. Mụ Grainna hẳn đã theo các anh cô và Tara về quá khứ. Đó là lý do hình ảnh tiên tri của mẹ Myra cảnh báo họ về cái chết của cô nếu không trốn đến tương lai. Mọi thứ bắt đầu trở nên dễ hiểu. Gia đình cô đang lâm nguy.

Đầu cô bắt đầu quay mòng mòng. Cô nhắm mắt, cố gắng che giấu cảm xúc của mình một cách tuyệt vọng, nhưng đó là

điều bất khả thi. Một cảm giác nhức nhối cháy bỏng vì lo lắng nện thẳng vào ngực cô.

“Cô ổn chứ?”, Todd hỏi.

Myra lắc đầu và cố gắng gạt bỏ mọi băn khoăn, lo lắng và nỗi sợ hãi trên mặt mình. “Tôi không biết nữa.”

Myra nhìn vào mắt Sỹ quan Blakely. Nhìn thẳng vào chúng, cô nói, “Tôi không biết phải làm gì nữa.” Nước mắt lấp lánh. Cô cắn môi dưới và thắm ướt đôi môi khô rang của mình.

“Chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp, thưa cô...”

“Đây, đó chính là vấn đề. Các anh gọi tôi là gì nhỉ? Cô Doe à?” Một giọt nước mắt rơi xuống, rồi lại một giọt nữa. Chúa nhân từ, cô muốn về nhà, nhưng việc biết rằng mẹ Grainna đang lộng hành ở thời đại của mình buộc Myra phải đối diện với lý do không thể trở lại. Mẹ Grainna sẽ giết Myra để lấy máu trinh nữ.

Todd nhìn vào mắt cô, đôi mắt của kẻ nói dối, và cô thấy xấu hổ, bối rối, giằng xé giữa việc nói cho anh sự thật hay tiếp tục những lời nói dối của mình.

Các nạn nhân có lý do và nhu cầu riêng khiến họ phải giữ im lặng. Theo kinh nghiệm, anh đã khám phá ra rằng phần lớn những kẻ nói dối hoặc các nạn nhân thường che giấu điều gì đó vì một hành động không thể sửa chữa của chính họ: Chọn nhầm người yêu, hoặc bạn đời, hay hậu quả của một hành động ngu ngốc trong trạng thái say xỉn. Nhưng rồi cũng có những người khác, như người phụ nữ trước mặt anh đây, người mà anh tin rằng đang phải giữ im lặng vì hành động của một người khác.

Một nạn nhân thực sự không có trách nhiệm gì hết, chỉ đơn giản là họ đã ở nhầm chỗ, nhầm lúc. Không nghi ngờ gì

nữa, Todd biết chắc rằng sự đau khổ của Jane là do người khác gây ra. Một người mà cô cực kỳ căm ghét, và hẳn là có lý do vô cùng chính đáng để cảm thấy như thế.

Người phụ tá gõ cửa và mang khay thức ăn của cô vào. “Chào cô gái lộng lẫy. Tối nay cô thế nào?” Bảng tên của anh ta ghi chữ ‘Joe’. Anh ta mỉm cười với bệnh nhân của mình và lờ họ đi.

Nước mắt tràn xuống từ khóe mắt Jane Doe. “Chào, Joe”, cô ghen ngào nói.

Vẻ giận dữ thoáng xuất hiện trên mặt Joe khi cuối cùng anh ta cũng chịu nhìn

sang họ làm Todd ngạc nhiên. *Thú vị thật, cô ta đã kịp kết bạn rồi cơ đấy.*

“Này, nếu cô muốn tôi tống mấy gã này ra ngoài, thì tôi có thể đấy”, Joe nói.

“Bọn tôi đi ngay đây.”

“Cô ấy đã trải qua nhiều chuyện lắm rồi, các anh không nghĩ thế sao?”, Joe thốt ra, quai hàm đanh lại đầy giận dữ.

“Cảm ơn vì sự bảo vệ của anh, Joe”, Myra bảo anh ta. “Đó không phải là lỗi của họ.”

“Được rồi. Nhưng nếu cô cần tôi thì cứ gọi nhé.” Anh ta đặt khay thức ăn lên bàn, bỏ đi và trừng mắt nhìn Todd.

Cô đẩy khay thức ăn sang một bên.

Jake hỏi, “Trung úy của chúng tôi yêu cầu chụp một bức ảnh của cô. Không có vấn đề gì chứ?”.

Cô ta gạt đầu và nhắm mắt khi ánh đèn flash của máy ảnh tắt đi.

“Chúng tôi sẽ cho hệ thống xử lý bức ảnh này để xem có tìm được gì không.”

Cô chờ tới khi nhân viên y tế hoàn thành nhiệm vụ buổi tối rồi lôi túi đồ của mình ra và đổ hết đồ đạc bên trong xuống giường.

Các viên đá thánh đưa cô đi xuyên thời gian trông như những viên đá bình thường mà người ta vẫn thấy trên bất kỳ đồng cỏ Scotland nào. Nhìn kỹ thì mới thấy những dòng chữ viết bằng tiếng Xen-tơ cho biết chúng là vật thánh đã được ban phước.

Bọc trong vải lanh là một bộ chân nền gắn đá quý và chạm khắc tuyệt đẹp. Gia đình cô phải hy sinh rất lớn khi chia tay nó nhưng Tara đã kiên quyết bắt cô mang

theo một thứ có thể đổi lấy tiền khi đến thể kỷ hai mốt.

“Thế giới của chị xoay chuyển quanh tiền, không có nó thì em chẳng có gì hết”, Tara đã nói như vậy. Sau vô số giờ đồng hồ xem ti vi, Myra đã hiểu ý chị dâu.

Myra quyết định rời bệnh viện ngay sáng mai. Danh sách những chỗ thu nhận những người như cô – những người không có gia đình hoặc nhà cửa, khá dài. Chắc chắn cô sẽ tìm được một chốn để nương náu. Myra vẫn tờ giấy danh sách trong tay.

Với chút may mắn, cô có thể tìm được

người chịu mua món đồ của mình và kiểm đủ tiền trang trải các chi phí khác.

Định hình xong kế hoạch hay ít nhất là hướng đi sắp tới, Myra cất toàn bộ đồ đạc vào trong túi, ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ và chờ bình minh lên.

Hôm sau là ngày nghỉ của Todd, nhưng thay vì thư giãn với một trận bóng đá, bia và pizza, Todd lại ngồi ở bàn làm việc và đối chiếu những cái tên mà anh và Jake đã tìm ra trong cuộc điều tra về Jane Doe.

Việc tìm kiếm cái tên Gwen Adams dẫn đến vài kết quả trên mạng, chủ yếu

liên quan tới Lễ hội Phục hưng mà mẹ ta tổ chức khắp cả nước. Một vài bức hình của người phụ nữ đó xuất hiện, không có cái nào dễ coi. Chứng minh thư và số bảo hiểm xã hội của mẹ ta có nhiều ngày sinh khác nhau, cho thấy có khả năng bà Adams này đang cố che giấu điều gì đó.

Anh nhìn bức ảnh của người phụ nữ hơn tám mươi tuổi và vắt óc nghĩ xem mẹ ta có thể đang giấu giếm điều gì.

Dẫu sao đi nữa, việc mẹ ta biến mất đúng lúc Tara McAllister bốc hơi vào một ngày cuối tuần tháng Bảy là sự kiện duy nhất kết nối hai người phụ nữ ấy.

Giờ thì Jane Doe xuất hiện với phương ngữ giống hệt hai người đàn ông ở cùng McAllister vào lần cuối cùng người ta thấy cô. Câu đó trở nên phức tạp rồi đây.

Quá nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên, ắt phải có mối liên hệ nào đó.

Bản năng mách bảo rằng anh đang đi đúng hướng. Về sự hãi của Jane khi anh nhắc đến tên bà lão đó làm anh rợn xương sống.

Mắt Todd bắt đầu nhòe đi. Anh ngả lưng ra sau, xoa gáy và với tay lấy cốc cà phê. Trên đường về nhà, anh quay xe

về hướng Anaheim. Anh sẽ tự vấn lý do sau, nhưng giờ anh cần gặp lại cô. Về mặt của cô đêm qua đã ám ảnh các giấc mơ và khiến anh thức chong chong suốt đêm.

Anh đi lên con đường quen thuộc tới phòng cô trong chiếc áo nỉ và quần jeans xanh. Máy cô nàng thích phù hiệu mới liếc mắt đưa tình với anh chưa đầy mười lăm tiếng trước, lần này chẳng thèm liếc anh lấy một cái.

Anh khẽ đẩy cửa phòng ra khi Jeans còn đang ngủ, nhưng căn phòng trống không. Ga giường đã bị lật đi và căn phòng gọn gàng sạch sẽ. Chỉ có một

người quét dọn ở đó, đang lau sàn. “Xin lỗi, họ đã chuyển người phụ nữ trong căn phòng này đi đâu rồi?”

Người phụ nữ gốc Tây Ban Nha dừng lại và trả lời anh bằng thứ tiếng gốc Scotland bập bẹ, “Cô ấy không chuyển đi, cô ấy đã ra rồi.”

Ra? Lông mày anh nhíu lại. “Ra đâu?”

Anh quay lại bàn tiếp tân nơi các nhân viên đang tụ tập, giơ phù hiệu ra và hỏi, “Bệnh nhân phòng 804 đâu rồi?”

“Tôi không rõ.” Người y tá đổi sang chân trụ bên kia. “Sau khi báo cáo công việc, tôi tiếp tục đi kiểm tra nhưng cô ấy đã đi rồi. Cô ấy có để lại một lời nhắn đây.”

Todd cảm thấy mạch mình đập loạn lên. Anh nhét phù hiệu vào túi và chờ y tá tìm mẫu giấy nhớ trong danh sách. Anh lấy di động ra khỏi túi và nhận thấy không có vạch sóng nào. Bực bội, anh làm bầm gập nó lại.

“Đây.” Cô ta đưa cho anh một mẫu giấy. “Tôi đã nói với bác sĩ rằng cô ấy đã bỏ đi. Cô ấy không nằm trong diện 5150 hoặc gì đó mà”, cô ta bảo anh.

“Không, cô ấy không bị theo dõi”, anh nói trước khi đọc mẫu tin nhắn.

Gửi các y tá đáng mến và tận tâm, các nhân viên và chủ sở hữu của mảnh đất nơi người ta tìm thấy tôi.

Cảm ơn lòng tốt và sự chăm sóc của các bạn. Tôi biết ơn tất cả những gì các bạn đã làm cho tôi. Nếu tôi có thể tìm được một cách nào đó để trả ơn thì hãy tin chắc rằng tôi sẽ làm vậy.

Nó được ký tên, *Jane Doe* 33.

Todd đâm tay xuống quầy tiếp tân, tất cả những người ngồi sau đó nhảy dựng dậy. “Tôi có thể xin một bản photo của bức thư này không?” Anh ta đưa tờ giấy cho y tá.

Ngay khi kiểm tra xong tất cả các cửa của bệnh viện, anh lôi điện thoại ra gọi cho cộng sự của mình.

“Khỉ thật, Nelson, cô ấy đi mất rồi.”

“Đi rồi à?”, Jake hỏi, tiếng ti vi trong điện thoại nhỏ dần. “Cô ta đi đâu nhỉ?”

“Tôi không biết. Tôi có danh sách nhà

tình thương mà nhân viên xã hội đã đưa cho cô ấy. Tôi sẽ kiểm tra chúng.”

“Vì sao? Chúng ta không có gì chống lại cô ta cả. Không có ai kiện hết.”

Todd chạy băng qua đường để tới gara mà anh gửi chiếc Mustang của mình. “Cô ấy sẽ không qua được một đêm trong nhà tình thương đâu, Jake. Họ sẽ lấy cô ấy làm bữa sáng mất.”

“Có thể. Nhưng chúng ta chẳng thể làm gì cho cô ta hết.”

“Tôi không thể ngồi yên một chỗ mà

không làm gì.”

Có một khoảng lặng ở đầu dây bên kia.

“Cậu dính vào quá sâu rồi đấy, Blakely. Cô ta không phải là một con mèo hoang để cậu cho ăn kem dâu.”

Anh thở dài. “Đấy chính là ý của tôi đấy. Chúng ta đối xử với động vật hoang còn tử tế hơn với con người.” Cú điện thoại kết thúc, chấm dứt cuộc đối thoại.

Todd quay đầu xe về hướng nhà tình thương đầu tiên trong danh sách và gầm

lên, “Khôn nặn, cô ấy đi chỗ quái nào cơ chứ.”

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Myra bước trên con đường đông đúc, nhìn vào tất cả các gương mặt. Không giống làng của cô, nơi mọi người tươi cười và vẫy tay chào hỏi, tất cả những người ở đây có vẻ rất tất bật. Cô mỉm cười và chào vài người đi ngang qua. Chỉ có những người lớn tuổi đáp lại lời chào, những người khác nhìn cô bối rối và tránh ánh mắt của cô.

Tiếng ồn ào không dứt của thị trấn làm cô điếc tai. Các cỗ xe ô tô chạy vụt qua

với tốc độ cao làm cô vừa mê mẩn vừa sửng sốt. Khẽ nhón chân xuống đường, cô nhanh chóng nhận ra rằng các cỗ xe sẽ không dừng lại cho cô qua. Cô đi theo đám đông và hiểu được ý nghĩa của đèn giao thông và thời điểm an toàn để băng qua đường.

Râm ran phấn khích, Myra nhận ra rằng mình đang đơn độc trong một thị trấn đông đúc. Không ai hỏi gia đình cô ở nơi nào hay cô đang đi đâu. Ở thời đại của cô, chỉ đi dạo trên một con đường đông đúc thôi cũng có thể nguy hiểm lắm rồi. Còn ở đây, dường như không có ai có ý định hại cô hết.

Lần đầu tiên kể từ khi đến đây, cô thả lỏng và tận hưởng sự tự do được khám phá thời đại thú vị này.

Cô đi qua những cửa hàng bán tất cả mọi thứ từ quần áo tới đồ gia dụng. Cửa hàng đồ nội thất và chỗ bán thức ăn, cả đồ ăn sẵn lẫn đồ sống, có mặt ở mọi góc đường.

Cô lang thang không mục đích một lúc rồi mới hỏi một nhân viên bán hàng hướng đi tới một trong những địa chỉ trên mẫu giấy. Anh ta nhìn cô bối rối. Anh ta nhìn cái vòng cô đeo quanh cổ tay từ bệnh viện và lùi lại.

Anh ta nghĩ mình bị điên.

“Trụ sở hội truyền giáo nằm ở dưới khu trung tâm.”

“Nó ở đâu?”

Anh ta chỉ cho cô đi về phía đông.
“Đi theo lối đó bốn phố nữa rồi rẽ phải là nhìn thấy.”

“Cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Mắt anh ta dõi theo Myra khi cô rời khỏi cửa hàng.

Khi ra khỏi đó, Myra cởi vòng đeo tay của bệnh viện và nhét nó vào trong ba lô.

Hội truyền giáo là một tòa nhà trắng bóc, bên ngoài đầy những chữ cái và biểu tượng. Bên trong là một người phụ nữ ngồi phía sau chiếc bàn có nước da màu caramel giống nhân viên xã hội ở bệnh viện. “Tôi có thể giúp gì cho cô?”

“*Aye.*^[1]” Myra nhìn những người đang ngồi trên những cái ghế rải rác quanh hành lang. Mùi hôi phát ra từ những cơ thể không tắm rửa của họ làm cô buồn nôn. Mắt họ dõi theo chuyển động của cô. “Tôi nghe nói ở đây các chị cho chỗ

ăn ở.”

[1] Aye: Một từ trong gốc Scotland cổ từ thế kỷ mười sáu, có nghĩa là “Yes” (Vâng).

Người phụ nữ ngắm nhìn khắp người Myra. “Đúng vậy. Cô cần chỗ ở qua đêm à?”

Myra gật đầu và liếc mắt qua vai thấy một gã đang trở mắt nhìn cô. Gã ta vẫn còn ở tuổi vị thành niên, các vết xăm trên cánh tay gã là những cái tên, con số và hình ảnh bằng mực đen. Trước đây cô chưa từng nhìn thấy thứ đó. Cô ngẩng lên nhìn mặt gã ta, nhận ra một điều thuốc vẫn đang vắt vẻo trên môi gã. Gã liếm

môi khi liếc mắt dò xét cơ thể cô. Sợ hãi, cô ép mình quay lưng lại.

Người phụ nữ bắt cô ký vào sổ đăng ký rồi cười lớn khi cô viết “Jane Doe”.

Mụ ta dẫn cô tới một căn phòng lớn đầy những tấm đệm nằm rải rác. Một tấm màn ngăn cách khu vực nam nữ. “Cô có thể để đồ ở đây, nhưng nếu có đồ giá trị thì không nên.”

“Ồ đây có trộm sao?”, Myra ôm chặt cái túi.

“Cô đang đùa đấy hả?”. Mụ ta không

chờ câu trả lời mà nói tiếp. “Họ vừa ăn xong bữa trưa. Nếu cô đói thì tôi chắc chắn họ sẽ tìm được món gì đó cho cô. Không thì sẽ có bữa tối lúc sáu giờ.” Người phụ nữ rời đi, quay lại bàn làm việc.

Myra ngồi xuống đệm và nhìn quanh phòng. Quá nhiều người trong số những người cô đang quan sát mang đầu óc bệnh hoạn. Vài người nói chuyện một mình, trong khi những người khác đứng đưa qua lại.

Phụ nữ có con nhỏ nhìn vào bức tường trống trơn một cách tuyệt vọng, gần như không để tâm đến cuộc đời khôn

khô của mình. Trẻ con, chẳng biết gì, nhảy nhót trên đệm và chơi đùa với những món đồ chơi bị hỏng hoặc những cái hộp bị bỏ quên. *Những con người này chẳng có gì hết.*

Tối đến, Myra ngày càng nhận thức rõ ràng hơn về những người xung quanh. Đám đàn ông trong hành lang đã quan sát cô cả ngày bắt đầu sán lại gần hơn.

Cô mở tâm trí để đọc suy nghĩ của mấy gã đó. Không người nào cố che giấu chúng đi. Tất cả đều muốn hại cô. Một cơn rùng mình vì sợ hãi quét qua cơ thể cô. Cô sẽ không qua nổi một đêm trong chôn này nếu những suy nghĩ dâm dục, ác

độc của họ biến thành hành động. Những gã này là lũ trộm cắp. Chúng sẽ tấn công và lấy đồ của cô. Dù cho cô có sống sót đi nữa thì đồ đạc của cô sẽ biến mất trước khi mặt trời mọc và cùng với đó, khả năng về nhà của cô cũng tiêu tan.

Cô cầm túi, đi tới phòng tắm ở trước tòa nhà và dán chặt mắt xuống sàn.

Trời tối om. Ba nhà tình thương đầu tiên mà anh đến không có kết quả gì. Không ai nhìn thấy người phụ nữ trong hình. Vẻ hoảng sợ của cô trên ảnh khiến anh lo lắng không biết bây giờ cô trông ra sao. Jane Doe đang gặp rắc rối. Anh biết điều đó. Anh nhìn kỹ mọi góc phố và

con hẻm.

Không có gì.

Anh chuyển hướng về khu vực phía nam của thị trấn, khu vực mà đến cả những tay gan góc nhất cũng không đến, trừ phi là bắt buộc. Những kẻ buôn bán ma túy và gái làng chơi thường kiếm sống trên những con phố ấy.

Anh cố nghĩ xem cô có thể nghĩ gì. Cô sẽ không biết khu vực đó không an toàn. Nhưng cũng có thể cô biết. Không dám chắc nữa.

Đôi mắt nâu to tròn và câu nói của cô lóe lên trong ký ức của anh. “*Tôi không biết phải đi đâu.*”

Vậy nên anh tìm kiếm và sẽ tìm kiếm cả đêm nếu buộc phải thế. Cô đang ở đâu đó ngoài kia. Một mình.

Màn đêm buông xuống quanh cô. Tiếng ồn đình tai nhức óc ban ngày đã biến mất, chỉ còn sự im lặng chết chóc đến kỳ dị. Thỉnh thoảng khi có xe ô tô đi qua, đèn pha lại chiếu sáng con đường.

Tiếng ro ro từ máy móc đốt nóng cho các tòa nhà cũng chẳng thay đổi được sự tĩnh lặng đó. Chỉ có tiếng bước chân của

chính Myra trên vỉa hè bầu bạn với cô.

Cô lĩnh ra khỏi nhà tình thương của hội truyền giáo cũng dễ dàng như khi rời khỏi bệnh viện buổi sáng. Vấn đề là cô không biết phải đi đâu. Cô sẽ tìm được sự an toàn ở đâu đây?

Cô đi qua những con phố vắng vẻ. Không khí giá lạnh của buổi đêm thấm vào tận xương. “Những đêm âm áp ấy đâu rồi hả chị Tara?” *Mình sẽ tiếp tục đi. Nó sẽ giúp mình tỉnh táo và âm áp.*

Cái lạnh buốt nhói làm lưng cô rợn lên và khiến cô dựng tóc gáy. Myra cảm nhận được những con mắt ấy hồi lâu

trước khi nhìn thấy mặt của họ.

Những đôi mắt đen tàn bạo đang theo dõi cô.

Cô dùng tất cả sức mạnh trong cơ thể để nhìn thấu người đàn ông ấy.

Trong đầu óc tăm tối của hắn, cô thấy mình dưới con mắt của hắn. *Một con môi dễ xoi!* Tâm trí hắn rộng lên như thế.

Cô chuẩn bị tinh thần trước sự tấn công của hắn.

Chẳng hiểu từ đâu, một người đàn ông

khác, nặng hơn cô ít nhất bốn lăm cân, bước ra từ con hẻm tối om và chặn đường cô.

Cô quay người và đi về hướng ngược lại, không hề chạm mắt với kẻ địch của mình.

Giữ bình tĩnh. Cô nghe thấy giọng nói của Tara thì thào bên tai như thể chị đang đứng cạnh cô. *Đừng lộ vẻ sợ hãi.* Myra cố gắng, nhưng những sự kiện trong ngày ùa vào tâm trí cô.

Nỗi sợ hãi nảy nở và lớn dần lên.

Cô bước nhanh hơn và đi thẳng về phía kẻ tấn công thứ hai.

Gã này, gầy khẳng khiu, có làn da xanh xao đầy chét chóc. Hấn lột đồ của cô bằng mắt, tặc lưỡi và liếm đôi môi nứt nẻ xấu xí của mình.

Đi tiếp đi. Cô cố vòng qua người hắn. Tên đàn ông xấu xa chặn đường cô.

Lấn sang một bên, cô bước qua hắn.

Hắn cười.

“Cho tôi qua.” Cô lại di chuyển, tìm

đập dồn dập.

Hắn đứng gần đến mức cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá và một mùi gì đó nữa mà cô không thể nhận ra.

“Nhìn xem chúng ta có gì ở đây này, Cutter.” Hắn vươn tay ra chạm vào tóc cô. “Em gái, em thật mềm mại và xinh xắn.”

Đông cứng tại chỗ, cô cảm thấy ngón tay hắn lướt qua má mình. Cô lùi lại.

“Em cần gì ở đây vào cái giờ này nhỉ? Em cần gì? Đàn ông hả?”

Myra bắt đầu thở gấp hơn, nhịp tim của cô tăng vọt khi đấu tranh với nỗi sợ hãi ngày càng áp đảo.

Hắn túm eo cô và đẩy mạnh.

Cô đập vào gã bạn ghê tởm của hắn. Cơ thể hôi hám của hắn làm cô ghê tởm. “Em đang đi đâu đấy, cô gái bé nhỏ? Bọn anh vừa mới mở tiệc thôi.”

Nhìn qua vai, cô thấy nụ cười châm chọc từ người đàn ông đang đứng sau lưng. Bạn hắn cười lớn.

Bị mắc kẹt, tâm trí cô tăng tốc tìm lối

thoát.

Myra nhìn thấy một cái thùng rác nằm trên vỉa hè bên kia đường. Chỉ cần một cái liếc mắt, cô tập trung và nhấc nó lên hơn mười mét trong không trung bằng suy nghĩ. Rồi cô để nó rơi xuống.

Nó đập xuống vỉa hè với một tiếng cộp.

Cả hai tên quay lại.

Cô dẫm lên mu bàn chân của gã đang giữ cô.

Hắn rống lên đau đớn và buông tay.

Cô chạy, đôi chân chuyển động nhanh hơn bất kỳ lúc nào.

Có tiếng bước chân đuổi theo nện thình thịch lên vỉa hè.

Đèn pha của một cỗ xe đang đến chiếu rọi trong bóng đêm.

Myra chạy về phía nó và vẫy tay xin giúp đỡ.

Tiếng thắng phanh vang lên kin kít và cỗ xe gần như đâm vào cô. Nhưng nó lại

không hề dừng, lạng sang bên và làm cô nhụt chí. Người lái xe bấm còi inh ỏi rồi lái qua, bỏ lại cô một mình với kẻ thù.

Myra chạy vào trong con hẻm tối om. Ngõ cụt. Không có đường thoát.

Hai gã đàn ông chỉ cách cô vài bước. Nỗi sợ hãi bóp nghẹt họng cô. *Chúng đang đến...*

Chương 3

Anh nhớ mất nửa tiếng. Jane Doe số 33 đã đăng ký vào nhà tình thương của hội truyền giáo ở khu tệ nạn nhất. Nhân viên ở đó một tả nhận dạng tương đối phù hợp và những gã mà anh nhận ra là mấy tên tội phạm vừa được tha đã nói với anh là cô vừa ở đó.

Cô đã đi. Không ai thấy cô đi cả.

Giờ là mười giờ hơn và đường phố gần như trống không, trừ những người sống ngoài đường.

Anh lái xe với cửa sổ mở toang để nghe thấy từng âm thanh một. Anh đi theo mọi âm thanh. Cô đang ở đâu đó trong

khu rừng rậm chôn thành thị này. Những kẻ bám đuôi cô nguy hiểm chẳng kém một con báo hay sư tử.

Một tiếng còi phá tan luồng suy nghĩ của anh. Anh nghe tiếng phụ nữ hét. Tim đập dồn dập, Todd lái xe về phía tiếng hét tuyệt vọng ấy.

Chúng chậm rãi và đều đặn bước về phía cô.

Myra nghiêng răng và xâm nhập vào đầu chúng. Những hình ảnh ghê tởm với những đôi bàn tay bạo lực di chuyển trên cơ thể trần trụi của cô ập đến tới tấp.

Chúng cười.

Không có chỗ nào để chạy, tâm trí cô quay cuồng và tiến sát vào ranh giới hoảng loạn tột độ. Cô ép mình dụi xuống. Đó là cách duy nhất để sống sót khỏi những gì mà chúng dự tính.

Không một hiệp sĩ nào phục vụ cho gia đình cô có thể nghe thấy tiếng hét của cô hoặc đến cứu cô.

Cô chỉ có thể dựa vào bản thân và quyền năng Druid diệu kỳ của mình.

“Nếu bây giờ hai người quay lại thì

tôi sẽ để hai người đi”, cô nói, giọng run run.

Chúng nhìn nhau và cười phá lên.

“Thế nếu bọn này không làm thế thì sao?”, gã to con hỏi.

Cô quan sát từng gã một, cố nhìn xem gã nào sẽ tấn công trước. Gã nhỏ con chuyển động khá giật cục và khó đoán. Đôi mắt Cutter chất chứa đầy dục vọng và chết chóc, ý định của hắn hiện rõ trong suy nghĩ. Chúng cho cô biết rằng, trước đây hắn đã từng giết người. “Quý thần ơi”, cô lầm bầm.

Một lần nữa chúng lại bật cười. Gã gày gò chạy về phía cô. Ngày một gần hơn...

Cô đẩy gió dưới chân hắn.

Cả người hắn ngã phịch xuống đất không báo trước, tròng cười chấm dứt.

Myra cố lách qua Cutter, nhưng hắn đã túm chặt cánh tay cô.

Cô hét lên khiến cả hai bọn chúng ngạc nhiên. Khi cô vung một tay ra, đồng rác chất cạnh công trên đường bốc cháy. Vẫy cổ tay một cái, ngọn lửa lao về phía

chúng.

Myra cúi xuống tránh dù cánh tay cô vẫn nằm trong vòng kim kẹp của Cutter.

Ngọn lửa liếm ngực Cutter. Hấn thả cô ra và bắt đầu dập ngọn lửa trên áo. Hấn vừa nhảy vòng vòng vừa la hét.

Ôm chặt chiếc túi vào ngực, Myra lại bỏ chạy. Khi cô ngoái lại để xem liệu chúng có đuổi theo hay không, cô va thẳng vào lồng ngực của một người đàn ông khác.

Myra phóng ra khỏi con hẻm như thể

đang bị quỷ dữ đuổi bắt. Todd ôm lấy eo cô và chĩa súng vào hai tên đang đuổi theo. “Cảnh sát đây!”, anh hét lên, làm chúng khựng lại và tiếng hét của cô tắt lịm.

Gã gầy gò vẫn nằm trong tầm mắt của anh nhưng gã đồ con hơn đã quăng người qua hàng rào dây thép gai và chạy khỏi tầm bắn.

Todd đưa mắt xuống nhìn đỉnh đầu người phụ nữ vẫn đang rúc vào vai mình. Trong khoảnh khắc đó, gã gầy nhặng trốn thoát.

Anh hẳn sẽ đuổi theo chúng nếu có

yểm trợ. Thay vào đó, anh đút súng vào bao và chú ý tới người phụ nữ đang run rẩy trong vòng tay. Anh không biết ai giật mình hơn, cô hay anh. Nỗi lo lắng mới nảy sinh về sự an toàn của cô nhanh chóng thể chỗ sự nhẹ nhõm khi tìm ra cô.

Cô bám chặt lấy anh. Anh nhìn thấy mình tự động vòng tay quanh eo cô và kéo cô lại gần. Cô run rẩy thở ra và khiến anh nhớ tới một con thú bị thương đang hoảng sợ và cô độc.

“Chúng đi rồi. Suyt... giờ mọi chuyện ổn rồi.” Tay anh vuốt ve lưng cô.

Cơ thể cô thả lỏng và nước mắt bắt

đầu chảy xuống. Cô lầm bầm một câu gì đó bằng thứ ngôn ngữ mà anh không hiểu.

Anh không biết đó là câu chửi thề hay cầu nguyện nữa. Anh lùi lại và nhìn cô. “Chúng có làm em bị thương không?”

Cô lắc đầu. “Nếu anh không đến...”

“Chúng đã bỏ chạy lâu rồi và không thể làm hại em được nữa.”

Cô gật đầu hít vào một hơi thật sâu mà theo Todd nghĩ là nỗ lực nhằm kiểm soát cảm xúc.

Anh vẫn ôm lấy cô và đi về phía chiếc ô tô đang đỗ một nửa trên vỉa hè, cửa xe mở toang và máy vẫn đang chạy. “Đưa em ra khỏi đây thôi.”

Anh giúp cô vào ghế hành khách rồi trở lại ghế của mình.

“Thắt dây an toàn đi.”, Todd bảo cô trước khi vào số xe.

Cỗ xe di chuyển. Tay cô túm chặt lấy chiếc túi với các khớp tay trắng bệch.

“Thắt dây đi”, anh nhắc cô.

Khi cô đáp lại anh bằng ánh mắt đờ đẫn, anh cho rằng cô đang bị sốc. Anh vươn tay qua ngực cô, kéo dây qua lòng và đóng lại một tiếng tách. Cô vẫn đang run rẩy.

“Này, giờ em đã an toàn rồi.” Todd đặt tay lên tay cô. Hơi nóng ủa lên theo sự động chạm mà anh cố hết sức lờ đi.

Cô ngược mắt nhìn anh với đôi mắt ngây thơ đầy tin tưởng.

Tạ ơn Chúa vì cô ấy đã an toàn.

“Anh đang làm gì ngoài này vậy, Sĩ

quan Blakely?”

Câu nói của cô khiến anh giật mình
thôi nhìn cô chăm chú. “Todd”, anh đặt
tay lên vô lăng và quành xe ra đường.
“Cứ gọi tôi là Todd.”

“Anh đang làm gì ngoài này vậy,
Todd?”

“Tìm em.”

“Vì sao thế?”

Vì sao à? Khi thật. Đó chẳng phải là
câu mà anh đã hỏi mình suốt chín tiếng

vừa qua sao? Anh dừng lại trước đèn đỏ. “Bởi vì em không nên ở ngoài đó.” Tóc cô tuột ra khỏi dây buộc. Khuôn mặt nhem nhuốc của cô có đôi mắt Bambi to đùng như một con nai trước đèn pha ô tô. Không. Cô không thuộc về đường phố.

[©DTV](#)

“Tôi sẽ không quay trở lại chỗ đó, nhà truyền giáo ấy. Những tâm hồn ở đó thật bệnh hoạn.”

“Đúng vậy.”

“Và bệnh viện chỉ dành cho những người ốm.”

“Đúng rồi.” *Giờ thì sao nhỉ?* Ngoài việc tìm cô, anh chưa nghĩ xa hơn. Giờ thì anh sẽ làm gì với cô đây. Anh biết một nhà tình thương dành cho phụ nữ, nhưng họ đóng cửa sau mười giờ, mà bây giờ sắp mười một giờ rồi.

Dù ở đó cô cũng chẳng an toàn hơn là mấy. Phụ nữ ở những chỗ đó sống cuộc đời gian khổ.

“Thế anh đang đưa tôi đi đâu đây?”

Anh thở dài và hy vọng rằng mình không chạm phải một sai lầm to lớn.

“Nhà.”

Nhà của Todd là căn nhà gỗ một tầng nép mình trong khu phố lâu đời. Những con phố rợp bóng cây và yên tĩnh. Sân vườn nhỏ nhưng không nhỏ đến mức anh có thể nghe được mọi cuộc trò chuyện của hàng xóm, chỉ những cuộc cãi vã cao giọng mà thôi.

Anh đi vòng qua và mở cửa xe cho cô. Hoặc cô đã quen với hành vi đó hoặc không biết làm sao để mở cửa. Với vẻ mặt của cô, anh không dám chắc đâu là sự thật nữa.

Khi đã vào trong, anh quăng chìa khóa

lên cái bàn cạnh cửa và bật đèn lên.

Cô đi sau lưng anh và liếc quanh phòng. Nó được trang trí ít ỏi với một cái ghế sofa cũ bằng da và hai cái ghế bành. Anh có một chiếc lò sưởi nhỏ chưa được thắp lửa đã nhiều năm trời và một cái ti vi màn hình phẳng treo bên trên.

Todd biến mất sau góc nhà và nói vọng ra, “Cứ tự nhiên đi. Em có muốn uống gì không?”.

Mình đang làm cái quái gì thế nhỉ?
Anh vặn nắp bia. Người phụ nữ đang đứng trong phòng khách nhà anh đã nói dối kể từ khi họ gặp nhau, vậy mà anh

vẫn đưa cô về đây, về nhà mình.

Anh đang phá vỡ quy tắc cơ bản của nghề cảnh sát và lôi bản thân vào chuyện này. Cô không phải là nghi phạm trong bất kỳ vụ án nào. Dù rằng điều đó cũng chẳng khiến anh cảm thấy khá hơn. “Tôi có bia, rượu vang, hoặc soda nếu em thích.”

“Rượu vang thì tốt.” Giọng cô gần hơn. Todd liếc mắt khắp căn bếp sáng rực của mình, vài cái đĩa nằm trong chậu rửa, và một tờ báo bị bỏ quên trên kệ. Thật lộn xộn.

Cô đi vào phòng và mỉm cười.

Anh lấy rượu vang ra khỏi tủ lạnh, rót một cốc và đưa nó cho cô. “Ngồi đi. Tôi sẽ làm một cái bánh sandwich, muốn ăn một cái không?” Anh đã bỏ qua cả bữa trưa lẫn bữa tối.

“*Nay*. Thế này là ổn rồi.”

Anh nhìn đôi mắt nhắm lại khi rượu vang trôi xuống cổ họng cô. Lần đầu tiên kể từ khi anh tìm thấy cô, nét mặt cô bắt đầu giãn ra. “Cảm thấy đỡ hơn rồi chứ?”

“*Aye*, ý tôi là “*Yes*”. Cảm ơn anh.”

“Em thật sự đến từ Scotland phải không?”

“Phải” Cô dừng lại trước khi chiếc ly chạm vào môi. “Ý tôi là, tôi nghĩ vậy.” Cô đặt cốc rượu vang xuống bên cạnh và ngồi vào một cái ghế dài.

“Ừm...” Anh quan sát sự căng thẳng của cô quay trở lại cùng với những lời nói dối. “Phải.” Anh quăng bánh mì, thịt, và rau diếp lên kệ bếp.

“Anh sống ở đây một mình à?”, cô hỏi.

“Phải.” Anh kẹp thịt vào bánh mì cùng một lát pho mát. “Tôi đã thử tìm bạn cùng phòng, nhưng chẳng ăn thua.”

“Sao lại không?”

“Lối sống khác biệt, tôi đoán là do điều đó. Vài người ăn ở như lợn, không bao giờ chịu dọn dẹp. Những người khác chỉ muốn tiệc tùng cả ngày.” Anh đặt đĩa lên kệ và tới ngồi cạnh cô.

“Không gia đình?”

“Không.” Anh cắn một miếng.

“Anh không có quản gia à?”

“Không.”

“Anh tự giặt sao?” Cô nhìn anh bối rối, như thể không tin.

“Em có vẻ ngạc nhiên nhỉ. Em lớn lên cùng quản gia à?”, anh hỏi không nghĩ ngợi.

Anh chú ý khi cô mở miệng ra toan trả lời nhưng rồi rút lời nói lại.

Anh cắn một miếng sandwich khác và uống bia, không hề rời mắt khỏi cô.

Sự căng thẳng hiển hiện trên cơ thể cô. Nói dối là một hành vi lạ lẫm đối với cô, nhưng như bất kỳ môn nghệ thuật đòi hỏi luyện tập nào khác, cô ngày càng giỏi hơn.

“Chỉ cần nói với tôi một điều thôi.” Anh nhìn ra chỗ khác, cho cô một lối thoát nếu cô muốn. “Em đang gặp rắc rối với pháp luật à?”

“Chúa ơi, không.”

“Ý em là *em không nghĩ thế* chứ hả?”, anh chế giễu.

Cô cựa quậy trên ghế. “Tôi không gặp rắc rối với luật pháp.”

Câu trả lời thành thật thứ hai của cô. Có lẽ anh là thằng ngu mới tin cô, nhưng anh tin. Nhưng rồi, anh cũng cần kiểm tra đầu óc của mình ở phòng tâm lý, sau những hành động ngày hôm nay. Anh thử vận may của mình và hỏi thêm, “Tên em là gì?”.

Cô với lấy cốc rượu, đấu tranh với câu trả lời trước khi cất tiếng, “Tôi tên là Myra.”

“Myra gì?”

“Xin anh, Todd. Tôi không thể. Anh sẽ không hiểu đâu.”

“Em sẽ ngạc nhiên trước những gì tôi hiểu đấy, Myra.” Khi cô không cho anh biết gì thêm, anh hỏi, “Em đang chạy trốn ai đó. Ai thế? Chồng cũ à?”

“*Nay*, tôi chưa từng kết hôn.”

“Thế ai?”

“Tôi không thể nói cho anh được.” Cô uống cạn rượu và nhìn chăm chăm vào cái cốc trống không.

“Và tôi sẽ không thể giúp em nếu em không cho tôi biết em đang chạy trốn cái gì.” Anh muốn trở nên tức giận, và một phần trong anh cảm thấy như vậy. Nhưng nỗi sợ hãi toát ra từ cô mà anh cảm thấy và nhu cầu điên rồ muốn bảo vệ cô đã che khuất sự phẫn nộ ấy. Chúa ơi, anh hy vọng thằng bé của mình không che mờ lý trí sáng suốt.

“Nếu anh muốn tôi rời đi, thì tôi sẽ đi. Nhưng tôi không thể kể cho anh nhiều hơn được. Tôi xin lỗi. Thật sự xin lỗi. Anh sẽ không hiểu đâu.” Cô nhướn mắt nhìn anh đầy thách thức.

Anh nhìn vào mắt cô trọn một phút,

rồi gạt đĩa của mình đi, không còn thấy thèm ăn nữa. “Muộn rồi. Đi ngủ thôi.”

Myra đi theo anh. “Phòng tắm ở cuối hành lang. Nếu em cần gì thì hãy nói với tôi.” Anh nhìn cô đặt túi lên giường. “Tôi ở ngay cuối hành lang.”

“Cảm ơn anh.”

Em có thể cảm ơn tôi bằng cách tin tưởng tôi. Anh muốn hét lên nhưng không làm vậy. Thay vào đó, anh chúc cô ngủ ngon và bước đi.

Trước khi về đến phòng, anh nghe

thấy cô thì thầm, “Tôi đã nói với anh quá nhiều rồi”. Anh khựng lại và ngoái nhìn cửa phòng cô. Đó thật sự là một đêm dài mà anh sẽ không nhanh chóng quên được. Có lẽ ngày mai anh có thể khiến cô thổ lộ nhiều hơn.

Đề cửa hé mở, anh lắng nghe chuyển động của cô. Anh nghe tiếng cửa phòng cô khẽ đóng lại và tiếng giường cọt kẹt khi nó trĩu xuống dưới trọng lượng của cô.

Giờ thì mình sẽ làm cái quái gì đây?

Myra dậy sớm và nần ná trong làn nước nóng mà cô nhanh chóng thấy thích

nó vô cùng. Luồng nước nóng vô tận cuốn trôi những phiền não của cô.

Cô đã ngủ ngon hơn lúc còn trong bệnh viện. Thực tế thì, cô đã nghỉ ngơi thoải mái hơn hẳn so với vài tuần qua. Liếc nhìn hình ảnh của mình trong gương, cô rê một ngón tay trên những quầng thâm đang nhạt màu dần dưới mắt mình. Cô đã cảm thấy vô cùng lo lắng về chuyến du hành tới tương lai đến mức không ngủ được suốt mấy tuần trước chuyến đi.

Có rất nhiều thứ mà Tara đã chuẩn bị tinh thần cho cô và cũng có quá nhiều thứ không được chị nhắc đến. Việc cô phải

chờ đợi Lizzy là một điều không được lường trước. Chải lược qua tóc, cô nghĩ về những gã đàn ông đã tấn công cô. Họ làm cô sợ hãi hơn những gì cô muốn thừa nhận. Thực tế khắc nghiệt của cuộc sống thiếu vắng gia đình đã hiển hiện rành rành trước mắt cô trong khoảnh khắc ở con hẻm ấy.

Nhưng gia đình Myra đã đúng khi gửi cô tới tương lai. Mụ Grainna cần một trinh nữ Druid để phá hủy lời nguyền và sẽ làm mọi việc trong quyền năng của mình để bắt Myra và giết cô.

Cô phải tự lực cánh sinh thôi.

Trừ việc có thêm sự giúp đỡ của Sỹ quan Todd Blakely, người đã hành động ga lăng như bất kỳ hiệp sĩ nào, có lẽ là vậy. Còn hơn cả thế, khi cô nhận ra rằng họ đã ở chung nhà trọn một đêm, nhưng cô chưa từng cảm thấy sự trinh trắng của mình bị đe dọa.

Todd Blakely không phải là một người đàn ông bình thường. Anh biết cô nói dối, vậy mà vẫn giúp cô, chẳng hề đòi báo đáp. À thì, có lẽ đòi vài câu trả lời, nhưng tất cả chỉ có thế.

Mình sẽ đền bù cho anh ấy, cô thầm hứa.

Sau khi mặc vào bộ đồ để thay duy nhất mà cô mang theo, cô giặt sạch quần áo mặc hôm trước và đặt chúng trên vò hoa sen cho khô trước khi rời phòng tắm để tìm thức ăn và Todd.

Todd đang đứng trong bếp pha cà phê. Nhắm mắt lại, Myra thưởng thức hương thơm đậm đà ấy. Cô bắt đầu thấy yêu cà phê rồi. Không có gì ngạc nhiên khi Tara đưa nó vào danh sách những thứ phải mang theo khi cô về nhà.

Todd di chuyển chậm rãi, mắt hé mở, điệu bộ như thể anh vừa rời khỏi giường và đi vào bếp. Lòng ngực cơ bắp để trần của anh thu lại nơi vòng hông rắn chắc

dưới một cái quần thụng bằng cotton khiến cô ngay tức khắc nhận thức rất rõ về người đàn ông này. Thỉnh thoảng cô có thấy các hiệp sĩ cởi áo sau một trận chiến khốc liệt hoặc những cuộc tập luyện nặng nhọc, nhưng Todd ư? Sự thoải mái với tình trạng khỏa thân của Todd làm cô phải nuốt nước bọt xuống cổ họng khô khốc. Cô liếm môi và cầu nguyện rằng ahh sẽ không nhận thấy sự bất ổn của cô.

Quan sát dưới hàng mi buông xuống, Todd ngắm nhìn đôi chân trần và mái tóc ướt của cô.

Chúa ơi, cô thật đẹp. Tươi mát. Anh

đang cố không nhìn chăm chăm, nhưng khuôn mặt cô đúng là một thỏi nam châm. Cơ thể anh phản ứng một cách khinh suất, hết như những gì tâm trí anh đã làm tối qua.

Anh đã không thể ngủ ngon được khi cô đang nằm ở phòng bên cạnh. Phải tới gần bình minh thì mí mắt của anh mới chịu sụp xuống. Giờ thì anh lảng vảng gần bình cà phê và ước gì cỗ máy chạy nhanh hơn. Anh cần tìm việc gì đó cho tay mình ngoài việc tưởng tượng chúng đặt trên người cô.

“Chào buổi sáng”, cô cất tiếng.

“Trông em có vẻ đã nghỉ ngơi thoải mái.”

“Đúng vậy, cảm ơn anh.” Cô hăng giọng. “Nhà anh rất yên tĩnh.”

“Ừm... cà phê nhé?”, anh hỏi khi chiếc bình đã đầy một nửa.

“À vâng, cảm ơn anh. Tôi rất thích cà phê ở nơi này.” Cô đón lấy tách.

“Ồ Scotland không có cà phê à?”

“Tôi e là không được như thế này.” Cô mỉm cười qua thành cốc và hít hà

hương thơm, tận hưởng nó.

“Tôi tưởng Folgers có ở khắp mọi nơi.”

Myra nở một nụ cười rụt rè, nhưng không nói gì thêm.

Anh di chuyển quanh bếp, cảm nhận rõ ràng về ánh mắt chăm chú của cô. Cái quần nỉ thụng cùng một ngày chưa cạo râu khiến anh rúm người lại dưới ánh mắt ấy. Cô đang nghĩ gì nhỉ?

“Hôm nay anh có đi làm không?”

“Không. Mai tôi mới phải đi.” Anh đưa cho cô một bát ngũ cốc và quan sát cô cắn miếng đầu tiên. Về ngạc nhiên khiến khuôn mặt cô sáng rõ khi bắt đầu nhai. “Đừng nói với tôi là ở Scotland cũng không có ngũ cốc nhé?”

“Chỉ là tôi không thể không ngạc nhiên trước sự khác biệt hương vị của mọi thứ.” Cô thành thật nói với anh.

“Kể cả ngũ cốc sao?”

Cô nhai, tránh câu hỏi của anh.

Họ ăn trong im lặng. Hành vi lập dị

của cô đan xen với những lời nói dối, nhưng Todd chưa đủ tỉnh táo để chơi trò roulette^[1] ngôn ngữ.

[1] Roulette: một trò chơi cá cược may rủi có vòng quay may mắn.

Hôm nay cô sẽ trả lời vài câu hỏi nữa, anh tự bảo mình. Anh sẽ cho cô thời gian để tự làm mình ghen họng rồi xông tới, đoạt lấy những gì anh cần. Nếu sự im lặng là dấu hiệu cho thấy quyết tâm không nói sự thật của cô đang lung lay, thì chẳng mấy nữa anh sẽ cậy được miệng cô thôi.

“Anh có biết nhà buôn đồ cổ nào gần

đây không?”, cô hỏi, làm Todd bất ngờ.

“Người buôn đồ cổ sao?”

“*Aye.*”

“Quen thì không nhưng tôi chắc chắn có vài người . Để làm gì?”

“Tôi có vài thứ có thể đáng tiền. Để giúp tôi trang trải.”

Cách dùng từ ngữ thật thú vị, mà không chỉ do cái kiểu nói như hát của cô, “Nó là gì?” *Và có phải nó là đồ ăn trộm không?*

“Tôi sẽ đi lấy chúng.” Cô rời đi và quay lại với hai món đồ bọc vải. Cô tháo vải bọc một cặp chân nến thanh lịch.

Anh không biết gì về đồ cổ cả. Hai món đồ uốn lượn trước mặt anh rất đẹp, nhưng anh không dành cho chúng lời ca ngợi nào hơn thế. Cặp đế dính đá sáng lấp lánh và anh cho rằng nếu các viên đá là thật thì chúng sẽ đáng giá khôi tiên. “Chúng là đồ cổ à?”

“Phải. Gia đình tôi đã sở hữu chúng nhiều năm rồi.” Cô nhìn chúng với vẻ mắt mát.

“Và họ không thích chúng nữa à?”

“Nhu cầu bán chúng lớn hơn nhu cầu sở hữu.”

Anh nhặt một cái lên. Nó nặng hơn vẻ ngoài. “Gia đình cô cũng đồng thuận chứ?”

“Có, chính họ bảo tôi mang chúng theo.” Cô quan sát anh nghiên cứu món đồ gia truyền của mình. “Chúng không phải đồ ăn cắp, nếu đó là những gì anh đang nghĩ.”

Anh không cố gắng che dấu suy nghĩ

của mình và cũng chẳng ngạc nhiên khi cô đoán ra câu hỏi kế tiếp. “Không thể không nghi ngờ, tôi là cảnh sát mà.”

Cô giật lấy giá nến từ tay anh. “Tôi không phải kẻ trộm.”

“Tôi có bảo thế đâu.”

“Nhưng anh đã nghĩ thế.” Cô bọc hai món đồ lại.

“Đúng vậy.” Anh đứng dậy để rót thêm cà phê cho cả hai. “Thế tôi phải nghĩ gì đây? Em nói dối về tất cả mọi chuyện, kể từ lúc tôi gặp em.”

“Cả đời tôi chưa từng ăn trộm thứ gì.”

Đặt tay lên mặt kệ, Todd nhìn thẳng vào mắt cô. “Hãy xem xét sự thật dựa trên góc nhìn của tôi. Ở đây tôi có một người phụ nữ xinh đẹp, ăn nói lịch sự, giả vờ mất trí nhớ để tránh bị tra hỏi. Cô ấy tràn đầy lòng tin với việc mình đang giấu giếm đến mức đi lang thang trong một thành phố mà mình không hề quen thuộc.” Anh di chuyển qua kệ bếp và đứng cạnh cô. “Cô ấy có một gia đình ở đâu đó nhưng không sẵn lòng hoặc không thể xin sự giúp đỡ của họ.”

Cô nhìn xuống tay mình để lảng tránh ánh mắt anh.

Anh chạm vào cằm cô, ép cô nhìn anh. “Người phụ nữ này cho tôi xem một cặp chân nên trông rất đắt giá và tôi phải tin rằng chúng không bị đánh cắp ư? Tôi cả tin chứ không ngu ngốc, Myra.”

“Nếu anh nghĩ về tôi thấp kém đến thế, thì sao anh còn giúp tôi?”, cô thì thào.

Anh quan sát mắt cô đảo qua đảo lại giữa người anh. “Tôi không biết nữa.” Anh lại gần cô, nhấc cằm cô lên rồi đặt tay lên vai cô. Thật sự thì anh nên bỏ đi, nhưng mùi thơm của cô đã kéo anh lại.

“Tôi hứa với anh, tôi không ăn trộm chúng.”

“Chứng minh đi.”

Myra nuốt nước bọt thật mạnh. “Tôi không thể.” Cô đứng dậy và tránh xa anh. Anh đang rút hết không khí của cô. Sự gần gũi của anh đối kháng với cơ thể và não bộ của cô.

“Vì sao?”

Cô quay lưng về phía anh và cố trấn tĩnh lại. “Anh sẽ không hiểu đâu.”

“Thử đi.”

“Chuyện này sẽ chẳng đi tới đâu hết. Tôi nên rời đi thì hơn.” Myra dậm bước về phía phòng mình.

Anh vươn tay ra và kéo cô vào trong vòng tay. Bàn tay tự do của anh luồn vào mái tóc còn đang ẩm ướt của cô và giữ chặt lấy nó. Mắt anh tìm kiếm mắt cô trong một khoảnh khắc ngắn ngủi trước khi anh chửi thề, “Khỉ thật”. Rồi môi anh nghiên xuống môi cô.

Cô không lường trước được điều đó, đứng sững sờ, không thể cử động. Cuộc đột kích của anh vừa dễ chịu vừa như tra

tấn. Nụ hôn đói khát của anh xen lẫn với sự giận dữ. Trước đây chưa ai từng hôn cô như thế này, không ai dám cả.

Khi bàn tay còn lại của anh đưa lên để đỡ lấy đầu cô, cô ngả người về phía anh. Lưỡi anh thăm dò lưỡi cô, đòi hỏi. Khi môi cô tách ra, anh di chuyển vào sâu hơn. Sự thân mật trong nụ hôn của họ, việc anh sở hữu hoàn toàn mọi giác quan của cô, khiến cô chơi vơi. Sự nôn nao nổ bùng trong cô khi nụ hôn của anh kéo dài mãi.

Mới đầu sững sờ, cô cứ để mặc anh. Nhưng khi nụ hôn dần trở nên mãnh liệt, cô cảm thấy nỗi khao khát trào dâng khắp

người. Bàn tay nhút nhát của cô đang nắm chặt bên lườn dần di chuyển tới eo anh.

Todd rên lên và ép cô vào tường.

Khung người rắn chắc của anh khiến từng nếp nhăn trên cơ thể cô trào dâng nhận thức. Các ngón tay của Myra chạm vào làn da trần trên lồng ngực ấm áp chào đón của anh. Một luồng hơi nóng đọng lại sâu trong bụng cô và gây ra một cơn nhức nhối sâu thẳm trong các nếp gấp ở khu vực nữ tính của cô.

Anh rời ra cũng nhanh như lúc anh chiếm đoạt nụ hôn của cô.

Hồn hên, mắt cô vẫn nhắm nghiền, e dè không dám nhìn anh. Cô hơi xấu hổ, dù cô chẳng có gì phải xấu hổ cả.

“Điều đó đáng ra không nên xảy ra.”, anh nói qua làn sương mù.

“*Aye*, anh đúng về điều đó.” Cô cả gan nhìn anh. Thấy đôi mắt thấu hiểu của anh.

“Em khiến anh làm những việc mà bình thường anh sẽ không làm.”

“Em xin lỗi.”

“Không, đừng xin lỗi.” Anh lại tìm kiếm khuôn mặt cô. “Hãy cho anh một thứ gì đó, Myra, một thứ gì đó để khởi đầu niềm tin.”

Lời yêu cầu của anh nghe giống như một lời van nài.

“MacCoinnich, họ của em là MacCoinnich. Nhà em ở Scotland, nhưng em chưa thể trở về đó được.”

Todd gật đầu và hít một hơi thật sâu.

“Anh sẽ đi tắm, Myra MacCoinnich,

rồi chúng ta có thể tìm một người buôn đồ cổ để xem thứ em có là gì.”

Cô liếc ra cửa, thoáng tự hỏi liệu mình có nên rời đi hay không, nhưng cô biết mình sẽ không làm thế.

“Hãy hứa với anh là em sẽ không bỏ đi.”

Anh đọc được suy nghĩ của cô sao?
“Em hứa.”

Chương 4

Sau khi ghé vào hai cửa hàng đồ cổ và thấy chúng được quản lý bởi những nhân viên thu ngân bình thường, Todd quyết định thử vào một nhà đấu giá chuyên về đồ cổ xem sao.

Anh biết mình đã vào đúng chỗ ngay khoảnh khắc họ đi qua một cánh cửa gắn báo động với một nhân viên bảo vệ đứng bên cạnh. Todd ngay lập tức hỏi gặp người mua đồ hoặc chịu trách nhiệm cho đồ bán ra. Trong khi chờ đợi, Myra rảo bước quanh phòng.

Trên một trong những cái bàn khổng

lồ ở giữa phòng là một ngọn đèn chùm. Các ngón tay của Myra nắn ná trên món đồ đó khi cô thở dài. Todd quan sát cô chạm vào một bên đèn và mỉm cười. “Em phải có một căn phòng lớn mới chứa vừa thứ đó.”

“Phải rồi.”

“Anh không hiểu vì sao nó lại lớn đến thế.” Nó cao phải đến mét hai và có thể đặt một tá nến trên đó.

“Hồi nó được làm, người ta cần thắp sáng một phòng ăn hoặc một căn phòng rất lớn. Bọn em, ờ, người ta không có đèn như các anh bây giờ.”

“À, đúng những gì tôi thích nghe, một người hiểu biết về nghệ thuật thời kỳ trung cổ.” Người chủ mặc một bộ vest và phải thừa đến hai mươi cân. râu được cắt ngắn gọn gàng. “Chào mừng tới Graystones”, ông ta chìa tay ra bắt tay cả hai người họ.

Khi quay lại nhìn Myra, ông ta nói, “Trông cô quen lắm, chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa?”

“Chưa, tôi e là chưa.”

“Xin thứ lỗi. Tôi tên là Robert

Harrison. Nghe nói hai người đang tìm tôi.”

“Ông chịu trách nhiệm mua đồ cổ à?”, Todd hỏi khi họ đã ngồi xuống cạnh bàn làm việc của ông ta.

“Vài món đồ thì chúng tôi mua, vài món thì chúng tôi ủy thác bán. Hai người muốn bán gì thế?”

Myra bỏ hai chiếc chân nến ra khỏi túi và lần lượt mở lớp vải bọc chúng ra. “Tôi không muốn chia tay chúng nhưng buộc phải làm thế.” Cô âu yếm đặt chúng lên bàn.

Ông ta với tay lấy kính, đặt nó trên sống mũi to bè và trở mắt ra nhìn. “Tuyệt vời. Cô đã lấy chúng ở đâu vậy?”

“Chúng thuộc về gia đình tôi nhiều năm rồi.”

“Gia đình cô đến từ Scotland à?”, ông ta hỏi.

“*Aye.*”

“Ông biết điều đó chỉ nhờ việc nhìn vào chúng sao?”, Todd hỏi.

“Và nhờ trọng âm của cô đây nữa.”

Ông Harrison tự cười trước câu đùa của mình. “Nhìn vào chỗ này đi?”, ông ta chỉ vào các dấu hiệu ở đế chân nến. “Celtic. Và ở đây có các dòng chữ, hẳn là tiếng Xen-tơ. Tôi sẽ phải tìm hiểu ý nghĩa của chúng.”

“Bắc, nam, đông, tây”, Myra bảo họ.

Cả hai người đàn ông cùng nhìn cô, Todd vẫn nhìn cô chăm chăm trong khi Harrison quay lại kiểm tra tiếp. “Phải rồi, nhiều khả năng là cô đúng.” Ông ta đôi kính lấy một cái kính chuyên dùng để thẩm tra đá quý. “Tuyệt hảo.”

“Gì thế?”, Todd nhích người ra mép

ghế.

“Các viên đá không chỉ là đồ thật mà còn hiếm có và có chất lượng tuyệt vời. Tôi đoán nó được làm vào khoảng thế kỷ mười bốn.”

“Mười hai”, Myra sửa lại.

“Cô bé thân mến, tôi biết rõ các thế kỷ, và món đồ này hẳn là thuộc thế kỷ mười bốn hoặc thậm chí là mười lăm.” Giọng ông ta có vẻ bề trên dù từng từ được nói một cách nhẹ nhàng.

“Ông nhầm rồi. Ky...” Cô dừng lại,

lắc đầu. “Một họ hàng xa tặng chúng làm quà cưới cho vợ. Câu chuyện đó đã được truyền lại trong gia đình tôi nhiều thế hệ liền, kể từ thế kỷ mười hai.”

“À, chúng ta sẽ phải kiểm tra điều đó.” Ông ta đặt chúng xuống và gỡ kính ra. “Cô có chắc là muốn bán chúng không?”

Todd xen vào trước khi cô kịp trả lời, “Bọn tôi muốn biết chúng giá trị bao nhiêu.” Nếu chúng là đồ ăn cắp, và anh không thể ngừng bán khoản về điều đó, thì việc bán chúng sẽ làm anh mất phù hiệu và khiến cô vào tù.

“Điều đó có thể mất vài ngày. Chúng tôi sẽ kiểm tra niên đại bằng phương pháp carbon và kiểm tra chéo. Hai người có phiền để chúng lại chỗ tôi trong khi bọn tôi làm việc đó không?”

Sự chú ý của Myra chuyển về phía anh, vẻ do dự hiện rõ trên mặt.

“Tôi bảo đảm với cô rằng chúng sẽ được an toàn ở đây. Chúng tôi cần cô điền vào đơn, bảo hiểm ở đây cũng an toàn như tòa nhà này vậy.”

“Được rồi.” Todd lấy đơn từ tay ông ta và điền bảng câu hỏi. “Cứ thoải mái gọi cho tôi ngay khi ông biết giá trị của

chúng nhé.”

Họ đứng dậy rời đi. Todd cảm ơn ông ta lần nữa rồi hỏi, “Nếu phải đoán thì ông ước tính giá trị của chúng tầm bao nhiêu?”

“À. Đừng trích lại lời tôi nhé, nhưng tôi sẽ ước tính giá trị của chúng tầm khoảng một trăm ngàn.”

Todd cảm thấy cằm mình há hốc.

“Mỗi cái.”

Khi không khí bên ngoài phả vào mặt

họ, Todd nắm lấy khuỷu tay của cô và im lặng lôi cô đi dọc con đường tới chỗ đỗ xe. Cô gần như phải chạy để bắt kịp tốc độ của anh. Cặp kính đen che mắt anh khiến cô không thể nhìn ra vẻ mặt anh. Nhưng nếu phải đoán thì cô sẽ nói anh đang bất an. Cực kỳ bất an.

“Có vấn đề gì vậy?”, cô hỏi.

Anh không nói gì.

“Anh đang làm đau tay em đấy.” Myra dừng lại và cố giăng tay ra khỏi anh.

Anh quay lại đối diện với cô trong

giận dữ. “Em đã lôi anh vào chuyện quái quỷ gì vậy? Hai trăm ngàn đô la sao?” Anh liếc nhìn xung quanh và hạ giọng xuống.

“Thế là nhiều tiền lắm à?”

Anh giật kính râm ra và trừng mắt nhìn cô.

“Đây không phải là lúc để đùa đâu, Myra.”

“Em có đùa đâu.”

“Nếu cặp chân nền đó là đồ ăn cắp thì

anh không chỉ mất việc mà chúng ta, và anh nhấn mạnh là chúng ta nhé, sẽ phải vào tù.”

Tay anh vẫn túm chặt cánh tay cô, các ngón tay vẫn bám vào thịt cô. Cô đưa bàn tay tự do của mình lên, đặt lên tay anh, và tạo nên một dòng điện giữa họ. Ngay lập tức anh thả ra.

“Chúng không phải đồ ăn cắp!” Cô kéo dài khoảng cách giữa họ ra tầm nửa mét. “Em không thích anh gọi em là kẻ trộm đâu. Hay em chưa thể hiện rõ suy nghĩ của mình?”

Anh quan sát tay mình. “À ừ, xin thứ

lỗi cho anh vì khó lòng tin tưởng một người phụ nữ đã biến việc nói dối thành cả một nghệ thuật kể từ khi anh gặp cô ấy. Giờ khi mặt anh đã gắn liền với mặt em và những món đồ cổ ấy, em sẽ phải tha thứ cho anh vì lo lắng cho danh dự, chưa kể đến sự tự do của mình nữa.”

“Nếu anh lo lắng đến thế thì còn giúp em làm gì? Có điều luật nào đó ép anh phải trợ giúp em sao, Sĩ quan Blakely? Tha thứ cho em vì không biết nhé.” Cả hai cùng có thể chơi trò mĩa mai, và câu nói của anh đang làm cô tức điên lên. “Con nhóc Scotland tội nghiệp như em chẳng biết rõ đồng luật của nước Mỹ các anh đâu.” Cô chống hai tay lên hông, tóc

xõa xuống eo.

Mọi người tụ tập xung quanh và quan sát cuộc trao đổi của họ. Todd nghiêng đầu nhìn một gã mà anh nhận thấy đang liếc nhìn cô một cách dâm dục. Anh lại túm khuỷu tay của cô.

Theo bản năng, Myra nắm lấy tay anh và truyền thêm tia lửa điện vào, buộc anh phải thả cô ra.

Lần này anh nhảy lùi lại, vẫy vẫy bàn tay ngửa ran. “Em đã làm chuyện đó bằng cách quái quỷ gì vậy?”

“Chỉ là một trong vô số bí mật của em thôi, Sỹ quan Blakely ạ. Giờ nếu anh có thể tốt bụng đưa em về nhà anh để có thể thu gom đồ đạc của mình thì em sẽ biến ra khỏi cuộc đời của anh ngay.”

“Tốt thôi!” Anh vươn tay định tóm lấy cô nhưng khựng lại khi mắt cô cảnh cáo anh đừng có chạm vào mình. Thay vào đó, anh mở cửa xe và chờ cô ngồi xuống trước khi đóng sập nó lại sau lưng cô.

Anh lái xe vòng vòng. Thực ra anh đã đi qua cửa hàng In and Out Burger ba lần trước khi đỗ xe lại. “Chúng ta đang làm gì ở đây thế này?”, Myra hỏi.

“Ăn.” Anh ra khỏi xe và chờ cô đi theo. Khi cô không có động tĩnh gì, anh giật cửa xe phía cô ra. “Đi không nào?”

“*Nay.*”

“Ra khỏi xe đi, Myra.”

“*Nay.*”

“Chết tiệt, em đang làm anh phát điên đấy.”

Anh hạ tay xuống để kéo cô ra.

“Đừng có chạm vào em.” Giọng cô

lạnh như băng. “Em không quen bị đối xử thô bạo và em không muốn làm anh bị thương.”

“Ha! Em làm anh bị thương ấy hả? Anh không nghĩ thế đâu.”

Cô đẩy cửa ra rộng hơn và bước tới cạnh anh. “Thử mà xem. Thử đi và xem xem anh có thể tiến xa tới đâu.” Sau mỗi từ, cô gõ vào ngực anh khiến anh như bị giật.

Mặt anh tỉnh táo lại. Cũng như tâm trạng của anh.

“Xem ra em đã làm cho anh hiểu rồi.”
Myra đóng cửa xe lại và lao về phía nhà hàng.

“Em đang đi đâu đây?”

“Đi ăn. Việc gạt bỏ những đôi tay khó chịu khá tốn năng lượng, và vì anh đã gây ra điều đó, anh có thể trả tiền.” Cô xông vào tòa nhà kẻ ô đỏ trắng, bỏ lại đằng sau Sỹ quan Blakely sững sờ.

Anh gọi món cho cả hai người, rồi giúp Myra khi cô cố lấy soda ra khỏi máy. Khi đã ngồi xuống, Myra nhìn tất cả

mọi người, trừ anh. Khi thức ăn ra bàn, cô nhìn nó chằm chằm. Phải đến sau khi anh bắt đầu ăn thì Myra mới làm theo.

Với miếng burger phô mai đôi đầu tiên cùng đầy đủ đồ ăn kèm, mắt cô nhắm lại.

Một phần nhỏ trong anh muốn duy trì sự tức giận dành cho cô. Thế nhưng, khi cô ngời đôi diện anh, trông như có thể bắn tia lửa từ mắt, nhưng rồi lại hoàn toàn mê mẩn với việc ăn uống ngay sau đó, anh hoàn toàn tan chảy.

Lúm đồng tiền bên má phải của cô hiện ra. Anh đã không thấy chúng từ ngày

đầu tiên họ gặp mặt, và thậm chí mình nên cố gắng làm nó xuất hiện thường xuyên hơn.

“VẬY, làm sao em làm được điều đó thế?”

“Làm gì?” Cô bốc một miếng khoai tây chiên, thả nó vào miệng.

“Em biết mà”, anh chỉ một ngón tay vào cô, làm động tác gõ, và nói thêm, “cái trò gây giật đấy?”

“À, cái đó hả.”

“Ừ, cái đó đây.”

“Em đã học được khi còn bé.” Cô nhấp soda và nhăn mũi. “Làm sao anh học được cái thái độ hoài nghi đó thế?”

“Anh học được khi trở thành cảnh sát.”

“Thôi thế này nhé.” Cô lau mặt và đặt khăn ăn vào lòng. “Không nói dối nữa. Nếu anh hỏi em một câu gì đó mà em không thể trả lời thì em sẽ nói với anh.”

“Ý em là không nói cho anh.”

“Ừ, sẽ không nói cho anh. Em có lý do riêng, Todd, và chúng quan trọng hơn anh, em và tất cả mọi người quanh chúng ta. Sự thật có Chúa chứng giám.” Mắt cô không hề rời mắt anh.

“Được rồi. Nhưng em phải hứa với anh một việc.”

“Việc gì?”

“Rằng em sẽ kể cho anh sự thật, toàn bộ, vào một thời điểm nào đó.”

“Anh sẽ không tin lời em đâu. Nhưng nếu đó là những gì anh cần nghe thì em

sẽ hứa với anh điều đó. Trước khi về nhà, em sẽ kể cho anh câu chuyện của mình.”

“Vậy là em định quay lại Scotland?”

“Phải. Khi có thể an toàn quay về.”

“Giờ không an toàn sao?”

“Nếu có thì anh nghĩ em còn ở đây chắc?”

Hợp lý nhỉ. “Trước đây em đã bao giờ tới California chưa?”

“*Nay*, đây là lần đầu tiên.”

“Làm thế nào em vào được Magicland thế?” Anh thấy cô dẫn vật xem có nên trả lời không.

“Điều đó thì em không nói cho anh biết được.”

Và hẳn là anh cũng không muốn biết. Phá hoại tài sản và đột nhập là hành vi phạm tội, một việc mà anh không thể lờ đi. Hay ít nhất là không nên.

Anh thu gom rác của họ và đứng dậy đi về.

“À, vì em chưa từng đến California, anh cho rằng em có thể muốn thăm quan vài thắng cảnh.”

Chương 5

Todd bắt đầu với bãi biển – lúc nào cũng là một điểm đến được yêu thích với du khách. Myra cũng không ngoại lệ.

Bãi biển vắng vẻ, trừ vài tay lướt sóng bướng bỉnh với bộ quần áo ướt đầm để giữ ấm trong làn nước băng giá, họ có

bãi biển cho riêng mình.

Myra chỉ tay và hỏi những người đó làm gì trong nước trên ván.

“Ồ chỗ em người ta không có ti vi à?”

“Ồ nhà em không có ti vi.”

“Thế còn nhà hàng xóm?”

“Bọn em sống ở chỗ hẻo lánh.”

Anh chấp nhận câu trả lời, giải thích nghệ thuật lướt sóng, và ngắm nhìn các biểu cảm trên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

Cô đá giày đi và để nước biển mùa đông lạnh buốt tràn lên làn da trắng mịn của mình.

Todd quỳ gối xuống cát và vùi tay xuống. Một con cua cát xuất hiện trong lòng bàn tay anh. Cô co rúm người lại khi anh đặt sinh vật nhỏ bé đó vào tay cô. Nó nhanh chóng di chuyển, khiến cô hét lên và thả nó xuống. Con vật đó vùi mình xuống cát với một tốc độ không sao tưởng tượng nổi.

“Nó đi đâu vậy?”

“Anh nghĩ là đi trốn lũ người không lồ.”

Todd nắm tay cô và giúp cô đứng dậy, rồi nắm chặt lấy nó. Má cô hơi ửng hồng. Anh tự hỏi cô có thật sự ngây thơ như những biểu hiện đó không.

Lúc trước khi hôn cô, anh cảm thấy cô e thẹn như một nàng trinh nữ dưới môi mình, khiến anh phải lùi lại khi tất cả những gì anh thực sự muốn làm là xông tới, kê xác hậu quả.

Gia đình cô ở đâu? Vì sao họ lại bỏ rơi cô? Anh sẽ tìm được câu trả lời, không bằng cách này thì bằng cách khác.

Họ đi bộ trên một lối đi lót ván và ngó vào vài cửa hàng. Ở cửa hàng thứ ba, Todd nhận ra rằng Myra đang ngắm nghía vài bộ đồ treo trên giá.

“Em nên mua cái đó.” Anh giơ lên cái áo sơ mi mà cô chú ý đến lên. “Em mặc nó sẽ đẹp lắm đấy.”

“Có lẽ sau khi bán được mấy cái chân nển.”

Anh đã quên mất là cô không có tiền.

“Em cần quần áo. Và đồ của anh không vừa với em lắm đâu.”

Anh lấy vài món đồ ra khỏi giá và quăng chúng cho cô. “Đây, mặc thử chúng xem.”

“Ý anh là gì?”

“Em biết đấy, xem xem chúng có vừa không.”

“Em không có cách nào để mua chúng.”

Cô đẩy đồng quần áo vào tay anh.

“Anh có.”

“Không. Em không thể làm thế.”

“Em có thể trả lại anh mà.”

Cô nhìn cái váy màu đồng đỏ và áo sơ mi đồng màu. “Anh chắc chứ?”

“Đi đi.” Anh đẩy cô về hướng phòng thay đồ. Cô đi ra đi vào vài lần. Anh đón nhận từng bộ đồ với một cái gạt đầu hoặc lắc đầu. Nhân viên bán hàng vui vẻ chọn đồ và mang ra cho cô thử.

Todd ngồi xuống khi cô trình diễn trang phục cho anh xem. Thỉnh thoảng, cô cười khúc khích, và đôi khi lại đỏ mặt.

Không chỉ một lần cô ở lì trong phòng thay đồ, tuyên bố rằng bộ váy đó “đơn giản là không phù hợp.”

Todd không nhớ nổi mình đã từng thích thú ngắm nhìn một người phụ nữ nào đi mua sắm như lúc này đây.

Ở quầy, người bán hàng giúp Myra chọn vài món đồ lót mà cô ‘thật sự cần’. Todd đưa thẻ tín dụng ra và mỉm cười.

Mặc một cái váy dài tới bắp chân, một chiếc áo cánh và đi một đôi giày phù hợp, Myra tạo dáng, trông cô dường như thoải mái hơn. “Thật đáng yêu. Làm thế nào để cảm ơn anh đây?”

Lúm đồng tiền của cô lại xuất hiện, khiến tim anh đập thật nhanh. “Em vừa cảm ơn rồi đây.”

“Khi ông Harrison gọi lại báo giá, em có thể trả lại cho anh tất cả.”

Anh nắm tay cô, chỉ vào một bể cá lớn sau cửa sổ một gian hàng và đôi chủ đề. Anh muốn cô không phải lo lắng gì hết. Có thể anh không đủ sức duy trì điều đó trong thời gian dài, nhưng anh sẽ cố gắng.

Khi ăn tối ở một quán ăn bên ngoài,

họ trò chuyện về sự khác biệt giữa thời tiết ở Scotland và California. Myra hỏi han về mọi thứ cô nhìn thấy. Anh quy tính tò mò của cô là do việc đến từ một đất nước khác. Đôi khi anh nghĩ câu hỏi của cô có hơi lạ lùng, nhưng anh giữ nhận xét đó cho riêng mình.

Khi họ về đến nhà thì đã gần nửa đêm.

“Em đã có một khoảng thời gian vô cùng tuyệt vời”, Myra nói khi họ đi qua cửa.

Todd đi theo cô vào phòng và ném các túi đồ lên giường. “Tốt, anh rất mừng.” Anh quay lại thì thấy cô đang

quan sát mình.

Mắt cô nhìn xuống sàn. “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

Cô không ngẩng lên. “Muộn rồi.”

“Phải, đến giờ đi ngủ rồi.”

Mặt cô đỏ bừng hơn bao giờ hết.

“À, ồ...”

“Chúc em ngủ ngon, Myra.” Anh nâng

cầm cô lên, khẽ chạm môi vào môi cô trong một động tác âu yếm ngắn ngủi, rồi rời khỏi phòng.

Chúc ngủ ngon, cô thì thầm khi anh đã đi.

Cô phải mất rất lâu mới có thể chìm vào giấc ngủ, và khi cô vừa mới ngủ, Todd đã đánh thức cô dậy.

“Chào em”, anh ngồi trên mép giường. “Anh đi làm đây.”

Mắt cô hé ra. Mặt trời chưa mọc và Todd đang nhìn cô một cách kỳ lạ. “Gì

thế?”

“Đi làm. Anh phải đi làm.”

“À...” Myra cố gắng ngồi dậy, nhưng tay anh ghì cô lại.

“Em cứ ngủ đi, mấy tiếng nữa anh sẽ gọi cho em.”

Cô không cố gắng ngồi dậy nữa, tựa người vào gối và mỉm cười với anh. Anh mặc đầy đủ đồng phục và trông ra dáng một sỹ quan đến từng gang.

“Cứ tự nhiên như ở nhà nhé.” Anh

vuốt một sợi tóc lòa xòa trên mặt cô và đứng dậy rời đi.

“Ngài Blakely à?”, cô lầm bầm.

“Anh đây.”

“Chúc thượng lộ bình an.”

Ngày hôm đó có thể là ngày dài nhất cuộc đời anh.

Nó khởi đầu với một chồng giấy tờ, bắt đầu và kết thúc cùng một chủ đề, Myra MacCoinnich. Tất nhiên, theo ghi chép, cô vẫn là Jane Doe số 33, và anh

vẫn chưa sửa lại.

Jake ngồi ở bàn anh ta, nghiên cứu chồng giấy tờ của mình. “Vậy, cuối tuần vừa rồi cậu có hẹn hò với Melissa không?”

“Không.” Todd đã chia tay Melissa cách đây vài tuần, nhưng vì Jake thích bạn gái cũ của anh nên anh vẫn tiếp tục hỏi về cô ta.

“Thế à? Vậy cậu đã làm gì?”

“Không gì nhiều”, anh nói dối. Jake sẽ không bao giờ hiểu được vì sao anh

thu nhận Myra. Khi thật, anh thậm chí cũng chưa hiểu nữa là.

“Không giống cậu, tôi đã xem thể thao với Jim và các con trai cậu ta, rồi dành chút thời gian quý giá với Sheila. Nếu cậu hiểu ý tôi.” Jake cười.

“Tôi hiểu ý anh.”

“Tôi đã có một cuối tuần tuyệt vời.”

“Rất mừng khi nghe điều đó”, Todd nói qua khóe miệng.

“Nelson, Blakely”, Jim hét lên từ cửa

phòng. “Có người tìm hai người này.”

Một người phụ nữ cao, gầy, hấp dẫn đứng cạnh Jim. Cô ta mặc một cái áo khoác ngoài quần jeans và áo phông. Cái áo khoác có vẽ dính sơn. Một vệt sơn màu xanh hẫ đã tránh được chiếc tạp dề và dính lên cằm cô. Cô ta có vẻ không mấy quan tâm đến diện mạo khi xông về phía họ.

“Tôi đã đến nhanh hết mức có thể.” Bàn tay dính đầy màu vẽ của cô ta chìa ra.

Ngẩn người không biết cô ta là ai, Todd nói, “Tuyệt lắm. Cô là ai?”

“Tôi xin lỗi, tôi là Liz McAllister. Hai người có tin gì về em gái Tara của tôi à?”

Hôm ấy là một ngày tuyệt diệu, một ngày mà Myra sẽ không bao giờ quên.

Sau khi tỉnh dậy và tắm táp thật lâu, cô đi dạo quanh bếp của Todd, ăn thử gần như tất cả mọi thứ. Mặc dù tủ bếp của anh không đầy lắm, nhưng mọi thứ đều mới mẻ và phần kích.

Cô cứ bật ti vi để đó khi khám phá nhà của Todd. Ở pháo đài, thỉnh thoảng

cô cũng giúp đầu bếp, nhưng không có gì trong căn bếp này trông giống những thứ ở thời của cô.

Tủ lạnh của anh có những hộp thức ăn mà cô chưa từng nhìn thấy trước đây: Lasagna, pizza, gà Thái với mì. Cô không biết cách đọc tên các món ăn đó, chứ đừng nói là biết chúng chứa gì bên trong. Có hướng dẫn in trên hộp. Cô cầm một món ăn có tên là “Bánh gà” và cảm thấy tự tin là mình có thể chuẩn bị một bữa ăn thuộc thể kỷ này cho Todd. Khi đã tìm được mọi thứ mình cần, cô mỉm cười với cảm giác tự hào tràn ngập.

Cô tắt tivi, và nghịch cái hộp đen bên

cạnh. Bất thình lình, tiếng nhạc vang lên trong phòng.

Giật mình, Myra suýt nữa đã đánh ngã một cây đèn khi cố gắng hạ âm thanh xuống. Khi cô đã vịn đứng nút, một nhịp điệu dễ chịu, đều đều, yên bình hơn phát ra từ những cái hộp nhỏ hơn quanh phòng.

Thứ âm nhạc ấy vô cùng dễ chịu với nhịp nhanh, khác xa thứ âm nhạc cô vẫn nghe. Người đàn ông hát bài này có cao độ hoàn hảo. Myra thấy mình di chuyển một cách vô thức theo nhịp nhạc.

Tara đã nói đúng về âm nhạc, cô sẽ

rất nhớ nó khi về nhà. Còn giờ đây, cô nhảy múa, cười khúc khích trước vài từ ngữ trong bài hát.

“Mời cô ngồi, cô McAllister, Todd đề nghị.

Cô ta nhìn qua nhìn lại giữa hai người đàn ông, sự e sợ hiện rõ trên khuôn mặt. “Chuyện này liên quan đến Tara, phải không?”

“Không phải trực tiếp.” Jake ngồi xuống cạnh cô ta, Todd ngồi sau bàn.

“Thế thì có việc gì?”, giọng cô ản

chứa sự thất vọng.

Todd đưa ra bức ảnh của Myra, anh đã vùi nó trong đồng giấy tờ trên bàn làm việc. “Trước đây cô đã từng gặp người phụ nữ này chưa?”

Liz liếc bức hình. “Chưa.”

“Nhìn kỹ xem.”

“Cô ấy là ai?” Cô ta xem kỹ bức ảnh trước khi trả nó lại. “Và việc này thì có liên quan gì đến em tôi?”

“Bọn tôi không dám chắc cô ấy là ai.”

Jake cầm lấy bức ảnh, ném nó cho Todd. “Cách đây vài ngày, cô ấy đã nhập viện với bệnh mất trí nhớ. Điều duy nhất cô ấy nhớ là tên cô.”

“Tên tôi? Sao lại thế? Trước đây tôi chưa từng gặp cô ấy trong đời.”

“Chúng tôi đang hy vọng cô có thể giúp chúng tôi làm sáng tỏ điều đó. Vì cô không nhận ra cô ấy, xem ra cô cũng không thể giúp bọn tôi.”

Todd để bạn mình nói.

“Anh đã nói là chuyện này không liên

quan trực tiếp với sự biến mất của em gái tôi. Ý anh là gì khi nói thế?”

“Thực ra thì đó chỉ là linh cảm thôi”, cuối cùng Todd nói. “Người phụ nữ này.” Anh giơ bức ảnh lên. “Có giọng Scot rất dễ nhận thấy. Lần cuối cùng người ta thấy em cô, cô ấy đã xuất hiện cùng hai người đàn ông có giọng tương tự, không phải thế sao?”

“Đó là những gì người ta nói với tôi.” Hy vọng tràn đầy mắt cô. “Anh có nghĩ là cô ấy có thể biết gì đó về Tara không?”

“Cô ấy bị mất trí nhớ, cô McAllister

a. Cô ấy không nhớ gì hết”, Jake nói.

Liz McAllister nắm chặt tay lại và xoa hai tay thật mạnh. Todd đã từng nhìn thấy động tác này rất nhiều lần trong quá khứ. “Tôi có thể nói chuyện với cô ấy không?”

“Chuyện đó thì có thể hơi khó. Cách đây hai ngày, cô ấy đã rời bệnh viện.”

Thất vọng rõ rệt, cô ta hỏi, “Cô ấy đã đi đâu?”

Todd phải ngậm chặt miệng và để bạn mình tiếp tục. Anh ta nói với cô

McAllister là họ không biết cô ấy đang ở đâu, và họ không có quyền phí phạm nguồn lực quý giá để tìm kiếm cô ấy.

“Nhưng nếu cô ấy biết điều gì đó về em tôi thì các anh cần phải tìm cô ấy chứ.”

“Bọn tôi không biết liệu cô ấy có thông tin gì về em cô không.”

“Và các anh cũng không biết chắc rằng cô ấy không có. Xin anh...” Liz dừng lại và hạ giọng xuống. “Các anh phải tìm cô ấy.”

Người phụ nữ ngồi đối diện anh rõ ràng là đang bị dẫn vật vì mất em gái. Myra biết gì về sự biến mất của Tara McAllister? Cô có biết gì không? Anh đang chứa chấp một kẻ chạy trốn sao? *Khỉ thật.* Tất cả những câu hỏi không được trả lời quay mòng mòng trong tâm trí khiến anh đau đầu.

“Tôi đã theo dấu cô ấy đến một nhà tình thương, nhưng cô ấy đã bỏ đi. Có lẽ cô ấy sẽ quay lại. Chúng tôi sẽ báo cho cô nếu tìm ra cô ấy.”

Liz đứng dậy ra về và bắt tay họ. “Xin hãy gọi cho tôi.” Một tiếng thở dài nặng nề thoát khỏi môi cô. “Tôi tuyệt vọng

lắm rồi. Người ta bảo tôi rằng mỗi ngày trôi qua kể từ khi em tôi biến mất là một ngày em ấy đến gần cái chết hơn. Nếu người phụ nữ mất trí nhớ này biết tôi, dù cho tôi không biết cô ấy, thì có thể cô ấy biết điều gì đó.” Liz McAllister chớp mắt ngăn dòng lệ tuôn rơi và bỏ đi.

Di động reo. Ở hồi chuông thứ hai, Myra nghe thấy âm thanh click của thiết bị điện tử từ chiếc máy đặt cạnh điện thoại của Todd. Qua nó, cô nghe thấy góc giọng Scotland. “Myra, nghe máy đi.”

“Em đây”, cô nói với cái máy.

“Nhắc máy đi.”

Myra giữ cái hộp nhỏ màu đen và ấn nút *Nói chuyện*. Cô ngáp ngừng đưa nó lên tai. “Xin chào? Todd à?”

“Em đây rồi, cái gì giữ chân em vậy?”

“À ừ.”

“Thôi quên đi.” Giọng anh cộc lốc. “Mọi chuyện ở đó thế nào?”

“Tốt, ờn.” Chuyện gì đó đang làm anh bận tâm, Myra có thể cảm giác được điều đó. “Em đang chuẩn bị nấu bữa tối.

Mấy giờ anh về?”

“Tầm bốn rưỡi.”

“Hẹn gặp anh lúc đó nhé.”

“Ừ. Nay, Myra, giúp anh một việc. Ở yên trong nhà nhé.”

“Bên ngoài không an toàn sao?”, cô hỏi.

“Ừ, không. Anh sẽ giải thích khi anh về nhà.”

“Được rồi.”

“Anh gác máy đây.”

“Todd này?” Myra muốn hỏi điều gì đang khiến anh phiền lòng nhưng rồi đổi ý.

“Gì thế?”

“Giữ an toàn nhé.”

“Gặp em lúc bốn rưỡi.””

Chuyện gì đã xảy ra không biết? Cô đã đọc hướng dẫn vậy mà khói vẫn bốc lên từ lò nướng. Hộp thức ăn tan chảy

giữa các thanh kim loại. Rõ ràng là cô đã bỏ qua điều gì đó thiết yếu để nấu nướng thành công.

Dù cho bữa ăn đang bốc khói một cách nguy hiểm, cô vẫn chưa đốt trụ căn nhà. Không tính cái khăn lau bát bị bắt lửa. *Ai mà biết được các thanh kim loại bị đốt nóng trong lò lại nóng thế cơ chứ?* Bên cạnh đó, dòng nước chảy qua ống trong bồn rửa nhanh chóng dập tắt ngọn lửa. Dầu vậy, cần phải mở cửa sổ để không khí thoát ra khỏi phòng, và điều đó khiến cả căn phòng lạnh băng.

Cô lục lọi trong tủ lạnh cho tới khi tìm được đồ làm sandwich. Không phải bữa

ăn cô đã dự tính, nhưng phải chịu thôi.

Myra cầm vài khúc gỗ Todd đã phơi ở hàng rào sau nhà vào để châm lửa. Myra đặt chúng trong lò và xòe tay ra. Lửa bắt vào gỗ và cô nở một nụ cười.

Chương 6

Todd cứ ngỡ mình vào nhầm nhà. Nhạc vang lên từ loa, lửa lập lòe trong lò sưởi, và có mùi thơm của món ăn được nấu tỏa ra từ bếp. Phải nói là đốt

thay vì nấu mới đúng. Mùi nhựa cháy không lẫn đi đâu được tỏa khắp phòng.

Anh đã dành phần lớn thời gian trong ngày để định hình một bài phát biểu trước Myra về việc cô cần thẳng thắn với anh nếu không muốn phải ra đi. Giờ khi nhìn thấy tất cả những việc cô đã cố làm, anh quên sạch từng từ một trong bài phát biểu đã chuẩn bị.

Trong bếp, cô cúi xuống chiếc lò nướng và anh mê mẩn khung cảnh đó. Cô mặc bộ đồ mà anh đã mua cho hôm trước. Một chiếc quần jeans màu xanh đơn giản ôm chặt lấy hông cô và tạo ra cảnh tượng hấp dẫn nhất mà anh nhìn

thấy trong cả ngày hôm nay.

Anh lắc đầu. Cái kiêu suy nghĩ này sẽ chẳng đưa anh tới đâu, ngoài lún sâu hơn vào rắc rối cô đang gặp phải.

“Chào.”

Myra quay lại và thấy anh đang chăm chú nhìn cô. Lúm đồng tiền của cô lộ ra cùng nụ cười. Anh có thể quen với điều đó.

“Em bận rộn nhỉ.” Anh đi tới kệ bếp, đặt kính râm và chìa khóa lên.

“Hơi hơi thôi.” Cô đi tới chỗ tủ lạnh, bỏ một lon bia ra và đưa nó cho anh. “Em hy vọng anh không phiền.”

Chưa người phụ nữ nào nấu ăn cho anh trong căn bếp này. À đúng là anh từng được phụ nữ mời tới chỗ họ ăn tối, nhưng ở nhà anh thì chưa. Luật bất thành văn của các gã độc thân là không để phụ nữ tới gần bếp của mình. Nếu anh ta làm thế thì họ sẽ dọn đến ở ngay và trước khi bạn biết, bạn đã nói “Con đồng ý” mất rồi. Và Todd không làm vậy.

“Có gì đó bị cháy à?”

Mắt anh đảo quanh phòng và tai cô đỏ

bừng vì một điều mà Todd nhanh chóng nhận ra là xấu hổ. “Em không thông thạo chuyện bếp núc như em tưởng”, cô bảo anh. “Em đã làm hết mức có thể. Em hy vọng nó ổn?”

“Tất nhiên. Anh đi thay đồ đã.”

Myra chăm chú nhìn theo anh, tự hỏi mình đã làm gì sai. Cô cứ nghĩ anh sẽ hài lòng khi về nhà mà không phải nấu ăn. Đó là việc tối thiểu cô có thể làm để đáp trả sự hào phóng của anh.

Cô bày biện nốt các thứ lên bàn, rót cho mình chút rượu vang rồi chờ anh quay lại. Bữa ăn đầy những bình luận

gượng gạo và những khoảnh khắc khó khăn. Sự thư thái và vui vẻ của ngày hôm qua đã ra đi. Có chuyện gì đó đang làm Todd nhọc lòng, và anh chưa sẵn sàng nói về nó.

Đến một thời điểm, cả hai người chỉ ăn trong im lặng. Cuối cùng, khi họ đang rửa bát, cô gom góp đủ dũng khí để hỏi, “Điều gì đang làm anh phiền lòng thế? Có chuyện gì xảy ra ở chỗ làm à?”

Anh nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ và lảng tránh ánh mắt cô. “Ừm, có một chuyện đã xảy ra.”

“Anh có muốn nói về nó không?”

Anh nhìn lên. “Hôm nay Elizabeth McAllister đã tới sở.”

Cô lưỡng lự.

“Làm sao em lại quen cô ấy?”

“Em không quen.”

“Thế vì sao em lại cho bọn anh tên cô ấy?”

Myra đặt chiếc đĩa bản vào bồn. “Em được bảo là cô ấy có thể giúp em khi tới đây.”

“Ai bảo?”

Cô chờ một giây và quay về phía anh.
“Em không cho anh biết được.”

“Sao lại không?”

“Bởi vì em không thể, dẫu sao cũng chưa thể.”

“Khỉ thật, Myra, sao lại không!” Anh thả cái đĩa xuống bồn. Nó vỡ thành nhiều mảnh.

“Anh sẽ không...”

“Hiểu”, anh nói nốt hộ cô. “Thế thì em hãy hiểu điều này đi – hôm nay Elizabeth McAllister đã đến sở, ôm ấp hy vọng rằng bọn anh có tin gì đó về nơi em cô ấy đang ở và nghĩ rằng có thể, chỉ có thể thôi, bọn anh có câu trả lời cho cô ấy. Làm sao anh biết rằng em không dính dáng gì tới việc đó?”

“Em không liên quan gì đến sự biến mất của Tara hết.”

“Em nói tên cô ấy như thể em biết cô ấy vậy.”

“Em biết.”

“Làm sao anh có thể tin rằng em không liên quan gì đến việc cô ấy biến mất trong không khí chứ?”

“Không hề”, cô kêu lên.

“Em đang nói dối!”

“Em đã bảo anh rằng em sẽ không nói dối”, cô hét trả.

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Em không thể cho anh biết.”

Anh đã dồn cô vào góc, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Cô cảm nhận được bức tường sau lưng, và thấy tay anh vung lên, nhốt cô lại. “Tức là em biết cô ấy đang ở đâu.”

“*Aye.*”

“Cô ấy còn sống không?”

“Anh nghĩ em là ai chứ? Quái vật chắc?” Mắt cô đầy vẻ giận dữ với anh. “Tất nhiên là chị ấy còn sống.”

“Vì sao cô ấy chưa về nhà?” Câu hỏi

của anh bắn ra nhanh hơn tốc độ xử lý của cô, ép cô trả lời trước khi cô nhận ra mình vừa nói gì.

“Chị ấy không thể.”

“Vì sao?”

Anh di chuyển lại gần hơn, cô không thể hít thở. “Không an toàn. Anh không hiểu điều đó sao? Việc quay lại đây rất nguy hiểm đối với Tara.” Cô run rẩy, và tự mắng mình khi cảm thấy một giọt nước mắt rơi ra khỏi khóe mắt.

Kiệt sức, cô đứng đó run lẩy bẩy, và không thể kiểm soát nổi bản thân. *Quý tha ma bắt anh đi!* Quý tha ma bắt anh vì đã thúc ép cô như thế này.

Anh tự rửa mình dưới từng hơi thở và cố ôm cô vào lòng. Cô cứng đờ trong vòng tay anh. “Anh xin lỗi.”

Cô không khóc, không hẳn là khóc. Vài giọt nước mắt lăn xuống má nhưng cô không cho phép mình rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

Khi anh buông cô ra, cô tạo khoảng cách giữa họ và bắt đầu dọn cái đĩa bị vỡ trong bồn.

“Cứ để anh thu dọn nó.”

Cô dừng lại, giọng vô cảm, “Nếu em có chỗ để đi thì em sẽ rời nơi đây ngay bây giờ. Nếu em có thể về nhà an toàn, em sẽ biến khỏi đây trong chớp mắt.” Theo đúng nghĩa đen, cô nghĩ. “Nhưng vì em không thể thực hiện cả hai việc đó, em bị kẹt ở đây. Nên trừ phi anh định bắt em ra đi, không thì anh có thể vui lòng cho em chút bình yên để có thể tập trung suy nghĩ không? Hay anh vẫn muốn tra khảo em?”

Có lẽ cô không công bằng với anh trong hoàn cảnh này, nhưng cô đã gặp đủ

những gì có thể chịu đựng trong một đêm rồi.

Anh để cô lại một mình và đến đứng cạnh lò sưởi.

Ngọn lửa liếm láp khúc gỗ, mang đến cho căn phòng một ánh sáng vàng ấm áp. Anh không nhớ nổi lần cuối cùng mình châm lửa lên nữa. Nó hẳn sẽ dễ chịu lắm nếu anh không khổ sở thế này.

Lát sau, Myra quay lại phòng, cầm theo một mẫu giấy. “Đây là bức thư Tara gửi cho chị gái chị ấy. Em đã hứa với Tara là em sẽ trực tiếp đưa nó cho Lizzy ngay khi em có thể. Rõ ràng là anh không

tin em, nên đây.” Cô đưa anh bức thư được hàn sáp. “Em tin anh sẽ không đọc nó.” Cô nuốt nước bọt thật mạnh. “Hãy đưa nó cho cô ấy.”

Todd cầm lấy bức thư. Tờ giấy không hề giống bất kỳ thứ gì anh từng thấy. Anh không biết mình nắm giữ bao nhiêu thông tin trong tay, nhưng nếu anh mở nó và tự đọc thì Myra sẽ biết.

“Vì sao em lại đưa thứ này cho anh?”

“Bởi vì em muốn anh tin em. Bởi vì em không phải là con quái vật như anh nghĩ.”

Anh muốn ngăn cô lại khi cô xoay người bỏ đi, nhưng không biết phải nói gì nếu làm thế. Sự đau đớn hằn trong mắt cô là thứ mà anh biết chính mình đã gây ra. Biết rằng mình sẽ không thể xóa nhòa nó.

Sáng hôm sau, khi cô tỉnh dậy thì anh đã đi rồi. Anh đã để lại một mẫu giấy nhớ bảo cô gặp anh ở một công viên gần đó lúc mười hai rưỡi.

Cô không phải là người có tính kiên nhẫn. Không có gì để làm ngoài việc chờ đợi và lo lắng, cô nghĩ ra một tá lý do khiến Todd muốn gặp cô ở ngoài.

Anh muốn cô đi sao? Đây là cách anh làm điều đó à? Anh có thể bỏ tù cô vì không tiết lộ nơi ở của Tara không? Quan trọng hơn, anh có làm thế không? Cô nghĩ về môi anh trên môi cô trong khoảnh khắc mà họ cùng chia sẻ, nhớ ra anh đã nhanh chóng làm tan rã quyết tâm của cô như thế nào. Cô muốn tin rằng giờ anh đã tin tưởng cô, dù cô chẳng cho anh nhiều thứ để làm điều đó.

Một lần nữa, cô nhớ nhung gia đình mình và muốn nghe lời khuyên của mẹ.

Todd đã đề nghị Elizabeth McAllister ghé qua công viên trong giờ ăn trưa, ba mươi phút trước khi anh hẹn

Myra tới gặp.

Kế hoạch của anh rất đơn giản. Đưa cô McAliister bức thư và đề cô ấy đọc nó. Nếu cô ta không thỏa mãn với nội dung của nó thì anh sẽ bắt giam Myra khi cô tới.

Dạ dày anh thắt lại trước ý nghĩ còng tay cô, nhưng cô không cho anh lựa chọn. *Cô ấy biết nơi ở của người phụ nữ mất tích và không chịu nói cho mình.*

Anh đã rút bức thư ra hai lần, có ý định sẽ đọc nó trước khi đưa cho McAllister. Lần nào cũng vậy, anh đặt nó lại khi nghĩ đến hình ảnh đôi mắt nâu thu

hút của Myra đòi hỏi sự tin tưởng từ anh

Đúng vào thời điểm Myra nên rời khỏi nhà anh, anh đứng trong công viên chờ cô McAllister.

Trông Liz khá giống em gái, anh nghĩ khi nhìn cô đi về phía mình. Tóc cô ngắn hơn bức hình của Tara và có màu vàng hung. Cô ta gây khủng khiếp, hẳn là do stress. Một thành viên trong gia đình bị mất tích hẳn đã cướp mất sự thèm ăn của cô ta. Anh không thể không cảm thấy thương cảm.

“Cô McAllister, cảm ơn vì đã tới gặp tôi.” Todd bắt tay cô ta và mời cô ngồi

xuống.

“Anh biết điều gì đó phải không?” Cô ta để nguyên kính râm trên mặt và chăm chú nhìn anh.

“Có lẽ là thế.”

Liz nhìn Sỹ quan Blakely và thấy một người đàn ông đang giằng xé nội tâm. Khi anh ta gọi điện cho cô cách đây một tiếng, cô đã có cảm giác rằng cuối cùng cô sẽ được nghe một tin gì đó về Tara. Đã năm tháng trôi qua kể từ khi em gái cô biến mất khỏi mặt đất, bỏ lại một lỗ hổng lớn trong cuộc đời cô và Simon. “Tôi đang nghe đây.”

Anh ta hít vào một hơi rõ dài rồi từ từ thở ra. “Người phụ nữ trong bệnh viện, người đã đưa tên cô cho bọn tôi, khẳng định rằng cô ấy biết em gái cô đang ở đâu.” Todd thò tay vào trong túi áo để lấy thư. “Cô ấy bảo tôi chuyển cho cô thứ này.”

Liz nhìn tờ giấy hàn xi với tên cô viết ở trên.

Cô đưa một bàn tay run rẩy lên môi, ngăn tiếng kêu thoát ra, “Chúa ơi”.

“Gì vậy?”

Cuối cùng cô cũng ngồi xuống và bỏ cặp kính râm chắn mắt tầm nhìn của mình ra. “Đó là chữ viết của Tara.”

Cô xé dấu xi, rút tờ giấy da dê nhăn nheo ra và bắt đầu đọc.

Lizzy yêu dấu,

Đây đã là lần thứ tư em bắt đầu bức thư này, không chắc phải nói cho chị biết những gì chị cần biết bằng cách nào. Hãy thứ lỗi cho em nếu em có bỏ qua điều gì và hãy nghe Myra vì cô ấy sẽ điền vào tất cả những chỗ trống đó.

Đầu tiên, hãy biết rằng em an toàn. Em chỉ có thể đoán những gì mà chị và Simon đã trải qua kể từ khi em ra đi. Và em cũng vô cùng xin lỗi vì điều đó. Nhưng em an toàn và cũng cực kỳ hạnh phúc, Lizzy. Em đã tìm thấy hiệp sĩ của mình. Người mà chị luôn bảo em chờ đợi. Anh ấy là người đàn ông tuyệt vời nhất và em chẳng thể hình dung ra cuộc đời mình khi thiếu vắng anh ấy. Tên anh ấy là Duncan MacCoinnich. Anh ấy cũng chính là người mà em chắc chắn hiện giờ cảnh sát đang tìm kiếm, vì liên quan đến vụ mất tích của em.

Em có thể kể mãi không dứt về anh ấy và cuộc sống của bọn em. Nhưng em

không thể kể chi tiết trong bức thư này, phòng trường hợp nó lạc tới nhầm người. Bên cạnh đó, nếu em viết tất cả những gì đã xảy ra thì chị sẽ ném nó vào lửa và quả quyết rằng nó là thư giả mạt. Một lần nữa, em mong chị hãy nghe Myra. Giờ cô ấy là em chồng của em và hơn cả thế, một cô em chung dòng máu mà em đã lựa chọn. Chị nhớ nhé?

Myra cần sự giúp đỡ của chị, Lizzy. Cô ấy không an toàn khi ở đây vì thế gia đình cô ấy đã gửi cô ấy tới đó. Em biết chị sẽ không quay lưng lại với cô ấy và cũng tức là, với em.

Người phụ nữ Gypsy ở Lễ hội Phục hưng, hội chợ mà Cassy và em đã tham dự, vô cùng nguy hiểm. Em chắc chắn rằng chị có thể tìm thấy ảnh của mẹ ta, hãy nhìn nó, quan sát kỹ nó, và em xin chị hãy tránh xa mẹ ta. Nếu mẹ ta có đến gần chị hoặc Simon thì hãy bỏ chạy.

Mẹ ta là một phần lý do khiến em không thể quay lại với chị, ít nhất là trong thời gian này.

Ở đây giấy rất hiếm và em không thể viết nhiều hơn những gì em đã trình bày. Hãy biết rằng em yêu chị bằng cả trái tim. Hãy cho Simon biết rằng dì

Tara rất hạnh phúc và nếu có thể thì một ngày nào đó em sẽ tới thăm hai người.

Yêu chị, Tara.

Todd quan sát những giọt nước mắt lặng lẽ của Liz rơi xuống. Cô ta chậm chạp đọc bức thư. Thỉnh thoảng lại thốt lên tiếng thở dài hoặc thở dốc. Cô ta đọc nó hai lần trước khi nhắm mắt lại và đầu hàng cảm xúc.

“Cô ổn chứ?” Một câu hỏi thật ngỡ ngàng làm sao, tất nhiên là cô ta không ổn rồi.

“Em ấy còn sống. Tạ ơn Chúa, em ấy vẫn sống.”

“Tôi có thể đọc bức thư không?”,
Todd chìa tay ra.

Liz lắc đầu và cất thư vào trong túi.

“Đó có thể là chứng cứ.”

Cô ta đứng dậy chuẩn bị rời đi và Todd tuyệt vọng muốn có câu trả lời.

“Nếu anh nghĩ vậy thì anh đã chẳng đưa nó đến cho tôi mà không đọc trước”, cô ta kết luận. “Myra ở đâu? Tôi phải

nói chuyện với cô ấy.”

Anh nhìn quanh công viên, phát hiện ra cô đang đứng nhìn họ chăm chăm từ xa. Khi Liz nhìn thấy cô, môi cô ta cong lên thành một nụ cười.

“Làm sao cô biết rằng có thể tin tưởng cô ấy?”, anh hỏi.

“Tara bảo tôi.”

Myra thấy anh ngồi trên ghế băng nói chuyện với một người phụ nữ vô cùng hấp dẫn. Sau một khoảng thời gian trái tim lộn nhào trong lồng ngực, cô nhận ra

rằng người đang ngồi cạnh Todd là Lizzy.

Anh đã đưa cô ấy bức thư, như cô đã yêu cầu. Có lẽ anh vẫn tin cô.

Hai người nói chuyện, và thậm chí từ xa, Myra cũng có thể thấy Lizzy lau nước mắt. Khi cả hai cùng ngẩng lên và nhìn thấy cô, cô xem đó là dấu hiệu và đi về phía họ với vẻ bình tĩnh mà chính mình không hề cảm thấy.

Myra lên tiếng trước, “Chị giống hệt những gì Tara đã miêu tả. Thực ra thì còn xinh đẹp hơn.”

“Em ấy ôn chứ? Chị biết bức thư nói em ấy ôn nhưng em ấy có thực sự ôn không?”

“Ôi, Lizzy. Chị ấy còn hơn cả ôn ý chứ, chị ấy và anh trai em là một cặp đôi đáng yêu. Chị ấy nhớ chị lắm.”

“Hãy gọi chị là Liz, không ai gọi chị là Lizzy hết, trừ Tara.”

“Vậy thì em phải gọi chị là Lizzy. Chúng ta là chị em, tất cả chúng ta.”

Liz liếc qua vai nhìn Todd đang đứng lặng lẽ, quan sát họ. “Chị có vô khối câu

hỏi.”

“Chị sẽ còn có nhiều hơn trước khi ngày hôm nay trôi qua.”

“Các cô à?”, anh ngắt lời họ. “Liệu một trong hai người có phiền không nếu cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra ở đây?”

Myra nhìn mắt anh di chuyển giữa hai người họ, chờ một trong hai người cất tiếng.

“Cảm ơn anh vì đã tin em.”

Quai hàm anh bắt đầu giần giật. “Đừng cảm ơn anh vội, Myra. Anh không chắc là mình đã làm một việc đúng đắn. Có vẻ cô McAllister đây nghĩ rằng mọi chuyện đều ổn sau khi đọc bức thư đó. Liệu hai người có phiền kê cho tôi nó nói gì không?”

Cả hai đều đứng im lặng.

“Tuyệt. Quá hoàn hảo.” Đài cảnh sát của anh rít lên bên tai, thu hút sự chú ý của anh. “Anh phải đi rồi”, anh nói sau khi nói chuyện vài câu với giọng nói ở đầu dây bên kia. “Nhưng việc này chưa xong với anh đâu. Anh sẽ gặp em khi về nhà.” Anh chỉ một ngón tay buộc tội vào

Myra rồi chạy về xe cảnh sát.

“Em đang sống với anh ta à?”, Liz hỏi khi anh đã đi.

“Không... ừm, em đoán...” Chiếc xe lao đi với đèn hiệu và còi kêu inh ỏi.

“Dễ thương. Dễ thương lắm.”

Myra nhanh chóng nở một nụ cười. “Nghe chị nói chuyện giống em gái mình ghê.”

Cả hai ngồi xuống ghế. “Em ấy đang ở đâu?”, Liz lao ngay vào hỏi.

“Scotland. Với anh trai em và cả gia đình em.”

“Sao em ấy lại không thể gọi điện?”

“Không có điện thoại.”

Liz định hỏi thêm một câu nữa nhưng Myra ngăn cô lại.

“Hãy để em kể từ đầu. Nhưng em cảnh báo chị trước, vài điều em sắp nói tương đối khó tin. Chị thậm chí còn có thể nghĩ em bị điên trước khi em kết thúc câu chuyện của mình.”

Liz hít một hơi thật sâu và yên lặng ngồi nghe câu chuyện của Myra.

“Gia đình em, và giờ cả Tara nữa, sống trong pháo đài MacCoinnich ở Scotland. Năm 1576.”

Lizzy cười. Hành vi bộc phát khi người ta cảm thấy khó tin.

“Xin chị, hãy nghe em nói nốt. Em biết chuyện này có vẻ điên rồ, nhưng xin hãy lắng nghe. Chúng ta là Druid. Tất cả chúng ta, kể cả Tara và chị. Chúng ta được ban những món quà nhất định,

những quyền năng, tách biệt chúng ta với những người khác. Mẹ Grainna, người phụ nữ mà Tara đã cảnh báo chị, là người có dòng máu Druid độc ác mạnh mẽ nhất từng tồn tại. Mẹ ta đã giết vô số người trong hành trình tìm kiếm thêm thật nhiều quyền năng. Rất nhiều năm trước, các tổ tiên đã tước đi quyền năng đó và đưa mẹ ta tới thời đại này. Các anh của em đã được gửi tới đây mùa hè năm ngoái để ngăn mẹ Grainna tìm kiếm một trinh nữ Druid và giành lại những quyền năng ấy. Tính mạng của Tara lâm nguy trong thời đại này, nên Duncan và Fin đã đưa chị ấy về thời đại của bọn em để giúp chị ấy sống sót.”

Lizzy giơ tay lên, ngăn cô nói tiếp. “Em muốn chị tin rằng em gái chị đang ngồi trong một lâu đài nào đó ở thế kỷ mười sáu sao?”

“*Aye*. Đúng là vậy.”

“Và em là một dạng phù thủy có quyền năng nào đó?”

“Druid, không phải phù thủy. Các năng lực của em là một phần con người em. Em được sinh ra cùng những năng lực ấy, giống chị và Tara.”

“Chị không tin lời em.” Lizzy đứng

dậy bỏ đi.

Cô cũng đã lường trước điều đó. “Nếu em có thể chứng minh điều đó thì chị sẽ nghe nốt câu chuyện của em chứ?”

Khoanh tay lại một cách phòng thủ trước ngực, Liz quay về phía cô. “Chứng minh đi.”

“Tất cả Druid đều có một vài quyền năng riêng. Người này khác với người kia. Năng lực mạnh nhất của em là điều khiển gió.” Bất thành linh, gió xung quanh họ xoay tròn, khiến tóc Myra bay ra sau như thể cô đang đứng trước một cơn bão. Gần như ngay lập tức, nó dịu xuống.

Miệng Lizzy há hốc, rồi ngậm lại.
“Làm sao chị biết em làm việc đó?”

Myra nhìn xung quanh để xem có người khác nhìn họ không. Hai người phụ nữ ngồi trên một tấm vải cách đó vài thước, trong khi con họ quăng bóng, một cặp đôi trung niên tay trong tay tản bộ trước mặt. Cẩn thận để không thu hút sự chú ý, Myra đứng dậy và bước hai bước ra khỏi chiếc ghế. “Xin hãy ngồi xuống.”

Cái ghế di chuyển về hướng của họ nửa bước chân. Đủ cho Lizzy nhưng không ai khác nhìn thấy. “Em nói sự thật. Khi chúng ta ở riêng, em có thể minh họa

tốt hơn. Ngoài này không an toàn vì chúng ta có thể bị bắt gặp.”

Không nói nên lời, Lizzy ngồi chết lặng.

“Mẹ em có khả năng tiên tri, và các tổ tiên dùng khả năng đó để giao tiếp với gia đình em. Không lâu sau khi Duncan và Tara kết hôn, quyền năng của bà cảnh cáo về sự không an toàn của em.”

“Vậy nên gia đình em đã đưa em tới đây, tránh xa nguy hiểm.” Lời của Lizzy giống một câu trần thuật hơn một câu hỏi.

“*Aye.*” Myra nuốt nước bọt thật mạnh.
“Em tin rằng mẹ Grainna đã tìm được cách trốn về thời đại của em và giờ đang ở đó để tìm kiếm một trinh nữ.”

“Và vì Tara đã kết hôn, em ấy không còn hợp tiêu chuẩn nữa.”

“Hợp tiêu chuẩn?”

“Xin lỗi, ý chị là mẹ Grainna không thể phá lời nguyện bằng cách giết Tara nữa.”

“Chính xác. Gia đình em gửi em tới đây vì...”

“Em vẫn là một Druid còn trinh”, Lizzy nói nốt hộ cô. Chị đứng dậy và đi vòng vòng.

“*Aye.*”

“Chuyện này thật khó nuốt. Ý chị là tin”, cô nói sau khi nhìn vào mắt Myra.

“Em hiểu sự do dự của chị, nhưng em thề tất cả những gì em nói là sự thật. Bức thư của Tara cũng coi như một chút bằng chứng.”

“Vậy em muốn gì từ chị?”

Myra đảo mắt xuống đôi tay đang đặt trong lòng. “Em cần chỗ trú ẩn trong thời gian ở đây. Em rất cảm kích sự hào phóng của Todd, nhưng em cảm thấy mình đã ở quá lâu rồi.”

Lizzy đưa một bàn tay ôm mặt. “Chị còn phải cân nhắc đến con trai chị.”

“Simon. Tara đã kể cho em về cậu bé.”

“Vậy thì em ấy hẳn đã giải thích rằng chị muốn giữ an toàn cho nó.”

Myra đứng dậy và bước lại gần, nắm

lấy tay Lizzy. “Xin đừng lo lắng. Em đã chuyển cho chị cả một xe thông tin. Cứ nghĩ về những gì em đã kể. Todd sẽ không bỏ em ngoài đường đâu.”

“Được rồi. Khỉ thật, chuyện này thật điên rồ. Em tin rằng chị cũng là Druid à? Cũng giống Simon và Tara sao?”

“Em biết rõ là thế.”

“Chị không thể di chuyển đồ vật bằng suy nghĩ.”

“Tất cả năng lực của chúng ta đều độc nhất, khác biệt với từng người. Chắc

chấn là chị phải nhận ra mình có một giác quan đặc biệt nào đó chứ. Sự bình tĩnh hoặc biết trước điều gì đó mà không cần nghe ai nói chẳng hạn?”

“Không phải chị. Có thể là Simon”, giọng Lizzy lạc dần vì cô đang đắm chìm trong suy nghĩ.

“Kể cho em đi.”

Chị ngồi xuống và nhìn đắm đắm vào khoảng không trước mặt.

“Ngay từ đầu Simon đã nói rằng Tara còn sống. Khi Cassy nhận ra rằng Tara sẽ

không về nhà, Simon đã nhìn thẳng vào mắt bạn chị và nói, ‘Sẽ có một vị khách tới thăm và nói cho chúng ta biết đi đang ở đâu’. Khi thật, đó chính là em.”

“Em rất mong được gặp con trai chị.”

“Ừ, nhưng không phải hôm nay.” Lizzy đứng dậy, lau tay lên quần, và hít vào một hơi thật sâu trước khi thở hắt ra. “Chị cần nghĩ về tất cả những chuyện này.”

“Em hiểu.” Cảm giác nhói nhói vì bị cự tuyệt xuất hiện trong ngực Myra. Cô không nên hy vọng Lizzy sẽ lao về phía cô với vòng tay rộng mở.

Đồng phạm. Ít nhất thì anh là thế nếu Tara McAllister là nạn nhân của một vụ bắt cóc. Dù có không phải thế thì anh cũng đang giấu giếm cấp trên những thông tin quan trọng về một vụ mất tích.

Anh thậm chí còn không muốn nghĩ về mấy cái chân nến, những thứ giờ đây đang được định giá. Chúng cũng có thể là đồ ăn cắp, và sau đó chuyện gì sẽ xảy ra với sự nghiệp của anh đây?

Myra đã đến đất nước này bằng cách nào không biết? Cô không có hộ chiếu, không chứng minh thư. Tên cô không xuất hiện trong bất kỳ dữ liệu nào ở Mỹ hoặc

Scotland.

Anh thêm tội chứa chấp người nhập cư trái phép vào danh sách phạm tội của mình.

Vùi mặt vào đôi tay, Todd nhắm nghiền đôi mắt mơ hồ.

Tiếng một cuộn băng đập xuống bàn làm việc đưa sự chú ý của anh về với người cộng sự. “Cái gì đây?”

“Đây.” Jake cho thêm năm cuộn băng nữa vào chồng băng. “Là trò giải trí của chúng ta tối nay. Các giám đốc ở

Magiland đã gửi chúng tôi. Chúng là băng giám sát buổi tối và buổi sáng mà Jane Doe của chúng ta đặt vào đảo Atlantis.” Jake cười trước câu nói đùa của mình.

“Sao lại nhiều thế?”

“Chúng quay tròn một ngày trước khi cô ta xuất hiện. Nhân viên bảo vệ của họ không thể tìm thấy cô ta trong bất kỳ đoạn băng nào, trừ khoảnh khắc ngay trước khi cô ta được tìm thấy.”

“Vậy là họ muốn chúng ta xem xem liệu chúng ta có thể phát hiện ra cô ấy không à?”

“Và bất kỳ ai có thể đã đi cùng cô ta. Rất ít người đến Magicland một mình.”

“Vì sao họ lại theo đuổi vụ này? Cô ấy có định kiện họ đâu.”

“Luôn có khả năng xảy ra một vụ kiện. Không ai muốn bỏ lỡ điều gì, phòng trường hợp Jane Doe quay lại săn đuổi họ.”

Với ngón tay ấn nút tua nhanh, Todd và Jake xem hai cuộn băng đầu tiên, cả hai máy quay đều chĩa về phía hòn đảo từ nhiều góc độ khác nhau. Khi mặt trời

đã lặn, việc nhìn xem ai rời đảo ngày càng khó khăn hơn. Họ ngừng cho người lên đảo lúc chạng vạng và cả Todd lẫn Jake đều không nhìn thấy, dù chỉ là cái bóng của Myra.

Chương 7

Tối muộn hôm đó, từ cửa sổ phòng khách của Todd, Myra sung sướng ngắm những ngọn đèn lấp lánh mà người ta treo quanh nhà để chúc mừng Giáng sinh. Hiệu ứng nó mang đến thật kỳ diệu, một thứ mà cô sẽ không bao giờ quên.

Đèn ô tô của Todd chiếu qua cửa sổ khi anh rẽ vào nhà. Cô đứng đó trong bóng tối, chờ đợi.

Cô nghe thấy giọng gốc Scotland, biết anh đang ngập ngừng quan sát cô.

“Vì sao em lại đứng trong bóng tối?”

Cô suýt nữa đã vẫy cổ tay để đốt một ngọn lửa trong lò sưởi của anh nhưng rồi dừng lại. *Có lẽ đó không phải là cách tốt nhất để cho anh thấy khả năng của mình.* Chưa đúng lúc. “Những ngọn đèn ngoài kia đẹp quá. Thật xấu hổ nếu làm

lu mờ chúng.”

Anh tiến về phía cô, cẩn trọng. “Em có muốn nhìn thấy những ngọn đèn còn lại không? Đầu đường còn nữa đấy.”

“Em thích lắm.”

Anh giúp cô chui vào một cái áo của anh và khoá cửa lại sau lưng.

Ban đêm hơi gió, nhưng không đến mức lạnh thấu xương. Thật đối lập với thời điểm này trong năm ở nơi cô sống.

Đèn sáng lấp lánh hầu khắp các căn

nhà, khiến cô tràn đầy sung sướng, và quên đi các rắc rối của mình. Đến Giáng sinh rồi. Lần đầu tiên Myra xa nhà trong dịp này và cô hy vọng rằng nó sẽ là lần cuối cùng.

“Sao anh không chằng đèn lên?”

“Giáng sinh không phải thời điểm vui vẻ gì đối với anh.”

“Sao có thể thế được? Không phải Giáng sinh là dành cho tất cả mọi người sao? Kể cả trong thời này?”

Todd nhìn cô bối rối. “Không phải ai

cũng có chung cảm xúc đó về dịp lễ này
đâu.”

“Nhưng đây là thời điểm của hy vọng,
tình yêu.”

Todd nhìn ông già tuyết đang vẫy tay ngồi trên một chồng vải cotton được sắp xếp cho giống tuyết. “Cha anh...” Anh thở dài. “Cha anh đã bị giết khi đang làm nhiệm vụ ba ngày trước Giáng sinh. Lúc ấy anh mới mười bảy tuổi. Không lâu sau đó, mẹ anh bị ốm. Anh không biết rằng một trái tim đau khổ cũng có thể gây chết người, nhưng bà đã ra đi chưa đầy ba tháng sau đám tang của ông.”

“Em rất tiếc.” Cô dừng lại. “Nó hẳn phải khủng khiếp lắm.”

Anh đẩy họ tiến về phía trước bằng cách vòng tay quanh eo Myra và vẫn giữ

tay ở đó khi cô bước về phía trước. “Tệ lắm. Không có anh chị em để giúp anh ngưỡi ngoai, điều ấy làm mọi chuyện càng tệ hơn. Lớn lên là con một, anh cứ tưởng thế là tuyệt lắm. Không bao giờ phải chia sẻ, dù là nhưng điều đơn giản nhất. Ti vi, phòng tắm, đồ chơi hay thậm chí là chỗ ngồi ở ghé trước.” Họ rẽ qua một góc quanh tới con đường nơi ánh đèn Giáng sinh được đưa lên một tầm mới. “Anh chưa bao giờ biết mình cần có anh chị em đến mức nào, cho tới ngày cha mẹ từ trần và anh chỉ còn lại một mình.”

“Em không thể tưởng tượng nổi cuộc sống của mình nếu thiếu vắng gia đình.”

“Em có bao nhiêu anh chị em?”

“Bọn em có tất cả năm người, Duncan là anh cả, Fin, em, Cian và Amber. Cha mẹ em bảo đảm bọn em luôn có nhau, để đến thời kỳ khó khăn, bọn em có thể đùm bọc lẫn nhau.”

“Em rất may mắn khi có một gia đình lớn như thế.”

“Đúng vậy.” Myra ngả đầu vào vai anh. Họ lặng lẽ đi dạo một lúc. Các ngón tay của Todd ôm eo cô, làm xương sống của cô run rẩy. Sự động chạm ấy không

mang ý nghĩa thân mật, nhưng nó lại vô cùng thân mật.

Một nhóm trẻ con đứng hát thánh ca trước cửa một ngôi nhà. Họ dừng lại và nhìn ngắm chúng.

“Todd Blakely? Là cậu phải không?”, giọng nói từ một trong những ngôi nhà gọi với ra.

Cả hai cùng quay lại khi nghe tên Todd. Một người đàn ông trung niên đứng ở ngưỡng cửa nơi ca sĩ tí hon đang đứng.

Todd mỉm cười và đẩy Myra tới để gặp hàng xóm của mình. “Xin chào, ông McGregor. Năm nay ông lại vượt qua thành tích của mình rồi. Năm nào bà Abby cũng bắt ông mua đèn hay sao?”

“Nó cho tôi việc để làm khi lũ trẻ đều đã đi mất. Cậu có ai ở đây vậy?”

“Ông Max McGregor, đây là Myra MacCoinnich, một người bạn của cháu.” Anh lúng túng giới thiệu.

Myra cười, chào ông bằng tiếng Gaelic trước rồi đến giọng gốc Scotland. “Giáng sinh vui vẻ”, cô nói bằng cả hai thứ tiếng, theo phong tục của cô.

Nụ cười bừng sáng trên khuôn mặt ông, từ đáy mắt đến tận đường chân tóc đang thưa thớt dần. “Ôi, cô bé, tôi đã không nghe thấy câu đó từ khi cụ tôi còn sống đây. Chúc cô Giáng sinh vui vẻ.”

“Max! Sao ông chẳng lịch sự gì cả thế? Mời họ vào đi, ngoài đó lạnh lắm”, bà Abby gọi với ra từ hành lang, “Chúng tôi có rượu táo ấm đây, nếu hai người thích.”

“Bọn cháu đang ngắm các ngọn đèn, bà McGregor ạ”, Todd bảo với người phụ nữ lớn tuổi.

Myra cảm thấy ấm áp trước nụ cười của người đàn ông, cô thầm nghĩ những người lớn tuổi di chuyển tựa như mật ong, thật chậm rãi, trong một đêm đông lạnh giá.

Không thể tránh vài ba phút nói chuyện với vợ chồng ông McGregor, họ nhấp rượu táo trên hiên nhà và nhìn đám đông tụ tập xung quanh để ngắm đèn. Myra và Todd nghe lời trêu đùa của cặp vợ chồng già.

“VẬY là cháu đến từ Scotland phải không?”

“*Aye*, vâng ạ.” Myra nói không chút lo lắng. Nụ cười của bà Abby rất chân thành và chào đón.

“Cô bé nói tiếng Xen-tơ đấy, Abby. Tôi không biết ai còn nói thứ tiếng đó nữa.”

Myra mỉm cười và nhích lại gần Todd trên chiếc ghế băng mà họ ngồi chung. “Nếu không có ai nói nó nữa thì sao ông lại nhận ra nó, thưa ông McGregor?”

“Được đấy, cô nhóc.”

“Dẫu vậy, được nghe thứ tiếng đó thật tuyệt”, bà Abby nói thêm.

“Và nói thứ tiếng đó cũng tuyệt lắm a”, Myra nói bằng tiếng Xen-tơ rồi chuyển ngữ sang giọng gốc Scotland cho Todd.

Todd mỉm cười nhìn cô, nắm lấy tay cô.

Ông McGregor kể chuyện về các cháu của ông và dự định tới Texas để thăm chúng trong dịp nghỉ lễ. Myra chẳng nghe được mấy. Thay vào đó, cô tập trung vào cách Todd nắm tay cô, các ngón tay anh vuốt ve lòng bàn tay. Những đợt sóng

điện nhỏ nhỏ lan dọc cánh tay cô, khiến cả cơ thể cô râm ran. Tại sao một động chạm trong sáng đến vậy lại có thể khiến cơ thể cô khao khát cơ chứ? Khiến cô mong muốn? Nhưng muốn cái gì mới được?

Anh không thể ngừng chạm vào cô. Anh đã cố gắng được đúng năm phút đồng hồ ngay khi họ mới ngồi xuống, nhưng khi cô ở gần đến vậy, và mùi hương của cô chiếm giữ não anh, anh không thể ngăn mình lại.

Myra đã ngập ngừng thấy rõ lúc anh nắm lấy tay mình, nhưng giờ cô đã thả lỏng bên cạnh anh, và xoè các ngón tay

ra để anh có thể lồng tay vào.

Anh mơ mộng cô sẽ mở lòng với anh như đoá hồng nở rộ trước ánh sáng. Anh mừng tượng cô nằm dưới anh trên giường, rồi phản ứng sinh lý của Todd ép anh phải nhúc nhích một cách khó chịu trên ghế.

Sau khi hứa sẽ quay lại thăm hai vị chủ nhà, Todd và Myra tạm biệt họ và tiếp tục đi dạo.

Đèn chằng từ nhà này sang nhà kia. Vài cái nhấp nháy, vài cái sáng bình thường. Mấy người hàng xóm đang đốt lửa trại trên đường dẫn vào nhà và chào

đón những vị khách ghé qua ngắm ngôi nhà trang hoàng lộng lẫy của họ.

Họ đi bộ trong im lặng, thỉnh thoảng mới bình luận về một cảnh trí hoặc những người họ nhìn thấy.

Todd nhìn lên phía trước và nhận thấy một cặp tình nhân đang hôn trộm dưới cành tầm gửi treo dưới chùm đèn. Anh cố tình dừng lại khi họ tới chỗ đó và quay về phía Myra. “Ở Scotland có tầm gửi không?”

“*Aye*, bọn em có tầm gửi chứ.”

Tại Myra lại đỏ ửng khi trả lời câu hỏi của anh. “Chỉ những ai hái được quả mới nhận được một nụ hôn. Khi hết quả... à thì, cũng không còn nụ hôn nào nữa.”

Todd dùng một tay ôm lấy eo cô. “À, ở nước Mỹ này, truyền thống của bọn anh có hơi khác đấy.” Anh ngẩng lên. “Có vẻ quả hết sạch rồi, nhưng một nụ hôn vẫn được trao cho anh chàng tóm được cô gái.”

Anh thích cơn sóng hồng đang lan lên cổ cô.

“Vì em đang ở Mỹ, xem chừng em nên

tuân thủ phong tục của các anh.”

“Anh nghĩ chúng ta phải tuân theo, không thì sẽ phải đối mặt với xui xẻo mất.”

Cô lấp bắp tìm từ, “À, ừm, em không muốn khiến anh gặp xui xẻo đâu.”

Mắt cô mở to khi anh chạm vào môi cô. Thật dịu dàng, anh nắm giữ nó, biết ơn vì cuối cùng cũng được ở đó. Khi mi mắt cô chớp chớp khép lại, anh nhích gần hơn, đưa toàn bộ cơ thể cô vào sát người mình. Mọi đường cong rắn chắc và mềm mại, vừa khít với anh.

Dung nham nóng chảy lao xuống bụng anh và lan xuống thấp hơn nữa.

Tay cô đưa lên luôn vào tóc anh, ôm chặt anh như một tín vật quý báu.

Họ đứng giữa vỉa hè, xung quanh là nhà cửa và mọi người, lãng quên tất cả.

Todd thoát khỏi sự mê muội trước, hôn hên hít thở như thể vừa bị đâm thật mạnh. “Anh muốn em”, anh thì thầm vào tóc cô, chưa sẵn lòng từ bỏ sự gần gũi giữa họ.

Cô cứng người lại khi hiểu ra câu nói

của anh. “Em không...”

“Em cũng muốn điều đó, Myra. Đừng cố gắng chối bỏ nó.”

“Em không biết mình muốn gì. Em chưa từng...” Cô không nói hết.

“Chưa từng làm gì?”

“Chưa một ai từng hôn em như anh. Chứ đừng nói là làm gì hơn.”

Một trinh nữ sao? Điều đó có thể là thật sao? “Ý em là em chưa bao giờ...?”

“Chưa bao giờ.” Cô cúi đầu xuống và bỏ tay ra khỏi vai anh.

“Này.” Anh nhìn vào mắt cô. “Đó không phải là một chuyện đáng xấu hổ.” Anh lại hôn cô, một nụ hôn thật nhanh, rồi vòng tay quanh vai cô che chở và dẫn cô về nhà. “Thế đàn ông ở Scotland mù hết rồi sao?”

Cô cười. “*Nay.*”

“Thế thì vì sao?”

“Cha em rất bao bọc.”

“Cha em có biết em ở đây không?”

“Ông vô cùng bực bội vì điều đó, nhưng bọn em không có lựa chọn nào khác.”

Thú vị đây, một người cha luôn bao bọc lại đưa con gái mình tới một đất nước khác mà không mang theo chút tiền nào cả. Có gì đó không khớp.

Cả hai cùng giữ im lặng, chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình. Còn cách nhà anh một khu phố thì toàn thân Myra cứng đờ và mặt trắng bệch. Cô ngừng lại

và chậm chạp xoay vòng tròn.

“Cái gì vậy?”

“Có người đang quan sát chúng ta.”

“Vài hàng xóm ở đây khá tọc mạch.”

“Không, Todd. Người đang quan sát không chỉ muốn hóng chuyện để ngồi lê đôi mách đầu.”

Giờ thì tóc gáy anh dựng đứng lên hết. Không hẳn là vì những gì Myra nói, mà chủ yếu bởi vẻ chắc chắn tuyệt đối trong giọng cô khi cảnh báo anh. Anh đi

chuyên tay tới chỗ thường giắt khẩu súng. Anh đã để nó lại ở tủ đầu giường trong phòng. “Để anh đưa em vào trong.”

Cô không cần anh khuyến khích thêm, và chưa đầy một phút đã an toàn ẩn nấp sau cánh cửa khoá chặt ở nhà anh, trong khi anh ra sân kiểm tra với khẩu súng trong tay.

Anh không thích vẻ sợ hãi trong mắt cô. Cảm giác bất an rằng họ đang bị theo dõi thật khó rũ bỏ. Với khẩu súng trước mặt, anh vòng quanh nhà hai lần, ngó quanh các thiết bị làm vườn trong nhà kho và nhìn ra sau hàng rào khu đất hàng xóm.

Nếu có người từng ở đó thì giờ họ cũng đã đi rồi.

Anh tìm ra cô đang cuộn tròn, nắm chặt một con dao thái thịt trong tay. “Hắn đi rồi”, cô thì thầm.

“Anh không tìm thấy bất kỳ ai ngoài kia hết.”

“Nhưng anh cũng cảm giác được hắn, đúng không?”

Một lời chối bỏ chực trên môi anh. “Có thể. Em nghĩ ai có thể đang quan sát

chúng ta chứ?”

Cô bắt đầu run lẩy bẩy.

“Này, này. Ngừng lại.” Todd gỡ con dao khỏi tay cô và ôm cô vào vòng tay. “Ổn rồi. Sẽ không có chuyện gì xảy ra với em hết. Suyt...”

Anh ôm cô cho tới khi cảm thấy cơ thể cô nóng lên và sự run rẩy ngừng lại. Anh mất một lúc mới trấn an cô được, và khi cô đã bình tĩnh lại, anh bế cô về giường. Anh để ngỏ cửa phòng cô và ngủ trên ghế sofa.

Micheal lúi vào bóng tối, đúng như mục Grainna đã dạy hắn. Rốt cục thì việc theo dấu chị gái Tara cũng đem lại kết quả. Cuối cùng thì cô ta đã dẫn hắn tới chỗ trình nữ Druid trẻ trung. Dù không biết là lúc nào, nhưng khi mục Grainna quay lại, mục sẽ thấy hài lòng với những gì hắn đã phát hiện ra, và hắn biết chắc chủ nhân của mình nhất định sẽ trở về.

Hắn nghĩ xem có nên bắt cô ta và giam giữ tới điểm chí^[1] hay không, nhưng gã cảnh sát cùng nhà sẽ mang lại rắc rối và hắn quyết định chờ thêm.

[1] Điểm chí: Thuật ngữ thiên văn học chỉ thời điểm mặt trời ở xa xích đạo nhất về phía bắc hoặc phía nam, diễn ra hai lần trong một năm.

Mụ Grainna sẽ biết phải làm gì và sẽ ra lệnh cho hắn khi trở lại.

Hắn đặt một miếng thuốc lên môi, lấy tay che và châm nó mà không cần đến diêm hay bật lửa.

Cô đang chạy, khắp nơi là rừng rậm trải dài. Dây leo vươn những ngón tay đầy gai quanh cổ chân cô, khiến cô vấp ngã trên mặt đất.

Cô mở miệng muốn hét lên nhưng không có âm thanh nào phát ra. Tay hắn trườn lên cơ thể cô, cấu véo, đâm

chọc. Tiếng phụ nữ cười vang lên trong bóng tối, khiến cơ thể cô ướt đẫm, muốn chiếm lấy sự trinh trắng của cô. “Người sẽ phá bỏ lời nguyện của ta, và để đáp lại, ta sẽ kết liễu tính mạng của người một cách nhanh chóng. Những kẻ khác sẽ phải chịu đựng.”

“Khônggggg!”

“Dậy đi.” Todd lắc người cô, tránh cho cánh tay cô không cào anh. “Myra, dậy đi.”

Cô la hét và bừng tỉnh dậy. Todd ghi cô xuống ở yên tại chỗ. Cô thở dốc. Tim cô đập loạn nhịp. “Mụ ta đang đuổi theo

em."

"Nó chỉ là một giấc mơ thôi." Có vẻ là một giấc mơ vô cùng kinh dị.

"Không, không chỉ thế đâu. Mẹ ta đang quay lại. Em chắc chắn về điều đó."

"Ai đang tới, Myra? Ai khiến em sợ hãi đến thế?"

"Mẹ Grainna."

Anh không thể hỏi được gì hơn từ cô. Cô ngừng nói và run rẩy.

Hai ngày sau đó, anh gọi điện cho cô thường xuyên tới mức thà anh ở nhà cho rồi.

Cô cố gắng trấn an anh rằng cô ổn, nhưng vô ích, anh có thể cảm thấy các dây thần kinh của cô đang căng thẳng. Cũng như anh.

Xem các cuộn băng đến lần thứ ba, anh gõ gõ bút chì xuống mặt bàn. "Anh nghĩ đó là gì?", anh chỉ vào ánh sáng loé lên trên màn hình ngay trước bình minh. "Chớp à?"

Jake nhô ra một vỏ hạt hướng dương và ấn nút tua lại. Họ xem đoạn băng một lần nữa. “Có thể. Mặc dù tôi không nhớ tuần trước có trận mưa nào. Tôi sẽ xem thời tiết trên mạng để xem có tìm được gì không.”

Anh xem đoạn băng quay cảnh Myra đi lại quanh hòn đảo, trông như bị lạc. Hình ảnh nhiễu loạn trên màn hình làm cả hai bực mình. Rồi họ thấy cô chèo trên một chiếc bè gỗ ra công viên chính. “Có ai kiểm soát những cái đó không?”, Jake chỉ vào cái bè.

“Mọi thứ trên mặt nước đều được kiểm soát, trừ cano. Họ còn giữ chúng

không?”

“Tôi e là không.”

Jake lê người khỏi ghế và bật đèn lên. “Chúng ta đang lãng phí thời gian. Chúng ta không thể biết được cô ấy lên đảo vào lúc nào và cũng không có đường nào khác ngoài cách đi bằng cái bè đó. Trừ phi cô ấy bơi.”

Todd nhớ lại cuộc trò chuyện của họ hôm nọ ở bờ biển. Cô thì là cô không hề biết bơi. “Hẳn phải có người chú ý đến một phụ nữ dưới nước chứ.”

“Chậ²c, không thể có chuyện chẳ²ng ai chú ý đến cô ta trong suốt hai ngày. Cái lá đó là sao chứ? Cô ta xuất hiện từ trong không khí chắ²c?”

Một người ló đầu ra và bảo Todd rằng anh có điện thoại. Anh ngồi xuống bàn làm việc của mình và cầm điện thoại lên, “Blakely đây”.

“Anh Blakely à, tôi là Harrison ở Graystones.”

Todd nhúc nhích người trong ghế, chuyển ống nghe từ tai này sang tai kia. “Xin chào, ông Harrison.”

“Tôi mừng quá vì cuối cùng cũng gặp được anh. Tôi có tin chắc động cho các anh đây.”

“Và nó có thể là gì nhỉ?”

“Đầu tiên, tôi muốn xin lỗi cô MacCoinnich. Cô ấy đã đúng về niên đại của những món đồ ấy. Để biện hộ, tôi phải nói thật rằng mình chưa từng gặp món đồ cổ nào từ thời kỳ ấy lại được chăm sóc kỹ lưỡng đến vậy, trừ trong bảo tàng. Thậm chí mọi người ở chỗ chúng tôi cũng không tin điều đó, cho tới khi nó được giám định bởi chuyên gia về thời kỳ Phục Hưng.” Ông ta hít một hơi và tiếp tục lái nhai về sự quý hiếm và

phần khích khi có một mẫu vật phi thường đến vậy theo phong cách nghệ thuật thế kỷ mười hai, và hẳn là chúng sẽ tạo nên một trận chiến đấu giá giữa vô số phòng triển lãm ở Los Angeles, New York, và Luân Đôn.

“Ông Harrison”, anh ngắt lời. “Giá cuối cùng là bao nhiêu?”

“À, trời ạ, tôi đoán là mình lải nhải dài dòng quá phải không? Anh sẽ rất vui khi biết ước đoán lúc trước của tôi hoàn toàn sai. Hiển nhiên là tôi cũng chẳng ngạc nhiên gì nếu chúng được bán ở con số cao gấp ba lần mức giá tôi đã báo cho anh.” Ông Harrison gần như cười khúc

khích, “Đây là nếu anh vẫn sẵn lòng bán chúng?”

Todd hăng giọng, và cố gắng đáp lại, “Bao giờ thì ông cần phản hồi lại?”

“Cứ thông thả, anh Blakely ạ. Chúng tôi không muốn vội vã gì hết. Tất nhiên chúng ta đang nói đến một khoản tiền cực lớn, không phải là thứ mà người ta bàn đến quanh bàn cà phê, nếu anh hiểu ý tôi.”

Chương 8

“Chuyện này thật điên rồ!” Liz đóng quyển sách trong lòng lại và quăng nó sang một bên.

Hàng tiếng đồng hồ tìm kiếm và đọc tài liệu về tôn giáo Druid ở thời trung cổ khiến đầu cô đau như búa bổ, nhưng thật đáng ngạc nhiên, cô tin nó. Và điều đó khiến cô cảm thấy mình vừa điên rồ vừa ngu ngốc. Cô cười khi đóng chỗ tài liệu đang nghiên cứu lại.

Điên rồ! Rõ là điên rồ.

Đồng hồ điện tử chớp nháy báo hiệu

đã chín giờ rưỡi. Muộn rồi, nhưng điều đó không ngăn cô nhắc điện thoại lên và quay số.

Todd đưa điện thoại cho Myra mà không nói gì nhiều.

Sau khi gác máy, lần đầu tiên trong vài ngày nay, Myra mỉm cười rồi ngả đầu vào khung cửa nơi cô đang đứng.

“Mọi chuyện ổn chứ?”

“Hơn cả ổn, em nghĩ vậy.” Cô đặt ống nghe vào máy. “Mai em sẽ gặp Lizzy để bổ sung vài chi tiết mà chị ấy muốn.”

Anh quăng chân qua bàn cà phê và tắt ti vi đi. “Thế còn anh thì sao? Khi nào thì em tin anh đủ để bỏ sung cho anh những chi tiết đó?”

Trừ cảm giác bị theo dõi mà cả hai đều cảm thấy và thường xuyên nói đến, tất cả những gì khác họ trao đổi đều là chuyện tầm phào. Trong vài ngày qua, cả hai đều tránh những chủ đề quan trọng. Todd không hỏi bất kỳ điều gì, và Myra cũng không chủ tâm tiết lộ.

“Em tin anh mà. Nhưng em sợ.”

“Sợ cái gì?”

Anh đã chăm lo mọi nhu cầu của cô kể từ khi cô đến. Anh đã kéo cô vào vòng tay mình, hôn cô một cách vô thức, rồi không đòi hỏi thêm khi biết cô vẫn là trinh nữ. Sự quan tâm anh dành cho sức khỏe của cô thể hiện rõ ràng trong mọi cuộc điện thoại anh có thể gọi về cho cô. Mọi rủi ro anh phải gánh khi giữ cô dưới sự bao bọc của mình.

Cô biết rằng họ không có tương lai với nhau, nhưng cô vẫn lo rằng anh sẽ bỏ đi khi biết cô là ai. Biết cô là gì.

Đa số mọi người đều chạy trốn những gì họ không thể lý giải. Liệu anh có như vậy không? Cô có sẵn lòng mạo hiểm bị

anh từ chối khi kể cho anh sự thật không? Mỗi ngày cô lại gần gũi với anh hơn. Kể cả lúc này, khả năng Lizzy đồng ý cho cô chuyển tới cũng làm Myra lo lắng. Cô không thể hình dung ra cảnh không được gặp Todd hàng ngày.

“Em sợ anh sẽ không tin em”, cuối cùng cô nói.

“Từ những năm làm cảnh sát, anh đã học được rằng cuộc sống đôi khi còn kỳ lạ hơn tiểu thuyết. Anh không ép em đưa ra những câu trả lời mà anh biết là em có, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không muốn nghe.”

“Nếu em muốn anh tin tưởng một điều mà em không thể chứng minh hoàn toàn thì anh có tin không?”

Anh lại gần Myra, nắm lấy tay cô. “Em bảo anh rằng em là trinh nữ. Anh tin tưởng điều đó mà không cần bằng chứng còn gì.”

Cô bật cười. Nhắm mắt lại, cô thăm cầu nguyện. “Chúng ta nên ngồi xuống.”

Vô cùng căng thẳng, cô ngồi xuống, đặt hai tay trong lòng và cố tìm từ ngữ để kể cho anh nghe câu chuyện của mình. Các ngón tay và từng đầu móng tay của cô chụm vào nhau, liên tục phát ra tiếng

lộp bộp, âm thanh ấy ngập tràn căn phòng im lặng.

“Cha em là Địa chủ Ian và mẹ em là phu nhân Lora MacCoinnich. Em sống ở Pháo đài MacCoinnich ở Scotland cùng với các anh chị em.”

“Đó là nơi Tara McAllister đang sống à?”

“*Aye*, nhưng giờ chị ấy là Tara MacCoinnich, vợ của anh trai em – Duncan.”

“Duncan là người đàn ông trong hình

à? Người đàn ông ở cùng Tara trong lần cuối cùng người ta nhìn thấy cô ấy ở Lễ hội Phục hưng sao?”

“*Aye*, và người còn lại – Fin, cũng là anh trai em.”

“Vậy nếu cô McAllister... ý anh là Tara MacCoinnich đang sống an toàn ở Scotland, sao cô ấy không liên lạc với chị gái mình?”

Cô nhắm mắt lại và kể liều. “Trước khi em du lịch tới đây tuần vừa rồi, em đã sống ở thế kỷ mười sáu. Thế kỷ em được sinh ra. Thế kỷ mà giờ Tara đang sống.”

Bất kể anh nghĩ cô định nói gì thì điều đó cũng đã bay ra khỏi đầu anh. Từ vẻ mặt của cô, anh biết điều đó hiện ra rõ ràng rành rành. Anh định nói gì đó nhưng bị tay cô chặn lại.

“Điều đó thì em không thể chứng minh được. Ít nhất là chưa được.” Cô đứng dậy và đi đi lại lại. “Em đến từ một gia đình Druid có nguồn gốc từ những năm 800. Bọn em thường bị hiểu nhầm và phải giữ kín di sản của mình để tránh bị hãm hại.”

Anh không thể ngồi xuống được. Cô rất nghiêm túc với ảo tưởng của mình.

Anh đặt tay lên vai cô và xoay người cô lại đối diện với mình. “Myra, có những người có thể giúp em.”

Nụ cười của cô xoa dịu anh. Cô biết anh không tin cô. “Cứ nghe đã. Trước khi anh phán em bị điên. Em biết nghe nó điên rồ thế nào mà.”

“Nhưng...”

“Anh muốn sự thật, Todd, và giờ em sẽ trao nó cho anh.”

Anh gật đầu và quan sát khi cô tiếp tục kể.

“Tất cả Druid đều có một quyền năng nào đó. Các món quà. Những năng lực vượt quá những gì anh hằng quen thuộc. Em cũng không phải ngoại lệ.”

Cô lùi lại một bước và xoè tay về phía lò sưởi của anh. “Năng lực của bọn em khởi nguồn từ tự nhiên. Các yếu tố của sự sống. Lửa là dễ nhất.” Cô đẩy tay về phía lò sưởi và lửa bùng lên liếm láp các khúc gỗ. Một luồng khí nóng bật ra. Cô không quay lại để xem anh có nhìn không.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

“Lạy Chúa.” Miệng anh há hốc, hơi

thở nghẹn lại trong họng.

“Dầu vậy, quyền năng lớn nhất của em không phải là lửa, mà là khí. Thật ra là gió. Khi di chuyển không khí, em có khả năng di chuyển đồ vật. Những món đồ nhỏ.” Cô nhắc chiếc điều khiển khỏi cái bàn nằm cách đó vài bước và nhẹ nhàng đặt nó xuống. “Hay lớn.” Cô vẫy tay, và chiếc bàn cà phê băng ngang căn phòng.

Todd nhảy lùi lại một bước, mắt mở to. Anh chớp mắt vài lần, rồi làm bầm chửi thề khi cô trả chiếc bàn về chỗ cũ mà chẳng phải làm gì ngoài một cái phẩy cổ tay. Khi thấy các khúc củi bắt lửa, nếu anh nghĩ mạch của mình chẳng thể đập

nhanh hơn được thì giờ đây, nó chẳng là gì khi so sánh với nhịp đập dồn dập trong ngực anh lúc này. “Thế quái nào mà em làm được điều đó vậy?”

“Bằng suy nghĩ.” Cô bước một bước về phía anh, anh lùi lại. Cô ghìim chân lại, đứng im và chờ đợi. Chờ cái gì thì anh không biết.

Anh tạo khoảng cách vài bước giữa họ. Cô là cái quái gì vậy? Từng từ cô nói lặp đi lặp lại trong đầu anh, mọi lời bình luận kỳ cục về thức ăn, quần áo, hay đồ vật. Mọi từ lóng mà anh phải giải thích, anh cứ quy cho việc cô đến từ một đất nước khác, chứ không phải một thời đại

khác. “Vì sao em lại ở đây?” Dù không phải là anh tin cái trò di chuyển xuyên thời gian đâu. Vấn đề đó vẫn còn phải xem xét.

Cô lùi lại, vẻ thận trọng. “Anh gọi mẹ ta là Gwen Adams. Tên thật của mẹ ta là Grainna. Mẹ ta sống vài thập niên rồi, bị kết án phải sống trong một cơ thể già nua và gần như không có quyền lực. Mẹ ta cũng là Druid. Nhưng xấu xa. Xấu xa hơn cả tên tội phạm xấu xa nhất thời kỳ này.” Myra đi ra cửa sổ và không chịu nhìn anh. “Em tin rằng mẹ ta đã theo Duncan và Tara về thời đại của bọn em và giờ đang ở đó, cố gắng phá vỡ lời nguyền của mình.”

“Làm sao điều đó lại dính dáng tới em?”

“Em là trinh nữ và là một Druid. Sự kết hợp ấy là những gì mà ta cần để phá vỡ hình phạt của mình. Khá dễ để đưa ra giả thuyết rằng mẹ Grainna đang ở đó. Mẹ em đã thấy hình ảnh tiên tri rằng em sẽ chết nếu ở lại thời đại của mình.”

“Em muốn anh tin rằng em được gửi tới đây từ thế kỷ mười sáu để không phải làm trinh nữ hiến tế cho một bà già bị nguyên rủa ư?”

Cô nhăn nhó. “Cứ tin những gì anh thích, em chỉ đang nói cho anh sự thật mà thôi. Tara đã gặp nguy hiểm từ mộ Grainna khi chị ấy còn ở đây. Duncan và Fin được gửi tới để ngăn mộ Grainna tìm kiếm những trinh nữ Druid ở thời đại này.”

“Thế thì sao? Mọi người phụ nữ mất tích trong sổ sách đều được gửi về quá khứ à?”

“Không, chỉ Tara mà thôi. Chỉ có vài Druid còn lại trong thế giới này.”

Todd đi tới tủ rượu và rót rượu từ chai đang mở gần nhất ra. Anh nốc cạn

chỗ rượu đó rồi rót thêm một cốc khác.
“Tara là Druid à?”

“*Aye.*”

“Điều đó có nghĩa Lizzy cũng là...”

“Cả Simon – con trai chị ấy nữa.”

“Thế Lizzy có biết điều này không?”

Myra lắc đầu. “Em mới cho chị ấy biết hôm ở trong công viên.”

“Cô ấy tin em à? Không hỏi gì sao?”

Cô run rẩy. “Không, chị ấy có vài câu hỏi, nhưng giờ chị ấy đã sẵn lòng đón nhận câu trả lời.”

Anh có câu hỏi, nhưng biết rõ mình không nên hỏi chúng vội. Nếu Myra đang lôi anh vào ảo tưởng của cô thì việc hỏi thêm những câu hỏi điên rồ chỉ làm tình trạng mất trí trầm trọng thêm. Myra từ từ quay lại. “Em đã bảo anh là em sẽ tiết lộ mọi chuyện và em đã làm như vậy.”

“Hừm.”

Myra đã đi ngủ mấy tiếng trước. Todd ngồi cùng một chai whisky và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa bập bùng trong đêm.

Thay vì gạt bỏ những bóng ma đang bao trùm, anh liên tục hình dung lại cảnh ngọn lửa được châm lên.

Anh tìm mọi kẽ hở có thể trong câu chuyện của cô, ngẫm nghĩ về những lời giải thích và ví dụ của cô. Nếu anh tin dù chỉ một nửa những gì anh đã chứng kiến, thì anh phải tin rằng cô có một khả năng siêu nhiên nào đó. Dùng đầu óc để xử lý những hành động đó xem nào.

Lò sưởi có thể được sắp đặt, nhưng còn chiếc bàn? Cái điều khiển?

Khỉ thật! Anh không thể tập trung vào những gì đã thấy, hoặc thực tế là lời giải

thích của cô vô cùng khớp với những sự thật mà anh biết.

Vì sao điều đó lại quan trọng? Vì sao cô lại quan trọng? Cô đã yểm bùa anh sao? Một loại thần chú nào đó khiến anh chơi vơi? Có phải vì thế mà cô đã xâm nhập vào da thịt anh cho tới khi anh mơ về cô hàng đêm?

Todd tự hào về khả năng giữ phụ nữ tránh xa mình một cánh tay. Anh không cho phép bất kỳ ai lại gần, chùng nào còn hoạt động trên đường phố. Không công bằng khi bắt một người phụ nữ thức chong chong cả đêm lo lắng cho sự an toàn của anh. Anh nhớ lại những đêm dài

dằng dặc hồi bé khi mẹ anh thấp thỏm chờ đợi bên điện thoại, chờ cha anh gọi điện. Anh tự hứa rằng mình sẽ không làm vậy với một ai khác. Không bao giờ. Vậy mà giờ anh gần như là sống chung với Myra. Cô nấu bữa tối cho anh mỗi ngày, dù chủ yếu là sandwich, nhưng anh không quan tâm lắm. Cô nghe máy khi anh gọi, khao khát và hạnh phúc khi nghe giọng anh. Giờ là chuyện này nữa. Anh đang vướng vào một mối quan hệ chẳng biết có đi đến đâu không, nhưng chắc chắn sẽ mang lại rắc rối.

Todd không biết phải tin vào điều gì nữa.

Anh nốc cạn cốc Scotch, nhìn chăm chăm vào chiếc ly, rồi phát ra một tiếng cười khốn khổ trước cách chọn rượu đầy mỉa mai của mình.

Lizzy đến muộn nửa tiếng. Những người đi mua sắm dịp lễ lấp kín khu thương mại đông đúc. Những bài thánh ca Giáng sinh vang lên qua loa phát thanh ở mọi cửa hàng và sân chơi. Những ông bố bà mẹ vội vã đẩy trẻ con đi trong xe đẩy hàng và xách lủng lẳng những túi đồ.

Nếu không phải vì cảm giác nặng nề trong lòng, Myra đã có thể thích thú tận hưởng những khung cảnh và âm thanh đó.

Nhưng mỗi khi một đứ nhóc đi ngang qua gào khóc phản đối việc bị kéo vào một cửa hàng, Myra cảm nhận được sự bi thảm của chúng, như thể đó là nỗi lòng của chính mình.

Sáng nay Todd đã ra khỏi nhà sớm, dù anh không phải đi làm. Anh không để lại lời nhắn về suy nghĩ của mình. Cô tưởng tượng đến những điều tồi tệ nhất.

Myra ngồi ở tít cuối khu mua sắm chật ních, hoàn toàn lạc lõng, không biết tương lai của mình sẽ ra sao. Có thể Lizzy đã quyết định lại về cuộc hẹn của họ, không tin câu chuyện của cô, có thể chị ấy sẽ lãng tránh cô như Todd đang

làm.

Vùi mặt vào hai cánh tay, cô cố chặn lại những âm thanh xung quanh và tập trung suy nghĩ xem phải làm gì tiếp theo.

Một cảm giác vô cùng nhẹ nhõm ủa đến khi Lizzy ngồi xuống cạnh cô, trò chuyện như thể họ đang nói chuyện dờ. “Xin lỗi, chị tới muộn. Ngoài kia giao thông kinh khủng lắm. Chị phải đỗ xe cách đây cả dặm.” Liz liếc nhìn cô. “Này, em ổn chứ? Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Em không nghĩ chị sẽ tới”, Myra cố gắng nói.

“Chị đã bảo là chị sẽ tới mà. Hừ, bình tĩnh lại đi”, Lizzy trêu.

Tiếng cười của Myra như chực biến thành tiếng khóc.

“Trời ơi, không cần phải khóc chứ. Chị đâu có đáng bị thế.”

“Không phải do mỗi chị.” Myra ngồi thẳng người lên, tìm kiếm sự can đảm mà cô không hề cảm thấy. “Todd không tin em.”

“Không tin cái gì?” Lizzy đặt cái túi

to đùng của chị vào lòng.

“Mọi thứ! Bất kỳ thứ gì... Ôi, em không biết nữa. Anh ấy nghĩ em bị điên.”

“Em đã kể mọi chuyện cho cậu ấy à?”

“*Aye*. Tất cả luôn.”

“Em có cho cậu ấy xem...” Liz vẫy tay trong không trung. “Khả năng nho nhỏ của em không?”

Cô gật đầu. “Giờ thì anh ấy thậm chí còn không nhìn em.”

“Ừm. À. Thì nó quá sức tưởng tượng mà. Dù là bạn trai cũng thấy khó tin.”

“Bạn trai sao? Đó là gì vậy?”

“Em biết đấy. Người bầu bạn. Người yêu?”

Mắt mở to, Myra lắc đầu. “Không phải thế. Anh ấy không phải bạn trai.” Cô hạ giọng thành một tiếng thì thầm. “Bọn em không...”

“Phải rồi.”

“Không, thật đấy.”

“Anh ta hôn em chưa?”

“Rồi, nhưng...”

“Em đã ngủ với anh ta hả?”

“Không!”

“Nhưng em đang sống cùng anh ta.”

Liz cười.

“Chỉ vì em không còn chỗ nào để đi.”

“Nhưng ý kiến của anh ta có giá trị đối với em phải không?” Với một cái gật

đầu, Liz tiếp tục, “Em kể tất mọi chuyện cho anh ta hả?”.

“Tất tần tật.”

“Vậy hãy cho anh ta thời gian. Nếu anh ta không lôi em tới một bệnh viện tâm thần thì tức là anh ta tin em. Hoặc anh ta phát điên vì em. Dù thế nào thì em cũng không phải lo lắng gì hết.”

“Anh ấy không phát điên vì em.”

“Điều gì khiến em nghĩ thế hả?” Liz mở túi và lôi di động ra, liếc nhìn nó rồi ném vào trong túi.

“Anh ấy đã không cố hôn em từ lúc em bảo anh ấy rằng em là trinh nữ.” Myra hơi nhích người để lấy chỗ cho một phụ nữ lớn tuổi ngồi xuống.

Cầm Liz há hốc.

“Đừng sững sốt thế. Ở nơi em sống như thế là bình thường.”

“À phải rồi, chị đã quên mất chuyện đó. Mụ Grainna cần một trinh nữ Druid. Trời ạ, em và em của chị. Em có tin chắc rằng mụ Grainna đang ở thời đại của em không?”

“Đó là điều duy nhất hợp lý. Nếu mẹ ta ở thời đại của em thì tính mạng của em sẽ lâm nguy nếu em ở lại đó.”

“Chị từng nghe nói về việc chạy trốn kẻ thù, nhưng chạy thế này thì hơi xa, em không nghĩ thế sao?”

“Đúng thế. Nhưng việc em đến đây không phải do bọn em lựa chọn. Có những thế lực khác dẫn lối cho bọn em.”

“Ý em là các tổ tiên.”

“Phải.”

Liz nhún vai. “Chậc, chị nghĩ cuộc sống thế nào là do em quyết định. Cả tốt lẫn xấu. Nếu là chị hẳn đã ở lại và quyết chiến rồi.”

Myra cười. “Em cá là chị có thể. Em thì chưa bao giờ chiến đấu với bất cứ cái gì.”

“Thế bây giờ em định làm gì? Đánh mất...”, cô hạ giọng, “sự trong trắng của mình và về nhà à? Hay ở lại đây?”

Myra hất một lọn tóc dài qua vai, cảm thấy biết ơn vì cuộc trò chuyện đã quay về chủ đề những dự định tương lai. “Tốt nhất là vào thời điểm này em chẳng làm

gì hết. Em tin rằng em sẽ biết phải làm gì khi thời điểm đó tới.”

“Nhưng cuối cùng thì em sẽ quay lại à?”

“*Aye*, đúng vậy.” Myra nhìn vào mắt chị.

Quai hàm Liz siết lại. “Nếu chị giúp em thì chị cần em hứa với chị một chuyện.”

“Nếu nó nằm trong khả năng của em.”

“Hãy đưa bọn chị theo. Simon và

chị.”

Myra cảm thấy một luồng khí xông tới, không chắc phải nói gì.

“Chị không định ở lại, chỉ ghé thăm thôi. Chị cần chứng kiến tận mắt rằng Tara đang sống hạnh phúc.”

“Em không biết...”

“Xin em đây. Hãy nghĩ về những gì em muốn nếu ở địa vị của chị. Chị cần gặp Tara.”

“Bọn em không đi xuyên thời gian vì

ước muốn của riêng mình.”

“Các tổ tiên”, cô nói.

“Em đã gặp họ bao giờ chưa? Máy vị tổ tiên ấy?”

“Tất nhiên là chưa.”

“Thế làm sao em biết họ không muốn chị về quá khứ với em nào?” Liz đang cố đạt được mục đích, và Myra cảm nhận được điều đó, nhưng cô không trách chị. “Có lẽ tất cả là một phần của kế hoạch vĩ đại nào đó.”

Không có ai để hỏi, không có gia đình đưa ra quyết định hộ, Myra tìm kiếm câu trả lời mà cô cần trong tim.

Cô không nhìn đâu xa. Cô biết mình sẽ quay về cùng Lizzy và con trai. Chẳng có lý do nào để không làm thế. “Được rồi. Cả hai có thể cùng về. Nhưng nếu gia đình em cảm thấy chị cần quay lại ngay lập tức thì chị phải làm theo.”

“Ngay khi chị gặp Tara.”

“Chị sẽ gặp chị ấy. Em hứa.”

“Cảm ơn em.”

Cả hai đứng dậy, đi dạo quanh khu mua sắm.

“Chị cần mua sắm cho Giáng sinh nhân lúc chúng ta ở đây. Simon cứ ỉ ôi mãi về một cuộn băng trò chơi mới mà nó muốn.”

“Băng trò chơi là gì?”

Lizzy nhắm chặt mắt rồi giải thích hết sức vòng vèo.

Myra hỏi về tất cả những gì cô nhìn thấy. Từ cậu bé tóc tím nhọn hoắt, cho tới trò lái xe cơ khí mà cô thấy ở giữa

trung tâm mua sắm.

Họ trò chuyện như thể đã biết nhau nhiều năm rồi chứ không phải mới vài ngày.

“Chị đã nói chuyện với Simon chưa?”

Họ ra khỏi một toà nhà không lồ tới một biển xe ô tô. “Tôi nay chị sẽ ngồi xuống và giải thích với nó những gì có thể.”

“Chị có muốn em giúp không?”

“Không, chị có thể làm được. Simon

là một đứa trẻ tuyệt vời. Chị không biết thằng bé sẽ tin bao nhiêu. Khi thật, đến chị còn thấy khó tin nữa là.”

“Thế thì em sẽ ở nhà Todd thêm một đêm nữa vậy.” Myra sờn da gà khi tưởng tượng đêm đó sẽ kết thúc ra sao. Anh có cho cô ở lại không?

“Nếu anh ta làm khó em thì hãy gọi chị. Chị sẽ đến đón em.”

Liz lái xe đưa Myra tới người bán đồ cổ, ông ta cần cô ký vài giấy tờ để bán chân nến. Như dự đoán, đã có một trận chiến đấu giá nổ ra và hai món đồ cổ bán được hơn nửa triệu đô.

Ông Harrison rất dễ tính, và nếu ông ta tò mò lý do tiền bán được chuyển cho Elizabeth McAllister thì cũng không để lộ ra. Ông ta mỉm cười. “Nếu cô còn gì khác muốn bán, cô MacCoinnich, thì hãy gọi lại cho tôi nhé.”

“Chắc chắn rồi, ông Harrison. Thật vui khi được làm việc với ông.”

Ông ta tiến họ tận cửa nơi một bảo vệ đứng để tháp tùng họ ra xe. “Cô có chắc là chúng ta chưa từng gặp trước đây không, cô MacCoinnich?”

“Chắc chắn.”

“Thế còn cô, cô McAllister? Cô đã từng tới chỗ bọn tôi chưa?”

“Xin lỗi. Tôi không mê đồ cổ.”

“À, lỗi của tôi. Cảm ơn lần nữa, các quý cô. Và chúc mừng Giáng sinh.”

Khi họ đã ngồi trên xe, Liz mới giải thích chính xác con số nửa triệu đô lớn đến mức nào. “Vậy là nó đủ để mua những nguyên liệu mà em cần để mang về và tất cả gia vị chứ?” Myra đeo dây an toàn và ngồi dựa lưng vào ghế.

“Em có thể mua luôn cả một siêu thị với số tiền đó ấy chứ.”

“Em sẽ tiêu những gì em cần và đưa cho chị số còn lại. Sau khi em trả ơn Todd vì tất cả những gì anh ấy đã làm.”

Lizzy bấm còi khi một lái xe khác cắt ngang xe cô. “Chị không thể nhận từng đống tiền được.”

“Tất nhiên là chị có thể. Và chị sẽ nhận. Chị sẽ chẳng bao giờ biết có ngày mình phải cần cái gì, mà gia đình vẫn luôn giúp đỡ lẫn nhau mà.”

“Nhưng...”

“Ngừng lại đi. Em sẽ không nghe tranh luận thêm nữa đâu. Tiền của các chị chẳng giúp ích gì cho em trong quá khứ hết. Nghĩ thế này nhé. Nếu ai trong số bọn em cần gì đó từ chị trong tương lai thì bọn em sẽ xin sự giúp đỡ của chị mà không phải là do chị không đủ khả năng chi trả.”

“Được rồi. Nhưng chị sẽ không tiêu nó.”

“Miễn là chị có nó phòng trường hợp khẩn cấp”, Myra mỉm cười nói. Quyết định đúng đắn lúc nào cũng là quyết định

dễ dàng.

Myra đi vào nhà Todd, như cô đã làm vô số lần trong tuần qua. Chỉ có điều, lần này cô cảm thấy hơi khác. Sau khi đặt chìa khoá nhà mà anh đã đưa lên bàn, cô hít một hơi thật sâu và tiến vào phòng khách nơi Todd ngồi. Đang chờ đợi.

Lưng anh cứng đờ. Anh không nhúc nhích khi cô vào phòng.

“Em đã quyết định quay lại à?”, anh nói.

Myra đi vòng qua xô pha và hết sức

cẩn thận, cô ngồi vào cái ghế đối diện với anh. “Chỉ tối nay thôi.”

“Rồi sao? Em sẽ chuyên tới ở cùng Lizzy à?”

“Em chưa hề có ý định lợi dụng anh lâu thế này. Hoàn toàn không muốn lợi dụng anh thì đúng hơn. Thế này là tốt nhất, em nghĩ thế.”

“Thế sao? Xin chào, để anh chiếm giữ cuộc sống của em vài tuần, đảo lộn nó, rồi dội cả chậu nước lạnh vào em thử xem nhé. Rồi em còn kể cho anh một câu chuyện ngoài sức tưởng tượng rằng em đến từ một thời đại khác, được gửi tới

đây để cứu thế giới khỏi một phù thủy ác độc, và anh phải tin điều đó chắc? Và thế là xong?” Giọng anh lạnh lùng, gần như là tàn nhẫn.

“Anh muốn em nói gì đây?”, cô kêu lên. “Em biết anh không tin em, và em chẳng thể làm gì hơn để thuyết phục anh rằng những gì em nói là sự thật. Tất cả những gì em có thể làm bây giờ là cảm ơn anh vì đã giúp em.” Myra thở chậm lại. “Nhưng điều đó chưa đủ, phải không?”

“Không hề”, anh thốt ra. Anh đã dành cả ngày kiểm tra các đoạn băng của Magicland, tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào

cho thấy những gì cô nói là lừa đảo. Thay vì có thể lật tẩy câu chuyện của cô, anh thấy mọi thứ đều khớp.

Tất cả.

Câu chuyện đằng sau quá trình cô đến, sự biến mất của Tara, câu hỏi Gwen Adams là ai. Anh đã nghiên cứu đi nghiên cứu lại từng bằng chứng một, nhiều lần đến mức mắt anh nhức mỏi. Anh không đưa ra nổi một lời giải thích hợp lý nào, trừ trường hợp những gì cô đã thề với anh đều là sự thật. Sự thật điên rồ đến khó tin, không thể chối cãi. Một sự thật mà chỉ có thằng điên mới tin.

Đó chưa phải chuyện tệ nhất.

Điều tệ nhất, khủng khiếp nhất là khi ngồi trong nhà, không thể liên lạc với cô trong vài tiếng đồng hồ vừa rồi, anh đã lo lắng rằng có thể cô đã bỏ đi. Rằng cô đã quay về thời đại của mình mà chẳng một lời tạm biệt.

Anh chưa từng khao khát một người phụ nữ nào nhiều đến thế hoặc với sự mãnh liệt như thế. Có chuyện quái quỷ gì với anh vậy?

“Em nên về giường.” Cô đi qua người anh.

Tay anh vung ra, ngăn cô lại.

“Không”, giọng anh không cảm xúc. Chậm rãi, anh dồn cô vào tường. Cô sẽ không bỏ đi, chưa được. Không phải khi máu anh chảy dồn dập như thế này mỗi khi cô ở gần.

Không đủ sức nói nổi một câu rõ ràng, anh làm cái việc mà anh đã muốn hàng đêm, từ khi họ gặp nhau.

Anh chiếm đoạt.

Chương 9

Miệng anh tấn công một cách nóng bỏng, truyền những cơn sóc không ngừng nghỉ khắp tứ chi cô. Cô không có thời gian để suy nghĩ về việc anh đang làm. Sự thật rằng anh đang ôm cô, hôn cô, và đánh dấu chủ quyền lên cô đã quá áp đảo rồi. Anh muốn cô. Cách anh rê tay khắp cơ thể cô, ép người cô vào đây tuyệt vọng, mạnh mẽ, và dữ dội hơn bất kỳ lần nào khác anh từng chạm vào cô.

Khi tay anh vùi vào tóc cô và môi anh thăm dò miệng cô, cô cảm nhận được cơ thể săn chắc của anh dựa vào những

đường cong mềm mại yếu ớt của mình.

Rồi có thứ gì đó sống dậy trong cô. Như có công tắc, cơ thể cô bốc lửa, đốt cháy anh và nuốt trọn cô.

Môi cô mở ra, chào đón hơi ẩm ẩm ướt của anh. Trong vô thức, tay cô đưa lên lưng anh, kéo anh lại gần hơn. Cô thoáng do dự ở eo anh, không dám chắc mình có bao nhiêu đặc quyền trong vòng tay anh. Đâu rồi những điều luật quy định những gì cô nên hay không nên làm? Cô cảm thấy tay anh rê dọc cổ cô. Ngón tay cái của anh lần theo đường rìa ngực cô.

“Ôi, Chúa ơi”, cô rên lên khi anh rời

môi cô.

Đó cũng là lúc cô nhận ra rằng, chẳng có luật lệ nào hết, chỉ có đam mê. Cơ thể họ tương tác với nhau, hướng dẫn họ làm những việc đến một cách tự nhiên. Chúa cứu rồi, cô muốn những gì sắp đến.

Khi cô thả tay xuống thấp hơn, rê qua đùi anh, hơi nóng xông thẳng vào bụng anh, khiến anh hụt hơi. Khi ngực cô lấp đầy lòng bàn tay anh, cô không tránh đi mà chiều theo sự âu yếm của anh, rên rỉ trước những ve vuốt ấy.

Anh kéo áo của cô ra khỏi quần, tuyệt vọng muốn chạm vào làn da cô, cảm

nhận nó áp vào da thịt mình. Anh muốn ngấu ngiến cô. Cả một ngày bồn chồn và sợ hãi truyền adrenalin cho anh. Anh vất vả mãi mới cởi được áo cô ra.

“Em đẹp quá”, anh thì thầm. Anh rê môi xuống và đặt lên ngực cô.

Cô không đẩy anh ra, thay vào đó, dường như cô cũng lo lắng như anh.

Anh bắt đầu đi giật lùi về phía sofa, kéo cô theo. Họ nên về phòng anh, nhưng ý nghĩ xa đến thế khiến anh khó chịu. Anh muốn cô ngay tại đó, ngay lúc này.

Đâu đó trong đầu, Todd bảo mình hãy dịu xuống. Đây là lần đầu tiên của cô, và anh muốn cô được nếm vị thiên đường, để cô tận hưởng mọi khoái lạc mà anh biết mình có thể đem đến. Nhưng cô đang kéo áo anh ra khỏi quần, và anh bất lực, lạc lối trong cô.

Một tiếng đập inh tai ngoài cửa trước như một gáo nước lạnh dội vào lửa. Móng tay cô đang cào cấu anh trong đam mê đột nhiên túm chặt lấy anh trong sợ hãi. Tiếng thở dốc của cô nghe như tiếng hét.

Đầu anh ngẩng phất dậy, cả cơ thể cứng đờ. Anh nhìn xuống Myra và đặt

một ngón tay lên môi cô, yêu cầu cô im lặng khi tiếng đập thứ hai vang lên.

Anh kéo cô xuống sàn. Cúi thấp, anh nhích người lấy áo của cô và dúi nó cho cô. Myra vội vã mặc đồ và lách vào khoảng trống giữa bức tường và trường kỷ.

Todd bò tới nơi anh cất súng. Khom người trên mũi chân, anh mở chốt an toàn của khẩu súng chín milimét và cầm nó bằng cả hai tay. Với khẩu súng trước mặt, anh nép người đi tới cạnh ô cửa sổ khổng lồ.

Anh thấy một bóng đen khổng lồ và

vội lùi lại. *Cái quái gì thế?*

“Ồ yên đây nhé”, anh thì thầm khi đi qua cô. “Cúi thấp xuống.” Anh chui vào bếp và đi ra cửa sau.

Bất lực co rúm trong góc, Myra nhắm mắt lại và mở cửa tâm trí mình. Đầu cô nhức nhối với cảm giác đau đớn quen thuộc mỗi khi có người nhìn vào. Bất kể là ai đang đứng ngoài kia thì người đó cũng đang trườn quanh đầu cô như một con vật ký sinh, tìm kiếm thông tin. Ngay lập tức, cô chặn hấn lại. Hấn rất mạnh. Là Druid hay phù thủy thì cô không dám chắc, nhưng ý định của gã rất xấu xa.

Cô cảm nhận được hắn đang ẩn náu trong bóng đêm, cô thấy kẻ lạ mặt nhìn vào viên gạch hắn đang nắm trong tay. Chờ đợi và muốn làm hại họ.

Dây xích khoá cửa sau trượt ra. Myra biết Todd đang xông vào đây. Lao vội ra cửa sau, cô hét lên, “Dừng lại!”.

Todd quay lại và kéo cô xuống khi cô túm lấy anh. “Anh đã bảo em ở yên đó mà.”

“Suýt...”

Một tiếng đập khác bên ngoài khiến

anh vội lấy cơ thể che chắn cho cô. Myra nhắm mắt lại và tập trung, mở tâm trí với kẻ xâm nhập bên ngoài.

Cô thở dồn dập, như thể đã nín thở nhiều tiếng liền. “Hắn đi rồi.”

“Gì cơ?”

“Tạ ơn Chúa.” Cô dựa đầu vào cánh tay anh và thở hỗn hển. Mọi thứ bên ngoài trở nên im ắng. “Làm sao em biết hắn đã đi? Đừng nói với anh là em có thể đọc được suy nghĩ đấy nhé?”

“Em có thể nhìn thấy những ý định,

cảm nhận được các cảm xúc. Hấn muốn hại anh. Ôi, Chúa ơi.” Luồng adrenalin âm áp giờ chỉ còn là cảm giác lạnh giá. “Hấn đã xâm nhập vào đầu em”, cô tuyên bố, run rẩy. “Em cảm thấy bản thủ và bị xâm phạm.”

“Em có nghĩ hấn giống em không? Là một Druid?”

“Em không biết. Hấn có quyền năng. Hấn đã theo dõi chúng ta, Todd.” Cô nhìn vào mắt anh để bảo đảm anh đang nghe. “Hấn muốn chúng ta dừng lại.”

Quai hàm của Todd nghiền chặt lại khi anh đứng dậy và rời khỏi vòng tay cô.

“Anh sẽ đi kiểm tra xem sao, để bảo đảm hấn đã đi rồi.”

Cô hết sức xua đi sự lạnh lẽo, Myra ôm lấy mình và chờ Todd quay lại.

“Hấn đi rồi, bị vấp vào thùng rác ở sân bên cạnh, nhưng ngoài điều đó ra thì anh không thấy gì nữa.”

Todd kéo cô dậy khỏi sàn và đưa cô về tròng kỷ. Cô quan sát anh đi quanh nhà để khoá cửa và đóng rèm. Khi anh quay lại, cô cuộn tròn trong lòng anh và cố bình tĩnh lại, cố gắng đoán xem ai đang theo dõi họ và vì sao gã lại làm thế.

“Người em lạnh như băng.” Anh xoa tay khắp cánh tay cô. “Đốt lửa lên nhé?” Anh lùi ra và mỉm cười với cô.

“Gì cơ?”

“Em có thể châm lửa nhanh hơn anh nhiều”, anh nói.

Ngạc nhiên vì anh đang gợi ý cô dùng quyền năng của mình, cô hỏi, “Anh chắc chứ?”

Vẻ do dự thoáng qua trong mắt anh là dấu hiệu duy nhất cho thấy anh có hơi lo lắng. Cô xoay tay về phía lò và quan sát

ngọn lửa cháy lên từ đồng than.

Todd thậm chí còn không nao núng.
“Có cách nào để em dạy anh mẹo đó không?”

Cô mỉm cười và tựa vào vòng tay anh. Có lẽ có hy vọng đối với anh. Có lẽ anh sẽ học được cách chấp nhận bản thân cô.
“Xin lỗi. Em sợ rằng nó thuộc về dòng máu.”

“Chán nhỉ. Cái đó có thể hữu dụng đấy.”

“Đúng thế.”

Tay anh vuốt ve tóc cô, trấn an cô.
“Em nghĩ kẻ ngoài đó là ai?”, anh hỏi.

“Em không biết.”

“Liệu có phải ai đó đã theo em từ quá khứ không?”

“Em không nghĩ điều đó khả thi, nhưng em không dám chắc. Tất cả những gì em biết là hắn rất xấu xa và muốn chúng ta dừng lại.”

“Thế tức là loại bỏ khả năng có một gã biến thái.”

“Gì cơ?”

“Một người quan sát những cặp tình nhân...” Anh không nói hết câu.

“Mụ Grainna muốn chúng ta dừng lại là đúng rồi. Nhưng ngoài kia là một gã đàn ông. Về điều đó thì em chắc chắn.”

“Có lẽ hẳn làm việc với người đàn bà đó. Hoặc nghe theo lệnh của mụ ta.”

“Em đã không nghĩ đến điều đó.” Myra biết rằng mụ Grainna có đàn ông phục vụ khi sống ở thời đại này.

“Tôi qua em đã nhắc đến một lời nguyện”, Todd nói.

“*Aye*, một lời nguyện trời buộc sức mạnh của Grainna và khiến mẹ ta phải sống trong thân xác già nua hàng thập kỷ.” Myra nói lời nguyện cho Todd nghe. “Máu của trinh nữ Druid, kết án người hàng thập niên. Máu trinh nữ sẽ giải phóng cho người, đây là lời nguyện chúng ta dành cho người.” Cô dịch người vào sát anh. “Các tổ tiên đã đưa mẹ ta tới thời đại này vì biết có rất ít trinh nữ ở đây. Chớ đừng nói là trinh nữ Druid.”

“Nhưng em là một trinh nữ Druid. Tâm vé tới quyền lực của mẹ ta.”

“Đó là lý do em được đẩy đi khi mẹ ta quay về thời của em.”

Todd lắc đầu. “Gửi em tới tương lai xa xôi dường như hơi rắc rối đối với việc dễ xử lý như thế.”

“Ý anh là gì?”

Anh vuốt ve tay cô. “Em là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, Myra. Anh chắc chắn rằng đàn ông ở thời đại của em sẽ xếp hàng dài để giải phóng em khỏi sự trinh trắng ấy chứ.”

Hơi nóng lan khắp má cô. Cô cúi thấp đầu xuống. “Có lẽ đối với một người phụ nữ ở thế kỷ này thì thế. Ở thời của em, em nên còn trinh trắng trước khi cưới.”

“Sự trinh trắng của em không đáng trả giá bằng cả tính mạng. Nếu người phụ nữ này xấu xa như em kể, thì không gì có thể ngăn mục ta giành lấy những thứ mục ta muốn. Suy nghĩ của tội phạm chẳng hề thay đổi mỗi thế kỷ, dù suy nghĩ về tình dục thì có.”

Tất cả chỉ có thể thôi sao? Chỉ là tình dục ư? Cảm xúc và khao khát mà anh khuấy lên trong cô chẳng có nghĩa gì ngoài một hành động thể xác sao?

Đầu cô bắt đầu nhức nhối. Một tiếng trước, trong vòng tay anh, mọi chuyện vẫn cực kỳ đơn giản. Mong muốn anh làm tình với mình đến tuyệt vọng. Muốn anh yêu cô. Để rồi đi tới một kết thúc thế nào? Rốt cục thì cô sẽ rời khỏi anh, và mặc dù cô đã sẵn sàng đánh mất sự trong trắng của mình, thì cô cũng muốn nó không chỉ là một hành động giải toả sinh lý.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

“Lúc nào em cũng không biết nên làm gì.”

Anh vuốt lưng cô, đặt đầu cô lên vai mình. “Anh thì biết rõ em nên làm gì, và điều đó khiến anh vô cùng đau đớn, nhưng vì anh là người đàn ông duy nhất trong phòng, nên anh không được khách quan lắm.” Ngực anh rung lên với tiếng cười khẽ.

“Ở cùng anh, quan hệ... sẽ xua đi mối đe dọa đó.” Cô hắng giọng, cảm thấy không thoải mái. “Đó là một lựa chọn.” Nhưng cô có sẵn lòng làm điều đó không?

“Anh sẽ vui vẻ thuận theo, nhưng anh không muốn em hối hận về nó ngày mai. Bởi vì anh sẽ không hề hối hận.”

“Anh khiến em bối rối quá”, cô thú nhận.

“Anh thì phải chịu một chuyện còn ghê gớm hơn nữa. Em làm anh sợ chết đi được.”

Sự thành thật không úp mở của anh khiến cô bật cười. “Sao lại thế chứ?”

“Ôi, thôi nào. Anh chỉ có một bước đi sai thôi là bùm, lửa bốc lên.”

Cô ngả ra sau, nghịch ngợm chọc vào bàn tay anh. “May là gia đình em không

ở đây.”

“Anh đành tưởng tượng thôi.”

“*Nay*, em không nghĩ anh có thể đâu. Khi em mới mười bốn, một anh chàng lớn hơn em nhiều đã xuất hiện.”

“Lớn hơn bao nhiêu?” Mặt anh trở nên nghiêm trọng.

“À thì khi em mười bốn, anh ta mười sáu, gần như đã là một người đàn ông rồi. Anh ta đã bắt đầu tập luyện với cha và các anh em để được phong hiệp sĩ trong chiến trường khi đến tuổi. Dẫu sao

đi nữa, Daniel bắt đầu thích em, nhưng rồi vì địa vị của em mà anh ta giữ khoảng cách.”

“Ý em là sao, địa vị của em là gì? Anh ta biết em là một Druid hả?” Todd nghịch tặc cô.

“Không. Không ai biết về điều đó hết. Ý em là em là tiểu thư Myra MacCoinnich. Gia đình anh ta thì không có dòng dõi hay đất đai, và việc anh ta theo đuổi em hẳn sẽ không được chấp nhận.”

“Vậy chuyện gì đã xảy ra?”

“Một ngày nọ, anh ta thấy em trong chuồng ngựa. Em đang chăm sóc một con ngựa mang thai và chờ anh ta bằng tất cả tấm lòng chân thành. Em chưa bao giờ được hôn và em biết anh ta muốn làm thế. Bọn em trò chuyện một thời gian ngắn, cuối cùng anh ta cũng hôn em.”

“Và rồi?”

“Thật ra thì chẳng có gì. Em đã hình dung trong đầu nó là một thứ lớn lao hơn. Chẳng có tia lửa nào hết. Em nghĩ rằng có lẽ bọn em cần làm lại, rằng em đã làm sai điều gì đó, nên em đã hôn trả anh ta.”

“Lần thứ hai này có tia lửa chứ?”

“Không phải từ em. Mặt khác, anh ta hẳn phải cảm nhận được điều gì đó, vì anh ta đã không nghe thấy tiếng cha em khi ông vòng qua góc và thấy bọn em.”

“Daniel tội nghiệp.” Todd giả vờ bĩu môi thương cảm.

“Daniel tội nghiệp ư? Tội nghiệp em đây này! Cha em bắn sấm chớp từ trên không xuống, suýt nữa đã đốt cả chuồng ngựa. Ông giận lắm.” Cô lắc đầu, hỏi ngược lại. “Trời đã mưa suốt một tuần liền.”

“Cha em có thể kiểm soát thời tiết à?”

“*Aye*. Các cơn bão của ông phi thường lắm”, cô kể cho anh một cách tự hào. “Đó là quyền năng vĩ đại nhất của ông.”

Rõ ràng đã hoảng sợ, Todd nói, “Anh đoán là em đã đúng về việc gia đình em không ở đây. Anh không muốn chộp đánh vào chân mình đâu”.

“Ở thời điểm này thì cha em chắc sẽ còn hành động dữ dội hơn thế.”

“Hơn cả việc dùng chộp giết anh à?”

“Giết chóc thì nhanh thôi. Lãnh chúa Ian sẽ bắt anh cưới em.”

Tay anh khựng lại trong mái tóc cô, cơ thể cứng đờ.

“Thư giãn đi, ngài Blakely. Cha em không đời nào tới đây được đâu.” Cô cười khúc khích.

“Anh không phải là một hiệp sĩ.”

“Ồ điếm đó thì anh sai rồi. Có thể anh không có tước vị ở thời đại này. Nhưng hành động của anh là hành động của một hiệp sĩ. Anh đã cống hiến cuộc đời cho

việc sửa chữa hành vi sai lầm của người khác. Anh bảo vệ luật pháp nơi anh sống. Phong cách hiệp sĩ của anh sẽ được chú ý ở thời đại của em.”

“Giờ em đang khiến anh đỏ mặt đây này.”

“Cứ đùa đi nếu anh thích. Cha em sẽ thưởng cho anh nếu có cơ hội.”

“Đây là cách em mời anh về nhà gặp phụ huynh sao?” Thật dễ nói những lời trêu chọc khi hành động không làm được điều đó.

“Anh sẽ về chứ?”

“Ha. Và mạo hiểm bị sét đánh sao? Em đang đòi hỏi quá nhiều từ một người bình thường đấy.”

Lúc ấy cô cũng nhận ra rằng mình đã đòi hỏi quá nhiều. Không tài nào biết được liệu anh có khả năng du hành xuyên thời gian không. Chỉ có các Druid mới được những viên đá tín nhiệm. Myra không sẵn lòng mạo hiểm mạng sống của anh để xác định điều đó.

Ánh lửa chập chờn trên tường, phủ bóng lên cả hai người họ. Myra thiếp đi cạnh anh, và anh không muốn di chuyển

nữa. Anh quan sát lồng ngực cô chuyển động nhịp nhàng và cảm nhận hơi thở khẽ thoát ra khỏi đôi môi hồng hình trái tim khi cô thở ra. Trước đây anh chưa bao giờ nhìn một người phụ nữ ngủ. Chưa từng muốn.

Khi ngọn lửa cuối cùng tàn lụi, chỉ còn ánh sáng đỏ hồng của tro, cả hai đều đã say giấc, mãi nguyện trong vòng tay nhau.

Theo mệnh lệnh của não bộ, tâm trí cô hoà vào với anh. Cô hoàn toàn không ý thức được rằng các giấc mơ của họ đã trộn lẫn vào nhau. Rằng cô thấy mình dưới con mắt của anh. Cô đứng trước

anh trong một bộ váy bằng bạc mỏng tang, gần như trong suốt, phơi bày tất cả những đường cong.

Tóc cô xoã tung, không bị bất kỳ thứ gì trói buộc, buông xoã xuống eo. Cô cảm nhận được anh đã khao khát muốn chạm vào nó. Muốn chạm vào cô.

Anh cởi đồ của cô bằng suy nghĩ, ve vuốt mọi đường cong. Cơ thể cô ưỡn lên trong giấc ngủ, môi hé ra và thở dốc khi anh sở hữu cô trong giấc mơ của mình.

Todd không biết điều gì đã đánh thức anh, nhưng khi mắt mở ra, cơ thể anh đã hoàn toàn khuấy động. Tay Myra siết chặt

nơi ngực anh. Môi cô tách ra và lầm bầm gọi tên anh, “Xin anh, Todd.”

Không thể cưỡng lại được, anh hạ môi xuống môi cô, hôn cô, nửa tỉnh nửa mê. Anh tự dỗ mình rằng anh sẽ chỉ ném một miếng thoi, để đánh thức cô và đưa cô về giường, nhưng sự quy hàng tuyệt đối của cô khiến anh không cách nào rời ra. Như một người đàn ông không thể hết khát, anh quay lại đòi hỏi thêm. Mong mỗi thêm.

Anh dịch môi xuống làn da dọc cổ cô. Bàn tay e thẹn của cô cào tóc anh. Cô giam giữ ánh mắt anh, nhìn anh một cách can đảm trước khi ép môi anh quay lại

với môi cô. Anh run rẩy. Cô đã hoàn toàn tỉnh táo và đang hôn trả anh. Đòi hỏi nhiều như đã trao đi.

Anh chỉ đơn giản hôn cô hồi lâu, lưỡi họ quấn lấy nhau. Với một người phụ nữ mà kinh nghiệm với đàn ông có thể đếm trên một ngón tay thì Myra học khá nhanh. Những tiếng ưm nho nhỏ vang lên từ cổ họng cô khuyến khích anh có những động tác mạnh dạn hơn.

Những ngón tay nhanh nhẹn của cô túm áo anh và giật nó khỏi người anh. Todd ngồi lùì lại và nhìn vào đôi mắt tràn đầy đam mê của cô.

“Em có thể chứ?”, cô thì thầm, cô cắn chặt môi chờ đợi câu trả lời của anh.

Gật đầu, Todd quan sát Myra cởi áo khỏi vai anh, cào tay thám hiểm trên ngực anh. Những cơn sóng khoái lạc lao xuống đáy dạ dày càng cảm giác nhức nhối mà không loại thuốc nào chữa được.

Cô khẽ đặt một nụ hôn dịu dàng lên ngực anh, rồi ngược lên tìm kiếm sự tán đồng. Todd quét tóc cô ra sau lưng và rê tay lên ngực cô. Myra ép ngực vào tay anh, và ngả đầu ra sau cùng một tiếng rên.

Anh kéo áo của cô qua đầu, để lộ hai

bầu ngực trắng mịn và hai nụ hoa căng cứng. Cúi miêng xuống, anh biết mình đã lạc lối, đang chìm dần và gần như không còn đường quay lại. “Hãy bảo anh dừng lại và anh sẽ dừng. Nhưng nếu em phải làm thế thì hãy nói sớm nhé.”

Anh chơi đùa với hai nụ hoa ấy và quan sát phản ứng của nó.

Cô không đáp bằng lời. Thay vào đó, cô lướt tay khắp cơ thể anh rồi đặt xuống phía dưới của anh. Một động tác đầy can đảm đối với một trinh nữ, anh thầm nghĩ. Cô dừng lại ở đó và ước lượng thứ đang kìm nén trong chiếc quần anh mặc. Nhẹ nhàng vuốt ve qua lớp vải quần như đang

trêu chọc một con thú hoang trong lồng.
Anh rên lên.

Anh đã có câu trả lời, nhưng anh sẽ bị
nguyên rủa nếu chiếm lấy cô trên ghế nhà
mình. Anh đứng dậy, bế cô lên đưa vào
phòng anh.

Anh dịu dàng đặt Myra nằm xuống
đệm và quan sát những cảm xúc lướt qua
khuôn mặt xinh đẹp của cô. Todd đuổi
người nằm bên cạnh cô, kéo cô vào trong
vòng tay và lại ấn môi vào môi cô.

Anh chậm lại, thưởng thức và tận
hưởng từng động chạm, từng ve vuốt,
muốn tất cả kéo dài mãi. Nhưng cô phản

ứng nhiệt tình với mỗi động chạm ấy đến mức suýt nữa tước đi ý chí của anh. Myra cong người về phía anh. Tay anh vuốt ve dọc theo lưng cô và đi xuống thấp hơn nữa, ép hông cô vào anh.

Bị trói buộc dưới lớp vải quần áo, vật cương cứng của anh rúc mình giữa hai chân cô. Cô rên rỉ trước sự tiếp xúc ấy và Todd mỉm cười dưới môi cô khi họ hôn nhau.

Cô rất thích rên rỉ, và không giống với bất kỳ người phụ nữ nào anh từng ở cùng trước đây, cơ thể cô ngân nga với mỗi cái vuốt ve, mỗi âm thanh họ tạo ra. Môi anh tìm kiếm và trêu chọc bầu ngực của

cô. “Vâng”, cô nói.

Khi tay cô lần nữa tìm kiếm tay anh, Todd cứng người lại kiềm chế một tiếng rên rỉ.

“Em có nên dừng lại không?”, cô hỏi, hoàn toàn mù mờ về ảnh hưởng của mình với anh.

“Chúa ơi, không.” Anh hít vào một hơi thở gấp, cắn môi cô. “Đừng bao giờ dừng lại.”

Cô cười trước câu nói của anh và mở khuy quần anh.

Những động tác của Myra không hề có sự ngại ngùng của trinh nữ, và cơ thể anh đang nhúc nhối dưới đồng vải vóc. Anh rũ bỏ nốt quần áo của mình và giúp cô cởi đồ.

Bóng tối che khuất cơ thể trắng hồng của cô, nhưng Todd cảm nhận được hơi nóng trên má cô khi anh nâng niu khuôn mặt Myra trong tay. Anh đuổi người cạnh cô. Vật cương cứng của anh ép vào đùi cô và thậm chí, điều đó cũng làm anh nghẹn thở. Anh là người đàn ông đầu tiên của cô. Việc làm tình chưa từng có nhiều ý nghĩa đến thế. Anh biết rằng thời điểm mình bước vào đời cô có một vai trò nào đó. Nhưng đó không phải là điều cốt lõi.

Không, cả hai bọn họ đều muốn điều này. Anh chưa từng cảm thấy rằng cô muốn anh chỉ để giải thoát bản thân khỏi hiểm họa từ mẹ Grainna. Myra quá thuần khiết để làm điều đó.

Sự động chạm của cô dịu dàng xiết bao, và anh dám nói rằng, đó là tình yêu. Chưa từng có sự động chạm của người phụ nữ nào ý nghĩa nhường ấy. “Em có chắc đây là điều em muốn không, Myra?”, anh hỏi, cho cô thêm một cơ hội lùi bước.

“Khi anh chạm vào em, em cảm thấy mình đang sống”, cô thú nhận. “Cảm giác bùng cháy trong em chỉ được thoả mãn

khi anh chạm vào. Em muốn điều này... em muốn anh.”

Các ngón tay của anh thiêu đốt thân hình mảnh mai của cô. Dừng lại ở hông cô, anh chờ cô rướn người lên. Anh không phải chờ lâu.

Mỉm cười, anh đặt một nụ hôn lên mạch đập nơi cổ cô và ép lòng bàn tay vào nơi sâu kín ở dưới bụng cô, từ từ luồn một ngón tay vào những nếp gấp khít, nóng rực. Tiếng rên rỉ của cô lên cao hơn, một làn sóng thoả mãn chạy dọc lưng Todd. Hơi thở của cô nghẹn lại, cơ thể cứng đờ, không phải muốn từ chối mà đang khổ sở khi cơn cực khoái đầu tiên

đến gần. Cô ép mình vào anh, điều khiển tay anh. Myra cứng người lại trước khi toàn thân cô run rẩy và đạt khoái cảm lần đầu tiên trong đời.

Tiếng cười chiến thắng xấu xa của anh vang lên ngay trên ngực cô. “Tuyệt thật”, anh thì thầm, kéo môi về với môi cô.

“Xin anh, Todd...”, cô rên rỉ. Như thể không có cách nào ngăn cản phản ứng của cơ thể sau cơn co thắt mà anh trao cho, cô ưỡn người áp vào anh và di chuyển. Những động tác bản năng của cô khiến anh bại trận. Anh mở tủ đầu giường, dùng răng xé bao cao su, và bao lấy vật cương cứng của mình.

“Nó là cái gì vậy?”, cô hỏi.

“Để bảo vệ em.”

Cô không hỏi gì hơn, thay vào đó cô vuốt ve chiều dài của anh.

“Anh có chắc là mình sẽ vừa không?”

Như đi găng tay vậy. “Cùng tìm hiểu nhé.” Anh di chuyển cơ thể bao bọc thân thể cô. Chân cô tách ra rời mọc anh. Anh nắm tay cô, nhìn sâu vào mắt cô. Hoàn toàn ngỡ ngàng về sự mãnh liệt khi hai cơ thể hoà làm một, anh quan sát cô

khi trượt vào trong.

Chờ đợi rào cản của cô, anh từ từ di chuyển đẩy vào trong. Lưỡi đi chặt khít của cô mở ra, mời mọc anh. Mắt cô mở to khi chiều dài của anh ở trọn trong cô. Cô không hề khóc vì đau đớn. Tạ ơn Chúa. Anh không muốn làm đau cô, dù chắc chắn cô đã phải chịu đau, anh nghĩ. Anh dừng lại, đưa lưỡi vào trong miệng cô và bắt chước hành động làm tình.

Toàn thân cô bắt đầu khuấy động. Hông cô chuyển động nhẹ nhàng và chậm rãi khi uốn về phía anh, đòi hỏi nhiều hơn. Mới đầu anh chuyển động từ từ và quan sát cô dần dần lên đến đỉnh.

Cơ thể cô khép lại quanh anh, đón nhận từng phân đẹp đẽ từ anh. Cô nức nở khi anh đưa cả hai đến gần sự hoàn hảo.

Chuyển động của anh cùng với nhịp thở của họ tăng tốc, mồ hôi lấm tấm lên trên da khi họ cùng nhau lên đỉnh. “Todd”, cô kêu lên khi cả cơ thể cứng lại bên dưới anh và siết chặt quanh anh, ôm chặt mầm mống của anh từ sâu bên trong, để nó bùng nổ cùng mình.

Sau đó, tâm trí cô dần rời khỏi thiên đường mà anh đã đưa cô vào. Nằm giữa đám chăn lộn xộn, ướt đẫm với những vết tích còn sót lại của sự khoái lạc, cô

không thể nhấc nổi dù chỉ một ngón tay. Anh gác lên chân cô, ghì cô xuống giường. Trọng lượng ấy xoa dịu và trấn an cô. Cơ thể anh vừa vặn hoàn hảo với cô. Rúc sát hơn để khỏi bị lạnh, Myra mỉm cười mãn nguyện.

“Nó luôn như thế này sao?”, Myra hỏi, gối đầu lên ngực anh.

“Nếu thế thì người ta sẽ chẳng bao giờ chịu rời giường mất.”

Cô cười. “Em tin rằng đó là một lời khen.”

Anh che miệng cô bằng một nụ hôn đe dọa sẽ cướp mất linh hồn của cô. Hụt hơi, anh lầm bầm, “Nó đúng là một lời khen, cũng là một đòi hỏi.”

Đầu cô ngả ra sau khi môi anh tìm kiếm mạch đập rộn ràng ở cổ cô. “Gì cũng được.”

“Nữa.”

“*Aye*, nữa.”

Tháng Mười hai, khi mặt trời tới gần mặt đất hơn, nắng cũng rực rỡ hơn. Todd và Myra chẳng thèm nghĩ đến việc đi dạo, dù ý tưởng đó hết sức hấp dẫn. Cả hai đều mãn nguyện với việc ở yên trong chiếc giường cùng nhau, chùng nào cơn đói chưa tới.

Có người lại nghĩ khác.

Tiếng nện cửa làm cả hai giật mình và họ vội chộp lấy quần áo.

Hoảng hốt sau vụ xâm nhập tối hôm trước, Todd với lấy vũ khí. Khi nghe

giọng phụ nữ gọi tên Myra, anh đặt nó xuống.

“Myra! Nhanh lên, ngoài này trời lạnh lắm, mở cửa đi”, Lizzy gọi khi nện âm âm lên cánh cửa khoá chặt.

Todd ném cho cô chiếc áo choàng mắc cạnh cửa rồi vội vã mặc quần jeans vào. “Cô ấy đang làm gì ở đây?”

“Em đã bảo chị ấy chiều nay đến đón em.”

Anh cào tóc. “Cô ấy đến sớm.”

Nhưng khi nhìn đồng hồ, họ nhận ra đã quá trưa. Myra thắt chặt dây lưng quanh eo, hướng ra cửa. Todd túm lấy cô, đặt môi lên môi cô. “Chào buổi sáng.”

Cô có thể quen với nụ cười và bộ râu lún phún của anh mỗi sáng. Bàn tay người tình vô thức vuốt ve cô, gợi nhớ tới buổi đêm họ đã cùng chia sẻ, chỉ với một động chạm duy nhất. “Chào buổi chiều”, cô sửa lại.

Cô đi qua anh khi tiếng gõ cửa của Lizzy tiếp tục vang lên. Myra mở cửa, vẻ nhăn nhó trên khuôn mặt Liz dần biến thành một nụ cười thấu hiểu. “À à...

chúng ta có gì ở đây nhỉ?” Chị bước vào nhà.

Máu dồn hết lên, khuôn mặt Myra đỏ bừng vì xấu hổ khi bị phát hiện.

Liz cười, ném túi lên bàn nhưng rồi nhặt được áo con của Myra và để nó treo lủng lẳng trên đầu ngón tay.

Myra giật bằng chứng ấy ra khỏi tay chị, đúng lúc Todd rẽ qua góc nhà, đang đút tay vào áo. “Cô đúng giờ thật đấy nhỉ”, anh nói, hoàn toàn không nhận thấy màu đỏ rực đang lan khắp cổ Myra.

“Rõ ràng là tôi đã tới sớm.”

“Ôi, Chúa ở.” Tiếng thờ dốc của Myra khiến cả hai thấy tội nghiệp cho cô.

Liz không thể nhịn được và cười phá lên. “Sao anh không đi pha cà phê cho bọn tôi nhỉ, anh chàng đẹp trai”, chị bảo Todd. “Hai cô gái này cần kể chuyện cho nhau.”

Liz đi vòng quanh Myra, nén cười. “Có lẽ em nên mặc đồ vào.”

Biết ơn vì được ân xá, Myra gần như chạy vụt khỏi phòng. Cô mặc vội bộ đồ

tôi qua và quay lại phòng khách với Liz.

“Sao?”, Liz hỏi han không mấy ý tứ.
“Có muốn nói cho chị biết chuyện gì đang diễn ra không?”

Gục đầu, Myra nói, “Chúng em, aaah...”.

“Ừ, chị hình dung ra *bọn em, aaah...*”

Myra nhìn khuôn mặt chấp thuận chứ không hề cau có hay chê bai của Liz. Trên thực tế, cô thấy vẻ mặt của một người chị gái. “Ôi, Chúa ơi, Lizzy. Em đã không biết gì hết. Tara bảo em rằng

làm tình rất tuyệt vời, nhưng em chưa từng tưởng tượng nó sẽ như thế.”

Liz cười, thấp giọng hỏi, “Em có yêu anh ta không?”.

Myra mở miệng nhưng không thốt ra điều gì. *Cô có yêu anh không? Có thể yêu anh không?* “Em không thể yêu anh ấy, Lizzy. Em không thể ở lại đây.”

“Phụ nữ luôn dành một chút tình yêu cho người tình đầu tiên của mình. Bản chất của chúng ta là thế. Mà nó thế nào?”

Myra giấu mặt sau đầu ngón tay, mím

cười, rồi kể lại những chi tiết mà phụ nữ luôn nói với nhau nhưng đàn ông hiếm khi biết.

Tiếng cười khúc khích phát ra từ phòng khách bằng giọng thì thầm. Todd mỉm cười nhấp một ngụm cà phê và nhân cơ hội ấy, anh nghiền ngẫm về những thay đổi trong quan hệ của anh và Myra.

Họ đã đưa trò “đóng giả gia đình” lên một tầm cao mới, nhưng điều khiến anh ngạc nhiên là mình không hề quan tâm đến chuyện đó.

Gã xâm nhập tối hôm trước ngăn cản tâm trí anh lang thang về với hình ảnh Myra khoả thân và khuấy động trên giường mình.

Giả thuyết gã này là một phần âm mưu cổ xưa nào đó để cướp đi sự trinh trắng của Myra chỉ hợp lý nếu anh tin câu chuyện của cô. Anh đã cố không tin, nhưng rồi thấy mình đang dần đầu hàng. Vì họ đã ngủ cùng nhau, kẻ xâm nhập đó nên bỏ qua họ nếu giả thuyết của Myra là đúng. Nhưng làm sao vị khách đêm khuya của họ biết được rằng anh và Myra đã gắn bó thân mật?

Tệ hơn, sẽ ra sao nếu hắn đơn thuần chỉ là một kẻ bám đuôi có hứng thú với cô, đang chực chờ cơ hội khi cô chỉ ở một mình?

Todd không thích bất kỳ viễn cảnh nào mà anh nghĩ ra. Anh thật sự ghét ý nghĩ cô rời khỏi ngôi nhà anh toàn của anh và chuyển đến ở cùng Liz. Nhưng ít nhất thì anh có thể dễ dàng thay đổi điều đó.

Hai người phụ nữ ngậm chặt miệng ngay giây phút anh bước chân vào phòng. Todd đưa cho Myra một cốc cà phê, lờ đi cái liếc mắt xấu hổ của cô, và nói, “Tai tôi đang cháy đây, hy vọng hai người không phiền nếu tôi nhập hội?”. Anh rúc vào cạnh cô trên sofa, lười biếng choàng tay lên vai cô.

“Mẹ ời?”, giọng một bé trai vang lên

từ ngoài cửa, trước khi cậu ta tự tiện mở cửa ra.

“Trong này”, Liz hét vọng ra, hướng dẫn con trai.

Simon McAllister, mười một tuổi, cao một mét sáu. Cơ thể cao gầy của cậu trông càng cao hơn bởi chiếc quần jeans đang mặc. Tóc cậu dài so với những đứa trẻ bằng tuổi. Todd thấy chiếc ván trượt trên tay Simon và ngay lập tức nhận ra kiểu tóc của cậu bé khớp với hình ảnh mình từng theo đuổi.

Simon đi vội vào trong phòng và gật đầu về phía Todd và Myra. “Hey.”

Todd mỉm cười, nhớ lại mình ở tuổi đó. “Hey”, anh đáp lại.

“Simon, đây là cô Myra MacCoinnich và Sĩ quan Todd Blakely.”

“Todd không là được rồi.”

“Hey.” Simon liếc hai người họ, nhún vai.

“Cô đã nghe rất nhiều về cháu, Simon. Rất vui vì cuối cùng cũng được gặp cháu”, Myra nói.

“Mẹ cháu nói cô biết dì Tara đang ở đâu. Thật ạ?”

“*Aye.*”

“Cô sẽ đưa bọn cháu đi gặp dì ấy đúng không ạ?”

Myra liếc Todd, rồi quay lại với Simon. “Đúng vậy.”

“Hết sảy.” Sau khi đã giải quyết xong vấn đề đó, Simon chuyển đến những vấn đề quan trọng hơn. “Mẹ ơi, con tìm thấy cái này ở đường lái xe vào nhà.” Cậu giơ một chiếc di động lên và vẫy nó trước

mặt chị. “Nó nằm ở đó. Con giữ nó được không?”

“Đề mẹ xem nào.” Liz chìa tay ra và ban thêm một mệnh lệnh. “Đóng cửa lại, con để khí nóng thoát ra ngoài hết rồi.” Liz lật chiếc di động lại và mở nó ra. “Của anh à?”, chị hỏi, đưa nó cho Todd.

Anh xem xét chiếc điện thoại.
“Không.”

“Cháu tìm thấy nó ở đâu thế?”, Todd hỏi Simon.

“Cạnh cửa gara. Tiện thể, mấy cái

thùng rác của chú ngoài đây bị xô ngã hết rồi. Chú muốn cháu dọn chúng không?”

Liz ngạc nhiên nhìn qua vai, giống hệt Todd. Có đứa trẻ nào lại đề nghị làm việc vất cho người lạ chứ?

“Năm đô.” Simon chìa tay ra và để lộ lúm đồng tiền.

“Simon!”, Liz quát.

“Nhóc khôn đấy.” Todd thò tay vào ví và rút ra một tờ năm đô.

“Anh không phải làm thế đâu.”

“Tôi không thích dọn dẹp hộ lũ chó hàng xóm.”

Một cách vui vẻ, Simon đi ra ngoài làm việc.

“Nó đang dành dụm tiền mua một cái ván trượt mới. Xin lỗi về điều đó.”

“Không sao đâu.” Todd nhìn chiếc điện thoại.

“Của hấn phải không?” Mặt Myra trắng bệch, nụ cười của cô tắt dần.

“Có thể lắm.”

“Của ai cơ?”, Liz hỏi.

Todd vào danh bạ điện thoại để xem có số của những ai ở đó. Nó trống không. Anh thấy pin yếu và quyết định chờ lát nữa mới tìm hiểu xem chiếc điện thoại có cung cấp thông tin gì về chủ nhân của nó không.

Todd đứng dậy và đặt chiếc điện thoại lên mặt lò sưởi. “Không phải lũ chó xô ngã thùng rác tối hôm qua đâu.” Anh từ tốn giải thích chuyện đã xảy ra cho Lizzy nghe.

“Em có biết đó có thể là ai không?”, Liz hỏi.

“Mụ Grainna có rất nhiều tay sai ở thời đại này. Hắn có thể là bất kỳ ai.”

“Tôi đang nghĩ”, Todd nói với hai người phụ nữ. “Trong tình huống này, có lẽ tốt nhất là Myra nên ở lại đây, ít nhất cho tới khi chúng ta tìm ra gã này là ai.”

“Anh nghĩ hắn sẽ quay lại à?”

“Chúng ta phải giả thuyết là hắn chưa có được những gì hắn muốn. Tội phạm luôn quay lại hiện trường nếu chưa xong

việc.”

“Em đã không nghĩ đến chuyện đó. Em không muốn mang đến bất kỳ rắc rối nào cho chị và Simon.”

“Chị xin lỗi, Myra, nhưng...”

“Đừng, chị không cần giải thích đâu. Em hiểu mà.” Cô quay sang nói với Todd, “Anh không ngại nếu em ở lại đây một thời gian nữa chứ?”

Anh nở một nụ cười tinh quái. “Anh buộc phải hy sinh thôi.”

Liz đảo tròn mắt. “Ôi, xin ngườiiiii.”

Michael quan sát từ xa để bọn Druid không nhìn thấy và cảm giác được sự hiện diện của hắn. Chỉ những lúc có người vây quanh Myra thì hắn mới dám xâm nhập vào đầu óc của cô ta. Cô ta quá mạnh và đã chặn lại mọi khả năng kẻ khác có thể nghe lén suy nghĩ của cô ta.

Đáng lẽ cô ta phải trao cho mục Grainna sức mạnh đó. Nhưng hắn đã làm hỏng việc. Đáng ra hắn không nên bỏ đi vào cái đêm hắn đã cố tách chúng ra, nhưng hắn lại bỏ đi, tức là hắn đã cho chúng thời gian cần thiết để hoàn thành mối liên kết. Nó thể hiện rõ ràng qua cái

cách gã đàn ông ôm cô ta, tay anh ta thỉnh thoảng đặt quá thấp trên hông cô ta, cái cách mà chỉ những người tình mới chạm vào nhau.

Khi mẹ Grainna quay lại và khám phá ra chuyện này, chắc hẳn chẳng thể sống sót nổi qua cơn thịnh nộ của mẹ ta. Hẳn biết mẹ ta sắp quay trở lại. Mẹ ta sẽ không tha thứ nếu chưa cho hắn ném mùi đau đớn và gánh chịu hậu quả.

Nhưng hắn sẽ chịu đựng cơn thịnh nộ của mẹ ta, vì quyền lực là phần thưởng ngọt ngào nhất, và hắn sẽ đạt được rất nhiều quyền lực từ tay mẹ Grainna. Mẹ ta cần hắn. Nên bắt kẻ hình phạt của mẹ

ta có là gì thì đó cũng không phải cái chết. Phần thưởng mụ ta cho hắn vì mang đến dòng máu Druid thuần chủng, dù có phải trinh nữ hay không, sẽ đưa hắn tới gần mục tiêu cuối cùng. Vì thế hắn chờ đợi, quan sát, và lên kế hoạch.

Todd dành hết mấy ngày gần đây cho việc mua sắm, một việc mà anh hiếm khi làm. Danh sách Myra đưa ra có những thứ vô cùng kỳ lạ. Sách về đường ống nước, thuốc thảo dược, đồ làm vườn, và đó mới chỉ là bắt đầu. Sau khi lấy tiền bán chân nến, cô mua hàng bó vải và chỉ đi kèm cùng rất nhiều kim, hơn số vật dụng người ta cần cả một đời.

Cô mua các gói hạt giống của nhiều loại cây, hoa quả và rau khác nhau. Hàng vỉ vitamin, ibuprofen, và kháng sinh với số lượng lớn. Những tập giấy và bút khiến chồng đồ ngày càng lớn dần lên. Cô đã mua mọi thứ trong danh sách và thậm chí còn mua thêm. Vài thứ do Lizzy gợi ý, vài thứ do anh.

Hàng ngày, Myra đều chuẩn bị để ra đi bất kỳ lúc nào. Họ không nói chuyện về thời điểm ấy, nhưng anh biết sẽ không còn bao lâu nữa.

Những buổi tối tràn đầy đam mê của họ đã trở thành tiền lệ, khiến anh chẳng còn mấy tiếng để ngủ. Đáng ra anh phải

mệt mỏi và kiệt sức, thay vì thế, cơ thể và tâm trí anh tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Ăn tối bên ngoài sẽ là một bất ngờ. Todd đã đặt chỗ cho họ, giữ kín địa điểm. Anh chỉ bật mí một điều duy nhất là trò giải trí buổi tối sẽ trở thành bài học lịch sử cho Liz và Simon.

“Chúng ta đi đâu đây, cậu Todd?”, Simon hỏi từ ghế sau.

Ngay khoảnh khắc Myra nhận được tiền, cậu nhóc bắt đầu nịnh nọt ‘dì Myra’ mới tìm ra của mình. “Chú không phải cậu cháu và đừng có hỏi nữa. Đó là bất ngờ mà.”

Simon đảo tròn mắt, “Todd và Myra ngồi trên cây...^[1]”.

[1] Nguyên văn cả bài hát sẽ là: “Todd và Myra ngồi trên cây hôn nhau. Tình yêu đến trước. Hôn nhân đến sau. Cuối cùng là em bé trong nôi!”.

“Dừng lại ngay”, Lizzy và Todd đồng thanh quát. Chỉ có Myra là mù mờ không biết cậu nhóc sẽ nói gì tiếp.

Myra ngồi ở ghế hành khách, quan sát thế giới trôi qua với một tốc độ nhanh hơn bất kỳ con ngựa nào có thể đưa cô đi. Cuộc đời cô đã thay đổi quá nhiều, và cô tự làm mình ngạc nhiên bởi khả

năng thích ứng với điều đó rất dễ dàng.

Cô không còn xâm nhập vào suy nghĩ của Todd nữa sau khi anh đề nghị. Việc này đôi khi cũng thật khó khăn, như lúc này đây, khi anh có vẻ quá xa cách. Chỉ còn vài ngày nữa là đến Giáng sinh và đã qua điểm chí. Cô biết anh đang nghĩ đến sự ra đi của cô. Cũng giống anh, ý nghĩ sắp phải đi khiến tim cô nặng trĩu. Mọi quan hệ của họ quá mới, quá phấn khích, đến mức cô không tài nào chịu nổi ý nghĩ sẽ không gặp lại anh nữa.

Todd dừng xe ở bãi đỗ của thời Phục hưng. Trong tâm trạng rối loạn, Myra không hề biết họ đi đâu.

“Cháu biết chỗ này”, Simon nói từ đằng sau.

“Nó là gì?”

“Nó là một nhà hàng được sắp xếp sao cho giống một lâu đài thời trung cổ. Bên trong họ có đấu ngựa và đủ thứ khác.”

“Cái đó bắt chước một lâu đài hả?”

“Chuẩn.”

“Hừ.” Không giống lắm. Thứ nhất là

có ô tô đỗ ngay bên cạnh, và mọi viên đá xây tường đều quá hoàn hảo.

Simon đóng sập cửa xe lại và chạy lên trước, không thềm hạ thấp giọng khi hỏi Myra, “Thế nơi này có giống nhà cô không?”

Myra nghiêng rặng, nhìn Lizzy và Todd. “Không giống lắm.”

“Có gì khác?”

“Đầu tiên là Pháo đài MacCoinnich lớn hơn nhiều.”

Lizzy nhìn cô khó tin, “Lớn hơn cả chỗ này sao?”

“Gấp ba.” Cô nhìn qua đầu Simon.
“Có lẽ là bốn.”

Chủ nhà ăn vận trang nhã với phong cách quần áo điển chủ, nhưng màu sắc quá sặc sỡ và ruy băng trang trí trông thật lạc điệu. Nụ cười của bà ta khá dễ chịu và khi bà ta gọi bằng ngài và tiêu thư, Myra gật đầu theo thói quen. Người phụ nữ nhìn cô bối rối.

Người người chen kín hành lang bên ngoài, hầu hết đều cầm những chiếc cốc to sụ đầy màu sắc với nhiều loại bia

rượu khác nhau. Đàn ông ăn mặc như hiệp sĩ, các cận vệ đứng xung quanh. Họ bước đi đầy oai vệ trong đám đông, khiến nhiều người ngoái lại nhìn. Không khác mấy so với nhà cô, Myra nghĩ, mặc dù trang phục của họ giống người Anh hơn là Scot. Myra muốn được nhìn thấy một hai cái váy truyền thống của đàn ông Scot giữa đám đông hỗn độn này. Cô thất vọng vì chẳng tìm được cái nào.

Cô quan sát, rúc dưới cánh tay Todd, và hỏi Lizzy cùng Simon đi tới nơi trung bày, “Chúng ta đang làm gì ở đây?”.

Anh nhìn cô và hai người đi đang đi phía trước. “Anh nghĩ là nếu Simon sắp

du hành về quá khứ”, anh thì thầm để không ai khác nghe được, “thì có thể nó muốn biết quá khứ như thế nào. Hoặc ít nhất cũng biết phải hỏi cái gì trước khi đi.”

“Anh thật thấu đáo.”

“Ngài Thấu đáo chính là anh.”

Một người phụ nữ mặc bộ váy màu vàng pha đen từ đầu tới chân gật đầu và mỉm cười khi đi ngang qua họ. “Em cần phải nhắc Lizzy chuẩn bị những chiếc váy như thế kia.”

“Anh khó mà tưởng tượng ra cảnh Lizzy mặc bất kỳ cái gì ngoài quần jeans.” Todd quan sát người phụ nữ đi qua.

“Thế còn em? Anh có gặp khó khăn khi tưởng tượng em ăn vận như cô ấy không?”

Todd dừng lại, thấy được vẻ tinh quái trong nụ cười của cô và khẽ đặt một nụ hôn lên môi cô. “Anh thấy em mặc một bộ nhung xanh rực rỡ. Ống tay áo sẽ chảy xuống tận đầu ngón tay, nhưng hở vai, để lộ làn da đáng yêu. Anh nhìn thấy những bông hoa nhỏ trên mái tóc buông xoã bay theo gió của em.”

Cô nhắm mắt hình dung hình ảnh anh miêu tả. Trong tưởng tượng của cô, Todd đứng cạnh, mặc đồ hiệp sĩ đúng như trong suy nghĩ của cô về anh, gia huy của nhà cô khảm trên tấm khiên anh mang. Hình ảnh đó vô cùng đáng yêu, nhưng nó cũng khiến tim cô tràn lên một cảm giác nhức nhối mà cô đã biết quá rõ, cảm giác ấy sẽ lớn dần lên trước tương lai mù mờ của họ. Một tương lai không hề có.

“Này, sao lại xì mặt ra thế?”

Cô gạt bỏ dòng suy nghĩ và nổi đau đớn. Anh vẫn đang ở đây, và Myra quyết tâm trân trọng mọi khoảnh khắc. “Em sẽ bảo

cô hầu làm một cái váy như anh miêu tả. Nó sẽ luôn khiến em nhớ về anh.”

Cảm giác đau đớn của cô thật dễ lây truyền. Todd vòng tay ôm lấy cô đầy bảo bọc và di chuyển lại gần nơi Lizzy và Simon đứng. “Chính xác thì Lizzy đã giải thích tất cả chuyện này thế nào với thằng bé?”

“Một cách khéo léo, em nghĩ thế. Thằng bé có vẻ hiểu. Nhưng rồi, có lẽ nó nghĩ tất cả chúng ta bị điên và thuận theo chỉ để chúng ta đỡ bị tổn thương.” Myra nhìn một bộ giáp hiệp sĩ và không thể ngừng nhớ nhà. Nhớ gia đình.

“Em nghĩ thằng bé có năng lực không?
Giống như em?”

“Hẳn là có. Thằng bé đã kể cho em về tình yêu dành cho động vật, và khả năng kết bạn với tất cả những động vật nó tiếp xúc. Có lẽ đó là món quà của nó. Em gái Amber của em luôn được tất cả mọi con vật có lông và lông vũ yêu thích. Các câu chuyện kể rằng tổ tiên của em có khả năng đọc suy nghĩ của động vật, và thậm chí là trò chuyện với chúng.”

Todd quan sát một chú ngựa đứng sau lớp kính bảo vệ đang chăm chú nhìn Simon. “Anh nghĩ mình sẽ dễ chấp nhận nếu thấy thằng bé giao tiếp với động vật.

Nếu anh tin vào việc du hành xuyên thời gian, một người phụ nữ chỉ cần vẫy tay để châm lửa và dùng suy nghĩ di chuyển đồ vật, thì việc tin vào bác sỹ Dolittle^[2] chẳng có gì là quá sức hết.”

[2] Nhân vật chính trong loạt truyện thiếu nhi “Câu chuyện của bác sỹ Dolittle” của tác giả Hugh Lofting, sáng tác năm 1920. Ông là một bác sỹ thú y và có thể nói chuyện với động vật.

“Bác sỹ Dolittle là ai?”, Myra hỏi.

Todd cười và giải thích khi họ bước vào đấu trường.

Một khoảng sân thi đấu và tổ chức trò

chơi không lờ nằm chính giữa phòng với một khán đài bao quanh. Mỗi khu vực được đánh dấu rõ ràng bằng các màu sắc khác nhau để đám đông biết phải cổ vũ cho hiệp sĩ nào khi họ ra sân.

Todd và Lizzy đứng cạnh Myra. Cả hai đều nhìn cô thay vì những gì đang diễn ra xung quanh.

Trước khi những người phục vụ đi ra, một người đàn ông ăn mặc và cư xử như đức vua to tiếng thông báo đã đến giờ ăn tối. Trên tay họ là rất nhiều ly tách và bình rượu vang. Một đĩa thịt gà được dọn ra mà không có dụng cụ ăn, súp được đem ra trong một cái bát cầm vừa

tay và bánh mì không được phết bơ.

Myra thì thầm với Lizzy, “Tara đã đặt làm bát đĩa nên thói quen này sẽ nhanh chóng thay đổi ở nhà.”

“Tara luôn bị ám ảnh về vi trùng.”

Vài hiệp sĩ đeo nhiều huy hiệu khác nhau bước tới trước để giải trí cho các vị khách. Tiếng nhạc âm ỉ đầy kịch tính phụ họa cho họ.

Các trò chơi thể hiện kỹ năng kỵ sĩ với giáo hoặc cung tên chiếm phần lớn thời gian trên sân. Myra thường sẽ rướn

người và thì thầm với Lizzy hoặc Todd về sự khác biệt của trò chơi này ở thời đại của cô.

Những con ngựa khiêu vũ làm Myra ngạc nhiên. Ở thời đại của cô, màn trình diễn như thế không phổ biến lắm. Kỹ năng điều khiển ngựa và nghệ thuật trình diễn giống một điệu khiêu vũ đến mức cô hầu như không rời mắt khỏi cảnh tượng đẹp mắt trên sân.

Như bất kỳ cậu bé mười một tuổi nào, Simon trầm trồ trước lũ ngựa. Cậu nhẹ nhàng thốt lên, “Hết sảy”.

Ánh đèn lấp lánh cùng tiếng nhạc ồn

ào mê hoặc Myra. Todd nắm tay cô, vuốt ve phía trong cổ tay, và cùng cô xem buổi biểu diễn.

Hắn không ngạc nhiên khi theo chúng vào đấu trường. Điều khiến hắn chùn bước là ánh mắt thẳng bé liên tục đảo qua vai hắn. Nỗi sợ bị phát hiện khiến hắn lùi vào trong bóng tối.

Hắn nghĩ Myra là kẻ mạnh nhất, nhưng lại cảm thấy một sức hút từ thẳng bé, dấu hiệu của một sức mạnh mà hắn không ngờ tới. Kể cả vào lúc này, khi hắn ở sau thẳng bé vài thước, thì nó vẫn quan sát hắn.

Đến lúc xem xem con mồi của hãn mạnh mẽ đến mức nào rồi. Còn sân khấu nào tốt hơn một khán phòng chật kín người và động vật nữa chứ?

Khi một người dạy chim ưng được giới thiệu ra sân khấu, Myra đang ngồi sát mép ghế. Hội hộp muốn xem người đàn ông đó có thể ra lệnh cho sinh vật đó làm gì trong một sân vận động lớn thế này, cô siết tay chờ đợi. Simon đổi chỗ với mẹ và thăm thì, “Có gì ghê gớm chứ? Nó chỉ là một con chim thôi mà”.

“*Nay*, Simon, thời xưa chim ưng là vũ khí đấy.” Cô vung tay về phía đấu trường. “Chúng được dùng để săn bắn và

trình sát cho chủ nhân. Móng vuốt của chúng sắc như dao và mỏ cũng vậy, chúng được dùng vì khả năng giết những con mồi to hơn gấp nhiều lần.”

“Wow.” Simon liếc qua vai. Khi người đàn ông ở trên lưng ngựa di chuyển tới chính giữa khán phòng, với chú chim ưng trên cánh tay, cậu ngồi xuống và quan sát.

Cảm thấy có một cơn gió nhẹ trong không khí, Myra rùng mình. Khi cô xoa cánh tay, Todd thoải mái khoác áo qua vai cô, rồi đặt tay ở đó.

Người điều khiển nhìn đám đông rồi

hướng mắt về phía rìa toà nhà. “Tôi đề nghị tất cả các quý ông quý bà giữ im lặng tuyệt đối. Chim ưng sẽ không phân biệt đối xử nếu nó nghĩ các vị là một mối đe dọa. Đừng thu hút sự chú ý về bản thân hoặc gọi Ely khi nó sải cánh trên đầu.” Tiếng chuyển động xột xoạt trong sân vận động lắng xuống và cả đám đông nín thình. Với một mệnh lệnh ngắn, chú chim cất cánh và sải cánh bay trên đầu đám đông. Nó bay vòng tròn hai lần rồi quay lại hạ cánh trên cánh tay chủ nhân.

Người điều khiển phát ra một mệnh lệnh khác và con chim lại bay lên, lần này lao vút lên trời, nơi nó biết thức ăn đang chờ đợi. Nhưng trên hành trình

quay về, có thứ gì đó thu hút mắt con chim và nó chệch khỏi đường đi ban đầu.

Myra nhận ra sự bất an của người điều khiển khi chú chim không tới đúng nơi dự tính. Anh ta hai lần ra hiệu cho con chim quay lại nhưng nó lờ đi.

Một người phụ nữ ngồi sau Myra vài hàng, đeo một cái đèn lấp lánh trên tóc. Con chim rít vang khắp phòng khi lao về phía người phụ nữ yếu ớt. Theo bản năng, cô ta đưa tay lên bảo vệ mặt. Sự hãi hùng trong tiếng thét của cô ta khi con chim cào tay cô ta khiến những người xung quanh nhảy ra xa.

Tiếng hét của cô ta càng làm con chim hốt hoảng hơn, khiến nó sà xuống chỗ cô ta một lần nữa.

Myra nhảy bật dậy, và nhanh nhẹn quần chiếc áo của Todd quanh cánh tay. Cô gọi chú chim như đã nghe cha mình gọi con chim của ông. Mệnh lệnh của cô bị lờ đi. “Gọi nó đi, Simon”, cô hét lên khi sự hỗn loạn ngày càng lan rộng trong toà nhà. Mắt Simon di chuyển qua lại giữa Myra và người phụ nữ bị ngã.

“Gọi nó đi”, Myra lại hét lên.

Cậu đứng dậy và nhẹ nhàng gọi tên con chim. Đầu con chim ngẩng phắt dậy

và nghiêng sang một bên. Simon lặp lại tiếng gọi. “Ely, đến đây.”

Con chim bỏ rơi con mồi, bay vòng quanh Myra và Simon. Trước sự ngạc nhiên tột độ của mọi người, Ely đậu xuống cánh tay duỗi ra của Myra.

Lizzy bối rối kéo con trai lại gần.

Người điều khiển cố thu hút sự chú ý của Ely nhưng thất bại. Myra dùng tiếng Xen-tơ bản địa để khuyến khích con chim dụi xuống. Con quái vật đảo mắt, rồi loạn giữa những tín hiệu lẫn lộn, rồi đậu yên trên cánh tay cô.

Myra bước đến con đường chính giữa và những vị khách lo lắng rẽ ra cho cô một chỗ đứng rộng. Không ai thốt ra dù chỉ một âm thanh nhỏ nhất.

Cô đi tới rìa hàng rào nơi người điều khiển đang đứng. Một cách duyên dáng, cô trao chú chim cho chủ nhân. Người huấn luyện hấp tấp che đầu con chim lại và khẽ cúi người nhanh chóng rời sân khấu.

Khi tất cả mọi người đã yên vị trở lại, sự chú ý của đám đông khiến cô lo lắng. Ban quản lý gấp rút tiếp tục buổi trình diễn, trong khi những người ngồi quanh họ quan sát hành động của cô suốt thời

gian còn lại của buổi tối.

Biết rằng họ đang bị quan sát, bốn người gần như không nói chuyện với nhau trong phần còn lại của buổi biểu diễn.

Nhận ra việc mình đã làm, một cơn ớn lạnh lại lan toả khắp người Myra. Thật nan giải khi phải giấu giếm năng lực của mình trong những trường hợp như thế. Cùng với bản tính hay giúp đỡ người khác của cô, nó gần như là việc bất khả thi. Nhưng có vẻ như không ai thắc mắc làm sao cô có thể kéo con chim về chỗ mình. Đến cả Simon cũng hỏi cô làm bằng cách nào. “Không phải cô, Simon,

là cháu đây.”

Simon trò chuyện gần như suốt cả quãng đường về nhà. Todd trở nên ít nói.

Sau khi họ thả Lizzy và Simon xuống, Myra quay sang Todd và hỏi, “Sao anh có vẻ khó chịu thế?”.

“Con vật đó có thể xé toạc em ra.”

“Nhưng chuyện đó có xảy ra đâu.”

“Nhưng có thể đó.”

“*Aye.*” Cô níu chặt ghế khi anh của

gấp.

“Làm thế thật ngu ngốc”, anh mắg cô.

“Em không ngu.”

“Anh không nói em ngu, chỉ là làm thế thật ngu ngốc.”

“Em nghe thấy anh nói gì rồi. Nói em nghe xem, Todd, anh thà để người phụ nữ đó bị cào rách da ư?”

“Còn hơn là em.”

Cô dừng lại, biết rằng sự giận dữ của

anh nảy sinh vì lo lắng cho sự an toàn của cô. “Em xin lỗi vì làm anh khó chịu.”

“Em không làm anh khó chịu, chỉ là...” Anh lắc đầu và nắm chặt lấy vô lăng. “Mỗi lần em dùng...”

“Năng lực của em.”

“Ừ, năng lực. Anh buộc phải tin tất cả những gì em kể cho anh. Hẳn sẽ dễ dàng hơn nếu em chỉ hơi điên điên.” Anh nhìn sang cô. “Ít nhất thì cũng có thuốc cho bệnh điên.”

“Tức là anh muốn em bị điên còn hơn là chính em”, cô nói.

“Anh không biết mình muốn gì nữa. Em làm anh hoang mang.”

Họ đi nốt quãng đường còn lại trong im lặng, cả hai đều đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình. Khi về đến nhà, Myra đi thẳng vào phòng dành cho cô, căn phòng mà cô đã không ngủ từ khi họ trở nên thân mật.

Todd dừng lại ở ngưỡng cửa phòng cô, quan sát cô thu dọn váy ngủ và làm rơi tung cả giường. “Thế ra em muốn ngủ ở đây?”

“Em không muốn làm anh hoang mang”, cô nhại lời anh.

“Quá muộn rồi.”

“Chẳng việc gì phải giả vờ rằng chúng ta có tương lai. Nếu anh không thể chấp nhận em như chính em thì tốt nhất là không nên để chuyện gì xảy ra giữa chúng ta nữa.”

“Làm sao chúng ta có thể có tương lai đây, Myra? Em sẽ về nhà. Anh thì định ở lại đây.”

Việc anh vạch ra mối quan hệ không có nền tảng của họ làm tim cô đau đớn. *Hãy đề nghị em ở lại.* “*Aye*, em sẽ về nhà. Em đã bắt anh chịu đựng đủ rồi.” Không còn lý do gì để cô ở lại nữa.

Sau đó, cô ngồi một mình trong phòng và khóc nức nở. Cô nhẹ nhàng cầu nguyện và thú nhận tình yêu dành cho người đàn ông ở phòng bên, kìm nén tiếng kêu ghen ngào trước cuộc đời bất công của mình.

Tâm trí cô chìm dần vào giấc ngủ, tìm kiếm bình yên trong sự lãng quên khi nước mắt cạn khô. Trong giấc mơ của mình, cô nghe thấy thần chú cô đã chia sẻ

cùng Tara. Cô không biết rằng những viên đá giấu trong ga giường của cô bắt đầu sáng lên.

Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, chúng tôi triệu hết quyền năng thần thánh. Tôi muốn trao máu mình cho cô, tôi muốn cô trở thành chị em của tôi.

Giấc mơ của cô tái hiện lại lúc cô đã ngồi cùng Tara và chạm tay vào nhau thề ước. Sau đó cô nhìn thấy hình ảnh của Todd, khoả thân và nằm cạnh cô, quán mình trong đống chăn đệm bị tình yêu của họ làm ướt đẫm. Cô ôm đầu anh, nhìn vào suy nghĩ của anh và thay đổi

thần chú của mình.

Trong ngày hôm nay và trong thời khắc này, tôi triệu hồi quyền năng thần thánh. Nếu anh trao cho em tình yêu của anh, em sẽ trao trả lại anh gấp ba lần.

Trong giấc ngủ, cơ thể cô rùng mình với ý nghĩ Todd đi vào trong cô.

Bồn chồn trở mình trong chiếc giường lớn, cơ thể anh căng lên cùng hình ảnh tưởng tượng của Myra trộn lẫn với hình ảnh tưởng tượng của chính anh.

Cơ thể cô bao lấy anh trong giấc mơ của anh, khiến một tiếng thở dốc thoát ra khỏi đôi môi đang say ngủ. Những viên đá của tổ tiên rung rung và phát sáng lên, đưa người đàn ông và người phụ nữ về với nhau trong giấc ngủ.

Chương 11

Đêm nay là Giáng sinh, Todd ngắm cô từ cửa. Myra sắp xếp đồ đạc và đóng gói chúng vào các túi du lịch đẹp đẽ. Cô mặc một cái váy dài và đi đôi giày đơn giản. Tóc cô xoã xuống mắt mỗi lần cô

cúi xuống để đóng gói một món đồ mới.

Họ gần như chẳng nói chuyện với nhau sau cuộc cãi cọ. Vào buổi tối ngay sau hôm họ đến buổi biểu diễn thời đại Phục hưng, khi cô thông báo về ngày ra đi, Todd cố gắng hết sức để tỏ ra dễ chịu. Anh dành nhiều thời gian hơn ở chỗ làm, khiến việc nỗ lực tỏ ra bình thường trở nên dễ dàng hơn theo một cách nào đó.

Simon sẽ không phải nghỉ học và Lizzy có một tuần nghỉ lễ. Anh biết lý do thật sự khiến cô ra đi. Anh không thể trách cô.

Myra cố nhắc đệm lên để lấy thứ nằm bên dưới.

“Em đang làm gì đây?”

Cô liếc anh qua vai. “Các viên đá được giấu dưới này.”

Todd nhắc đệm lên để Myra lấy chúng ra. Anh ngồi lên giường và nhặt từng viên đá lên, lật qua lật lại vài lần và khẽ nói, “Hừ”.

“Sao?”

“Anh cứ tưởng chúng sẽ... anh không

biết nữa... bằng vàng hoặc sao đỏ. Trông chúng chẳng khác gì những viên đá bình thường cả.”

“Nhìn kỹ vào.” Cô đặt một tay lên viên đá, trao cho nó một ít năng lượng. Những dòng chữ được khắc trên đá hơi sáng lên, khiến Todd suýt thì thả phắt nó xuống.

Mọi thứ cô ấy chạm vào đều sáng lên sao?

Cô nhanh chóng đặt chỗ đá vào túi, rồi im lặng chìa tay ra đòi viên đá thứ sáu. Tay cô sượt qua tay anh khi anh đưa trả nó. Cảm giác tĩnh điện làm anh giật

nhẹ. Anh lùi lại.

“Đó là tất cả mọi thứ.” Myra cup mắt xuống khi anh đứng dậy mang một túi đồ ra xe.

Khi lái xe trên đường núi vào rừng quốc gia Angeles, sương mù buổi tối vô cùng dày đặc. Thỉnh thoảng lại có dải sương bay qua kính chắn gió, khiến việc lái xe thêm phần khó khăn. Sau lưng họ, Liz cùng Simon lái xe đi theo.

Con đường khá hoang vắng. Chả có mấy người cần lái xe trong đêm Giáng sinh. Todd tập trung vào việc lái xe, và cố hết sức không nghĩ đến những gì đang

xảy ra. Một phần trong anh, phần hoài nghi, không tin rằng sẽ có bất kỳ chuyện gì xảy ra khi họ tách biệt với thế giới và Myra xếp các viên đá.

Phần kia, phần anh không nhận ra và mới chỉ đang dần làm quen với nó, nhận ra rằng cô sắp đi và có thể anh sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. “Em sẽ đưa Lizzy và Simon về chứ?”, anh bất ngờ hỏi.

“Một người trong bọn em sẽ làm việc đó.” Cô hếch cằm lên, không chịu nhìn về phía anh.

Nhưng không phải em.

Bãi đỗ xe trống không. Simon nhảy xuống khỏi xe và bắt đầu thu thập đồ đạc. Liz rúm người dưới áo khoác cho bớt lạnh. “Chuyện này điên thật.”

Myra không thể không mỉm cười. “Đó cũng là những gì em đã nghĩ trước khi tới đây. Mọi thứ sẽ ổn cả thôi.”

“Làm sao chúng ta có thể di chuyển thứ này qua lại mà không bị chú ý cơ chứ?” Lizzy nhấc một túi đầy sách lên và kéo lê trên đường.

“Chúng ta sẽ không phải di chuyển nó

đi xa đâu. Tối nay chúng ta sẽ ở lại một căn nhà gỗ bên ngoài pháo đài. Mẹ em sẽ biết là em đã quay lại và cho một anh trai của em tới đón chúng ta.”

“Làm sao bà ấy biết được?”

“Khi Simon cần chị thì chị có biết không?”, Myra hỏi nhưng không cần câu trả lời.

“Hừm.” Lizzy ngẫm nghĩ.

“Cháu sẵn sàng cho chuyện này chưa?”, Todd hỏi Simon.

Simon ngẩng lên nhìn Todd như thể anh điên rồi. “Có ai sẵn sàng sao?”

Todd lắc đầu, xoa tóc Simon. “Cháu quá thông minh đấy.”

Myra liếc nhìn hình dáng cây cối, tìm kiếm một vị trí đối xứng để đặt các viên đá. Cô tìm thấy một bãi đất nhỏ phù hợp yêu cầu, trước khi chất đống các thứ lại. Todd, Liz, và Simon làm theo.

[©DTV](#)

Cô lần lượt đặt từng viên đá một thành vòng tròn. Thật từ từ. Cô muốn kéo dài khoảng khắc rời đi hết mức có thể.

Mình sắp đi và sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa. Câu nói ấy liên tục vang lên trong đầu cô, khiến tim cô tan nát.

Không thể trì hoãn sự kiện bất khả kháng lâu hơn nữa, cô liếc lên. “Chúng ta sẵn sàng rồi.” Cô ra hiệu cho Liz và Simon bước vào vòng tròn đá.

Todd dõi theo Lizzy khi chị dẫn Simon vào vòng tròn đá.

Myra chờ đợi cho tới khi Todd nhìn cô. Cô đứng nhìn anh chăm chú, kiên nhẫn chờ đợi. Không thể kiểm soát nổi, trái tim cô bắt đầu vỡ vụn.

“Lại đây”, anh nói.

Cô lao vào vòng tay anh, nức nở. Tuyệt vọng, môi họ tìm tới nhau, nghiền ngấu nhau trong nỗ lực cuối cùng để níu giữ một điều mà họ biết sẽ không bao giờ xảy ra.

Tay anh vùi vào trong tóc cô, giữ chặt cô. Nụ hôn của anh thật khỗ sở. Cô muốn anh bảo cô ở lại, nhưng cô không thể ở lại, dù cho anh có làm thế.

Một giọt nước mắt lặng lẽ lăn dọc má Myra khi môi anh rời bỏ môi cô. “Em sẽ không bao giờ quên anh, Todd Blakely. Một phần trong anh sẽ sống cùng em suốt

cuộc đời này. Em không có cách nào để cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã làm.”

Anh lau nước mắt cho cô và hôn trán cô. “Anh sẽ không bao giờ quên em.” Anh thẳng lưng và dịch sang một bên, tạo ra một khoảng cách nhỏ giữa họ. Chưa gì anh đã nhớ cô rồi. Cô có thể thấy điều đó trong mắt anh.

Tay cô tuột khỏi tay anh trước khi cô bước vào vòng tròn, nơi Lizzy đang đứng cùng Simon. Myra đặt tay lên mỗi viên đá, mang đến ánh sáng rực rỡ. Những từ ngữ được khắc lên, viết bởi các tổ tiên, run run và tỏa ra hơi nóng.

Myra bắt đầu nói bằng tiếng Xen-tơ:

“Các viên đá và các quyền năng cổ xưa, hãy đưa chúng tôi quay về nhà ngay giờ phút này. Hãy đưa chúng tôi về thời đại của tôi, tính từ ngày tôi rời đi, chỉ bỏ qua số ngày tôi ở lại nơi đây. Hãy bảo vệ an toàn cho chúng tôi, che chở chúng tôi khỏi ánh sáng ban ngày. Căn nhà gỗ cạnh khe núi, xin người. Như tôi đề nghị, hãy biến nó thành sự thật.”

Một luồng khí nóng phả vào ba người họ. Những viên đá đang nằm im bỗng bắn ra tia lửa và những quầng sáng trên đầu họ, xoay tròn thành một cơn lốc

xoáy. Myra ngẩng lên khi mặt đất bắt đầu rung chuyển, cô nhìn xoáy vào mắt Todd. Cô vẫy tay trong im lặng.

Mọi giác quan của cô đều cảm nhận được sự sững sốt của anh. Lần đầu tiên từ khi họ gặp nhau, cô cảm nhận được lòng tin tuyệt đối của anh vào những gì cô đã kể, anh đã chấp nhận rằng tất cả những gì cô nói là sự thật.

Rồi anh biến mất.

Thế giới sáng lấp lánh trước những nhà lữ hành, và mặt đất biến mất dưới chân họ. Cảm giác không trọng lực như thể đang rơi búa vẩy lầy họ. Những sắc

màu lấp lánh lao qua người, bay trên đầu họ. Họ không tài nào biết được mình đang đi lên hay đi xuống, sang trái hay phải. Âm thanh đing tai nhức óc và những làn gió thổi qua họ với một vận tốc đáng kinh ngạc.

Mắt Simon mở to. Lizzy nắm chặt tay con. “Chuyện này sẽ kết thúc ngay thôi, Myra hét qua tiếng ồn, nhưng cô không nghĩ những người khác có thể nghe thấy mình. Như một cánh cửa đóng sập lại, tất cả mọi thứ, tiếng ồn, ánh sáng, và gió, đồng thời ngưng bật.

Một cơn mưa tuyết nhỏ rơi xuống từ bầu trời xám xịt trên đầu. Đống đồ đạc

vài giây trước còn được xếp thành từng đồng gọn gàng, giờ nằm trên một chông tuyết, xung quanh là một vòng tròn sẫm màu nơi năng lượng và ánh sáng của những viên đá đã đốt cháy mặt đất.

“Giờ thì sao?”, Lizzy hỏi.

Myra choàng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, chớp mắt ngăn dòng lệ tuôn rơi và nhìn Simon cùng Lizzy vẫn đang nắm tay nhau run rẩy. Sau lưng họ là một căn nhà gỗ. “Chúng ra sẽ để đồ tại đây và ở lại cho tới khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống.”

“Chúng ta thật sự đang ở Scotland sao?”, Simon hỏi.

“*Aye*. Nhìn đằng kia đi, sau những ngọn cây. Cháu có nhìn thấy ánh sáng không?”

“Có.”

“Đó là nhà cô, Pháo đài MacCoinnich.” Một nụ cười xua đi nỗi đau của cô. Cô thoáng nhắm mắt lại và gửi cho mẹ câu nói “Con đã về”.

“Đi nào, thoát khỏi giá lạnh thôi, sau khi chúng ta che đậy dấu vết do các viên đá gây ra.”

Todd ngồi trên mặt đất cứng ngắc và lạnh lẽo. Mắt anh khô rang và từ chối chớp xuống. Chúa ơi, Myra đã đi rồi. Cô ấy đã đi thật rồi.

Thứ duy nhất còn lại để nhắc nhở anh rằng cô đã từng ở đó là một vòng tròn đen xì nơi ngọn lửa đã bốc lên từ mặt đất, bằng chứng của vòng tròn đá đã đưa bọn họ từ thời kỳ này sang thời kỳ khác.

Nếu không tận mắt chứng kiến thì anh hẳn đã chẳng tin điều đó có thể xảy ra. Thậm chí vào lúc này, ngồi một mình trong bóng tối giữa sương mù, bầu trời xám xịt bắt đầu lác đác mưa, anh vẫn không thể chấp nhận sự thật đó.

Ngay từ đầu, anh đã biết có thứ gì đó ở cô rất thuần khiết. Ngay thơ.

Đến khi một cơn gió lạnh căm thổi tới, anh mới chịu quay về xe. Anh nhìn lại nơi Lizzy đã đỗ xe, một tấm thẻ đi rừng đặt trên bảng đồng hồ, báo cho bất kỳ sỹ quan nào đi kiểm tra rừng biết rằng, chủ nhân đang leo núi và sẽ quay lại xe trong thời gian đã định.

Chỉ có mình anh biết rằng người lái xe không phải dân leo núi ấy đang tận hưởng không gian ngoài trời.

Về nhà, anh ném chìa khoá xuống và đi thẳng đến tủ đựng rượu, rót cho mình một cốc Scotch rồi ngồi phịch xuống tràng kỷ. Mắt mờ tịt, anh chú ý đến một cái hộp đặt cạnh lò sưởi, được bọc giấy bóng màu đỏ rực và xanh lá cây, một món quà hoàn hảo cho dịp lễ.

Đó là bằng chứng duy nhất trong phòng cho thấy rằng chỉ còn một tiếng nữa là đến Giáng sinh.

Trên chiếc hộp là tấm thiệp của Myra, vồn vện mấy chữ: “Chúc mừng Giáng sinh, Todd. Em sẽ không bao giờ quên.” Chiếc hộp nặng một cách khó tin. Anh phải dùng cả hai tay mới mang được nó

về ghế sofa để mở quà. Dưới lớp giấy bọc là chiếc hộp tròn đơn giản, anh rút ra một thanh gươm.

Những hoa văn cầu kỳ được khắc sâu trên lưỡi gươm và cán của nó vừa vặn hoàn hảo với tay anh. Anh nhấc thanh gươm lên và thử trọng lượng của nó.

Anh chưa từng cầm thứ vũ khí nào như vậy. Nó mang lại cho anh sự vui sướng hoà trộn với niềm mát mát khôn nguôi mà anh không hề lường trước, đau đớn hơn anh tưởng rất nhiều.

“Khỉ thật. Mình đã làm gì thế này?”

Anh bỏ tất cả mọi thứ khỏi mặt lò sưởi và đặt thanh kiếm lên. Anh châm lửa và tự hỏi liệu Myra có đang nhìn chăm chăm vào ngọn lửa như anh hay không.

“Khỉ thật.”

Rất lâu trước khi người thân của Myra đến, cô đã cảm nhận được sự hiện diện của họ. Lizzy ngồi cùng Simon trên một cái đệm cũ mềm rách nát. Về mặt thể hiện rõ sự mong đợi dành cho những điều sắp đến.

Dù trái tim cô đang tan vỡ vì phải rời bỏ Todd, Myra vẫn nhảy bật lên sung

sương khi bóng cha và các anh cô xuất hiện trong tầm mắt.

Cô bước ra bậc thềm ngoài cửa. Fin nhảy xuống ngựa, bế cô lên và quay cô vòng vòng. “Chúa ơi, gặp em thật vui quá.” Vòng ôm mạnh mẽ của anh, giọng nói chân thành của anh.

Cian, em trai cô, xen vào và ôm cô. “Chị về đúng lúc đây.”

Sự chào đón của cha cô khiêm nhường hơn. Nước mắt chỉ chực rơi xuống khi cô lao vào vòng tay ông. Ông ôm cô như thể cô vừa từ cõi chết trở về. “Bọn ta nhớ con lắm.” Cảm xúc nuốt trọn

lấy cô, và từng dòng lệ tuôn trào.

“Con nhớ mọi người lắm.”

Fin tách khỏi cuộc hội ngộ và nhận thấy Lizzy đang đứng cùng Simon ở cửa. Vẻ hoan hỉ biến mất, anh nhìn sang Myra.

“Myra”, anh hắng giọng. “Nếu em không phiền thì giới thiệu được không.”

Myra rời khỏi vòng tay của cha, quay lại nhìn Lizzy và Simon, họ đang kiên nhẫn chờ đợi. “Lizzy. Simon. Đến gặp gia đình em đi.”

Lizzy đẩy con trai tiến lên, mắt liếc về phía Fin. Anh ta đang trừng mắt nhìn, rõ ràng là thấy bực mình bởi sự hiện diện của họ. Myra muốn hỏi han anh, nhưng cô biết mình nên đợi.

“Da^[1], Fin, Cian, đây là chị gái và cháu trai của Tara, Lizzy và Simon.”

[1] Da: một từ gốc Scotland cổ được dùng ở thế kỷ mười sáu, nghĩa là “cha”.

Ông Ian đánh giá họ, mặt nghiêm nghị. Da Myra bắt đầu nổi gai ốc. Cả Fin lẫn cha cô, cô sợ họ sẽ bắt Lizzy quay lại ngay tức thì.

Trước sự nhẹ nhõm của cô, cha cô trò chuyện một cách ân cần, “Chúng ta đã nghe rất nhiều về các cháu. Tara sẽ mừng lắm khi cả hai ở đây”. Ông hôn mu bàn tay của Lizzy thay lời chào và ra hiệu cho Fin làm theo.

Lung Lizzy thẳng đờ và căng thẳng búa vây trong không khí.

Myra hăng giọng, “Mừng là mọi người mang nhiều ngựa, cha, bọn con đã mang về vô số thứ tuyệt diệu đây”.

Hai người một cưỡi chung ngựa, Simon ngồi sau Cian, Myra đi cùng cha cô, và Lizzy ngồi trước Fin một cách khó

chịu. Lizzy không phàn nàn gì, nhưng Myra biết chị cảm nhận được thái độ không đồng tình của gia đình mình. Phản ứng của Finlay lạnh lùng nhất. Myra biết mình sẽ khám phá ra lý do ngay khi có cơ hội nói chuyện riêng với anh.

Khi gió, giá mà ánh mắt có thể giết người được. Lizzy biết mình sẽ phải đương đầu với nguy cơ chọc giận nhà MacCoinnich khi bắt Myra đưa về quá khứ, nhưng chuyện này thật lố bịch. Ánh nhìn của Finlay khiến tóc gáy cô dựng ngược. Sự ngạo mạn của anh ta khiến cô bực bội nhiều hơn là lo lắng. Từ những gì Myra kể cho cô thì Fin có thể dịch chuyển cả trời đất để đảm bảo an toàn

cho Myra. Liz cũng chỉ làm như vậy vì Tara. Vì sao lại có cái thái độ lạnh nhạt này chứ?

Qua khoe mắt, Liz nhận thấy con trai cô đang cố không ôm lấy eo Cian, con trai út nhà MacCoinnich. Simon chưa từng cưới ngựa bao giờ, trừ những chú ngựa con ở hội chợ tỉnh. Những con vật bé nhỏ đó được dẫn đi bằng dây thừng và ít có khả năng làm người cưới bị ngã. Những con ngựa khổng lồ này thì có thể gây ra rất nhiều thương tật nếu chúng phi nước kiệu và xô hành khách xuống bùn.

Cô sắp sửa hét lên bảo con trai bám chắc thì Fin nói thầm vào tai cô, “Kệ

thằng bé đi. Lũ ngựa sẽ chẳng làm gì ngoài việc thông thả dạo bước về nhà đâu”.

Cô nhận ra anh ta đã đọc được suy nghĩ của mình và cảm thấy khó chịu vì bị xâm nhập vào tâm trí. “Nó có thể bị ngã.”

“Không ngã được đâu. Nếu cô coi nó như một thằng nhóc trước mặt Cian thì nó sẽ đánh mất sự tôn trọng của một người cùng tuổi.”

“Tôi thà để nó không được tôn trọng còn hơn bị ngã rồi bị thương.”

Fin đảo mắt. “Mất sự tôn trọng ghé
gớm hơn nhiều so với một vết bầm hoặc
xây xước. Tôi cũng chẳng dám mong một
người ở thời đại của cô hiểu được điều
đó.”

Thời đại của mình? Anh ta khiến nó
có vẻ thật bản thủ. Xương sống của cô
cứng lại, tạo ra thêm khoảng cách giữa
họ. Cô lờ đi tiếng cười khe khẽ của anh
ta và quan sát Simon qua khoé mắt. Bất
chấp lý trí, cô không nói gì với con trai
và đi nốt quãng đường còn lại trong im
lặng.

Lũ ngựa chậm chạp đi qua đám bụi
tuyết sáng lấp lánh. Những cánh cửa

không lồ dẫn vào sân pháo đài mở rộng chào đón.

Khi họ di chuyển lại gần, cha cô thúc ngựa tới trước và nhanh chóng giúp cô xuống. Myra lao vào vòng tay đang đợi sẵn của mẹ. Nước mắt lại trào ra khi cô nhìn thấy Tara. Cô biết em gái Lizzy sẽ có nhiều nghi vấn, chỉ nhìn Tara thôi cô đã cảm nhận được một phần nỗi đau của chị.

Myra gửi cho Tara một nụ cười ủ dột và lắc đầu. Họ có thể trò chuyện sau.

Ngựa của Fin và Cian làm cô nhớ đến cuộc hội ngộ của Lizzy và Tara. Myra

mỉm cười với Amber và ra dấu về phía Tara, người bắt đầu nhận ra rằng chị gái mình đang được giúp xuống khỏi ngựa của Fin.

“Lizzy à?”

Duncan dẫn Tara đi xuống các bậc thang trước khi chị vùng ra và lao vào vòng tay của chị gái mình. “Chúa ơi, Lizzy!”

Myra nghẹn ngào vì cuộc sum họp xúc động của họ. Bất chấp biểu cảm kỳ lạ thoáng xuất hiện trên gương mặt Fin, cô biết mình đã làm đúng khi đưa Lizzy và Simon theo.

Tara rời khỏi vòng tay chị gái rồi túm lấy Simon đang lặng thinh và ôm chặt lấy thằng bé.

“Bằng cách nào? Vì sao chứ?”, Tara hỏi những câu hỏi rời rạc.

Lizzy nhìn cô em gái chăm chú, nước mắt lã xuống. “Chị đã bắt Myra hứa đưa bọn chị về cùng. Chị phải tận mắt nhìn thấy em an toàn.” Lizzy ngó qua vai Tara nhìn trộm Fin. Myra có thể cảm nhận được vẻ cau có của anh.

“Chỉ là một chuyến viếng thăm thôi,

Tara. Một chuyến thăm ngắn.” Từ giọng Lizzy, cô cũng có thể cảm nhận được vẻ chỉ trích của Finlay.

Fin nhún một bên lông mày lên rồi quay người bỏ đi.

“Giờ chị đã ở đây rồi. Điều đó mới quan trọng.”

Họ lại ôm nhau.

“Chúc mừng Giáng sinh, Lizzy.”

Họ bước vào đại sảnh và tìm chỗ thoải mái để ngồi. Rượu bia tuôn tràn

cùng những vòng ôm và nụ hôn từ tất cả mọi người.

Myra không thể không tự hỏi lúc này Todd đang làm gì. Anh có mừng vì cô đã đi không? Hay ngạc nhiên vì cô đã nói thật về việc mình đến từ quá khứ? Giờ đây, khi đã tận mắt chứng kiến cô rời đi, anh chẳng thể chối bỏ nó được nữa. Cô gạt dòng suy nghĩ đi và cố gắng tập trung vào niềm vui của gia đình.

“Con có điềm báo sao, Myra? Dấu hiệu cho thấy đã an toàn để quay về?”, mẹ hỏi cô.

“Không mẹ ạ.” Mắt Myra nhìn xuống

sản.

“Mẹ Grainna đã tìm đến con à?”

“Bọn con chưa từng gặp mẹ Grainna.”
Myra uống một hớp rượu và cầu nguyện gia đình cô không dò hỏi quá nhiều.

“Vậy là không có mối đe dọa nào từ mẹ ta sao?” Mắt mẹ cô tìm kiếm nhiều câu trả lời hơn câu hỏi của bà.

“Làm sao con biết đã an toàn để quay về?”, cha cô hỏi.

Myra lảng tránh câu hỏi đó, đưa ra

câu hỏi của mình, “Mụ ta có ở đây không ạ?”

“*Aye*. Nhưng Tara đã tìm ra cách để đuổi mụ ta về”, Duncan giải thích.

“Khi nào ạ?”

“Chỉ mới mấy hôm trước.”

“Thế thì thật may khi con trở lại lúc này.”

Cô ngắt quãng chuỗi câu hỏi bất tận và một lần nữa nói với họ rằng thật tốt vì được về nhà.

Nhất quyết không chịu thả tay chị gái ra, Tara hỏi, “Chị sẽ ở lại bao lâu, Lizzy?”

“Một tuần. Thế có được không?”, Lizzy liếc nhìn ông Ian.

Tuyệt. Myra muốn vỗ lưng chị. Cha cô phải là người đưa ra quyết định. Nếu vào tay Fin thì Lizzy chắc đã bị đưa về nhà rồi.

“Câu hỏi là làm thế nào để đưa cô quay lại?”, Fin cất tiếng. Vài cái đầu ngẩng lên trước câu hỏi của anh.

“Một người trong số các bạn có thể đưa chúng tôi về.” Liz đáp trả ánh mắt chê trách của anh ta bằng ánh mắt tương tự.

“Không dễ thế đâu, Phu nhân Elizabeth ạ.”

“Là Liz”, cô sửa lại.

Fin đứng dậy và đi tới chỗ đồng lửa. “Ở đây cô là phu nhân Elizabeth, một goá phụ và là mẹ của Simon.”

Liz thả tay em gái ra và đứng dậy. “Tôi không phải goá phụ.”

“Chúng tôi biết điều đó. Nhưng đó sẽ là chuyện cô kể cho mọi người.”

“Cái gì?”

Quan sát cuộc đối thoại trong im lặng, Myra liên tục liếc mắt nhìn Tara. Cả hai người phụ nữ đều hiểu rằng Lizzy sắp sửa mất bình tĩnh.

“Cô nghe tôi nói rồi đây.” Fin quay người đi như muốn nói chủ đề đã khép lại.

“Nghe tôi nói đây...”, Liz cao giọng và vươn tay ra để bắt anh đối mặt với

mình.

Anh túm lấy tay chị. “Cô nghe tôi nói mới đúng. Ở thời đại này, cô chẳng là gì nếu không có sự bảo vệ của gia đình chúng tôi. Và vì cô cảm thấy chẳng sao hết khi bắt em gái tôi đưa cô về đây, cô sẽ phải tuân thủ những giới hạn mà chúng tôi đặt ra. Chỉ sự hiện diện của cô thôi cũng sẽ làm dấy lên nghi ngờ, đa số những nghi ngờ đó sẽ khiến cô phải nói dối để giúp chúng tôi trốn khỏi những kẻ muốn tiêu diệt mình. Hơn nữa, tôi sẽ không để Simon bị nhạo báng vì sự thiếu suy nghĩ của cô.”

Ngực đối ngực, Lizzy và Finlay

nghiền chặt quai hàm. Ngón tay khê giật giật của Lizzy thể hiện cơn giận dữ của chị.

“Lizzy, Fin nói thật đấy. Trong khi chị ở đây, bọn em sẽ phải giữ bí mật về xuất xứ của chị. Vì lợi ích của tất cả chúng ta.” Myra bình tĩnh tuyên bố, hy vọng xoa dịu sự căng thẳng trong phòng.

“Được thôi.” Lizzy không hề rời ánh nhìn khỏi mắt Fin.

Lông mày Fin nhướn lên, thậ̀m nói, *Tôi thắng.*

Chương 12

Cả nhà đã đi ngủ. Chỉ còn Fin và Myra ở lại. Trân trân nhìn ngọn lửa, Myra đắm chìm trong dòng suy nghĩ của bản thân, trong khi Fin ngồi đối diện, rõ ràng đang nỗ lực đọc suy nghĩ và cảm xúc của cô. Cô đã học được cách chặn Fin lại từ khi họ còn bé. Lúc ấy, nó đã khiến anh bực bội và cô biết lúc này cũng vậy.

“Vì sao em quay lại vào thời điểm này?”, anh hỏi.

“Em phải quay lại.”

“Phải à? Tại sao? Có nguy hiểm ư?”

Mắt cô liếc nhìn anh rồi quay lại với ngọn lửa. “Có người đang theo dõi bọn em. Em không dám chắc hẳn nguy hiểm thế nào. Nếu thời gian ở đây tồn tại song song với thời gian trong tương lai, thì đó không thể là mẹ Grainna.”

“Nếu không phải mẹ Grainna thì ai?”

“Em không biết.”

“Thế tức là việc quay về có thể sẽ

không an toàn đối với Elizabeth.” Fin kết luận.

Myra lắc đầu. “Em không hề nói thế.”

“Nhưng em đã nói *bọn em* còn gì. Có người đang theo dõi bọn em. Nếu không an toàn cho cả hai người thì cũng không an toàn nếu chỉ có mình cô ấy.”

Myra nhắm mắt lại, biết rằng mình không thể che giấu sự thật với Fin lâu hơn được nữa. “*Bọn em* không phải là Lizzy.”

Fin dừng bước, quay lại nhìn cô. “Thế

ai?”

Cô đứng dậy, vuốt thẳng váy. “Muộn rồi, Fin, em đã có một ngày mệt mỏi.”

“Thế vì sao em không nói chuyện với anh?”

“Em mệt rồi. Chúng ta hãy nói chuyện vào hôm khác nhé.”

Fin ngăn cô rời đi. “Nếu em chẳng thấy điềm báo hay linh cảm nào, và không dám chắc mẹ Grainna không ở đó, mà trên thực tế, em tin rằng mẹ ta đang ở đây, thế thì vì sao em quay lại? Nếu mẹ

Grainna ở đây thì em vừa lao thẳng vào chỗ nguy hiểm đấy.”

“*Nay, Fin. Không có chuyện đó đâu.*”

“Em đang nói gì thế? Mụ ta sẽ giết trinh nữ mà mụ ta dùng để phá vỡ lời nguyện, em biết điều đó còn gì.”

“Phải. Em biết.” *Đừng hỏi nữa.*

Anh băng tới chỗ cô, rung vai cô, bắt cô nhìn anh. “Vì sao? Vì sao em mạo hiểm tính mạng để quay về đây vào lúc này?”

“Khỉ thật, Fin, giờ em không có ích gì cho mục Grainna nữa rồi.” Cô thốt lên. Nước mắt trào dâng.

Miệng Fin ngậm bặt. Anh lúi lại và hỏi qua hàm răng nghiến chặt. “Ai?”

“Điều đó quan trọng sao? Chúng ta đều biết đó là một phương án. Một phương án mà em chắc chắn tất cả mọi người rồi sẽ đồng ý rằng em nên thực hiện trước khi quá muộn.” Cô quay người nhìn đi chỗ khác. “Em không muốn điều này làm u ám Giáng sinh của chúng ta, Fin. Hãy giữ nó như một bí mật giữa hai ta thôi. Ít nhất là trong khoảng thời gian này.”

“Em có thai không?”, anh hỏi một cách khó khăn.

“Không.”

Anh thở phào. “Vậy thì không ai cần biết những gì đã xảy ra hết. Chúng ta cứ tiếp tục như bình thường là được.”

“Bình thường ư?”, cô nhìn lên những ngọn nến bập bùng trên ngọn đèn chùm. Cô vẫy tay để gió thổi tắt ánh lửa. “Không có gì bình thường hết. Không gì cả.”

Điện thoại reo đánh thức anh dậy. Todd chỉ vừa chợp mắt được khi bình minh ló dạng.

“Vâng.” Todd nghe máy, cố gắng xua tan làn sương mù trong đầu.

“Đừng nói với tôi là cậu đang ngủ đây nhé. Đạo này cậu làm sao thế hả trời?”

Anh cầm đồng hồ lên rồi lại ném nó xuống tủ đầu giường. “Anh muốn gì, Jake?”

“Cậu đang ngủ. Thế mà tôi cứ nghĩ mình mới là người lừa dối đây.”

“Jake!”

“Được rồi, được rồi, nghe này, chiều này tôi trông lũ trẻ và tôi đang nghĩ...”

Suy nghĩ của Jake lúc nào cũng dính dáng đến anh. “Đi thẳng vào chủ đề đi.”

“Cậu làm gì trong tối Giáng sinh?”

“Ăn đồ ăn sẵn và uống bia. Làm sao?”

“À thì lúc nhóc đã lâu không gặp chú Todd rồi. Tôi nghĩ sẽ tuyệt lắm nếu cậu ghé qua.”

Đầu anh bắt đầu nện như búa bỗ. “Và rồi?”

“Thôi nào, Todd, cậu biết là tôi không nấu ăn được mà. Thức ăn đóng hộp làm sao hợp với Giáng sinh cho được.”

Bố khi. Anh đã mong được dành cả ngày để ngẫm nghĩ. Anh đồng ý giúp bạn rồi chuẩn bị gác máy thì Jake ngăn lại, “Tiện thể, một trong số những người phụ nữ mất tích đã xuất hiện tối qua”.

“Những người phụ nữ mất tích à?”, Todd không rõ anh ta đang nói về chuyện gì.

“Ừ, hôm qua tôi đã nhận được điện thoại. Tôi nghĩ cậu và tôi có thể kiểm tra xem, có lẽ việc này sẽ giúp chúng ta ghi thêm vài điểm với trung úy, nâng hạng của chúng ta lên một tí.”

“Anh đang nói về chuyện quái quỷ gì vậy?”

“Gwen Adams, bà già trong Lễ hội Phục hưng.”

Mắt Todd mở choàng ra khi hiểu rõ lời Jake. “Mụ ta còn sống à?”

“Phải, còn sống, trong bệnh viện ngoài rìa San Luis Obispo. Theo tôi được biết thì bà ta không nói gì nhiều.”

“Anh có biết khoảng thời gian vừa rồi mụ ta đã ở đâu không?”

“Thấy chưa, tôi biết là cậu sẽ tò mò mà. Mai chúng ta đi kiểm tra nhé?”

Todd gác máy, gãi đám râu lún phún trên cằm, lẩm bẫm, “Để xem liệu mụ phù thủy ác độc có giống những gì Myra đã

nói không nào.”

Giáng sinh theo phong cách trung cổ pha trộn với thể kỷ hai một thật vui mắt. Myra mua rất nhiều thứ để chia sẻ với gia đình. Mỗi người đều cầm một đồ vật kỳ diệu trong tay.

“Đây, Fin. Em biết anh đang gặp khó khăn trong việc hoàn thành căn phòng tắm mà Tara đang giục.” Cô đưa cho anh một quyển sách. “Quyển sách về đường ống nước này có thể hữu ích.”

Fin mỉm cười, cảm ơn cô và xem lướt qua các trang sách.

Lizzy đưa một cái hộp cho Tara. “Chị đã nghĩ là em có thể thích thứ này. Cassy đã chụp nó ở hội chợ đấy.”

“Chị có kể cho cô ấy về em không?”
Tara nhận chiếc hộp.

“Có. Chị đã kể, dù cô ấy nghĩ chị bị điên.”

“Đó là tất cả những gì chị có thể làm mà.”

“Mở quà đi.”

Tara chậm rãi nhấc nắp hộp lên. Bên

trong là một bức tranh đóng khung của cô và Duncan ngày họ đính hôn ở thế kỷ hai mốt.

“Ôi, Lizzy. Cảm ơn chị nhiều lắm.” Tara ôm chị gái, nước mắt long lanh.

“Cian, cái này dành cho em.” Myra đưa cậu một cái hộp.

“Gì đây ạ?”, cậu hỏi, lôi thiết bị mỏng dính ra khỏi hộp.

Simon nhảy ra khỏi ghế. “Anh bạn, Ipod đây.”

“Nó là cái gì vậy?”

Simon đảo tròn mắt và bật nó lên.
“Myra, dì đã cốp những cái gì vào đây thế?”

“Dì đã bảo người bán chuyển vào những bài hát mà lũ con trai ở thời của cháu hay nghe.” Cô mỉm cười khi Simon chia sẻ tai nghe với em trai cô. Không lâu sau, cả hai cùng lắc lư đầu và tươi cười.

“Này, dì sẽ nạp điện cho nó như thế nào?”, Simon hỏi.

Myra đặt tay lên máy nghe nhạc và hút năng lượng xung quanh vào trong máy. “Trời ạ, dì phải chỉ cho cháu cách làm đây. Cứ nghĩ đến số tiền tiết kiệm để mua pin là thấy sợ rồi mẹ nhỉ.” Sự phấn khích của Simon làm tất cả phá ra cười.

Amber ôm quyển nhật kí và đủ loại bút mực như thể chúng làm từ vàng. Không còn bút lông ngỗng và vết mực dây ra trên giấy da nữa. Nó là món quà vô cùng thích hợp cho cô em gái mười một tuổi của Myra.

Bà Lora đọc những quyển sách về những loại thuốc và thảo mộc có khả năng chữa bệnh.

Còn cho ông Ian, Myra đã nghĩ tới rất nhiều thứ, nhưng cô mua cho ông thứ mà cô để ý thấy Todd rất thích. Vài chai rượu Scotch đặt trước mặt ông. Ông rót một phần cho mình và các con trai lớn, tất cả đều tỏ vẻ khen ngợi.

“Thời đại của cháu có rất nhiều thứ tuyệt vời”, bà Lora nói với Lizzy.

“Đúng vậy. Cháu nghĩ Myra đã mua hết tất cả các món, mỗi thứ một ít. Cô ấy đã bắt bọn cháu đi qua đi lại mọi con đường ở trung tâm thương mại.”

Tara cười. “Chúa ơi, mấy tháng rồi em không hề nghĩ tới việc mua sắm.”

“Những thứ không tìm được ở đó thì bọn con lại đi tìm ở các trung tâm khác. Những toà nhà to bằng cả ngôi làng của chúng ta.”

“Đừng đùa chứ”, ông Ian nói, vẫy tay trong không khí. “Sao người ta lại cần những toà nhà to đùng như thế để chứa hàng hoá?”

Myra cúi người xuống và nhặt lên túi socola mà tất cả đều rất thích. “Hãy lấy những viên kẹo đơn giản này làm ví dụ. Có thể có đến mười vị khác nhau chỉ với

một nhãn hiệu trên túi này thôi. Những vị khác nhau có vỏ bọc khác màu. Người ta thậm chí còn có hình chiếc tất và hình nhân tuyết...”

“Người tuyết”, Lizzy và Tara đồng thanh sửa.

“*Aye*, người tuyết trang trí trên túi.”

“Sao phải nhiều thế?”, Fin hỏi.

Lizzy cười khẩy. “Vì những công ty sản xuất chúng muốn kiếm tiền.”

“Có nhớ con từng bảo mọi người rằng

Giáng sinh bị thương mại hoá quá đáng không?”, Tara hỏi.

Vài người gật đầu.

“Người ở tương lai mua quá nhiều, ăn quá lắm, và lại quên đi những điều quan trọng. Như gia đình.” Tara vươn tay ra nắm lấy bàn tay Duncan.

Nhìn xuống sàn nhà, Myra nuốt nước bọt. Không phải cô ghen tị với hạnh phúc của Tara và Duncan, nhưng trái tim cô cảm thấy trống rỗng. Cô không thể không tự hỏi liệu mình có thể cảm thấy trọn vẹn được nữa hay không.

Ngắm em gái cô cùng chồng con bé khiến trái tim Liz tràn ngập tình yêu. Cô luôn biết rằng Tara sẽ tìm được một mối quan hệ sâu sắc và ý nghĩa, nhưng chưa từng tưởng tượng rằng mối quan hệ đó lại diễn ra với một hiệp sĩ trung cổ.

Tất cả như một câu chuyện cổ tích. Từ chiếc váy dài con bé mặc cho tới đôi giày đi trên chân. Nếu là Liz thì chắc cô sẽ cảm thấy lạc lõng hơn bao giờ hết. Nhưng Tara lại hoà nhập khá tốt. Thậm chí đến cách nói chuyện của nó cũng đã thay đổi. Tara nói giọng MacCoinnich, khiến Liz phải nhìn con bé hai lần.

Chúa ơi, cô còn khó mà hiểu nổi lời

nói của người hầu. Khi một người vào phòng để giúp cô mặc đồ, tất cả những gì Liz có thể làm là mở to mắt nhìn, sợ không dám nói chuyện sau bài giảng của Fin về việc giữ bí mật danh tính. Cô không cần phải bận tâm mới đúng. Rõ ràng là họ đã đưa người hầu của Tara đến, cô ta đã quen cách nói chuyện kỳ lạ của họ.

Trên thực tế, cách nói chuyện của người nhà MacCoinnich đều khác hoàn toàn những người còn lại ở pháo đài. Cả gia đình đã cố gắng học cách nói dài dòng của tương lai. Thế thì khi cần phải hoà nhập, họ cũng có thể làm được.

Cô liếc trộm Fin trong chiếc váy Scotland. *Anh ta mặc gì dưới cái thứ đó không biết?* Cô gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu. Cái váy kẻ ca rô màu đỏ dài vừa quá đầu gối. Đôi bốt cao đến giữa bắp chân cơ bắp.

Sao tên khốn nào trông cũng đẹp trai thế nhỉ? Trời ạ, anh ta thì đúng là một tên khốn rồi. Dù đối với Simon thì cũng không đến nỗi. Không, sáng nay Simon đã nói chuyện với Fin vài lần về máy móc của thế kỷ hai mốt. Thậm chí lúc này đây, khi cả hai đang chú ý đầu vào cuốn sách về đường ống nước, họ hành động như thể đã biết nhau không chỉ vài tiếng đồng hồ. Đã tự sửa toilet không chỉ

một lần, Liz biết mình có thể giúp anh xoay sở với dự án nhà tắm. Nhưng mà, xem tên khôn vò đầu bứt tai thì có tính giải trí hơn nhiều.

Mỗi ngày trôi qua, Myra càng trở nên trầm lặng. Khuôn mặt đờ đẫn của cô nhìn chăm chăm vào lửa hoặc một khoảng không nào đó. Một nụ cười thân mật xuất hiện khi có người nói chuyện trực tiếp với cô, nhưng vô cùng miễn cưỡng. Khi cô cáo lỗi để rời phòng, Liz chờ thêm vài phút rồi theo chân cô, Tara và Amber bám sát gót.

Lặng lẽ đi vào phòng Myra, ba người họ thấy cô cuộn tròn lại như một quả

bóng, khóc nức nở. Họ chậm rãi ngồi xuống giường và mỗi người đặt một tay lên người cô để cô biết họ đang ở đó.

“Em nhớ anh ấy lắm, Lizzy.”

“Chị biết”, Lizzy nói, lau một giọt lệ khỏi mắt cô. “Chị chắc chắn rằng anh ấy cũng nhớ em lắm.”

“Vì sao lại đau đớn thế này?”

“Yêu một người là một cảm xúc mãnh liệt. Và mất đi người đó cũng vậy.”

Một tiếng nức nở bật ra và Myra nắm

lấy tay cô. “Khi nào thì sự đau đớn trông
rõng này sẽ biến mất?”

Liz nhìn Tara và Amber, cả hai đang
ngồi lặng thinh. “Chị không biết.”

Rồi Myra khóc, khóc cho tới khi nước
mắt cạn khô. Chỉ khi cô đã chìm vào giấc
ngủ thì các chị em cô mới rời phòng.

Tường bệnh viện dính đầy thiệp chúc
mừng và những vòng hoa rẻ tiền. Có
người đã dính kim tuyến lên trần, những
hộp kẹo và hộp bánh đã rơi một nửa rải
rác khắp nơi.

Todd và Jake mặc thường phục đến bệnh viện. Họ chẳng thi hành công vụ, nhưng điều đó cũng không ngăn được họ giờ phù hiệu ra khi gặp phải một đồng y tá đứng ngang đường, không sẵn lòng chỉ cho họ phòng của Gwen Adams.

Khi họ vào phòng, mục ta đang ngủ. Âm thanh duy nhất phát ra là từ ti vi của người ở cùng phòng.

Todd cảm bức ảnh của bà Adams lên và so sánh nó với người phụ nữ trên giường. Dù đang ngủ, mục ta vẫn có vẻ trẻ hơn. Kỳ cục thật, anh nghĩ, phần lớn người lớn tuổi đều trông già hơn khi không trang điểm. Vậy ra đây là người

phụ nữ mà Myra sợ hãi nhất trong đời.

Đột nhiên, bà Adams mở mắt ra và nhìn thẳng vào anh. Vẻ cau có của mẹ ta nhanh chóng biến thành một nụ cười thấu hiểu. “Sỹ quan”, mẹ ta chào.

Jake nhìn công sự của mình chứ không nhìn mẹ ta. “Làm sao bà biết chúng tôi là cảnh sát?”

Mẹ ta không trả lời. Thay vào đó, mẹ ta nói, mắt không hề rời khỏi Todd, “Mời ngồi”.

“Bà đã ở đâu, bà Adams?”, Jake hỏi

ngay khi họ đã yên vị.

“À, người già chúng tôi thỉnh thoảng khá đãng trí.”

“Bà không nhớ mình đã ở đâu suốt nửa năm à?”

“Nơi này nơi kia. Tôi xin lỗi vì đã gây ra nhiều rắc rối đến vậy.” Rên rỉ, mục ta chìa tay ra đòi nước, “Anh không phiền lấy giúp tôi chứ?”.

Mục ta lại liếc mắt nhìn Todd. *Mục ta ghé người thật, Myra. Anh công nhận điều đó.*

“Như các anh thấy đây, tôi đã bị ngã, điều đó thì tôi nhớ. Rồi không nhớ gì cả trong suốt một thời gian dài. Rõ ràng là đã có người chăm sóc tôi, vì tôi không bị thương hay ốm gần chết.”

“Bà đang nói bà bị bệnh mất trí nhớ à?” Jake ghi chép. Todd biết anh đang so sánh ghi chú với trường hợp của Myra.

“Tôi cho rằng anh nói thế cũng đúng. Tôi nhớ những con ngựa và vài người mặc những bộ đồ hoa mỹ, nhưng cũng có thể tôi đang nhớ đến những người tham dự hội chợ. Các anh cũng biết tôi quản lý một Lễ hội Phục hưng nhỉ?”

Todd cắn lưỡi. Phải, mẹ ta có thể đang nghĩ đến hội chợ Phục hưng, hoặc đã bị gia đình Myra đuổi về. Dù thế nào đi nữa, mẹ ta cũng là người mà anh phải theo dõi. Bà già này là lý do khiến Myra phải rời đi vào thời điểm ấy. Vì điều đó, anh ghét mẹ ta.

Mẹ Grainna nhìn vào mắt và xâm nhập vào tâm trí Todd Blakely. Gã ngốc này không biết rằng suy nghĩ của hắn thoát ra và đi vào đầu mẹ dễ dàng thế nào. Hắn biết con gái của MacCoinnich và mong mỏi cô ta trở lại. Khi mẹ thâm nhập sâu hơn, hắn nhắm mắt và liếc nhìn mẹ. Tay hắn đưa lên đầu như thể nó đang bị nhức nhối. Rồi suy nghĩ của hắn khép

lại. Mụ Grainna nghiền răng trèo trẹo. Diên tiết, mụ đào sâu hơn, nhưng vô ích. Người còn lại đang thẩm vấn, nhưng gã đàn ông này biết rất nhiều về quyền năng của mụ và hắn đang tìm cách huỷ hoại mụ.

Mụ ghét loại người như hắn, quá kiêu ngạo về bản thân và quyền lực của tấm phù hiệu. Hắn khinh khỉnh nhìn mụ và muốn chối bỏ quyền năng của mụ.

Nhìn mụ như thế mụ chẳng là cái thá gì. Dưới chăn, mụ xoắn các ngón tay và niệm thần chú trong đầu.

“Vậy...”, Todd định nói nhưng lại chỉ

ho khan. “Bà có nhớ...” Anh lắc đầu, lại ho. Tay anh đưa lên họng và mắt nhìn chăm chăm vào người phụ nữ trên giường. *Người nghi ngờ quyền năng của ta thì tự chuốc họa vào thân thôi.* Biết hẳn đang cố gắng thở, mẹ cố hết sức không cười.

Mẹ Grainna nhú lông mày. “Cậu ổn chứ? Đây, uống ít nước đi, chàng trai”, mẹ đưa hẳn cốc nước của mình.

Mẹ cho phép hẳn thở một hơi. Khi hẳn đã uống nước, mẹ thả ngón tay ra và nở nụ cười tươi rói. Tay cộng sự nhìn hẳn lo lắng, vỗ lưng cho hẳn.

Họ hỏi thêm vài câu nữa nhưng mẹ Grainna lảng tránh tất cả. Mắt Todd nheo lại.

Vài phút sau, họ bước ra khỏi phòng và đứng ngoài cửa nói chuyện, “Chuyện gì đã xảy ra trong đó vậy? Cậu học thói hút thuốc nhân lúc tôi không để ý à?”.

“Không.”

“Cậu ốm à?”

“Không.” Giọng hắn hơi run run.

Trong phòng, mẹ Grainna cười phá

lên.

“Đúng là đàn ông.” Lizzy ngồi đối diện với Tara, hai chân gác lên bàn. “Không thể sống với họ mà cũng chẳng thể bắn chết họ.”

“Anh ta có đối xử tốt với em ấy không?”

“Có. Đâu phải người đàn ông nào cũng cho người lạ ở nhà như thế đâu.”

“Nếu đôi lấy tình dục thì có đấy.”

“Chị không nghĩ mối quan hệ giữa họ

là như thế. Đừng hiểu nhầm ý chị, chị biết họ đã ngủ với nhau, nhưng chị thật lòng nghĩ rằng Myra có ý nghĩa gì đó với anh ta. Anh ta ngồi cạnh con bé và vuốt tóc nó. Người đàn ông nào làm thế chứ?”

“Không nhiều lắm.”

“Chị nghĩ Todd không thật sự tin rằng Myra đến từ thế kỷ này. Trời đất ạ, nơi này đúng là hay ho.” Liz vung tay lên trời và quanh các bức tường của pháo đài. Những bức tường đá với tấm thảm thêu to bằng cả một phòng. Các hiệp sĩ thực thụ đầy dưới sân. Khỉ thật, cô khó mà tin nổi, dù cô đang ở giữa thời đại này đây.

“Thế còn chuyện này?”, Tara phẩy tay về phía một ngọn nến và châm nó lên.

“Chị không tin được điều đó!” Miệng cô há hốc. “Em nghĩ chị có thể học được không?”

“Cứ kiên trì luyện tập như em đã chỉ cho chị là được. Nó sẽ tới thôi. Lúc đầu em cũng không làm được.” Quay lại với chủ đề, Tara hỏi, “Kể thêm cho em về Todd đi”.

“Chị đã kể cho em rồi, anh ta là cảnh sát. Dễ thương. Thật sự dễ thương, tóc anh ta hơi dài, nhưng sau khi nhìn những người đàn ông ở đây thì chị thấy cũng

không dài lắm. Tiện thể, Duncan đáng yêu chết người thật.”

Tara đánh tay chị gái. “Anh ấy là của em.”

“Chị chỉ muốn nói... ổn đấy.”

“Fin cũng vậy mà.” Tara liếc nhìn cô.

“Fin là tên khốn.”

“Không phải đâu.”

“Xin em đây. Đúng là một gã sô-vanh, dám bảo chị phải cư xử ra sao và nói

năng thế nào. Tara này, chị không biết sao em có thể chịu được điều đó nữa.”

“Tính cách hiệp sĩ khá phổ biến ở đây. *Aye*, em thừa nhận là có hơi sô-vanh, nhưng khi chị so sánh cả hai thì cái giá phải trả khá nhỏ thôi. Đàn ông ở đây cảm thấy cần phải bảo vệ phụ nữ và trẻ em bằng cả danh dự và sự kính trọng. Đồi laị, người phụ nữ phục vụ người đàn ông của họ. Em chỉ thấy rất ít đàn ông không xứng đáng với phụ nữ. Tất nhiên, em sống như một nữ hoàng, và chồng em chẳng từ chối em cái gì hết. Em sẽ không chọn một lối sống khác, *Lizzy*. *Duncan* là điều tuyệt vời nhất đến với em. *Fin* cũng đã bảo vệ em. Khi *Fin* kết hôn, vợ anh ấy

sẽ được đối xử với tình yêu và sự kính trọng.”

Liz muốn chỉnh lại lời em gái nhưng cô chỉ nói, “Vậy thì chị hy vọng anh ta sẽ sớm tìm được cô gái đó để cô ta có thể dạy anh ra một hai điều về phụ nữ”.

“Em không nghĩ Fin dành nhiều thời gian *trò chuyện* với phụ nữ đâu.”

“Là sao?”, Liz hỏi.

“Danh tiếng của anh ấy không hoàn toàn trong sạch.”

Liz nhìn xuống váy. “Họ chẳng bao giờ, chẳng bao giờ như thế hết, Tara.” *Chính xác là vẫn đực đến mức nào nhỉ?*

“Chị có thể cố gắng hoà hợp với anh ấy, Lizzy. Anh ấy là người sẽ đưa chị về đây.”

Liz ngẩng lên nhìn em gái và hỏi, “Sao không phải là em?”

“Em không thể. Không được khi đang có thai. Em không biết việc đi xuyên thời gian sẽ ảnh hưởng thế nào đến em bé. Bên cạnh đó, lời thề hôn ước của Druid mà em và Duncan đã trao nhau có sự ràng buộc vô cùng mạnh mẽ, bọn em thật

sự không thể xa nhau quá lâu. Thật ra bọn em có thể nói chuyện với nhau trong đầu cơ.”

“Không đùa chứ? Thần giao cách cảm á?”

“Điên rồ nhỉ? Ngay khoảnh khắc bọn em ràng buộc với nhau, suy nghĩ của em đã hoà cùng suy nghĩ của anh ấy và bọn em nói chuyện với nhau mà không cần chuyển động môi.”

Lắc đầu, Lizzy nói, “Chị không nghĩ là mình thích có người luôn ở trong suy nghĩ của mình đâu. Thế nếu em giận anh ta thì sao?”.

“À thì có nhiều cách chặn anh ấy lại, nhưng cảm xúc của bọn em vô cùng mạnh mẽ. Khi mẹ Grainna bắt cóc em, anh ấy đã tìm ra em nhờ sự kết nối giữa hai đứa, và cả những gì em kể cho chị về Amber nữa.”

“Amber là một người có khả năng linh cảm?”, Liz hỏi.

Tara gật đầu. “Thực ra em được tìm ra nhờ câu thần chú kết máu thành chị em chứ không phải vì em ấy có khả năng cảm nhận cảm xúc của em.”

Liz lắc đầu. “Em thật sự tin rằng cái trò cắt máu ăn thề ngu ngốc mà chúng ta làm hồi ở trung học gắn kết em với Amber và Myra à?”

“Chị có lời giải thích nào hợp lý hơn không?”

“Nghe như một bộ phim hạng B dở ẹc vậy.” Nếu không phải cô đang sống trong chính bộ phim đó thì Liz chẳng đời nào tin.

“Cứ gọi nó thế nào tùy chị. Khi Myra tới tương lai, em đã biết cô ấy sẽ quay lại. Linh cảm của Amber về điều đó thậm chí còn mạnh mẽ hơn. Khi mụ

Grainna bắt cóc em, em đã có khả năng nói chuyện thần giao cách cảm với Amber rồi. Sự kết nối tâm hồn đó đã đưa Duncan thẳng tới chỗ em.”

“Nếu Duncan có thể nói chuyện với em trong đầu thì sao anh ta lại không biết chuyện gì đang diễn ra chứ?”

Mắt Tara nhìn xa xăm trong khoảnh khắc. Một thoáng đau đớn, có lẽ đến từ những ký ức về sự hy sinh của mình hiện lên trong mắt cô. “Khi Duncan ở quá xa thì bọn em không thể nghe được nhau. Nếu không phải nhờ mối liên kết với Amber thì anh ấy có thể đã không tìm được em. Nếu em đi tới tương lai mà

không có anh ấy thì chẳng thể biết được liệu em có sống sót qua chuyến đi đó hay không. Theo lời mẹ Lora, lời thề giữa chúng em đã mang lại lợi thế đọc được cảm xúc và suy nghĩ của nhau, nhưng nó cũng để lại một khoảng trống trong lòng bọn em, nếu có chuyện xảy ra với một trong hai người. Đa số những người Druid kết hôn giống bọn em đều qua đời chỉ cách nhau vài ngày.”

[©DTV](#)

Liz nhìn những người đàn ông trên sân. Cảm giác lạnh giá xuất hiện sâu trong dạ dày cô.

“Chị hiểu rồi đây”, Tara cắt ngang luồng suy nghĩ của Lizzy. “Duncan và em không thể chia lìa.”

Liz nhận ra mình đã đề nghị một việc bất khả thi. “Tất nhiên, chị xin lỗi vì đã hỏi.”

“Myra không thể bị bắt đi lần nữa. Bên cạnh đó, cha Ian sẽ không cho phép đâu.”

“Chị đoán là không.”

Vài người đàn ông, gồm cả Fin và Duncan, đang tập kỹ năng chiến đấu bằng

kiếm trong sân. Những tiếng loảng xoảng âm ã vang lên cùng vài tiếng gầm gừ trong không trung. Cơ thể trần của họ ướt đẫm mồ hôi do luyện tập, cơ bắp gồng lên với những vũ khí nặng trĩu. Lizzy liếm đôi môi khô khốc, cố không nhìn khi những chiếc váy Scotland của họ bị kéo lên quá cao.

“Lịch sử kể rằng thời đại này đầy chiến tranh và chết chóc. Có thật là thế không?” Liz quan sát Fin vung một thanh gươm qua đầu.

“Có và không. Mẹ Lora từng kể với em rằng lúc nào cũng có chiến trận, đàn ông luôn sẵn sàng bảo vệ cho pháo đài. Dầu vậy, trong năm năm qua, mọi chuyện tương đối im ắng. Bà nghĩ rằng các tổ tiên đang ngăn chặn các cuộc tàn sát để nhà MacCoinnich có thời gian và sức lực đánh bại mụ Grainna.

“Nghe hơi cường điệu đối với chị.”

“Chị sẽ không nói thế nếu đôi mắt với mụ ta đâu.”

“Thôi nào, Tara, một người phụ nữ chống lại cả một quân đội đàn ông? Mà còn là một bà già nhé.”

“Phải rồi, một bà già năm trăm tuổi. Bất tử, căm ghét và phẫn nộ với mọi thứ, căm ghét tất cả mọi người.”

“Vì sao các tổ tiên không triệt hạ mụ ta luôn?”

“Em không nghĩ là họ có thể.” Tara nhích người trong ghế. “Em chưa bao giờ

có điềm báo như mẹ Lora, nhưng em có cảm giác rằng gia đình này sẽ kết liễu mẹ ta.” Cầm Tara héch lên khi cô nói chuyện.

“Em đã trục xuất mẹ ta khỏi chỗ này.”

“Đúng, nhưng không phải mãi mãi. Mẹ ta có thể ở bất kỳ đâu, tiếp tục công cuộc kiếm tìm những quyền năng ngày xưa của mình.” Tara vươn tay ra và nắm lấy tay cô. “Chị phải cẩn thận khi về nhà đây.”

Cảm giác lạnh giá lan khắp cánh tay Lizzy. “Đừng lo cho chị. Chị luôn đáp xuống bằng cả hai chân^[1]. Em biết điều

đó mà.”

[1] Một câu thành ngữ của Anh có nghĩa là vượt qua khó khăn một cách thành công.

“Em chẳng lo về việc chị ở đâu. Mục ta ở đâu mới là điều khiến em suy nghĩ.”

Thời gian trôi quá nhanh đối với tất cả bọn họ. Các viên đá nằm trong sương mù khi các nhà du hành nói lời chia tay.

“Em yêu chị”, Tara khóc, ôm Lizzy lần cuối.

“Hãy sống thật tốt nhé, Tara. Sẽ không có ngày nào trôi qua mà chị không nhớ

em.”

Simon đưa cho Cian máy chơi game của cậu. “Này, em có thể mua một cái mới.”

Myra đứng lùì lại và quan sát Fin chuẩn bị đồ đạc của họ. Anh mặc bộ đồ mà cô và Lizzy đã mang về, những bộ đồ thể kỷ hai mốt cho phép Fin hoà nhập. Quần jeans làm cô nhớ tới Todd. Liệu anh có ở trong rừng không? Tốt nhất là cô nên ở lại đây. Nếu rời đi, cô có thể sẽ không bao giờ quay lại với gia đình mình nữa. Dù thế nào thì cô cũng sẽ cảm thấy trống rỗng.

Amber lại gần, lồng tay vào tay cô.
“Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi.”

Myra mỉm cười với em gái. “Chị biết.”

Amber trao cho cô một nụ cười thấu hiểu.

Bốn chị em nắm tay nhau một giây ngắn ngủi và cùng đọc thần chú. Họ cầu xin tổ tiên xác nhận sự an toàn của những người còn lại.

Sau khi cất lời giã từ cuối cùng, Myra đứng lùì lại và quan sát họ ra đi.

Khi những viên đá rung rung và chiếu sáng cả vòng tròn, cơn lốc xoáy nuốt trọn những nhà du hành. Myra không thể ngăn cảm giác thất vọng vì các tổ tiên muốn Lizzy và con trai chị quay về.

“Em sẽ nhớ chị ấy lắm”, Tara khóc nức nở trong vòng tay Duncan.

“Tất cả chúng ta đều thế”, bà Lora phát biểu.

Myra nhìn Amber qua khoé mắt và thấy biểu hiện của em cô có vẻ kỳ cục. Amber bế con mèo dưới chân mình lên, mỉm cười và quay lại nơi lũ ngựa đang đứng chờ để đưa cả gia đình về pháo

đài.

Chương 13

Tiếng nện cửa dồn dập đánh thức Todd. Anh nhảy khỏi giường, mặc vội quần đùi và quất kẻ chét tiệt bên ngoài dùng tay.

Cửa đập vào tường với tiếng một tiếng rắc. Tất cả những gì Todd nhìn thấy trước khi một nắm đấm đấm thẳng vào quai hàm anh là khuôn mặt mờ ảo của

một người đàn ông râu ria. Cú đấm đó làm anh ngã ra sau vài phân, một cú đấm khác tông thẳng vào mắt phải của anh và làm anh ngã xuống sàn.

“Dậy mau!”, người đàn ông hét lên bằng giọng Scot.

Todd đứng dậy ngay lập tức, hai tay thủ thế trước mặt, sẵn sàng đón đòn tấn công.

Liz lao hết tốc lực vào nhà. “Anh đang làm cái quái gì đấy?” Mối Todd bị rách và chảy máu, mắt chưa gì đã sưng lên. Cô chặn giữa hai người họ và quay lại. “Dừng lại đi.”

“Tránh đường đi, cô gái. Chuyện này không liên quan tới cô.”

“Còn lâu mới không, Fin MacCoinnich. Tôi đã đưa anh tới đây và tôi không muốn dính dáng gì đến một vụ đánh lộn đâu.”

“Thế thì tránh ra.” Fin không hề rời mắt khỏi Todd.

Todd nhìn anh trai Myra, không muốn gì hơn là cho anh ta ném vị máu của chính mình. Thức dậy cùng nắm đấm của người khác trong miệng thật tuyệt vời hết

sức. Rồi anh nhận ra rằng đó là cách thức gàn dở để bảo vệ em gái của Fin.

Todd quệt máu bằng mu bàn tay, nhìn nó rồi nói, “Kém thế, MacCoinnich”.

Fin thẳng lưng, hơi hạ tay xuống. “Cứ sau sẽ hòa.”

“Anh bị làm sao thế?” Liz đẩy ngực Fin, nó chẳng thềm nhúc nhích dù chỉ một phân. “Anh nói rằng muốn cảm ơn anh ấy, chứ không phải đánh anh ấy.”

“Tôi đã nói dối.”

Todd cười khẩy. Anh em giống nhau thật. Anh hạ nắm tay xuống khi sự căng thẳng tan dần.

“Tôi muốn uống một ít cà phê trước khi chúng ta đấu thêm hiệp nữa.” Todd đi qua hai người, vào bếp.

Todd vẫy nước lên mặt và nhăn nhó trước cảm giác đau nhói sau cú đấm của Fin.

Giờ thì sao?

Anh pha một bình cà phê, quay lại phòng giặt là và mặc áo phong quần

jeans vào. Khi chải tóc, anh đã pha được nửa cốc cà phê trước khi những câu nói nóng nảy của Lizzy át tiếng bình lọc.

“Sao anh không cầm mấy viên đá chét tiệt của anh và biến đi?”

Ý hay đấy, anh nghĩ.

“Tôi sẽ đi khi đã sẵn sàng, bé con ạ, trước một giây cũng không.”

Todd quệt tay ngang miệng và đi về phòng.

“Thế thì anh nên sẵn sàng cho sớm đi,

vì anh sẽ không ở cùng tôi! Và sau chuyện này, tôi không nghĩ là Todd sẽ muốn có anh bầu bạn đâu.”

“Cô ấy nói chuẩn đấy”, Todd nói khi thong dong đi vào phòng.

Fin đứng dậy nhưng rồi bị Liz kéo xuống. “Chấm dứt ngay.”

“Chúng ta chưa xong đâu”, anh ta nói.

“Giờ thì xong rồi. Anh định làm gì nào? Lôi tôi về thế kỷ mười sáu để cưới Myra à?”

Fin trừng mắt nhìn anh. “Ý nghĩ đó cũng từng xuất hiện trong đầu tôi.”

“Myra bảo anh làm thế sao?”

“*Nay*, Myra chỉ khóc lóc qua ngày thôi. Nó sẽ không bao giờ đòi cưới người đàn ông đã hủy hoại mình.”

Điều ấy thật đau đớn. Anh hơi rũ người xuống. “Những gì tôi và em gái anh cùng chia sẻ có sự đồng thuận từ cả hai phía, MacCoinnich, cô ấy biết mình đang làm gì.”

“Điều đó thì cậu nhầm rồi. Nó quá

ngây thơ và lại bị đưa tới đây một mình. Giờ thì nó sẽ mất cả đời để trả giá. Trừ phi nó buộc phải tới thời đại này để trả giá cho sai lầm của mình.”

Không phải họ nên nghĩ tới chuyện đó trước khi đưa Myra tới đây sao? “Không phải các tổ tiên quý giá của anh bảo gia đình anh đưa cô ấy tới đây sao?”

“*Aye*. Để tránh mù Grainna.”

Todd đặt cốc bên bàn và nhìn thẳng vào mắt Fin. “Thế thì tốt nhất là hãy để cô ấy tránh xa nơi đây, vì mù Grainna đã quay lại.”

Hôm nay là một trong những ngày khó khăn nhất cuộc đời Simon. Cậu tuyệt vọng muốn kể cho bạn thân Tanner nghe về chuyến đi của mình. Tất nhiên, cậu không thể làm thế, nếu không muốn bị nhốt vào một nhà thương điên nào đó với một đồng người gàn dở.

Thay vì thế, cậu kể cho bạn mình nghe mình đã tới Scotland và ở trong một lâu đài xây từ thế kỷ mười sáu, bỏ qua đoạn *thuộc* thế kỷ mười sáu.

À, cả đoạn châm lửa mà không cần diêm cũng đang gặm nhấm cậu. Một lần nữa, ý nghĩ về trại giam kín mít xuất hiện trong đầu, và Simon giữ những bí mật ấy

cho riêng mình.

Thầy Price nói đi nói lại về tầm quan trọng của Đại số và việc cần phải học để đạt điểm cao trong bài kiểm tra sắp tới. Simon đảo tròn mắt trước khi nhắm nghiền chúng lại.

Cậu nghịch lưỡi dao mà Cian đã đưa, đang được giấu trong áo khoác. Cả nó cũng có thể khiến cậu phải vào trại giam vì dám mang tới trường. Cậu chạm vào nó thay vì khoe nó ra và cố lắng nghe ông thầy giáo tế nhị.

Tâm trí cậu mở ra ngay khi cậu bắt đầu thư giãn, và cùng lúc ấy, cậu nghe

thấy suy nghĩ của thầy. *Chết tiệt, lũ nhóc này chẳng chịu nghe gì cả. Chúng vẫn còn đang nghĩ hè. Cứ như mình đang nói chuyện với mặt trăng vậy.*

Simon ngồi thẳng dậy và lắc đầu. Ngay khi những suy nghĩ đi vào, chúng liền đi ra luôn. Tất cả những gì cậu nghe thấy là giọng ê a của thầy Price nói về cách giải phương trình chứa ẩn số x.

Cian bảo cậu hãy đón chờ vài điều ngạc nhiên khi đã được mở cửa. Anh ấy không nói chúng lại đến sớm thế này.

Xe buýt thả cậu xuống cách nhà một khu phố. Cậu rút chìa khóa ra, biết rằng

phải một tiếng nữa mẹ mới về nhà. Năm nay mẹ bắt đầu cho cậu ở nhà trong một tiếng đó mà không cần bảo mẫu. Mỗi lần tự đi vào nhà, cậu lại cảm thấy trưởng thành hơn một tí.

Cậu tra chìa khóa vào ổ và vặn nắm đấm. Trước sự ngạc nhiên của cậu, nó không kêu click, tức là cửa không khóa. *Có lẽ mẹ để chú Fin ở lại đây.*

“Mẹ, chú Fin, con về rồi đây.” Cậu vút ba lô xuống ghế.

Một tiếng động từ phòng mẹ khiến cậu đi về hướng đó. Cậu ngó qua góc nhà, hét to gọi mẹ.

Căn phòng vô cùng lộn xộn, ga giường bị xé rách, đệm bị quăng xuống. Mọi ngăn kéo tủ đều bị kéo ra và ném xuống sàn. Quần áo của mẹ vương vãi khắp nơi.

Tóc gáy cậu bắt đầu dựng lên, và lần đầu tiên kể từ lúc năm tuổi, cậu nghĩ đến ông ba bị.

Thở hổn hển, Simon từ từ bước lùi ra khỏi phòng. Khi đã thoát khỏi tầm nhìn từ cửa, cậu xoay người và đâm thẳng vào lồng ngực của một gã đàn ông mà cậu không quen.

Một bàn tay bịt tiếng hét của cậu.
“Nào, Simon, chúng ta không muốn điều đó đâu.”

Simon đông cứng tại chỗ, mắt mở to kinh hoàng. Điều cuối cùng cậu nhớ trước khi bị bóng tối nuốt chửng là kẻ lạ mặt đó cầm một viên đá thánh và đập nó xuống đầu cậu.

“Mụ ta chỉ nằm đó thôi hả? Trong giường bệnh?”

“Phải”, Todd trả lời câu hỏi của Liz.
“Sởn gai ốc.”

“Sao lại thế?”

“Khó tả lắm. Mụ ta nhìn xuyên qua cô, nhìn vào bên trong.” Todd nhớ đến tràng ho khan của mình và kiềm chế một cơn sóng băng giá đang đe dọa sẽ nổi lên thành một cơn bão mùa đông.

“Còn chuyện gì xảy ra nữa?” Fin quan sát khi Todd ngẩng mặt lên.

“Không có gì. Tôi đã bị ghen và phải đi về.”

“Ghen à? Anh đã ăn gì?”, Liz hỏi.

“Tôi không ăn gì cả. Đột nhiên tôi bắt đầu ho. Không thể thở nổi.”

“Mụ Grainna đây.” Fin đi tới chỗ lò sưởi, nhấc lưới kiểm lên. “Mụ ta là người chặn hơi thở của cậu, hết như mụ đã làm với Duncan và Tara trước khi họ đuổi mụ ta về.”

“Sao mụ ta phải bận tâm tới tôi?” Todd không thích cái cách Fin thử trọng lượng của thanh kiếm hay cái cách anh ta nhìn anh khi cầm kiếm.

“Có lẽ mụ đã đọc suy nghĩ của cậu và biết rằng cậu đã cướp mất cơ hội dùng Myra phá vỡ lời nguyền.”

“Nếu đó là sự thật thì sao mẹ ta không để tôi ghen tới chết luôn?”

“Bởi vì đó không phải cách mẹ ta hành động. Mẹ ta thích vờn con mồi và bắt họ chịu đựng dưới tay mình. Đặc sắc nhất là giết người trước mặt người yêu của họ.”

“Bệnh hoạn.” Mặt Liz trắng bệch. “Myra đã đi rồi thì Todd chẳng còn tác dụng gì với mẹ ta và mẹ ta cũng chẳng được lợi lộc gì nếu anh ấy chết đúng không?”

“Vì anh ta không phải Druid nên mẹ ta không thể đạt được gì từ anh ta, nhưng từ cô thì có thể đấy.” Fin trả vũ khí lại chỗ cũ.

“Tôi có phải trinh nữ đâu, Finlay.”

“Nhưng cô là Druid, và mẹ ta sẽ lấy được một chút sức mạnh và quyền năng khi lấy máu Druid.” Mắt Fin trở nên xa xăm trước khi lắc đầu và nói tiếp, “Chẳng có gì thích thú với mẹ ta hơn là cướp đi mạng sống của cô hoặc bất kỳ ai trong chúng tôi”.

Todd thấy Liz rùng mình.

“Tôi phải về nhà. Simon chắc sẽ...”
Cô ngẩng lên, mặt cạn sạch máu.
“Simon!”

Hoảng hốt, Liz nhảy bật dậy và chạy ra cửa.

Fin và Todd đi theo. “Chờ đã.”

“Ôi, Chúa ơi, tôi phải về nhà. Simon đang ở nhà một mình.”

Todd quan sát Fin đứng chắn giữa cô và xe ô tô. “Chờ đã. Chúng ta không biết

liệu thằng bé có gặp nguy hiểm hay không mà.”

“Gọi cho thằng bé thử xem”, Todd gọi ý.

Liz hít một hơi thật sâu. “Phải rồi, ý kiến hay đấy.” Cô quay vào nhà để gọi điện.

Todd nhân cơ hội đó nói chuyện riêng với Fin. “Đã có người theo dõi bọn tôi, Myra và tôi, trước khi cô ấy đi. Bọn tôi đã nghĩ tốt nhất là cô ấy nên ở lại đây để tránh cho Liz và Simon gặp nguy hiểm.”

“Cậu có nghĩ đó là mẹ Grainna không?”

“Không. Bất kể đó là ai thì người đó cũng trẻ hơn nhiều, có khả năng nhảy vượt rào và chạy thục mạng.”

“Thế thì là một gã hầu cận của mẹ ta rồi. Rất có khả năng hẳn biết về Liz và Simon.”

Todd và Fin nhìn nhau. “Tôi sẽ đi lấy súng.”

Todd lao vào trong, cầm lấy khẩu súng chín milimet và khẩu Glock dự

phòng cùng ổ đạn. Anh nhìn thấy Liz chạy ra ngoài. Trong cơn bốc đồng, anh kéo chiếc kiếm xuống khỏi lò sưởi.

“Chúng ta sẽ đi xe của tôi”, anh hét lên khi mở cửa ra. Liz nhảy vào ghế sau và Todd quăng cho Fin kiếm của mình. “Đằng nào thì tôi cũng sẽ tự làm mình bị thương nếu dùng nó.”

Họ lo lắng đi tới căn hộ của Liz trong im lặng. Todd chẳng chú ý mấy đến luật giao thông, dù không có đèn và còi cảnh sát.

Liz phóng ra khỏi xe ngay khi nó đỗ lại.

“Liz, dừng lại”, Todd hét lên. “Đi sau chúng tôi.”

Họ tiến lại gần cửa một cách cẩn trọng. Nhịp tim của Todd tăng tốc khi anh thấy cửa hé mở. *Không ổn rồi.* Anh có linh cảm vô cùng tồi tệ. Anh ra hiệu cho Fin cúi thấp người xuống và Liz tránh ra xa

Todd giơ ngón tay lên và đếm ngược từ ba. Anh đập mạnh cửa rồi nhanh chóng xoay người và núp sau tròng kính.

Fin lao vào theo, sẵn sàng lâm trận

với vũ khí của mình.

Việc lục soát căn hộ nhỏ xíu diễn ra rất nhanh.

Nó trống không.

Liz chạy tới chỗ ba lô của Simon, ôm nó vào lòng ngực, mắt mở to hãi hùng.

Fin bắt gặp ánh mắt của Todd và nhìn xuống sàn. Trên thảm, ngay dưới chân anh, có vẻ là một vết máu khô.

Todd cẩn thận ngồi xuống cạnh Liz và ném một cái gói lên trên vết máu để giấu

nó khỏi tầm nhìn của cô.

“Thằng bé đâu rồi? Con trai tôi đâu rồi?” Nước mắt giàn giụa, người Liz run lên. “Mụ ta đã làm gì nó?”

Todd tận dụng nhiều năm làm cảnh sát của mình và cố gắng trao hy vọng cho cô, “Grainna cần thứ gì đó từ thằng bé, nếu không thì mụ ta đã chẳng chưa nó đi”.

Liz nhìn Fin tìm câu trả lời. “Mụ ta có làm hại nó không?” Tất cả bọn họ đều biết câu trả lời và nét mặt Fin chỉ xác nhận lại mà thôi. “Ôi, Chúa ơi!”

“Tìm xem có tờ giấy nhẵn nào không.”
Todd đứng dậy và bắt đầu tìm khắp phòng.

Có việc để làm, tất cả bắt đầu tìm kiếm. Fin nhận ra các viên đá đã mất tích.

Khi anh nói cho mọi người biết, Liz hỏi, “Mụ ta có thể kiểm soát chúng không?”.

“Tôi không biết. Chúng nghe lệnh một thế lực cao hơn và mụ ta có thể thấy chúng vô dụng.”

Fin cần phải tập nói dối thêm, Todd nghĩ. Anh ta nói dối cũng kém như Myra.

“Họ có thể ở bất kỳ đâu. Bất kỳ thời đại nào.” Liz run rẩy cào tóc. “Ôi, Chúa ơi.”

Fin nắm lấy tay cô và bắt cô nhìn anh, “Nghe tôi nói này. Cô và Simon có một mối liên kết đặc biệt. Mọi bà mẹ và con cái như chúng ta đều đó”.

“Như chúng ta sao?” Liz rút tay khỏi tay anh, “Tôi không muốn dính dáng gì tới cái chuyện Druid tà lao này nữa. Tôi muốn con trai tôi quay lại.”

“Thế thì hãy nghe tôi nói đây.” Anh lại nắm lấy tay cô và đưa mình vào trong tầm mắt của cô. “Nhắm mắt lại và nghe tôi nói.”

“Để làm gì?”

“Mối liên kết của hai người sẽ giúp chúng ta tìm ra thằng bé, Elizabeth ạ, nên đừng khóc nữa mà hãy tập trung vào.”

Giọng anh gay gắt và đầy uy quyền, rất thích hợp để kéo Liz ra khỏi trạng thái kích động ngày một tăng. “Thở chậm lại, nghĩ đến luồng khí đi vào và đi ra. Tốt. Giờ thì chỉ nghĩ đến Simon thôi. Gọi thằng bé đi. Cứ thở chậm thôi.”

Hơi thở nối tiếp nhau. Todd lùi lại và quan sát hai người họ nắm tay nhau. Fin cũng nhắm mắt lại và nói với cô bằng giọng bình tĩnh. Từ ngữ của anh xoa dịu cô và làm cô tập trung.

“Simon, con ở đâu? Mẹ đang tìm con. Simon.”

Xung quanh họ, một luồng ánh sáng bí ẩn bắt đầu xoáy tròn và không khí thổi tóc họ bay lên. Một quầng sáng nhạt màu quét qua những hạt bụi mà gió gợn lên, bao phủ họ trong một tấm chăn ánh sáng lấp lánh.

Cô gọi con, hết lần này đến lần khác.

Môi cô hé ra. “Tôi nghĩ mình nghe thấy thằng bé rồi”, cô thì thầm. “Xin con đấy, Simon. Con đang ở đâu?”

Simon nằm ở ghế sau của một chiếc Sedan lớn. Chân tay cậu bị trói, miệng bị dán băng dính.

Những kẻ bắt cóc cậu lái xe trong im lặng. Người đàn ông cao, tóc vàng, và không quá bốn mươi đang lái xe, trong khi người phụ nữ già chăm chú nhìn cảnh vật trôi qua.

Ánh mắt sắc bén của mẹ ta tấn công thẳng vào Simon ngay khi cậu mở mắt ra. Đôi mắt ấy chỉ nán lại vài giây trước khi quay về nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Sợ hãi, hơn bất kỳ lúc nào trong cuộc đời, Simon cuộn tròn thành một quả bóng và run rẩy. Cậu biết người đàn bà đó là ai, và vì thế, cảm giác cái chết đang chờ đợi lan khắp người cậu.

Nghẹn ngào, cậu bắt đầu khóc, nhưng mũi cậu bị tắc và cậu thấy khó thở.

Khi nhắm mắt lại và cố gắng kiểm soát, cậu cảm thấy được sự hiện diện của người đàn bà già trong tâm trí cậu, lục

lợi. *Cút ra!* Cậu hét lên trong đầu, hét lần này đến lần khác.

Sự hiện diện của mụ Grainna dần dần tan biến trong đầu cậu, nhưng Simon cảm nhận được ánh mắt trợn trừng của mụ ta từ hàng ghế trước. Vẫn nhắm chặt mắt, cậu cố hết sức lờ mụ ta đi. Không hề dễ dàng.

Rồi cậu nghe thấy tiếng mẹ khóc gọi tên mình. Tiếng của mẹ cậu át hết tiếng gầm của xe và âm thanh trên đường. *Mẹ, cậu van vỉ tuyệt vọng. Giúp con với.*

Liz suýt thì khụy gối xuống khi nghe thấy giọng cậu. Fin giữ cô đứng thẳng.

“Hỏi thằng bé xem nó đang ở đâu?”

Liz siết chặt tay anh và nói trong đầu, “Đường vòng cung. Những hàng cây ngoài cửa sổ”. Cô nói to cho Fin nghe, “Nó sợ lắm”.

“Chúng đã dùng các viên đá chưa?”,
Fin bình tĩnh hỏi.

Suyt... Simon, chúng đã dùng các viên đá chưa?

Chưa... chúng không hoạt động.

Chúng có nói đang đi đâu không?

Liz cảm thấy mỗi liên kết của mình mờ dần, chỉ nghe thấy tên Myra và điều gì đó về một khu rừng, trước khi nó hoàn toàn tắt phụt.

“Simon, Simon!” Nhưng cậu đã đi rồi.

“Thằng bé nói gì, Elizabeth?”

“Tôi không nghe rõ. Tôi nghe nó nhắc đến Myra và rừng. Anh có nghĩ nó có nghĩa là gì?”

Fin xoa tay lên bộ râu ngắn. “Mụ Grainna đang cố trở về. Nếu các viên đá

không hoạt động thì mục ta đang tìm năng lượng để mang lại quyền năng cho chúng.”

“Có năng lượng còn sót lại ở nơi chúng được sử dụng lần cuối không?” Todd hỏi.

“*Aye*. Một ít.”

“Thế thì mục ta đang tiến về khu rừng.”

Những sắc cam và đỏ trên đường chân trời trải rộng trước mặt họ, chiếu lên vài đám mây đang lững lờ bay trong ánh hoàng hôn. Trong bất kỳ tình huống nào

khác, họ hẳn đã thích thú ngắm nhìn khung cảnh này.

Fin hướng dẫn cả hai người họ cách che giấu suy nghĩ khi tiếp cận nơi mà họ tin là mục Grainna đang ở. “Mục ta có thể đọc suy nghĩ của mọi người rõ ràng tới mức mục ta biết được động thái kế tiếp của hai người là gì. Hát một bài hát trong đầu và làm mục ta bối rối đi.”

Adrenalin lao khắp cơ thể anh với sự quen thuộc kỳ lạ. Todd đỗ lại dọc đường, gần nơi anh đã đỗ tuần trước.

Họ đi trên con đường mòn quen thuộc với chút ánh sáng ban ngày ít ỏi còn sót

lại. Trước mắt họ, tiếng nói theo gió ùa đến.

“Bật chúng lên”, mệnh lệnh phát ra từ gã đàn ông đang túm áo sơ mi của Simon và hét vào mặt cậu.

“Tôi không biết làm thế nào.”

Mụ Grainna cắt dây thừng trói tay Simon và đẩy cậu quỳ xuống. “Chạm vào nó đi.”

Với bàn tay và đôi môi run lẩy bẩy, Simon đưa tay về phía các viên đá. Không có gì xảy ra. Không rung, không

nóng. Không gì cả.

Mụ Grainna hét lên phần nộ và giơ tay lên định đánh thẳng bé.

“Chạm vào thằng bé là bà chết ngay.”
Khẩu súng của Todd chĩa vào đầu mụ ta, anh mở chốt an toàn. Sự thỏa mãn xuất hiện cùng vẻ kinh ngạc trên mặt mụ ta.

Mụ Grainna hạ tay xuống và từ tốn nở một nụ cười trên môi. “Sỹ quan Blakely, anh thật tốt bụng khi đến tham gia cùng bọn ta.” Mụ ta dịch sang một bên và cho tất cả nhìn rõ đứa bé đang nằm co quắp dưới chân. “Khẩu súng của anh không làm ta lo lắng, hay họ đã quên cho anh

biết về sự bất tử của ta?”

“Họ đã nói cho tôi rồi, nhưng tôi nghĩ có thể bà không thích cái lỗ nó sẽ tạo ra trên người hoặc cảm giác đau đớn nó gây ra đâu.”

“Thằng nhóc ngu ngốc.” Mụ Grainna búng ngón tay và không khí thoát sạch khỏi phổi Todd. Hình ảnh trước mặt anh bắt đầu quay tít và khẩu súng trên tay anh bắt đầu run run.

Fin nói, “Thả thằng bé ra, Grainna”. Anh đứng cạnh Todd, cánh tay ôm quanh eo Liz để ngăn cô chạy về phía Simon.

“Sao ta phải làm thế chứ?”

“Bởi vì nó không giúp gì được cho bà”, Fin nói.

“Vậy là anh có thể?”

“Tôi có thể khởi động các viên đá.”

Mụ Grainna nhìn từ Fin sang Todd. Các ngón tay của mụ ta ngừng xoa vào nhau, không khí tràn vào hai lá phổi tham lam của Todd. Thở hỏn hỏn, anh hạ súng xuống.

Gã tóc vàng đi cùng mụ Grainna kéo

Simon dậy và dùng cậu làm tấm khiên sống. Mụ Grainna gật đầu tán thành. “Anh Steel đây sẽ giữ Simon bé bỏng cho tới khi tất cả các viên đá đều hoạt động.”

“Mẹ?”, Simon hét lên.

“Để nó yên.” Tiếng kêu khóc của Lizzy khiến mụ Grainna mỉm cười.

Mụ ta cười khúc khích. Không còn cách nào khác để miêu tả tiếng cười của mụ Grainna nữa. Todd nhận ra rằng Myra không hề cường điệu khi miêu tả mụ phù thủy này.

“Nhanh lên, Finlay, ta bắt đầu mệt rồi đây.”

“Tôi cần phải ở trong vòng tròn”, anh thách thức và đứng thẳng người lên, thả Liz ra.

“Chúng ta sẽ thử nó mà không cần anh.”

Steel giữ Simon mạnh đến mức khiến thằng bé khóc nức lên. Con dao hấn kề bên cổ Simon làm mọi người căng thẳng. Liz nhích dần lại gần con trai.

Mụ Grainna thốt ra một câu nguyên

rũa và khiến Liz khuyu gối xuống thờ hồn hên.

“Đề cô ấy yên. Không thì tôi sẽ chẳng chạm vào chúng đâu.”

“Nhanh lên, Finlay. Ta có một đũa ở đây đây.” Mụ ta ra dấu về phía Simon. “Và anh có một đũa ở đó. Anh đọi thì nó sẽ chết.”

“Không!”, Simon hét lên và vùng vẫy chống lại gã đàn ông đang giữ cậu. “Mẹ!”

Fin di chuyển nhanh chóng, đặt một

tay lên các viên đá. Chúng rùng mình sống dậy. Không giống lúc Todd quan sát Myra sử dụng chúng, giờ chúng có vẻ yếu ớt hơn.

Liz hỏn hỏn hít thở khi mỗi viên đá được thắp sáng. Bằng một chuyển động tay khẻ khàng, Todd ra hiệu cho cô cúi thấp người xuống. Cô giữ nguyên tư thế quỳ và quan sát Todd di chuyển lại gần vòng tròn với một con mắt cảnh giác nhìn mụ Grainna.

Còn mụ phù thủy quan sát Fin thắp viên đá cuối cùng và yêu cầu, “đưa chúng ta quay lại.”

Todd đi vòng quanh họ và biết khi Fin nhận thấy động thái của anh thì một hiệp ước không lời đã nảy sinh giữa hai người đàn ông.

Fin đọc thần chú, ngôn từ rõ ràng và vang to để thu hút sự chú ý của Steel và mẹ Grainna.

Khi gió bắt đầu dịch chuyển và lửa vây quanh vòng tròn, Todd nhận thấy Liz hít sâu và nhảy bật dậy. Mọi thứ xung quanh anh di chuyển nhanh chóng, khiến anh không có thời gian để suy nghĩ và chỉ có vài giây để phản ứng. Todd lao tới, vật mẹ Grainna xuống đất khi thế giới bên ngoài vòng tròn bắt đầu chuyển dời.

Fin và Liz đồng thời lao vào trong vòng tròn. Liz ôm chặt eo Simon và ngã xuống đất.

Mọi thứ bên ngoài vòng tròn tan biến trước tầm mắt của Todd.

Chương 14

Cơn lốc vây lấy họ. Không có mặt đất dưới chân mà cũng chẳng có trọng lực kéo lại, họ ngồi trong tình trạng phi trọng

lượng.

Todd cảm nhận mùi Grainna ở ngay bên dưới, cơ thể gầy nhẳng vật lộn thoát ra.

Anh ho và nghẹn thở. Thế giới quanh anh thay đổi. Màu sắc xoáy tròn với những tông màu khác nhau, rục rĩ hơn những gì anh có thể tưởng tượng.

Có lẽ do não mất ô-xi, cũng có thể do nhận thức rằng mình đang đi xuyên thời gian, nhưng anh có thể thề là mình nghe thấy giọng Myra bảo anh hãy bám trụ.

Cũng nhanh như lúc xuất hiện, gió lập tức dừng lại. Không khí xộc vào phổi khi anh đá chân để tạo khoảng cách với đối tượng đã cướp mất hơi thở của mình.

Anh cố gắng hít đủ không khí, khom người vào tư thế phòng thủ và nhìn quanh xem điều gì sắp xảy ra.

Liz che chắn cho Simon bằng cả cơ thể mình. Fin đứng thẳng bên cạnh cô, kiểm soát sẵn sàng tấn công.

Steel khom người che cho mục Grainna, mắt hấn bối rối tìm kiếm.

Todd hét lên bảo những người khác bỏ chạy, cùng lúc ấy chĩa súng vào kẻ thù. Không báo trước, anh nổ súng. Phản lại mọi bài huấn luyện, anh nổ súng mà không nghĩ đến hậu quả. Không quan tâm đến đối thủ.

Khi đạn đã bắn ra, anh bỏ chạy theo những người khác. Anh khẽ liếc qua vai thì thấy Steel đang lôi mụ Grainna đi.

Fin nghe thấy lệnh của Todd. Anh che chắn cho Liz và con trai cô dưới vòng tay bảo vệ của mình. Trong lúc bỏ chạy, anh chộp lấy hai viên đá rồi lao đi.

Mặt đất ẩm chặn mất tiếng bước chân

chạy trốn của họ. Chỉ có tiếng thở dốc phá vỡ sự im lặng khi họ chạy.

Vì Todd không có cách nào biết được mình đang hướng về đâu, anh bám theo Fin một cách mù quáng, cảm thấy biết ơn mỗi hơi thở hít vào. Phép thuật mà mẹ Grainna tấn công anh vô cùng tàn nhẫn. Anh sẽ không bao giờ đánh giá thấp mẹ ta nữa.

Bóng tối bao trùm pháo đài, nó đang đứng sừng sững trước mặt họ. Fin rống lên ra lệnh cho cửa mở ra khi họ tiến đến gần cánh cổng khổng lồ.

Khung cửa gỗ nặng nề từ từ mở ra,

đón chào con trai địa chủ và những người bạn đồng hành.

“Gregor, giúp phu nhân Elizabeth và Simon vào trong mau. Kéo cổng lên và tăng cường lính canh.”

Todd quan sát quần áo của Gregor. Áo dài ngang thắt lưng, quần bó, một thanh gươm đeo sau lưng và một thanh khác gắn vào eo. Gregor nhìn quần áo của Todd với vẻ bối rối cùng những câu hỏi không lời.

Chúa ơi, mình không còn ở Kansas nữa.

Dù anh cũng không hề nghĩ rằng mình vẫn còn ở California, nhưng pháo đài cùng người đàn ông ở công đã chứng thực mọi thứ.

“*Aye*, thưa ngài.”

Gregor tuân theo mệnh lệnh của Finlay đưa ra không hề do dự.

Myra đang ngủ trong một chiếc ghế cạnh lò sưởi trong phòng thì tiếng ồn ào bên dưới đánh thức cô khỏi những giấc ngủ chập chờn.

Giọng nói âm ỉ của Fin đã lay chuyển

cô.

Myra đứng ở đầu cầu thang và quan sát cảnh tượng bên dưới.

Lizzy ôm chặt Simon trong vòng tay. Cậu bé khóc lóc, khuôn mặt bầm tím và máu me của cậu giàn giụa nước mắt. Cả hai đều mặc quần jeans xanh và áo sơ mi. Fin đẩy họ về phía cầu thang, về hướng căn phòng họ đã ở trong thời gian lưu lại đây.

Thế giới nhòa đi khi cô nhìn thấy người đàn ông đơn độc đứng dưới chân cầu thang. Sự sung sướng dâng tràn trong tim cô khi nhìn thấy anh. Mắt cô thiêu đốt

gáy anh cho tới khi anh chậm rãi quay về hướng cô.

Quai hàm anh há hốc, mắt anh quét từ đầu tới chân cô và khuôn mặt anh bừng sáng. Ánh mắt lấp lánh, anh nhảy lên cầu thang hai bậc một.

Tên anh chỉ vừa thoát ra khỏi môi cô thì Tedd đã ôm cô vào lòng. Nụ hôn của anh hết sức đòi hỏi và chất chứa bao khao khát. Cô khó lòng tin nổi anh đang ở đó, sống động, ép sát vào cô.

Sững sờ, cơ thể cô áp vào anh, chính xác nơi nó nên ở. Cô đưa tay lên ôm lấy mặt anh, như thể sợ anh sẽ biến mất. Cô

dứt khỏi nụ hôn của họ chỉ đủ lâu để hỏi, “Anh thật sự đang ở đây sao?”.

Anh có vẻ bối rối. “Anh cũng không biết nữa.” Câu trả lời của anh làm cô vui.

Anh không ngừng hôn cô cho tới khi một tiếng hắng giọng thu hút sự chú ý của họ.

Ở dưới chân cầu thang, ông Ian cau mày nhìn lên hai người họ. Tay ông chống lên hông, cho cả hai bọn họ biết rằng ông không vui với những gì mình nhìn thấy.

“Trừ phi cậu định cưới con gái ta ngay tối nay, không thì ta gợi ý là cậu nên tránh ra.”

Cả hai bật ra sau.

Myra lồng tay vào nhau, không rõ mình nên hành động thế nào.

Todd giúp cô bằng cách nắm lấy tay cô và dẫn cô xuống cầu thang.

“Todd Blakely”, anh giới thiệu khi chìa tay ra bắt tay cha cô.

Ông Ian bắt tay anh chặt cứng. Myra

khẽ hít vào, biết ơn vì cha cô không thách đấu với anh ngay tại đó.

Mắt ông Ian không hề nao núng hay biểu lộ cảm xúc. “*Địa Chủ Ian MacCoinnich.*” Ông nhấn mạnh tước vị của mình.

Bà Lora bước ra từ trong bóng tối, phá vỡ sự căng thẳng đang tăng dần trong phòng.

“Chào mừng đến nhà chúng tôi, anh Blakely”, bà Lora nói

“Bác hẳn là bác gái MacCoinnich.”

“Phu nhân MacCoinnich”, ông Ian sửa lại, ánh mắt chết chóc không dao động.

Mọi người hầu nhân cơ hội đó thông báo bữa tối sắp được phục vụ.

“Có lẽ chúng ta sẽ kết thúc việc giới thiệu sau khi cậu đã ăn vận phù hợp hơn”, ông Ian bảo anh.

Bà Lora bỏ tay ra khỏi cánh tay của chồng và nói xen vào, “Ngài Blakely, đi với tôi nào. Tôi chắc chắn rằng Fin có thứ gì đó cậu mặc được. Chúng tôi không muốn bị chát vắn quá nhiều câu hỏi mà mình không thể trả lời”.

Ông Ian gật đầu tán thành và quan sát bà Lora nhanh chóng kéo Todd lên gác. Ông ngăn Myra lại khi cô toan bước theo.

“Ta có phải nhắc con rằng những màn trình diễn như thế khi chưa kết hôn sẽ không được dung tha không?” Ông không lãng phí chút thời gian nào để đi thẳng vào đề.

“Không, thưa cha.”

“Vậy cậu ta là người đàn ông đã...” Ông tránh cho cô khỏi xấu hổ bằng cách không nói hết câu.

“Đúng vậy.”

Ông Ian quay phắt người lại, nhanh đến mức cô phải gấp gáp di chuyển. “Và ta phải chấp nhận cậu ta vào nhà mình?”

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

“Cũng như anh ấy đã chấp nhận con vào nhà mình thôi.”

“Ha! Có người cha nào chấp nhận được điều đó chứ?” Ông mở bình rượu Scotch và rót một ít vào cốc.

“Người cha đã đưa con đi và biết rõ

mọi rủi ro cũng như hậu quả”, cô chỉ ra cho ông thấy.

“Vì sao cậu ta lại ở đây?”

“Con không biết. Anh ấy đã chạy theo Fin, Lizzy, và Simon.”

“Có chuyện gì đó không ổn đã diễn ra.” Ông nốc trọn cả cốc rượu. “Tìm anh trai con và bảo nó tới gặp ta.”

Mẹ của Myra đưa anh vào một căn phòng được thắp nến, “Tôi sẽ quay lại ngay”, bà nói trước khi ra khỏi cửa.

Căn phòng được trang trí ít ỏi, với những bức tường cao sừng sững và một lò sưởi ở cạnh tường, trong giống những gì anh đã hình dung về nhà của Myra đến đáng ngạc nhiên. Anh không nghĩ cha mẹ cô lại trẻ đến thế. Đáng ra anh phải nghĩ đến điều đó mới đúng, anh tự mắng mình. Ở thời đại này, người ta kết hôn và có con trước khi hầu hết những đứa trẻ của thế kỷ hai mốt nhận bằng phổ thông. Tuy vậy, vẻ trẻ trung của họ vẫn làm anh ngạc nhiên.

Todd quét mắt khắp căn phòng và châm lửa lên ba đế nến treo tường để tăng thêm ánh sáng cho căn phòng tối lờ mờ. “Chúa ơi. Mình thật sự đang ở đây.”

Một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên nơi cửa phòng. Anh quay phắt lại, không chắc nên làm gì.

“Gì vậy?”, anh hét vọng ra.

“Em là Amber, em gái của chị Myra. Em vào được chứ?”

“À, ừ.”

Một mái tóc đen ló ra rồi đến khuôn mặt của thành viên nhỏ tuổi nhất gia đình MacCoinnich. Todd ngay lập tức hình dung được Myra hỏi bé trông ra sao.

Amber ôm một đồng quần áo và nhanh chóng đặt chúng lên giường. “Mẹ bảo em mang chúng tới. Mẹ bảo ấy, à, ý em là anh hãy đi xuống khi thay đồ xong.” Một nụ cười ấm áp xuất hiện sau câu nói của cô. Anh nhận ra cô đang cố gắng làm anh thấy thoải mái.

“Cảm ơn em.”

Bộ váy dài của cô phát ra tiếng xột xoạt khi quét trên sàn. Cô đứng trước lò sưởi. “Căn phòng lạnh quá. Ấy... Anh có muốn một ngọn lửa không?”

“À, thì...” Cô bé không cho anh thời gian nói hết câu. Cô chỉ đơn giản xòa tay

ra và lửa lập tức bốc lên giữa đồng củi. Amber quay lại và thu hút anh bằng một nụ cười khác.

“Anh nghĩ chắc là mình không có cách học được điều đó đâu nhỉ?”

Cô bé cười khúc khích rồi đi về phía anh và vỗ nhẹ vào cánh tay anh, như cha mẹ đối xử với con cái. “Chào mừng tới Scotland”, cô bé nói trước khi bỏ anh lại với dòng suy nghĩ của mình.

Todd cởi đồ và nhét chúng vào một ngăn tủ ở chân giường. Anh để nguyên bao đeo súng ở chân và ổ đạn dự phòng rồi cởi áo sơ mi dài tay ra, trước khi thử

mặc cái quần bó sát mà anh chỉ thấy trên các vở kịch hoặc sách lịch sử. “Ôi, khi thật. Trông mình cứ như Peter Pan ấy”, anh lẩm bẩm.

Anh dành chút thời gian lấy lại bình tĩnh trước khi đi xuống gác. Todd thấy Myra cùng mẹ đứng cạnh lò sưởi ở đại sảnh. Myra cắn môi giữa hai hàm răng và mắt cô lấp lánh hạnh phúc.

Todd hỏi, “Mọi người đâu hết rồi?”.

“Cha em, Fin và vài người khác đã đi tìm những viên đá còn lại.”

“Họ đã đi khá lâu rồi”, bà Lora nói thêm.

Sau lưng anh, Lizzy bước xuống cầu thang, tay vòng quanh người Simon, trông cả hai đều khác lạ với bộ đồ đang mặc.

Todd không cần được giới thiệu với cặp đôi đi theo sau. Tara McAllister, giờ là MacCoinnich, đứng cạnh chồng và trông giống hệt bức hình mà anh đã xem khi cố gắng tìm kiếm cô.

“Todd Blakely, đây là anh trai cả của em, Duncan, và vợ anh ấy, Tara”, Myra giới thiệu.

“Chúng tôi đã nghe rất nhiều về anh, anh Blakely”, Tara nói.

“*Aye*, nhiều lắm”, đó là tất cả những gì Duncan nói. Anh ta bắt tay Todd, nhưng bàn tay cứng như đá của anh ta làm anh nhớ lại địa vị của mình.

Cửa mở ra và Fin cùng ông Ian bước vào trong.

Bà Lora vội vã tới bên chồng. “Hai người có tìm thấy chúng không?”

“Chỉ một thôi mình ạ.”

“Điều đó có nghĩa là gì?” Simon hỏi.

Có nghĩa là chúng ta xong đời rồi, nhóc ạ. Todd giữ suy nghĩ của mình lại, không muốn nghĩ quá xa cho tương lai.

“Có nghĩa là chúng ta kẹt ở đây rồi, phải không?”, Lizzy hỏi với một tiếng thở dài.

Fin gật đầu. “*Aye.* Tất cả mọi người.”

Sự im lặng bao trùm cả căn phòng cho tới khi Amber nhún nhảy đi xuống cầu thang. Bên cạnh cô là cậu con trai khác

nhà MacCoinnich, cả gia đình vô cùng giống nhau. Todd thậm chí tính toán và nhận ra đó là toàn bộ gia đình Myra. Mắt anh nhìn quanh phòng. Đàn ông trừng mắt nhìn anh, còn phụ nữ quan sát Myra.

Amber phá vỡ sự căng thẳng, “Đến giờ ăn rồi. Con chắc chắn chị Lizzy và Simon đang đói lắm”.

“Cháu đói ngấu rồi đây”, Simon nói khi đi theo Amber vào một phòng khác.

Họ tụ tập quanh bàn, tự phục vụ sau khi cho người hầu lui.

Lizzy ngồi giữa Simon và Fin. Ông Ian ngồi ở đầu bàn với bà Lora và Myra kê bên. Todd ngồi vào đầu còn lại của bàn một cách có chủ đích.

Todd không dễ bị uy hiếp, nhưng ánh mắt chết người của ông Ian MacCoinnich làm anh nao núng. Đến cả những nụ cười khuyến khích từ Myra cũng không thể xoa dịu cảm giác lạnh giá toát ra từ cha cô. Duncan và cậu nhóc Cian, thì ngồi thẳng lưng.

Fin đối xử khoan dung với anh hơn những người khác. Chẳng gì có thể mang đàn ông lại gần nhau hơn một trận chiến nhỏ.

“Chúng ta cần phải tìm ra điểm yếu của mục ta.”

“Hoặc một quyền năng nào đó ngăn mục ta kiểm soát hơi thở của chúng ta.”

“Hoặc chúng ta có thể đưa mục ta về”, Myra nói thêm.

“Và để mục ta mang những viên đá theo à? Ta không nghĩ vậy.” Giọng nói đầy quyền lực của ông Ian chặn lại dòng đối thoại. “Giờ đây mục Grainna nguy hiểm với mọi thời đại. Không tài nào biết được liệu mục có khả năng sử dụng

các viên đá và những quyền năng mà chúng nắm giữ hay không.”

“Tôi tưởng những viên đá được kiểm soát bởi các tổ tiên”, Todd nói.

Myra gật đầu. “Cơ bản là thế, nhưng mục Grainna vô cùng mạnh mẽ. Không sao biết được mục ta có thể làm gì. Chúng rất nguy hiểm nếu nằm trong tay kẻ xấu, và rõ ràng không ai có thể xấu xa hơn mục ta nữa.”

“Thế còn tên đi cùng mục ta?”

Fin lên tiếng, “Hắn ta trong quen lắm,

nhưng tôi không thể thấy rõ hấn trong bóng tối. Simon, cháu có nghe thấy tên hấn không?”.

“Mụ ta không nói nhiều, ít nhất cũng không nói to. Cháu đã nghe mụ ta gọi hấn là Steel, nhưng cháu không nghe được tên đầy đủ.”

Tara ngẩng lên và hỏi, “Tóc vàng? Khô người như Duncan?”

“Phải, hấn có mái tóc vàng, nhưng hơi thấp hơn.”

“Duncan, anh có nhớ gã hiệp sĩ thách

đầu với anh ở Lễ hội Phục hưng không?” Tara hít vào một hơi thật sâu và quay sang nói với Fin. “Đó có thể là hấn không?”

Fin gật. “*Aye*, Tara, em nghĩ chị nói đúng rồi đấy. Hấn là kẻ duy nhất ngang tầm với chúng ta ở trên sân. Em nhớ hấn đã nói chuyện với mẹ Grainna một hai lần gì đó ở lễ hội.”

“Vậy là hấn đã tập cưỡi ngựa và đánh nhau như ở thời đại của chúng ta à?”, ông Ian hỏi.

“*Aye.*” Duncan và Fin đồng thanh nói.

“Hắn có súng không, Simon?” Todd ngồi dựa lưng ra sau và từ bỏ nỗ lực ăn uống.

“Cháu không thấy cái nào.”

“Ý cậu là súng hỏa mai sao?”

Todd thò tay xuống chân nơi khẩu súng dự phòng của anh được gắn vào cổ chân. Sau khi mở khóa cài và kiểm tra ổ đạn để đảm bảo nó an toàn, anh đưa nó cho ông Ian.

“Không, không phải súng hỏa mai. Thứ này mạnh hơn nhiều với cơ chế thái

vỏ đạn rỗng ra và lên đạn chỉ bằng một cái siết cò. Nó tạo ra khoảng cách an toàn hơn với kẻ thù.” Todd quan sát cơ thể thể lỏng của ông Ian khi ông nghiên cứu vũ khí. Anh xem sự im lặng của ông là lời mời giải thích. “Súng hỏa mai là tiền đề của thiết kế này.”

“Làm sao một thứ nhỏ như thế này có thể gây chết người được?”

“Tốc độ và sức mạnh đẩy viên đạn tạo thành một tổ hợp chết chóc. Tất nhiên, bác càng gần kẻ địch thì càng có nhiều khả năng bắn trúng.”

“Tất cả đàn ông ở thời của cậu đều có

những thứ vũ khí như thế này à?”

“Không phải *tất cả*. Thợ săn, người thi hành công vụ, và vài chủ nhà sở hữu chúng, nhưng có rất ít người đi lại với súng dặt bên hông. Tất nhiên, ngoại trừ bọn tội phạm, đa số chúng đều sở hữu súng.”

“Thế thì tốt nhất là nên giả thiết gã đàn ông đi cùng mục Grainna cũng có”, ông Ian thẳng thừng tuyên bố.

“Cháu không nghĩ vậy”, Todd tranh luận. “Nếu có thì hẳn đã dùng súng với Simon thay vì dao.”

Liz rùng mình với ký ức vẫn còn hiển hiện trong đầu mọi người.

Ông Ian đưa khẩu súng cho Duncan. “Có thể, nhưng chúng ta sẽ không mạo hiểm. Cho tới khi tìm thấy gã này và mục Grainna, không một phụ nữ hay trẻ em nào được phép rời pháo đài. Bao gồm cả con đây, Cian.”

“Nhưng...”

“*Nay*, Cian. Con cần phải ở đây và việc huấn luyện của con vẫn chưa hoàn thiện. Ta sẽ không cho con tham gia chiến trận và mạo hiểm để bị bắt, rồi bị mục Grainna sử dụng làm quân tốt đâu.”

Lệnh của ông Ian không cho phép tranh cãi và giọng ông hết sức kiên quyết. “Duncan, con và Fin sẽ hướng dẫn Todd cách đánh nhau của chúng ta, trên ngựa và dùng vũ khí. Ta tin rằng cậu sẵn lòng bảo vệ gia đình này.”

Thật ra thì nó không phải là một câu hỏi mà giống một tuyên bố hơn, Todd ngay lập tức đồng ý.

“Vậy thì cậu sẽ đi tìm kiếm bọn chúng cùng mọi người. Cậu cùng vũ khí của mình.”

“Súng có ích gì khi mẹ Grainna bắt tử?” Myra hỏi với vẻ lo lắng hiện trên

khuôn mặt.

Cuộc trò chuyện dừng lại.

“Làm sao em biết mẹ ta bắt tử?”, Todd hỏi. Anh không thể ngăn bản thân tự hỏi rằng có phải tất cả mọi người ở đây đều chắc chắn về một sự thật khó tin đến vậy không.

“Nó được viết trong truyền thuyết”, Myra bảo Todd.

“Nó cũng viết rằng mẹ ta không có sức mạnh, và chúng ra biết đó không phải là sự thật”, Duncan nhắc họ.

“Có lẽ có một lỗ hổng nào đó. Cách nào đó để tiêu diệt mục ta”, Tara gợi ý.

Đầu Todd quay cuồng với mọi khả năng. Còn vào lúc này, anh ngồi sụp xuống ghế và quan sát cả gia đình gầy thóc ăn trong đĩa và nghiền ngẫm lại những gì họ biết.

Simon, người đã giữ im lặng hầu như suốt buổi tối, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi mẹ, “Chúng ta sẽ không về nhà, phải không ạ?”.

Todd gửi cho Simon một ánh mắt thông cảm. *Chúng ta không về nhà được.*

Mắt Liz nhìn qua đầu con trai, thầm hỏi Fin.

“Simon. Có nhớ cháu từng nói cháu không thích trường học không?”, Fin hỏi.

“À phải, nhưng...”

“Nhưng sao? Cian có thể dạy cháu những gì đàn ông ở nơi này cần biết.”

Đôi mắt buồn bã của thằng bé mở to.

“*Aye*, và anh có thể giúp em tăng quyền năng Druid của mình nữa. Như

chúng ta đã làm tuần trước”, Cian nói.

“Điều này có nghĩa là con sẽ nhớ bài kiểm tra Đại số giữa kỳ đúng không?”, cậu hỏi mẹ.

“Mẹ nghĩ vậy.”

“Hết sảy.”

Todd nhận một tiếng gầm gừ chê bai từ Liz khi anh bảo cậu nhóc là, “Đằng nào thì cháu cũng sẽ chẳng bao giờ dùng đến Đại số đâu”.

Tara khẽ cười và nở nụ cười với

Todd.

“Con mệt rồi”, Simon thông báo khi đẩy ghế ra khỏi bàn.

Liz đứng bật dậy. “Đi với mẹ. Tối nay con có thể ngủ trong phòng mẹ.”

“Elizabeth à?”

Todd không quen nghe người ta sử dụng tên đầy đủ của Liz. Từ cách Liz nhanh chóng xoay về phía Fin thì thấy đó cũng không phải là điều cô thích.

“Cậu bé sẽ an toàn khi ở cùng Cian.”

Quai hàm của Liz siết chặt lại. “Simon, sao con không thay đồ đi, mẹ sẽ lên ngay.”

Simon gằn như phóng ra khỏi phòng. Vài thành viên trong gia đình cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Todd chờ đợi và quan sát. Khi Simon đã ra khỏi tầm nhìn, Liz nghiêng răng và trừng mắt nhìn Fin. “Tôi muốn nó ở cùng tôi.”

“Nó an toàn khi ở cùng Cian”, Fin lập lại.

“Thế với tôi thì không chắc?”

“Tôi không hề nói thế!”

“Anh ám chỉ thế còn gì.”

“Cô không thể ở cùng thằng bé từng phút từng giây, Elizabeth.”

“Ai nói thế? Anh à?”

“Nó không thực thế mà cũng chẳng an toàn.”

Liz siết chặt tay. Sự giận dữ và nỗi sợ hãi hiển hiện trên mặt cô. Câu nói thì

thào của cô biểu lộ rõ cảm xúc. “Tôi gần như đã mất thăng bằng, Fin. Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra nữa.”

“Tôi biết. Tôi cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

“Không ai trong bọn ta cho phép hết, cô gái ạ”, ông Ian dịu dàng nói.

“Tôi không biết mình sẽ làm gì nữa nếu chúng ta không tới kịp lúc, hay nếu mẹ ta bỏ đi cùng thằng bé hoặc làm hại nó.”

Fin hạ giọng xuống, chạm vào bàn tay

đang đặt trên bàn của cô. “Chúng ta đã cứu nó. Giờ nó an toàn và đang ở trong một căn phòng khác. Mẹ ta sẽ không bắt cóc nó ở đây được đâu. Tôi hứa với cô đấy.”

“Tôi sẽ ghi nhớ lời anh đấy.”

Sau một giây im lặng, ông Ian đứng dậy. “Blakely.”

Todd nhìn vào mắt ông.

“Nói chuyện riêng.”

Hít một hơi thật sâu, Todd đứng dậy

và đi theo cha Myra vào phòng.

Ian MacCoinnich là một người đàn ông đáng sợ, Todd nghĩ khi anh đi theo ông vào căn phòng khổng lồ. Không có gì ngạc nhiên khi Myra vẫn là trinh nữ sau chừng ấy năm. Với những người bảo vệ như cha và các anh cô, thì anh còn thấy ngạc nhiên vì cô đã có được nụ hôn đầu tiên trong chuồng ngựa.

Todd tự hào về khả năng đọc vị con người và giá trị của họ chỉ sau vài câu nói ngắn ngủi. Cho đến giờ, ông Ian đã chứng tỏ là một người đàn ông mà anh muốn ở cùng một phe. Uy quyền tuyệt đối của ông với gia đình và những người đi

theo vừa đáng kính ngưỡng, vừa giống
hệt như những gì Todd vẫn hình dung về
các địa chủ thế kỷ mười sáu. *Khi gió,*
anh cần phải ngừng nghĩ như thế ngay.
Họ đúng là địa chủ còn gì.

Ông Ian không nói gì khi hào phóng
rót rượu Scotch vào hai chiếc cốc và
đưa cho anh một cái. Điều duy nhất Todd
biết đó là cuộc trò chuyện sắp diễn ra
với cha Myra sẽ giúp ông xác định giá
trị của Todd. Việc gặp cha mẹ ở thế kỷ
hai một chẳng thể sánh nổi với cuộc gặp
gỡ này. Một chút hài hước xen lẫn cảm
giác lo lắng xoắn chặt nơi ngực anh. Một
nụ cười nhẹ như muốn kéo cong hai khóe
môi anh lên.

Khi ông Ian phẩy tay về phía lò sưởi và than đá bắt lửa, Todd nghĩ về nó như cách người Druid thả lỏng cơ bắp.

Nó có tác dụng.

Từng phút trôi qua khi hai người đàn ông uống rượu và nhìn ngọn lửa. Ban đầu, rõ ràng là ông Ian muốn đe dọa anh. Nhưng khi Todd thả lỏng người trong ghế, anh liếc mắt và nhận ra quai hàm của ông Ian đã mất đi vẻ cứng nhắc, hơi thở đã đều trở lại.

Một ngày thật kinh khủng.

Todd để rượu Scotch châm một con đường lửa dọc cổ họng mình, biết ơn tác dụng làm tê liệt của nó.

“Ta không hề muốn đưa con bé tới thời đại của các cậu.” Ông Ian phá vỡ sự im lặng. “Nhưng khi đối mặt với cái chết của con bé ở thời đại này, chúng ta chẳng có mấy lựa chọn.”

“Cháu cho rằng mình cũng sẽ làm vậy nếu có con.” Todd nhìn chăm chăm vào cốc rượu.

“Vết bầm trên mặt cậu làm sao mà có?”

Anh gần như đã quên năm đám chào đón anh của Fin hồi sáng. Nó có vẻ như đã diễn ra lâu lắm rồi. “Fin.”

Môi ông Ian khẽ nhếch lên.

“Bác có muốn tô đen nốt bên còn lại không?”

“Để làm gì?”

“À, cháu không biết... có lẽ nó giúp bác thấy đỡ hơn?”

Ông Ian gặm gù, nhấp một ngụm rượu Scotch. “Cậu khó mà nhắm trúng mục

tiêu khi dùng súng nếu nhìn không rõ.”

“Thế thì sau này vậy ạ?”

Ông Ian cười. “Có thể.”

Họ uống nốt rượu trong im lặng, trở nên hòa thuận với nhau.

Todd đặt cốc xuống và đứng dậy đề nghị đi. “Chúng ta xong rồi phải không?”

Ông Ian trì hoãn anh thêm vài phút nữa. “Ngài Blakely...”

“Cứ gọi cháu là Todd.”

“*Nay*, trong khi cậu còn ở đây và nhìn con gái ta theo cái cách cậu vẫn nhìn, thì cậu là ngài Blakely. Ta sẽ không để người ngoài hoài nghi sự trong trắng của Myra hay ý định của cậu.” Ông dừng lại như đang chờ Todd giải thích ý định của mình.

Thực ra, Todd không dám chắc ý định của mình là gì nữa. Anh vui đến phát điên khi được ở cùng một thế kỷ với Myra, nhưng xa hơn thế thì anh chưa nghĩ đến bao giờ.

Thay vì nói về tương lai, Todd giải thích chỗ đứng của mình vào thời điểm

này. “Cháu không xấu hổ về mối quan hệ của cháu với con gái bác, và theo cháu biết thì cô ấy cũng thế.”

“Nhưng ở thời đại này, nó sẽ không tiếp diễn theo cái cách ở thời đại của cậu đâu.”

Todd muốn tranh cãi, nhưng anh đã nghĩ lại trước khi mở miệng. Thay vào đó, anh gật đầu biểu lộ rằng mình đã hiểu và đi ra.

Myra nhảy bật dậy khi Todd đi vào phòng.

“Mai sẽ là một ngày bận rộn đây”, ông Ian ra lệnh cho tất cả về giường mà không cần nói thẳng ra.

“Con sẽ dẫn Todd về phòng”, Myra tuyên bố.

Ông Ian dừng lại, nhìn hai người họ, rồi xoay người và rời phòng.

Chương 15

Cuối cùng cũng được ở riêng, Myra

quay sang nhìn Todd và cười với anh. Cô trông rất khác. Không chỉ do bộ váy dài quét đất khi di chuyển mà cô đang mặc, hay do mái tóc được búi lên trong những tấm vải. Nó gợi nhớ tới phong cách phục trang mà anh vẫn thấy trong các bộ phim, những bộ phim mà anh chỉ xem một cách miễn cưỡng. Không, ở đây cô có vẻ già dặn hơn. Không, không phải già dặn hơn, mà là tự tin hơn.

Cô trông tự tin hơn vì đang ở nơi quen thuộc của mình. Anh đã không được chứng kiến cô như thế này ở nhà mình. Ở đó, cô luôn rụt rè và sợ hãi. Nơi này là thời đại của cô, chỗ của cô, và nó thể hiện ra từ cách cô ra lệnh cho người hầu

cho tới cách nói chuyện với gia đình. Đây là nơi Myra MacCoinnich thuộc về, không phải trong một căn nhà hai buồng ở Hạt Orange, California, mà là ở đây, trong một tòa lâu đài bước ra từ truyện cổ tích.

Trong một tòa lâu đài phù hợp với một tiểu thư.

Gió đã xoay chiều và giờ anh cảm thấy lạc lõng, không rõ mình nên hành động ra sao. Tiểu thư Myra MacCoinnich quá khác biệt so với anh.

“Anh thế nào?”, Myra hát đầu về phía cầu thang mà cha cô vừa đi lên. “Em đã

cầu nguyện là cha không đe dọa anh, ông có làm thế không?”

“Cha chỉ lo lắng cho em mà thôi.”

“Thế còn cái này?” Cô chạm vào vết bầm trên mặt anh. “Đó là tác phẩm của Fin à?”

“Anh trai có quyền bệnh vực em gái.” Nó nằm trong *Luật Con trai*.

“Nhưng mà...”

“Không sao mà. Không đau tí nào”, anh nói dối.

“Em nhớ anh.”

Anh nghĩ đến những đêm mất ngủ sau khi cô bỏ đi. “Anh cũng nhớ em.”

Cô di chuyển lại gần. Anh lùi lại. Vẻ đau đớn thoáng xuất hiện trên mặt cô khiến anh cảm thấy mình thật đáng chết. “Anh nghĩ chúng ta nên ngủ một giấc.” Anh nhìn lên gác rồi lại nhìn cô. Điều cuối cùng anh cần làm là thêm mục vô gia cư vào danh sách những rắc rối của mình.

Một tiếng động nhỏ phát ra từ trên

tàng nhắc nhở họ rằng, họ đang bị theo dõi. Cô cau mày nhìn ra sau lưng, rồi dẫn anh về phòng.

Giữa những lần ra ngoài pháo đài điều tra nơi ở của mục Grainna, Duncan và Fin bắt đầu huấn luyện Todd. Tuyệt phủ kín mặt đất, khiến nhiệm vụ của họ thêm phần khó khăn. Những con đường dẫn vào rừng giờ không sao phân biệt được. Mục Grainna và Steel thì mất hút.

“Cứ như mục ta tan biến vào không khí vậy.” Todd xoa mặt khi ra sân để tập luyện cùng hai anh em. “Tất cả các ngôi nhà tranh quanh pháo đài đã bị lục soát hết rồi phải không?”

Mặc dù họ chưa từng đối xử bất kính với Todd, anh vẫn cảm thấy rằng họ không vừa lòng. Bị ép vào tình thế này, họ chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài chấp nhận anh.

“*Aye*. Chúng tôi đã kiểm tra lại nhiều lần suốt tuần qua để bảo đảm mục Grainna không trú ngụ ở đó.”

“Chẳng có gì để làm hết. Dân làng được lệnh phải báo cáo về những người lạ mặt, đặc biệt là những người khớp với mô tả chúng tôi đưa ra”, Fin nói thêm.

Todd vung tay tập luyện với thanh đao. Anh thấy nhẹ nhõm khi những buổi tập huấn của họ phần lớn đều diễn ra một cách kín đáo, tránh xa những hiệp sĩ khác. Mới đầu, anh khó lòng cầm nổi thanh kiếm bằng một tay, chứ đừng nói đến việc sử dụng nó. Trong tuần đầu tiên, anh đã sử dụng được vài kỹ xảo, nhưng vẫn biết rõ là mình sẽ chết trong vòng mười phút lâm trận thực sự.

Anh cười toe toét khi quăng thanh kiếm qua đầu, vì dù mới tập luyện hơn một tuần, anh đã sử dụng được nó rồi.

Việc giới thiệu anh với các hiệp sĩ khác diễn ra một cách trang nghiêm và

mơ hồ. Rõ ràng là mọi hiệp sĩ của nhà MacCoinnich đều quá thành thạo nghệ thuật bỏ qua những bí mật của gia đình này.

Todd thoáng thấy Myra liếc mắt nhìn mình. Má cô đỏ bừng, và chiếc quần bó của anh, vốn đã bó chặt quanh đùi, giờ lại căng thêm.

Myra áp tay vào cổ. Anh có thể nếm được vị da thịt mẫn mẫn, như thể đang ép môi vào cổ cô.

Duncan găm lên sau lưng anh, ép suy nghĩ của Todd trở lại với thanh kiếm trong tay. Anh quay lại vừa kịp để chặn

thanh kiếm của Duncan giữa không trung. Todd cúi người, đá chân, và làm ngã đối thủ của mình. Duncan bật dậy ngay sau đó, ép Todd phải liên tục phản ứng.

Todd biết anh trai của Myra đã nhìn thấy màn trao đổi ngắn ngủi của họ. Dù ánh mắt đơn thuần chẳng đáng phải dùng sức như thế, nhưng đó là chuyện anh đã quen đối phó. Sự gần gũi duy nhất mà anh và Myra chia sẻ trong hai tuần vừa qua chẳng nhiều nhận gì, ngoài một cái chạm tay ngắn ngủi.

Không ai để họ ở riêng. Nếu không phải ông Ian thì sẽ là Duncan hoặc Fin xen giữa họ.

Hình ảnh hai người họ ở cùng nhau ám ảnh trong những giấc mơ của anh. Nhiều đến mức khi cơ thể đánh thức Todd dậy giữa đêm, anh phải ngăn mình tới chỗ cô.

Đến ở cùng cô.

Anh có thể trao cái gì cho cô chứ? Anh không phải là một hiệp sĩ. Anh không có đất, cũng chẳng có tiền, chẳng có cách nào để nuôi cô. Và vì cái quái gì anh lại nghĩ đến điều đó nhỉ?

Chết tiệt, anh phải bình tĩnh lại thôi.

Myra không chịu đựng một cách thâm lặng. Ngày nào cô cũng quấy rầy Tara và Lizzy về cảm xúc của mình.

“Em không thể chịu nổi”, cô nói với hai người. “Anh ấy luyện tập bên ngoài, người đổ đầy mồ hôi, thở hổn hển, và em không thể nghĩ gì ngoài việc muốn cả hai bọn em đều như thế.”

Tara thậm chí còn không cố gắng nín cười. “Tốt nhất là em đừng nên nghĩ đến điều đó. Cha em sẽ chặt đầu cả hai nếu thấy bọn em ở cùng nhau đấy.”

“Vì sao? Đâu phải cha không biết chuyện gì đã xảy ra giữa bọn em.”

“Không giống nhau”, Liz bảo cô.

“Mẹ đã bắt gặp chị và Duncan còn gì”, Myra nhắc Tara.

“Vớ con gái thì khác.” Tara giơ hai tay lên. “Chị biết, chị biết, không công bằng, nhưng đó là thực tế.”

“Phải, quá bất công!”

Tara và Liz gật đầu tán đồng khi họ ngồi dựa lưng vào ghế và quan sát cánh

đàn ông tập luyện trong sân.

Tara ôm bụng, nơi đứa con chưa chào đời của cô đang lớn dần. Liz quan sát Simon cố gắng bắt kịp Cian, và nín thở mỗi lần cậu nhặt lên một vật nhọn. Mặc dù thông cảm với sự lo lắng của Lizzy, nhưng Myra cũng có nỗi khổ riêng, nên không thể lo nghĩ cho người khác. Cô liếm đôi môi khô khốc khi hơi thở nghẹn trước hình ảnh Todd chặn một thanh kiếm bằng tấm khiên trên tay.

Khi Fin cho tạm nghỉ, Todd hớp một ngụm nước lớn trong một cái cốc được cô hầu mang ra.

“Cậu nghĩ sao?” Fin vỗ lưng Todd, làm nước đổ xuống cằm anh.

Anh chực thốt ra một câu chọc ngoáy, nhưng thay vào đó, anh trả lời trung thực, “Anh đang nện tôi như tử”.

“*Aye*. Đúng thế. Và sung sướng trong từng giây phút đó”, Fin đáp.

“Đừng mong điều đó sẽ kéo dài, MacCoinnich.”

“Cậu còn phải học nhiều lắm, Blakely.”

Cả hai mỉm cười với nhau và thừa nhận sự thật.

“Anh có chuyện gì với Liz thế?” Todd cố hết sức không nhìn những người phụ nữ đang quan sát họ như một trò giải trí.

“Sao cậu lại hỏi thế?”

“Thôi nào, hai người cãi nhau như kẻ thù không đội trời chung. Điều đó chỉ có nghĩa hai người thực sự là kẻ thù hoặc...”

“Hoặc gì?”

“Hoặc anh chết mê chết mệt cô ấy.”

Fin liếc nhìn cánh phụ nữ và mỉm cười.

Lizzy ngoảnh đi chỗ khác.

“*Nay*, tôi không chết mê cô ấy”, Fin tuyên bố.

Todd chẳng tin anh ta, dù chỉ là một phút.

Trong khi cánh đàn ông tập dùng gươm và đánh giáp lá cà, nhóm phụ nữ quyết định trau dồi quyền năng Druid của

họ để đánh bại kẻ thù.

Trong phòng riêng của Myra, các chị em tụ tập trên giường. Tara lấy ra một quyển sách mà chị đã bảo Myra mang về với tiêu đề *Mánh Phù Thủy Hiện Đại Từ Thời Cổ*.

“Em không hiểu cái này để làm gì.”

“Thật ra chỉ là một linh cảm của chị thôi”, Tara giải thích. “Chẳng có mấy thông tin về người Druid ở thời đại của chúng ta.”

“Bởi vì chúng ta giữ kín về di sản của

mình”, Amber bảo chị.

“Kín đến mức Lizzy và chị mù tịt về nó. Thế nếu các tổ tiên của Druid khác tìm được cách lan truyền sức mạnh của họ thì sao?”

“Như phép thuật phù thủy?”

“Chính xác.”

“Phù thủy không có thật, Tara”, Liz bắt chéo chân dưới bộ váy trùm.

“Sao chị có thể nói thế, sau tất cả những gì chị đã chứng kiến? Mụ Grainna

nhất định là một phù thủy rồi.”

“Cả Druid cũng vậy”, Myra thêm vào.

“Có nhớ câu thần chú cũ rích của chúng ta khi còn bé không?”

“Chị em máu mủ.”

“À, em đã kể cho mọi người nghe về cách Amber – người mà chúng ta biết là một người có khả năng nhận cảm xúc, con bé đã đọc thần chú cùng em để tìm em rồi đấy.”

Lizzy rướn người tới trước, lắng nghe.
“Tiếp tục đi.”

“Thậm chí trước cả khi tất cả chuyện đó xảy ra, cái ngày Myra và em kết máu,

em đã nhìn thấy cái kéo bợn em dùng để chọc ngón tay sáng lên. Không hiểu sao, từ lúc ấy em đã biết câu thần chú có tác dụng rồi. Khi Myra ra đi, em biết em ấy sẽ quay lại. Em cảm nhận được điều đó từ sâu thẳm trái tim.”

“Em cũng vậy”, Amber tán thưởng.

“Làm sao việc này có thể giúp chúng ta thoát khỏi mụ Grainna?”, Myra hỏi.

“Chị không chắc, nhưng chị không nghĩ là một thanh kiếm sẽ hạ gục được mụ ta đâu.”

Amber ngồi thẳng dậy, “*Aye*, em cũng nghĩ vậy.”

“Thế em nghĩ *quyền năng chị em* có thể à? Thôi nào, Tara, thật sự là em đã xem ti vi nhiều qua rồi đây”, Lizzy mắng.

Myra ngẫm nghĩ về các bộ phim của thể kỷ hai mốt và hiểu rõ tâm trạng của Lizzy.

“Chúng ta có gì để mất đâu? Đọc vài ba quyển sách và tập mấy câu thần chú, bùa mê, hoặc bất kỳ cái tên nào mà chị định gọi nó, có hại gì đâu. Nếu nó không có tác dụng... thì thôi. Còn nếu có... ai mà biết được, nó có thể cứu tính mạng ai

đó, như đã cứu Duncan và em.”

Myra nghiêng cứu cuốn sách qua vai Tara. Amber rúc vào người cô.

“Phép thuật, quyền năng, linh cảm. Rõ ràng là chị không làm được rồi.” Liz vung tay lên trời trước khi Myra có thể phủ nhận. “Ừ, chị biết mình đã tận mắt nhìn thấy những gì. Nhưng chị thậm chí còn không phát ra được một tia lửa nào từ đầu ngón tay.”

“Chị đã thử đâu”, Myra nhắc.

“Có, chị đã thử. Chị chỉ không thể làm

được. Đến cả Simon cũng đã quen với quyền năng của nó rồi.”

“Thằng bé vô cùng dễ thương khi châm nến vào cuối tuần trước.”

Myra đồng ý với Tara.

“Nó thậm chí còn bắt đầu trò chuyện với chị bằng suy nghĩ nữa.”

“Thật sao?”

Liz nhún vai. “Tôi hôm nọ nó đã gọi chị vào phòng. Chị cứ tưởng nó đang hét, nhưng khi chị nhận ra không có ai nghe

thấy nó trù chi, thì chi nghĩ mình nên đi kiểm tra nó.”

“Nó cố tình làm vậy sao?”

“Chi nghĩ thế. Kể từ lúc bị mẹ Grainna bắt cóc, nó trở nên hơi thiếu thốn tình cảm.”

“Em chưa từng nghe chuyện cha mẹ và con trai kết nối với nhau. Cha mẹ em, Tara và Duncan có kết nối, nhưng chỉ vì lời thề hôn ước. Chi có thể nói chuyện với thằng bé không? Hay chỉ nói chuyện một chiều thôi?” Myra không chắc phải nghĩ thế nào về điều đó.

“Thỉnh thoảng là hai chiều. Bọn chị đã kết nối vì cú sốc sau vụ tấn công của mẹ Grainna. Ít nhất thì đó cũng là những gì Fin nghĩ. Chị khá tin anh ta.”

“Có người dòm ngó trong đầu chị không phải lúc nào cũng là chuyện tốt đâu, Lizzy. Em yêu Duncan, nhưng thỉnh thoảng có anh ấy trong đầu cũng khó chịu vô cùng.”

Lizzy cười. “Chị không nghĩ Simon có khả năng xâm nhập vào bất kỳ suy nghĩ *riêng tư* nào đâu.”

“Suy nghĩ nào thế?” Amber giữ im lặng cho tới khoảnh khắc đó. Myra nhận

ra rằng họ không mấy cần trọng khi ở gần một cô bé còn quá trẻ như vậy.

“Không có gì”, cô đôi chủ đề. “Quyển sách đó nói gì?”

Theo gợi ý của chị, Tara chỉ vào một trang sách. “Nó nói về việc tạo vòng tròn bảo vệ.”

“Các viên đá được đặt trong một vòng tròn”, Amber nhắc nhở họ.

“Một vòng tròn lửa đã cầm tù mục Grainna ngay trước khi chị đuổi mục ta đi.”

Myra nhảy khỏi giường. “Chúng ta có nên thử không?”

Tara tăng thêm sự kích động của họ. “Dùng nến đi.”

Myra và Tara lấy nến quanh phòng và đặt chúng giữa sàn nhà. “Giờ làm gì nữa?”

“Chúng ta nên ngồi ở giữa, rồi châm chúng lên.”

Amber bật khỏi giường một cách sốt sắng và ngồi xuống cạnh chị gái.

Liz thì bị kéo ra khỏi giường.

“Thôi nào, Lizzy. Chúng ta có gì để mất nào?”, Tara nói.

“Chuyện này chẳng ra sao cả.”

“Cứ ra đây đã.”

Khi đã ngồi thành vòng tròn, Amber châm bấc và Tara bắt đầu đọc sách.

“Vòng tròn đã được lập, chúng ra đến trong hòa bình.” Chị lật trang và lắc đầu.

“Sao hế?”, Myra hỏi.

“Những từ này không áp dụng được cho chúng ta.”

“Thế thì chúng ta phải tự tạo.”

“Nó có cần vắn không?”, Liz đảo mắt.

“Mấy câu này có vắn đấy.”

Myra hất tóc qua vai, nắm tay Amber và Liz, hai người ngồi cạnh cô. Tara làm theo cô và cất giọng, “Vòng tròn của chúng ta được lập, không chỉ một, mà là hai...”.

“Hai?”, Liz nghi ngờ.

“À thì chúng ta là một, còn các ngọn
nến là hai.”

“Vớ vẩn thật. Ngu ngốc và vớ vẩn.”

Tara ngoan cường tiếp tục, “Chúng ta
ngồi trong những vòng tròn và tìm lời
giải. Chúng ta tìm kiếm những lời ước
hẹn, hy vọng và tình yêu, những món quà
mà chúng ta được trao tặng từ cõi thiên
thai”.

Các ngọn lửa bốc cao hơn quanh
người họ, làm Myra ngạc nhiên. Những

người khác thờ đốc.

“Nhắm mắt lại đi”, Amber bảo tất cả bọn họ, giọng nói vượt xa số tuổi của con bé. “Hãy giúp chúng tôi kết nối thành một.”

Trước yêu cầu của cô, Myra cảm thấy bàn tay mình ấm lên. Cô mở mắt ra và nhận thấy tay họ đang tóa rữa. Liz bật lùi lại, nhưng Tara siết chặt và không thả tay chị ra.

Những hình ảnh bay vào đầu Myra. Cô thấy Simon gọi mẹ. Cô cảm nhận được cảm xúc của Tara khi ôm bụng bầu. Cô quan sát mọi thứ qua con mắt của

Lizzy khi Duncan cười và ôm Tara. Tất cả những cảm xúc ấy dâng trào trong cô. Niềm vui, sự giận giữ, đón đợi, nỗi sợ hãi. Những ý nghĩ rời rạc của họ đe dọa sẽ mang đến một cơn đau đầu khủng khiếp.

“Thử thanh lọc suy nghĩ của chúng ta đi, đồng hình ảnh đó đang làm chị đau đầu đây”. Liz lấy ngay câu nói từ trong suy nghĩ của Myra.

Myra mở mắt và liếc nhìn những người khác. Lizzy cũng làm theo. “A, Myra?”, Lizzy hăng giọng. “Em làm việc này đây à?”

Lần lượt, những người khác mở mắt ra để xem ý Lizzy là gì.

Bên dưới họ khoảng chục phân là mặt đất mà tất cả mới ngồi chỉ vài phút trước.

“Không phải em đâu.”

“Tuyệt. Giờ thì có thể nói cái vòng tròn cũng có chút giá trị rồi.”

Myra ngó qua vai và thấy váy cô rơi xuống sàn nhưng chân cô có cảm giác như đang đặt trên nền đất.

“Làm thế quái nào mà chuyện này xảy ra chứ?”, Tara liếc nhìn Amber, khẽ xin lỗi vì nói năng thô tục, Amber nhún vai đáp lại.

Không sợ hãi, Amber nhắm mắt lại và tiếp tục. “Quay lại với việc chúng ta đang làm thôi. Có phải chúng ta đang bay lơ lửng trên pháo đài và có nguy cơ bị rơi tan xác đâu.”

“Suy nghĩ lạc quan đấy.”

“Con bé nói đúng. Tiếp tục thôi.”

“Chị nghĩ chúng ta nên thử tập trung

vào một người và xem liệu suy nghĩ của chúng ta có trở thành một không”, Tara gợi ý, “Todd thì sao?”.

“*Nay!*”, Myra liếc Amber. “Em không nghĩ đó là ý tưởng không ngoan đâu.”

“À ừ, thế còn Fin?”

“Simon thì sao?”, Lizzy gợi ý.

“*Aye*. Simon an toàn đây.” Tiếng cười của Amber làm Myra cười theo. Em gái bé bỏng của cô thật sự thông minh vượt tuổi. Myra liếc nhìn Lizzy và Tara.

“Thôi nào, em có mắt mà. Em còn nhỏ, nhưng không đàn độn đâu.” Đầu Amber lúc lắc mô phỏng biểu cảm *Con không hề ngu ngốc* của Simon.

Liz lắc đầu, “Chị sẽ ghi nhớ điều đó”.

Myra nhắm mắt lại và cảm nhận năng lượng của họ tập trung vào Simon. Không có cách nào để miêu tả cảm giác ấy.

Amber bắt đầu cười khúc khích.

Myra nhìn hình ảnh Simon trong bồn tắm khi cậu chưa đầy hai tuổi. Cậu té

nước bằng một món đồ chơi bằng nhựa màu đỏ và kêu lên mỗi lần nó chìm xuống nước.

“Em vẫn nhớ món đồ chơi đó”, Tara nói. “Có phải là Elmo không?”

“Phải. Thằng bé dễ thương nhỉ. Có nhớ nó ném món đồ chơi đó vào cha như thế nào không?”

“Em nhớ.”

“Cha chẳng bao giờ cười, dù chỉ một lần.” Cảm xúc u sầu của Lizzy dâng lên trong Myra. Nỗi đau khi không được cha

chấp nhận làm tan vỡ trái tim cô.

Hình ảnh em bé nhanh chóng thay đổi và cơn ác mộng khi Simon bị bắt cóc lóe lên trong đầu Myra. Sự sợ hãi, nỗi tuyệt vọng và căm ghét dâng trào trong cô.

Cô nghe tiếng mẹ Grainna cào xé linh hồn mình. Nỗi lo lắng của một người mẹ không thể giúp đỡ con làm cô vô cùng đau khổ.

“Ôi, Chúa ơi”, Tara thở dốc hốt hoảng. Từ luồng cảm xúc dày đặc đó, cô biết từng người trong số họ đều đang hoảng loạn và muốn bỏ chạy.

Mạch đập của Myra đập dồn dập khi một người đàn ông tóc vàng kê dao lên cổ Simon.

Một tiếng nức nở khẽ khàng thoát ra từ Liz, “Ôi, không”.

“Đủ rồi.” Myra nhanh chóng mở mắt. “Đủ rồi. Xong rồi.”

“Em xin lỗi, Lizzy.” Đôi mắt Tara ngấn lệ.

“Không sao, giờ thằng bé an toàn rồi.”

“Em không hề muốn kéo sự đau đớn đó về.”

Họ lơ lửng, bất động trong giây lát.

“Nó có tác dụng.”

Myra vươn thẳng vai. “Đúng vậy.”

“Chúng ta có nên thử lại không?”

“Không phải bây giờ”, Lizzy có vẻ mệt mỏi đến tận xương tủy. “Không phải hôm nay.”

Myra cố gắng làm bầu không khí vui

vẽ lên. “Mọi người có ý tưởng gì để giúp chúng ta hạ xuống không?”, cô hỏi.

Một tiếng gõ cửa khiến Amber tuột khỏi tay những người khác, và cùng với điều đó, bất kỳ thứ gì đang giúp họ bay đã vụt biến mất.

Với một tiếng bịch, không chỉ một cái móng bị bầm tím, từng người rơi xuống sàn.

“Mẹ à? Mẹ có trong đó không?”, Simon hét lên và lại gõ cửa.

“Đợi tí.”

Lizzy vội vã thôi tắt nến. “Nhanh lên, cất chúng đi”, cô ra lệnh.

“Mẹ à?” Simon đi vào phòng. “Mẹ cần con hay sao?”

Liz liếc ra sau lưng, nhìn Myra và những người khác trong phòng. “Sao con lại hỏi thế?”

“Con nghe mẹ gọi con mà. Nghe có vẻ quan trọng.”

“Mẹ đâu có gọi con, Simon.”

“Có đây.” Cậu chỉ vào đầu. “Trong

đây này.”

Trần trọc trong giấc ngủ, Todd tỉnh giấc với cảm giác cương cứng đến đau khổ và trái tim đập dồn dập. “Chết tiệt, lại nữa rồi.”

Bức bối và không thể ngủ trở lại, anh quăng chăn đi và mặc quần vào.

Ngọn lửa trong lò sưởi đã tắt ngóm, chỉ còn vụn than, cả căn phòng lạnh băng. Anh cảm thấy sùng sốt trước sự thích nghi nhanh chóng của mình với thời đại này.

Anh nhớ lại cách Myra trải nghiệm những điều mới mẻ trong thế giới của anh, chỉ với một cái hamburger đơn giản cũng khiến cô sững sốt. Anh vẫn nhớ mắt cô đã mở to thế nào khi anh chở cô trên chiếc Mustang, và tiếng cười của cô khi sóng biển tràn lên chân.

“Chết tiệt.” Anh mặc áo sơ mi vào và rời khỏi phòng, đi tìm rượu.

Như một thằng nhóc lấy trộm rượu từ tủ, Todd cảm thấy tội lỗi khi đổ trộm rượu của ông Ian vào cốc. May cho anh, cảm giác đó không kéo dài. Chính cô con gái chết tiệt của ông đã gây ra nỗi thống khổ của anh.

Và cả đồng luật lệ chết tiệt của ông nữa.

Ánh nến lập lòe làm anh ngạc nhiên khi rời khỏi thư viện. Anh cứ nghĩ mọi người đều đã ngủ.

Myra đang ngồi, một đĩa thức ăn nhỏ đặt trong lòng. Bộ váy ngủ dài và rộng thùng thình rúm lại trên chân. Chỉ có những ngón chân hồng hào lộ ra. Những ngón chân xinh xắn.

[©DTV](#)

Cửa kêu kẻo kẹt khi anh đóng nó lại.

Myra giật mình trước âm thanh đó.

“Anh không định làm em giật mình.”

Cô nở nụ cười tươi rói khi nhận ra anh. “Em cứ ngỡ mình là người duy nhất còn thức.”

Todd nâng cốc. “Không ngủ được. Còn em?”

“*Nay*. Đạo này em hơi trần trọc.”

Todd bồn chồn một lúc và liên tục liếc về phía cầu thang, đợi một người trong gia đình chen vào giữa họ, như mọi

khi.

“Em làm anh lo lắng à?”, Myra hỏi bằng giọng nhỏ xíu.

“Nó rõ ràng đến thế sao?”

“Đúng vậy.” Hát đầu về phía cầu thang, cô nói, “Em xin lỗi vì áp lực mà gia đình em gây ra cho anh”.

“Không áp lực gì đâu. Trừ phi họ tóm được chúng ta ở cùng nhau. Đến lúc đó thì anh nghĩ dùng từ *áp lực* vẫn còn là nhẹ đấy.”

“Họ không thể bắt lỗi chỉ vì chúng ta trò chuyện với nhau”, cô bảo anh.

Anh hiểu lời mời của Myra và ngồi xuống, đối diện với cô, cách một khoảng an toàn.

“Việc tập luyện của anh thế nào?”

“Mệt mỏi. Anh đã hiểu vì sao đàn ông thời đại này có cơ bắp cứng như đá.”

“Anh rất săn chắc, cho dù anh ở thời đại khác.”

Anh nhấp một ngụm rượu. “Nâng tạ

không giống với việc tập luyện bằng vũ khí ở thời đại của em. Và cưỡi ngựa cũng chán.”

“Em xin lỗi.”

“Vì cái gì?”

“Anh sẽ không ở đây nếu không phải vì em.” Myra đặt khay thức ăn lên bàn.

“Mụ Grainna đã gây ra chuyện đó, Myra. Không phải em.”

“Đúng vậy, nhưng nếu chúng ta chưa từng gặp nhau thì anh đã chẳng bị kéo

vào.”

Anh đặt cốc rượu xuống bàn, cao giọng, “Đó là điều mà em nghĩ anh muốn sao? Không bao giờ gặp em ư?”. Khi cô không trả lời ngay, anh nói thêm, “Em ước chưa từng gặp anh sao?”.

“*Nay!*”, cô biện hộ. “Mỗi đêm mất ngủ em đều nghĩ đến anh. Đến chúng ta. Em chưa từng hối hận một điều gì.”

“Những đêm mất ngủ ư?”

“*Aye*, đêm nào cũng vậy.”

Todd cảm thấy vẻ mặt ngủ trên gương mặt Myra. Các quầng thâm dưới mắt cô và vẻ mơ màng khi cô nhìn anh làm nhịp tim của anh tăng lên như sấm rền. Khi nhìn lâu hơn và thấy môi cô cong lên, anh bỏ cuộc.

Không nói một lời, anh đứng dậy và đi tới chỗ cô ngồi.

Chương 16

Todd cầm tay Myra giúp cô đứng dậy.

Các ngón tay anh luồn vào tóc cô, một ngón tay biếng nhác rê trên má cô. Bụng cô thắt lại chỉ với cử chỉ yêu thương đơn giản đó.

“Anh không thể ngủ được. Ngày qua ngày, anh tập luyện vất vả hơn để sự mệt mỏi khiến anh không thể ngủ mơ được nữa, nhưng chẳng ích gì. Em luôn ở đó khi anh nhắm mắt lại. Đôi môi này...”, anh lướt tay qua chúng và nói, “Chúng tra tấn anh”. Anh dịu dàng ngửa đầu cô ra, để lộ chiếc cổ thon dài. “Da em gọi tên anh.” Anh hạ miệng xuống nơi mạch máu đang đập dồn dập, làm cô thở dốc.

Tay cô túm lấy anh, kéo anh lại gần.

Váy ngủ của cô tuột qua vai, ở đó Todd đang đốt lên một ngọn lửa nóng rực theo đường đi của lưỡì anh.

Đầu Myra ngã ra sau và cô nhắm mắt lại. Hơi nóng lao thẳng xuống bụng cô rồi đi xuống sâu hơn nữa. Bất kỳ lo lắng nào về nơi họ đang ở, hoặc nỗi sợ bị bắt gặp đều đã rời bỏ suy nghĩ của cô.

Cô từ từ rê tay dọc lưng anh và lướt qua bờ mông rắn chắc. Phản ứng của anh đến ngay tức thì. Môi anh xuống quýt tìm môi cô đầy khao khát.

Đôi bàn tay quen thuộc vuốt ve eo cô, lưỡì anh nháy múa trong miệng cô với

công cuộc khám phá mọi nếp gấp, mọi thung lũng.

Đôi tay ôm lấy hông cô, thúc giục cô ép sát vào vật cương cứng của anh. Miệng anh nuốt gọn tiếng kêu sung sướng của cô. Sự căng thẳng hòa cùng từng động tác gợi tình khi hông anh ép vào hông cô. Ném anh, cảm nhận anh, có anh là một nhu cầu vượt qua mọi khao khát mà cô từng có.

Anh chặn tay cô lại khi chúng kéo áo anh, và đưa chúng lên gần tim mình.

Một cách từ tốn, anh kết thúc nụ hôn của họ.

Cô tìm mắt anh và hỏi, “Vì sao anh dừng lại?”.

Anh nhìn lên cầu thang. “Em biết lý do mà.” Anh ôm lấy khuôn mặt cô.

Lời nói của cha cô vang lên trong đầu, *Trừ phi cậu định cưới ngay tối nay, không thì tôi khuyên cậu nên tránh ra.*

Viễn cảnh bị ép cưới đã ngăn anh lại, cô nghĩ vậy. Cha cô sẽ bắt cưới nếu ông bắt quả tang họ như thế này. Ý nghĩ ấy không làm cô khó chịu, nhưng rõ ràng là nó làm Todd lo âu. Cô có thể sống với

một cuộc hôn nhân ép buộc thiếu vắng tình yêu không?

Myra lùi lại và cắt đứt mọi sự tiếp xúc của họ.

“Em buồn.” Todd kết luận. “Cha em sẽ...”

“Em biết cha mình sẽ làm gì.” Cô tìm lại sự kiêu hãnh của mình và đứng thẳng người.

“Ông sẽ chặt đầu anh nếu anh đưa em vào một tình huống đáng xấu hổ.”

“Đôi với anh, em là thế sao? Một tình huống đáng xấu hổ?”

Todd bước lùi lại. “Em có ý nghĩa hơn thế.”

“Thật ư?”

“Em biết mà.” Sự giận dữ của anh ngang bằng với cô.

“Làm sao em biết được? Bởi vì anh muốn em, khao khát em à?”

“Cả thế và hơn thế nữa.”

Myra chờ anh giải thích, nhưng anh không nói gì thêm. “Hãy cho em biết khi anh đã sẵn sàng nói với em *hơn thế nữa* là gì nhé, Todd. Lúc này, em sẽ bảo đảm mình không đặt anh vào một *tình huống đáng xấu hổ*. Em không muốn anh bị ép buộc phải làm bất kỳ điều gì hết.”

Myra hùng hổ đi qua anh về phía cầu thang, nhưng anh tóm được cô ngay trước khi cô bước lên bậc đầu tiên. “Không ai ép anh làm điều gì mà không muốn hết.”

“Thật ư?” Cô giăng ra khỏi tay anh. “Nhìn xung quanh đi, Todd. Theo em thấy thì anh đã bị ép phải ở lại đây.”

“Em nghĩ rằng anh không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi anh nhảy vào vòng tròn đá đó à? Rằng anh không biết mình có thể sẽ chẳng bao giờ có cuộc đời như trước kia nữa chắc. Anh đã biết chính xác mình đang làm gì, Myra, và anh vẫn làm.” Anh bước lùi lại. “Anh đã bắt chấp chọn con đường đó.”

Cô ôm lấy mình để cố gắng giữ ấm.
“Vì sao?”

“Vì em, chết tiệt! Anh không thể ngừng nghĩ về em.” Anh quay đi. “Ngủ đi. Mai sẽ là một ngày dài nữa đấy.”

Ta sẽ cần một đội quân, và ta sẽ có

một đội quân.

Xa khỏi tầm tay của gia đình MacCoinnich, Grainna đi quanh khu đất của một căn nhà bỏ hoang. Nó không sao sánh được với pháo đài, nhưng nó cũng chẳng phải túp lều. Cỏ dại mọc um tùm trên mặt đất, bước tường lụp xụp đổ nát. Đến mái nhà cũng bị dột. Đám cỏ dại sẽ tạo thành chỗ nguy trang tuyệt vời và gây bất ngờ cho những người đi qua.

Việc tuyển quân của mục diễn ra một cách chậm chạp. Chỉ một hai người có thể cùng biến mất khỏi nhóm người đi ngang qua mà không bị chú ý. Khá giống cảnh sư tử săn mồi, những người tụt lại

phía sau đoàn bị Grainna chọn, đàn ông hay đàn bà đều được.

Đầu óc của những người bị bắt cóc rất dễ thao túng, khá giống những người ở thế kỷ hai mốt. Với những người có niềm tin mạnh mẽ, mục bắt chúng thuần phục bằng vũ lực.

Grainna chẳng thèm phí thời gian thương thuyết. Nếu bọn chúng quá khó bảo, thì mục cứ đơn giản giết quách đi là xong.

Hơn hai tháng đã trôi qua, và trong khoảng thời gian đó, Grainna chỉ tìm được hai người có dòng máu Druid chảy

trong huyết quản, những đứa con hoang chỉ nhận được rất ít sức mạnh.

Mụ cân nhắc đến việc không giết chúng và dùng kỹ năng của chúng để phục vụ cho mình, nhưng mụ quá thèm muốn tuổi trẻ. Chấm dứt tính mệnh thảm thương của chúng bằng một nghi lễ mà mụ đã thành thạo qua thời gian sẽ trả lại một ít sức lực và tuổi trẻ, nhưng không đem lại quyền lực. Tuổi trẻ chỉ là phù du. Phải, cơ thể mụ sống dậy khi nguồn sinh lực của chúng chảy vào trong người, nhưng nguồn sinh khí tạm thời ấy nhanh chóng biến mất.

Nó chỉ tăng thêm khao khát giành lại

tất cả của Grainna. Máu của một trinh nữ Druid sẽ xóa bỏ lời nguyền một cách nhanh chóng. Vĩnh viễn.

Mưa rơi xối xả, khiến xương cốt Grainna đau nhức. Mụ quan sát Michael đẩy gã đàn ông hấn đang cố huấn luyện xuống đất.

“Vô dụng”, mụ chửi. Đa số cánh đàn ông là một lũ yếu ớt. Chỉ vài người khá khẩm, nhưng theo thời gian, mụ sẽ có thêm.

Mụ quay lại và thêm thảo mộc vào nồi trà đang sôi trên lửa. Những loại thảo mộc này giúp đầu óc lũ tay sai của

Grainna bị trói buộc với mưa.

Mùa đông dần trôi đi và tuyết đã nhường chỗ cho mưa. Bão và những cơn mưa rào băng qua vùng đất. Người nhà MacCoinnich đã quen với thời tiết này, họ sống cả đời ở Scotland, nhưng những người đã sống mấy chục năm ở Nam California thì phải mất một thời gian mới quen được.

Liz liếc qua cửa sổ nhìn chuồng ngựa – nơi cô biết Fin đang chuẩn bị rời pháo đài. Cô thấy Simon lĩnh ra và đi theo anh. Cậu đã ỉ ôi mấy ngày trời để xin ra ngoài cho giãn gân cốt. Khi thật, tất cả mọi người đều phải dồn nén cảm xúc

suốt mấy tháng trời rồi.

Giọng của Simon cắt ngang suy nghĩ của cô. *Simon gọi mẹ, Simon gọi mẹ, vào đây mẹ ơi.* Cậu dừng lại, chờ tâm trí của cô đáp lại tiếng gọi của mình. Cô cười trước giọng nói đều đều của cậu và không thể không tưởng tượng đến một bộ phim viễn tưởng hạng B, trong đó các diễn viên nhắm mắt lại, xoa thái dương, và nói chuyện bằng thần giao cách cảm với bất kỳ người nào mà họ chọn.

Con cần gì?, cô thử hỏi lại. Liz cảm thấy chắc chắn không phải mọi cậu nói của cô đều được truyền đi.

Con đang ở trong chuồng ngựa. Mẹ có thể vào đây không? Con có một câu hỏi.

Liz tập trung hết sức, cố hỏi cậu cần gì, nhưng Simon đã thành thạo việc chặn cô lại khi không muốn cô vào. Khoác áo choàng, cô rời phòng và đi tới bên con trai.

Khi Liz bước vào, mùi chuồng ngựa hòa lẫn với mùi mưa tươi mát. Cô rũ đọng nước mưa trên người sau một chuyến đi ngắn.

Fin đang đứng cạnh con ngựa của anh, chỉnh yên ngựa. Simon cười, để lộ hàm

răng sáng bóng. Cậu đang toan tính điều gì đó. “Thế mà con còn muốn có di động”, cô nói với Simon khi bước tới xoa đầu thẳng bé.

“Có gì tốt đâu nếu con chỉ nói chuyện được với một mình mẹ. Con không có ý xúc phạm nhé.”

Fin nhìn Simon đầy ngạc nhiên, nhưng anh vẫn giữ im lặng.

“Xin lỗi, nhóc. Mẹ nghĩ sắp tới chỉ có mẹ con ta thôi.” Liz hát đầu về phía Fin. “Gì đấy?”

“Chú Fin bảo con cần phải hỏi mẹ trước, nhưng con chắc chắn mẹ sẽ nói không cho xem.”

“Không cái gì?” Cô nhìn Fin nhưng anh không giải thích.

“Chú Fin sắp đi vào làng, và vì con chỉ làm mẹ phát điên nếu cứ lớn vờn quanh đây, con nghĩ đi với chú ấy sẽ tốt cho con.”

Fin nhún vai, nhướn một bên lông mày lên. “Đừng nhìn tôi. Tôi đã bảo thằng bé hỏi cô rồi.”

“Đề tôi trở thành người xấu hả?”

“Tôi không biết đâu.”

Cô lắc đầu. “Phải rồi.”

“Chú Fin sẽ canh chừng con, đúng không chú?” Con trai cô gửi ánh mắt hy vọng tới anh ta.

“Chú sẽ không dính và chuyện này.”
Fin giơ tay lên.

Simon chạm vào cánh tay Liz. “Bọn con sẽ không đi lâu đâu?”

Liz trợn trừng nhìn hai người họ. Fin muốn cô nói không, cô biết điều đó. Anh không muốn đánh mất ánh mắt ngưỡng mộ từ con trai cô. À há, có thể đến lúc gió đổi chiều rồi. “Được thôi.”

“Thật ạ?” Simon gần như nhảy bổ vào cô.

“Gì cơ?”, Fin quay phắt người lại.

“Với một điều kiện.”

“Gì cũng được ạ”, Simon nói, cười toét đến tận mang tai.

Fin nheo mắt nhìn.

Liz gửi cho anh một ánh mắt ranh mãnh. “Mẹ cũng đi cùng.”

Nhẹ nhõm, Simon hét lên, “Tuyệt quá”.

Fin nói, “Không”.

“Gì cơ?” Liz bước lại gần anh ta một bước.

“Tôi nói là không. Nó không an toàn.”

“Nhưng anh sẵn lòng đưa con trai tôi

đi. Sao tôi lại không?”

Fim rúm người lại trước ánh mắt trùng trùng của cô. “Chẳng mấy nữa Simon sẽ trở thành một người đàn ông. Dang rộng đôi cánh sẽ có lợi cho nó.”

“Ra là vấn đề giới tính. Con trai thì được còn con gái thì không à?”

“Gần như thế.”

Liz trừng mắt đối đầu với anh. Không rời mắt khỏi anh, cô nói với Simon, “Con cho bọn mẹ vài phút được không, con trai. Chú Fin và mẹ cần nói chuyện”.

Khi cậu đã đi, cô thốt lên, “Anh rất tửm, anh biết chứ?”.

“Nếu cô muốn tin là thế.”

“Tôi không muốn gì hết. Thật vớ vẩn! Tất cả. Tôi sẽ không để con trai tôi sống cả đời mà nghĩ rằng phụ nữ là phái yếu, bởi vì chúng tôi không có cái thứ lũng lảng giữa chân.”

“Thế à?” Anh chậm rãi tiến tới, bước từng bước một, cho tới khi hơi nóng của cơ thể anh chạm vào cô.

Liz đứng yên tại chỗ, không chịu để bị

uy hiếp.

“Không phải giới tính khiến chúng tôi mạnh hơn, Elizabeth, mà chính bản thân chúng tôi. Cô càng sớm thấy được điều đó thì càng tốt cho mọi người.”

Mắt cô giật giật, động tác lo lắng mỗi khi bị mất cân bằng. Và cô sẽ bị nguyên rủa nếu Fin không nhận ra điều đó. Anh ta nở một nụ cười tự mãn với cô, bằng chứng cho thấy anh ta đã biết mình đã làm cô nao núng.

Uỡn ngực lên, cô hít một hơi thật sâu. “Tôi có thể làm anh ngã xuống sàn trong vài giây đây, MacCoinnich, nên đừng có

chọc tôi.”

“Trong giấc mơ của cô thôi, cô gái”, anh ta thách thức, gần như chạm vào cô.

Không suy nghĩ, Liz huých đầu gối lên. Nhưng cô không có lợi thế tấn công bất ngờ, và Fin tránh được đòn của cô một cách dễ dàng.

Cơ giận lan xuống đôi tay, cô giận dữ túm lấy anh. Anh khóa đôi tay vung vẩy của cô lại, khiến cô bất lực và không cử động được. Cơ thể anh áp vào cô, ngăn cô làm bất kỳ việc gì.

Giận dữ đối đầu với giận dữ. Mắt trừng mắt. Hơi thở giao hòa khi họ trừng mắt nhìn nhau.

Thế đứng thẳng lợi của anh loạng choạng. Cô rít lên khi nụ cười toe toét của anh dần biến mất. Họ đứng quá sát nhau. Nhưng con sóng run rẩy chất chứa đầy khao khát bị dồn nén bấy lâu chợt bùng lên. Cô cần lùi lại, trước khi một trong hai người làm việc mà họ sẽ hối hận.

Nhưng cô đã quá chậm.

“Chúa ơi”, anh làm bầm ngay khi môi anh chạm vào môi cô.

Vừa ngọt vừa đắng. Gia vị và mật ong hòa với giấm. Anh trêu chọc trong miệng cô, cô thở dốc ngạc nhiên. Anh lợi dụng cơ hội đó và luồn lưỡi vào trong.

Cái trò quyến rũ này từ đâu ra vậy? Vì sao cô không thể dứt ra? Giờ đây cơ thể cô đang phản bội lý trí khi cô tan ra trong anh.

Fin thả tay cô ra. Khi đã được tự do, cô luồn chún9 vào áo anh, bú9 bách muốn cảm nhận làn da mượt mà của anh dưới đầu ngón tay mình. Các ngón tay của cô xò ra và túm lấy áo anh.

Một quả bom chắc cũng không thể chia tách được họ, từng giây, rồi từng phút trôi qua, cả hai người họ chìm đắm trong một niềm đam mê đã chực nổi lên hàng tháng nay.

Khi một giọng nói nhỏ, nghe có vẻ sốc và lo lắng phá vỡ sự im lặng, họ tách ra, “Thế chúng ta có đi hay không đây?”. Thái độ của cậu bé chưa lớn hiển hiện rõ ràng.

Liz xoay người lại trừng mắt nhìn Simon. Qua khoe mắt, cô thấy Fin đang quan sát từng cử động của mình. Cô cần phải lấy lại hơi thở đã.

Simon đứng chống hông. “Sao ạ?”

“Lấy áo khoác đi”, Fin bảo cậu.

Không lãng phí thêm thời gian, Simon chạy vào nhà.

“Nhưng...”

“Không *nhưng* gì hết. Cô thắng rồi”, Fin nói, rồi đi qua nhà kho và lấy thêm yên cương cho một chú ngựa nữa, “Cô sẽ cưỡi ngựa với tôi”, anh bảo cô.

“Anh ấy làm gì cơ?” Tara chải lược qua tóc hơi quá nhanh khi nghe Lizzy nói.

“Chị nói, anh ấy đã hôn chị.”

“Ôi, Chúa ơi. Lúc nào?”

“Hôm qua, trước khi bọn chị vào làng.” Liz nhảy lên giường của em gái và lấy cánh tay che mắt. “Chị đã nghĩ cái quái gì không biết?”

“Chị có thử ngăn anh ấy lại không?”

“Nếu ngăn anh ấy lại theo ý em có nghĩa là nhảy lên người anh ấy, và gần như xé toạc quần áo của anh ấy ra, thì có đấy. Chị không biết mình bị cái gì ám

nữa. Chị đã hôn trả anh ấy. Trong khi bọn chị thậm chí còn chẳng ưa nhau.”

Tara cười, quay lại với chiếc gương và chải nốt mái tóc dài.

“Sao em cười?”

“Xin chị đây... Chị và Fin, Fin và chị, mọi người đều đoán được chuyện gì sắp diễn ra. Em không tin nổi là chị không nhận ra.”

“Ý em là gì khi nói *mọi người*?”

“Tất cả mọi người. Myra đã hỏi xem

chị có nói gì với em không. Duncan cũng thế.”

“Thế chưa phải là tất cả mọi người.”

“Duncan bảo em là ông Ian từng nói chị và Fin sẽ rất hợp nhau nếu hai người ngừng tranh cãi đủ lâu để nhận ra điều đó.”

Liz chăm chăm nhìn trần nhà. “Simon đã nhìn thấy bọn chị.” Lòng mảy cô chau lại. “Thêm vài phút nữa thì khi lớn hơn, nó sẽ phải đi điều trị tâm lý mất.”

“Chị không phải là người mẹ đầu tiên

bị con cái bắt quả tang đang hôn một người đàn ông đâu, Lizzy. Thả lỏng đi. Simon thích Fin mà.”

“Chị luôn giữ thẳng bé tránh xa khỏi đời sống riêng tư của mình, dù rằng việc đó cũng không khó lắm. Chẳng có nhiều đàn ông và khoảng cách giữa những người đó khá xa nhau. Simon chưa hề gặp người đàn ông nào chị từng hẹn hò, chứ đừng nói đến việc bắt gặp chị đang hôn hít như thế.”

Tara từ từ đứng dậy cùng cái bụng bầu giờ đã bảy tháng. “Chị làm thế để bảo vệ thẳng bé? Hay bảo vệ chính mình?”

“Ý em là gì khi nói chị muốn bảo vệ mình?”

“Chị chẳng bao giờ để ai lại gần, Lizzy.”

“Vài người trong số họ đã lại khá gần đây.”

Tara lấy gói đập chị gái, “Em không nói về tình dục. Ý em là ở đây này”. Cô chỉ vào trái tim mình. “Muốn lại gần chị thì họ phải làm quen với Simon. Em đoán rằng, có lẽ chị đã không để nhiều người trong số họ gặp thằng bé. Em nghĩ đó là lý do chị cãi nhau với Fin nhiều đến thế. Anh ấy ngày càng gần gũi, và

anh ấy đã quen con trai chị rồi. Cả chị nữa.”

“Em nhầm rồi. Chuyện không phải như thế.”

“À, thế ư? Thế thì thế nào?”

“Chỉ là vấn đề thể xác thôi”, cô nói một cách phòng thủ. “Chị không thể để điều đó lặp lại.”

Tara đặt chiếc lược xuống và trừng mắt nhìn chị. “Vì sao?”

“Fin là một dân chơi. Cả cha Simon

cũng thế, em nhớ không.” Tara gật đầu trước khi Lizzy tiếp tục, “Chị sẽ không dính dáng với loại đàn ông đó nữa. Bên cạnh đó, chị sẽ về nhà ngay khi có cơ hội”.

Tara nhăn mặt, khiến Liz cảm thấy có lỗi vì đã thẳng thừng như thế.

“Chị biết mình có thể ở lại đây mà. Sao phải cố gắng rời đi đến thế chứ?”

“Đây không phải là thời đại của chị, nơi ở của chị. Chị biết em muốn bọn chị ở lại, nhưng sống bám vào nhà MacCoinnich như bây giờ là không được. Trong những quãng thời gian khó

khăn, chị còn chẳng xin phiếu đổi thức ăn nữa là. Làm sao chị có thể sống chực ở nhà người khác mà không trả tiền?” Liz trở mình trên giường và nhìn em gái. “Em biết là chị sẽ làm bất kỳ việc gì cho em, nhưng ở lại thế kỷ mười sáu thì hơi quá đấy.”

“Em biết, nhưng em phải thử chứ.”

“Và chị phải nói ‘không’.”

“Anh có định nói cho tôi biết chuyện gì đang làm anh bận tâm không? Hay anh định nện tôi cả ngày hôm nay?” Todd nâng kiếm để chặn đòn của Fin.

Đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, mồ hôi đổ ra trên lông mày Fin. Anh ta đang giải tỏa một cơn giận dữ nghiêm trọng và Todd phải nhận hậu quả tồi tệ nhất của nó.

Fin lùi lại, đi vòng tròn, và lại tấn công. “Phụ nữ.”

Todd đánh trả khi Fin thổ lộ. “Phụ nữ, ý anh là Lizzy hả?”

“*Aye.*”

Sau vài cú đánh, tiếng kim loại chạm vào nhau kêu loảng xoảng, Todd nói,

“Chết tiệt, đúng không?”. Anh quệt mồ hôi khỏi lông mày. “Nhìn thấy họ cả ngày dài. Nghe giọng họ. Ngửi mùi hương của họ. Thế mà chẳng thể làm cái quái gì cả?”

“Cậu ám chỉ em gái tôi đấy à?”

Todd chọn lựa từ ngữ một cách cẩn trọng. Biết rõ một người anh trai có thể không thích nghĩ về em gái của mình theo cái cách anh nghĩ về Myra. “Lizzy cũng là chị em gái của ai đó mà.”

Fin và Todd cùng hạ kiếm xuống khi đối tượng thâm thương trộm nhớ của họ đi qua trên hành lang. “Chết tiệt”, họ

đồng thanh nói.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Một ngọn núi chỉ là một ngọn núi, cho tới khi áp lực bắt đầu lan rộng dưới sâu. Lửa bùng lên, hơi nóng và khói bốc lên khiến ngọn núi đó trở thành núi lửa. Todd thấy giờ đây, tình huống của mình cũng giống như vậy.

Khi ngọn núi biến thành núi lửa, động đất luôn đe dọa cuộc sống của những người xung quanh. Thỉnh thoảng, ngay trước khi nó bùng lên với sức nổ của một quả bom hạt nhân, một lượng tro nhỏ sẽ rơi xuống, và phủ lên mặt đất thay cho

lời cảnh báo.

Mặc dù bàn ăn tương đối im ắng, tiếng dao, nĩa và đĩa chạm vào nhau đã thay thế các cuộc trò chuyện. Todd liếc nhìn Myra, cô gửi cho anh một nụ cười rút rè. Chúa ơi, cô đẹp quá. Làm da trắng muốt của cô thấp thoáng dưới khe ngực ở váy. Ý nghĩ đó mang đến một đợt sóng khao khát phủ khắp người anh. Anh nguyên rủa thẳng bé cương cứng của mình, rời mắt khỏi Myra và gảy gót con chim chết trên đĩa.

“Mai Todd và con sẽ đi vào làng”, thông báo của Fin khiến mọi cặp mắt đổ dồn vào anh.

Todd nín thở. Mặc dù đã đồng ý với Fin, anh không dám chắc mình có thể giấu Myra lý do họ ra đi. Anh không muốn làm tổn thương cô, nhưng Fin khẳng khẳng bắt họ tìm hai người phụ nữ để giải tỏa nỗi đau đớn.

Todd biết mình sẽ không tuân theo kế hoạch của Fin, nhưng anh cũng chẳng thể thẳng thừng từ chối yêu cầu của anh ta. Nếu bảo Fin rằng, ‘Ồ, tôi nghĩ mình chỉ cần đợi tới lúc có thể tìm cách để ở cùng Myra là được’ nghe có vẻ không phải là một cách dùng từ khôn ngoan. Ý nghĩ một thanh dao bổ xuống cổ xuất hiện trong đầu anh.

“Các con cần gì ở đó?”, ông Ian hỏi.

Fin trao đổi với Todd bằng ánh mắt. “Đặt làm những đồ sửa chữa hư hại do bão.” Lời biện hộ của anh ta không phải không có lý.

“Có lẽ các con muốn có thêm người đi cùng”, bà Lora gợi ý.

“*Nay.*”

“Không”, Todd xen vào.

Myra nghiêng đầu nhìn Lizzy, người

đang chăm chú nhìn Fin.

“Tôi nghĩ anh nên đưa Simon và Cian theo”, Liz bảo Fin. “Hai đứa không thích thế sao?”, cô hỏi hai cậu bé.

“Chúng tôi đi một mình, Elizabeth.”

“Sao lại thế hả Finlay?”

Chết tiệt, Liz không bị lừa. Todd không hề nghi ngờ việc cô đã nhìn thấu động cơ ngầm của họ. Anh liếc Myra nhưng cô có vẻ mù mịt. Ngây thơ.

Cảm giác ăn năn hồi hận tấn công anh.

“Bởi vì tôi đã nói thế”, Fin bắt đầu cao giọng.

“Thật là, anh Fin. Em không hiểu có vấn đề gì.” Myra liếc Todd. “Em chắc chắn Simon và Cian có thể giúp bọn anh với việc sửa chữa mà.”

Todd nhìn vào cái đĩa trước mặt.

“Chúng ta chưa biết đi thành nhóm lớn liệu có an toàn hay không.” Sau bình luận đó, Todd tống một đĩa đầy thức ăn vào miệng.

“Hôm trước Fin đã đưa Simon và Liz đi ra ngoài. Mai cũng chẳng kém an toàn hơn đâu”, Myra tranh cãi với Todd.

Ông Ian đấm nắm tay không lồ của mình xuống bàn. Tất cả nảy lên. “Đủ rồi.” Ông Ian ném xương cho lũ chó, chúng đã rời xa bàn khi vụ cãi cọ bắt đầu. “Đến lũ chó cũng phát ngáy cuộc tranh luận này rồi. Nếu đàn ông muốn đi một mình thì họ sẽ đi một mình.”

“Thế hả? Đàn ông nói gì cũng đúng và đàn bà con gái không được nói gì hết sao?”, Liz lắp bắp.

“Cô muốn nói gì cũng được, cô gái.

Nhưng nó sẽ không thay đổi được gì đâu.” Rất kiên quyết, ông Ian đáp trả ánh mắt trợn trừng của cô.

Liz rời bàn và quăng khăn ăn lên đĩa. “Tuyệt! Tuyệt thật.” Cô đứng dậy và rời bàn.

Todd quan sát cô rời đi và mạo hiểm nhìn vào mắt Myra. Mắt cô nheo lại đau khổ trước khi sụp xuống nhìn trân trân hai bàn tay.

Khi thật!

“Em cũng biết vì sao họ đi phải

không?” Liz rót rượu mà người hầu đã mang tới phòng.

“Phụ nữ.” Myra nhận ly rượu.

“Đúng là phụ nữ đây. Nhưng không phải chúng ta.” Cô nốc nửa cốc rượu chỉ bằng một ngụm.

“Em tưởng chị không thích Fin.”

“Chị không – dẫu sao cũng không phải ý như em nói.” Liz ho. “Nhưng em sẽ ngồi yên và để anh ta dẫn Todd đến với người mà chẳng ai biết là ai sao? Cho anh ta giới thiệu anh chàng của em với

mấy cô nàng nóng bỏng trong làng à?”

“Em không nghĩ Todd sẽ thực hiện kế hoạch đó.”

“Chị có thể cá cả tính mạng đây. Đàn ông luôn như thế. Cứ cái gì mặc váy và tình nguyện là xong.”

“Em mặc váy và tình nguyện đây, thế mà anh ấy có lao bổ vào em đâu.” Myra đặt cốc của mình xuống.

“Anh ta sẽ làm thế nếu cha em không ở ngay ngoài cửa phòng.”

“Em không biết, Lizzy. Anh ấy thậm chí còn không thử.”

“Anh ta coi trọng cái đầu của mình. Không thể trách anh ta vì điều đó.”

“Nếu anh ấy muốn một người khác thì có lẽ em nên để anh ấy đi?”

Liz đảo mắt. “Anh ta không muốn người khác. Chết tiệt, như em nói đây. Anh ta muốn em và giờ là lúc thích hợp để em nhắc cho anh ta nhớ điều đó.” Liz ra dấu bằng ly rượu, “Anh ta chỉ ở ngay ngoài cánh cửa kia thôi”.

Giảng xé, Myra không biết phải làm gì. “Em không thể tới chỗ anh ấy. Nếu có người nghe thấy bọn em thì sao?”

Liz có vẻ chìm đắm trong suy tư trước khi hỏi, “Thế còn một câu thần chú thì sao?”.

“Cái gì cơ?”

“Chỉ một câu thần chú im lặng nho nhỏ thôi.” Họ đã dùng quyển sách của Tara làm hướng dẫn để thử nghiệm rất nhiều thứ trong mấy tháng qua. Lizzy mê mẩn học những quyển sách về phép thuật. Thực tế thì Lizzy có vẻ bị ám ảnh với việc thông thạo mọi quyền năng Druid.

Myra nhớ chị đã nói rằng cách duy nhất để đánh bại mụ Grainna là xâm nhập vào đầu mụ ta.

“Chị nhớ một câu thần chú về việc giữ kín cả bí mật lẫn âm thanh.” Vẻ hy vọng của chị làm Myra lo lắng sâu sắc.

“Em không biết nữa.”

“Nhát gan.”

Myra ngồi thẳng dậy và cảm nhận được sự thách thức mà Liz đã tung ra. “Tốt thôi.”

Lizzy nhảy lên và tìm những quyển sách được giấu trong một cái lỗ bí mật ở góc tường. Cô cầm quyển mình cần và quay về giường. Cô lật các trang sách cho tới khi tìm được thứ mình muốn. “Đây. Nó gợi ý dùng một vật để yếm bùa.”

“Điều đó có nghĩa là gì?”

“Như một cái chân thỏ may mắn vậy.”

“Chân của một con thỏ ấy à?” Myra nhăn mũi trước ý nghĩ ấy.

Lizzy cười trong khi quét mắt khắp

phòng. Cô duỗi chân, đi về phía hộp trang điểm và lấy một sợi dây buộc tóc. “Cái này chắc sẽ có tác dụng.”

Myra đỏ mặt và lắc đầu. “Em không tin là mình đang làm chuyện này nữa. Tuyệt thật.”

Lizzy khẽ cười. “Anh ta sẽ không biết mình bị cái gì tấn công đâu.”

Họ dùng một cái cốc nhỏ và đổ đầy nước cùng một nhúm hoa oải hương vào trong. Hết sức cẩn thận, họ xếp nến thành một vòng tròn. Bằng cách nào đó, sức mạnh trong vòng tròn nên kết nối suy nghĩ, năng lượng, quyền năng của họ và

khiến họ mạnh hơn. Họp nhất họ.

Lizzy từ tốn cho dây buộc tóc vào hỗn hợp chất lỏng. Chị nhắm mắt lại. Myra làm theo.

“Trời đất đã tác hợp Myra với người đàn ông của cô ấy, chúng tôi muốn được giữ bí mật. Hãy sử dụng vật thể này để chặn lại mọi âm thanh, giúp cô ấy vượt qua cảnh ngộ tuyệt vọng này. Nếu các tổ tiên đồng ý, xin hãy chấp thuận cho cô ấy đi.”

Ban đầu chẳng có gì xảy ra hết, không khí không hề dao động, cũng chẳng có tia lửa. Rồi ngọn nến đốt chiếc cốc sáng rực

lên và chuyển thành màu xanh trước khi tắt ngóm.

“Sên thật đấy”, Lizzy nói, đảo mắt.

“Nó có tác dụng không?” Liz bỏ dây buộc tóc ra và lau bớt nước đi. “Thử nào.”

Liz bước ra khỏi phòng, đi vào hành lang tối om, Myra đặt dây buộc tóc lên tay cầm và đóng cửa lại. Khi đã ở trong phòng. Myra hét tên Liz. Ban đầu cô gọi nhỏ, rồi to dần lên.

Lizzy thò đầu vào trong và thì thầm,

“Em phải hét lên chứ”.

“Em đã hét đấy.”

Họ vội vã quay vào phòng, cười khúc khích như hai cô bé vị thành niên.

Chương 17

Anh đã đồng ý đi cùng Fin, nhưng ánh mắt Myra nhìn anh ở bàn ăn tối khiến anh tê liệt với cảm giác tội lỗi.

Anh phải cảm thấy tội lỗi vì cái quái gì cơ chứ? Có phải họ đã kết hôn hay gì đó đâu. Từ lúc nào mà một anh chàng độc thân phải lo lắng về tiếng than vãn của một người phụ nữ thế? Không phải đó là lý do khiến anh duy trì tình trạng độc thân lâu đến vậy sao. Bởi vì anh không muốn phải báo cáo với bất kỳ ai, trừ chính mình? Anh thở dài, biết rõ đây chỉ là một phần lý do khiến anh không bao giờ kết hôn.

Anh đâm gôi và cố gắng chặn dòng suy nghĩ của mình lại trong vô vọng. Mai anh sẽ vào làng để gặp một cô gái mà Fin quen, và nếu anh không được ngủ nghê một tí thì anh sẽ không thể... Chết

tiệt!

Đôi mắt nai con của Myra lóe lên trong đầu anh. Anh đang đùa ai thế? Đẳng nào thì anh cũng không thể làm vậy đâu mà! Từ khi nào cuộc đời lại trở nên phức tạp đến thế chứ? Và cái lương tâm này đến từ chỗ quái quỷ nào vậy?

Anh nguyên rửa phụ nữ. Tất cả bọn họ. Rồi nằm nghiêng và cố nghĩ ngợi đôi chút.

Tâm trí đang bắt đầu lơ mơ thì anh nghe thấy tiếng then cửa. Theo bản năng, anh vươn tay lấy vũ khí rồi nhận ra nó đang được giấu sau một tấm ván ở bên

kia phòng. Con dao găm nhỏ trên tủ đầu giường là thứ duy nhất anh có. Todd nhích tay về phía nó.

Tim cô đập mạnh đến mức Myra nghĩ chỉ mình nó cũng sẽ đánh thức tất cả mọi người trong nhà dậy. Cô lách vào phòng, không bị ai phát hiện, và đặt dây buộc tóc lên cửa. Cô thở dồn dập.

Mình đã làm được.

Trước khi mở mắt, cô nghe thấy tiếng thở rì rạc của Todd. Nhịp điệu đó cho cô biết anh vẫn còn thức. Khi cô mở mắt ra, Todd đang cảnh giác, đôi mắt mở to chăm chú nhìn cô. Quai hàm hơi giãn ra,

và mặt anh có vẻ khá bối rối.

Với một sự tự tin mà Myra cũng không biết là mình có, cô rời khỏi cửa và đi về phía giường anh. Nhịp tim của cô lúc này thậm chí còn tăng tốc mãnh liệt hơn, nhưng vì một nguyên do hoàn toàn khác. Nếu anh đuổi cô đi thì sao? Liệu cô có thể đối mặt với anh nữa không nếu anh làm thế?

Cô dừng lại gần giường anh và cong môi nở một nụ cười thấu hiểu. Ngực anh gấp gáp phập phồng cho cô biết rằng, rõ ràng anh cũng bị ảnh hưởng bởi sự hiện diện của mình. Anh chống người trên hai khuỷu tay, nhưng không nói một lời.

Cô từ từ cởi dây lưng buộc áo ngủ, và với một động tác bạo dạn, tháo bỏ mọi hoài nghi của anh về mục đích cô tới đây.

Anh rùng mình.

“Trông anh lạnh quá. Có lẽ em giúp được đấy.” Lizzy đã bảo cô dùng câu nói tán tỉnh đó. Từ cái cách Todd liếm môi, cô biết nó có tác dụng.

Cơ thể cô chỉ được che chắn dưới ánh lửa từ phía sau. Mắt anh quét khắp người cô.

Myra thong dong đi tới bên giường, nhưng vẫn đứng ngoài tầm tay anh, ngửa đầu ra sau.

Anh nuốt nước bọt.

Một nụ cười tinh quái xuất hiện trên môi cô. “Anh khát à?”

“Phải”, anh khó khăn thốt ra, trước khi vươn tay kéo cô lên giường.

Miệng anh tìm kiếm miệng cô trong một nụ hôn dò xét đầy ngụ ý. Nhiều tháng trời khao khát tràn vào trong vòng ôm của họ. Nụ hôn thô bạo của anh có nguy

cơ sẽ lưu lại dấu ấn cả về thể xác lẫn tinh thần.

Cô tận hưởng trọn vẹn từng vuốt ve, từng hương vị. Những tuần dài tuyệt vọng, khao khát mà không được thỏa mãn của họ đã kết thúc. Cuối cùng, cô cũng được ở trong vòng tay anh, khám phá, âu yếm, cảm nhận cơ thể anh ép vào mình. Bàn tay rắn rỏi của anh vòng ra sau cổ cô. Các ngón tay của anh mát lạnh trên làn da nóng bừng của cô, giữ cô lại gần, không chịu để cô đi.

Hết lần này đến lần khác, cô gọi tên anh, đáp lại mọi cử động bằng một tiếng thở dốc, một tiếng rên rỉ. Mỗi anh buông

tha môi cô và anh đẩy cô nằm xuống bên cạnh. Ánh mắt hùng hực của anh tập trung vào nụ hồng căng cứng đang rên xiết dưới bàn tay anh.

“Chúa ơi, anh nhớ em lắm.” Miệng anh chiếm đoạt nơi tay anh vừa đặt lên. Cơ thể cô cong lên, các ngón tay bám vào lưng anh.

“Ôi, Todd.” Miệng, răng và lưỡi anh chu du khắp nơi, mang đến những cơn sóng khoái lạc không sao tả xiết tràn lên người cô. Cơ thể cô co thắt, nóng bừng, và thèm muốn hơn bao giờ hết.

Tay cô đưa xuống vật cương cứng của

anh, ôm lấy nó, vuốt ve chiều dài của nó. Anh gằn như gục xuống trên người cô trước sự thỏa mãn mà cô đem đến. Hông cô ưỡn lên mỗi lần anh thốt ra tên cô, khi lòng bàn tay cô ve vuốt chiều dài cứng ngắc của anh. Khi cô cảm nhận được chất lỏng ở đỉnh, cô mỉm cười dưới nụ hôn của anh, biết rõ mình đã làm anh hài lòng đến mức nào.

Qua hàng mi khép hờ, cô sung sướng ngắm nghía anh, cô vừa khiến anh phát điên. Cô cười thầm trước quyền lực mình sở hữu và đẩy anh xuống để có thể nhìn rõ hơn. Mắt anh mở to, quan sát cô khi cô vuốt ve anh. Khi cơ thể anh run run, cô kìm lại, chờ đợi rồi mới chạm

vào anh. Anh kéo cô xuống trong một nụ hôn cháy bỏng khác, tuyệt vọng hơn cả nụ hôn trước.

“Anh sẽ nổ tung nếu em cứ tiếp tục như thế”, anh cảnh báo. Cô thả tay ra và khẽ chạm đùi và đùi anh. Anh cố lấn cô xuống dưới người mình nhưng cô sẽ không trao cho anh vị trí đó.

“Lần này thì không”, cô thì thầm.

Cô đẩy anh nằm xuống và cười trước vẻ sững sốt của anh. Ghim vai anh xuống, môi cô tìm môi anh. Lòng ngực cơ bắp của anh gồng lên dưới bàn tay xòe rộng của cô.

Cô ngồi lên hông anh và nhích lại gần, trêu chọc anh không thương tiếc.

Các ngón tay vuốt ve lên đùi cô và chen vào giữa. Khi anh trượt một ngón tay vào chỗ nóng bỏng ướt đẫm của cô, cơ thể cô cong lên khi anh lướt qua các dây thần kinh. Chúng căng thẳng, gào thét muốn được thỏa mãn. Trêu chọc anh cũng mang đau đớn đến cho cô, cho tới khi anh chịu ôm lấy hông cô, chính vị trí của mình, và đẩy vào trong.

Cực khoái của cô đến ngay lập tức, dữ dội và hoàn toàn bất ngờ, ép một tiếng rên thoát ra khỏi miệng khi cô rùng

mình sung sướng.

Anh gần như đã chịu thua khi cơ thể cô siết chặt quanh anh, nhưng anh vẫn nằm im, kiểm soát chuyện động của mình cho tới khi cảm thấy cô đã thả lỏng. Ở một chốn xa xôi nào đó trong đầu, Todd biết rằng họ sẽ bị phát hiện, nhưng anh không quan tâm. Không thể quan tâm đến bất kỳ điều gì, trừ người phụ nữ đang lèo lái anh để đạt được khoái lạc cho bản thân mình. Mái tóc dài của cô phủ lên người họ như một tấm chăn, đem đến sự riêng tư và đưa họ vào một thế giới chỉ có hai người tồn tại.

Hông đan vào nhau, họ lăn tròn cho

tới khi cô nằm yên dưới cơ thể mình, anh có cô ở đúng vị trí mình muốn. Lúc này, sự đam mê của cô đã cạn, nhưng anh biết mình có thể khơi gợi thêm. Anh muốn đòi hỏi cô thêm nữa.

Giảm tốc độ điên cuồng của họ xuống và lấp đầy cơ thể cô, môi Todd kết hợp với môi cô, khuyến khích cô và làm mình thỏa mãn khi cơ thể cô bắt đầu phản ứng lại.

Các ngón tay của cô cào cấu da thịt anh. Khao khát dâng lên. Động tác đi vào của anh trở nên khẩn thiết và cấp tốc hơn, cho tới khi cơn cực khoái co thắt của cô đẩy anh qua bờ vực. “Myra”, anh

rên rĩ khi họ tan ra trong luồng ánh sáng chói lòa.

Thở dốc như thể vừa chạy vòng cuối cùng trong một cuộc thi marathon dài bốn mươi cây số, họ gục xuống. Cô lầm bầm gọi tên anh khi cơn rùng mình giảm xuống chỉ còn là những cơn co thắt dễ chịu.

Myra vung tay sang hai bên, liên tục thở hổn hển.

“Anh đang đè nát em.”

“*Aye*”, cô cười, “Em không muốn gì

hơn.”

Anh lăn người xuống, nhưng vẫn ở gần cô. “Em thật xấu xa, em biết điều đó chứ.”

“Nếu em xấu xa thì chúng ta vừa làm cái gì mà có cảm giác tuyệt vời đến thế nhỉ?”

Anh cười, hôn chóp mũi của cô. “Vô cùng tuyệt vời”, anh đồng tình.

“Em nhớ anh lắm, Todd Blakely... và nhớ cả chuyện này nữa.”

Anh hát đầu ra cửa. “Anh không dám tin là cái cửa đó chưa bị nghiền nát.”

“Không ai nghe thấy chúng ta đâu.”

“À, em yêu, em không im lặng đâu.”
Anh cười.

Cô chọc một ngón tay vào ngực anh.
“Cả anh cũng không. Nhưng chị Lizzy và em đã tìm được cách để tránh điều đó.”

“Ý em là sao?”

“Anh nhìn thấy cái dây buộc tóc treo trên cửa không?”

“Có.”

Cô ép sát vào anh, dùng lưỡi vẽ một vòng tròn quanh ngực anh. “Nó giữ lại mọi âm thanh trong căn phòng này.”

Anh kìm lại một tiếng rên khi đầu cô di chuyển xuống thấp hơn, trên bụng anh. “Thật à?” Cơ thể anh chưa gì đã đáp ứng lại sự vuốt ve của cô rồi.

Cô nhìn anh nằm phịch xuống gối, và vứt bỏ mọi suy nghĩ của mình. “Thử kiểm tra nào.” Cô nhích xuống thấp hơn, tiếng rên của anh cất lên lớn hơn mọi

tiếng rên của cô khi cô đưa anh vào trong miệng.

Số giờ họ ngủ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng Todd không thể nhớ nổi mình từng cảm thấy tươi tỉnh hơn thế. Không ai biết gì về những hành động của anh và Myra.

Todd yên lặng chắt một đồng thức ăn vào đĩa của mình. Kế bên anh, Fin cũng lấy một lượng nhiều như thế.

Myra và Liz tới bàn cùng nhau, thì thầm nói chuyện. Todd đứng dậy, kéo ghế ra cho Myra và Lizzy khi họ chuẩn bị ngồi xuống. “Chào buổi sáng các quý

cô.”

“Chào buổi sáng”, Myra đáp lại, lên nhìn trộm Todd dưới hàng mi dài, đen nhánh.

“Xem ra con ngủ rất ngon?”, ông Ian hỏi.

“*Aye*, như em bé.”

“Giấc ngủ tuyệt vời nhất từ lúc cháu tới đây”, Liz nói thêm. “Tôi qua yên tĩnh ghê nhỉ, mọi người không nghĩ thế sao?”, cô hỏi chung chung. Cô nhảy lên như thể có người đá vào chân mình dưới gầm

bàn.

Tod cố gắng nhìn quanh phòng để tránh dán mắt vào Myra.

Mắt ông Ian nheo lại, nhưng Todd không phản ứng gì. “Thế khi nào thì các con vào thị trấn?”, ông Ian hỏi Fin.

Fin mỉm cười với Todd. Tất cả những gì Todd có thể làm là nhún vai.

“À...”, Fin cười nhạt. “Con đoán là lát nữa.”

“Phải”, Todd nói thêm. “Fin, có khi

đề Simon và Cian đi cùng chúng ta không phải là một ý tệ lắm. Hai đứa có thể giúp mang đồ sửa chữa và chúng ta có thể quay lại nhanh hơn.”

Fin trừng mắt nhìn Todd, mắt nheo lại. “Nếu đó là điều cậu muốn.”

Myra mỉm cười, xiên một miếng xúc xích lên và cẩn thận bỏ nó vào miệng. “Xúc xích ngon đây.”

Todd liếm môi và cố gắng để không bị nghẹn. Mắt Fin mở to.

Ở đầu bàn, ông Ian siết chặt quai hàm,

vẻ chê trách.

Chiếc cốc bay qua đầu Michael, gần đến mức nếu hắn không tránh thì nó đã ghim các mẩu thủy tinh khắp người hắn rồi.

Hắn nghe tiếng mụ Grainna quát mắng phía bên kia bức tường. Con giận dữ của mụ ngày càng diễn ra thường xuyên hơn, khiến hắn hoài nghi sự tỉnh táo của mụ ta hơn cả trước kia.

Hắn quan sát mụ ta đi đi lại lại trong căn phòng tối om. Mùi máu bám trên mọi góc nhà, mọi bề mặt. Không ai được phép vào đây, trừ hắn và mụ Grainna.

Cảnh tượng trong này hẳn sẽ khiến những chiến binh dày dạn nhất phải ôm bụng.

Hình hài những phụ nữ mềm oặt, vô hồn nằm phơi người trên sàn, bao quanh bởi một vòng tròn đầy máu. Cảnh tượng này đang dần trở nên quen thuộc. Steel không nôn ọe trước hình ảnh đó. Hẳn không còn chú ý đến người chết nữa. Thay vào đó, hẳn nhìn mục Grainna để xem liệu tuổi già đã bị xóa bỏ nơi mục chưa.

Khi họ mới quay lại thời đại này, da mục Grainna chảy xệ như phụ nữ tám mươi, cùng với mái tóc xám màu muối tiêu và những đốm đồi mồi đầy trên các

nếp nhăn. Giờ tuổi của mẹ ta đã đảo ngược khoảng hơn hai mươi năm. Những sợi tóc đen dần xuất hiện và da dẻ bắt đầu căng ra, đủ để tiết lộ rằng mẹ ta cũng từng là một mỹ nhân.

Phải mất rất nhiều Druid yếu ớt mới đem lại cho Grainna thứ mẹ ta vừa giành giật được. Nhà MacCoinnich vô cùng mạnh mẽ, do đó nếu giết họ, mẹ ta sẽ nhận được rất nhiều, cũng vì thế mà hẳn ngày càng khó kiếm chế mẹ hơn.

Thậm chí vào lúc này, chúng đang tranh cãi về thời điểm sẵn sàng để tấn công.

“Chúng ta chưa sẵn sàng.”

“Ta đã quan sát đám đàn ông huấn luyện, vài người trong số chúng có kỹ năng tốt rồi.”

“Vài nhưng chưa phải tất cả. Và với nhiều người nhà MacCoinnich đến vậy, thì mỗi người trong chúng ta đều phải ở đỉnh cao phong độ mới đánh bại được chúng.”

Mụ Grainna véo sống mũi và nhắm mắt lại. “Chúng ra sẽ không thắng trận chiến này bằng cách lấy thịt đè người, mà là thắng từng tên một. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng cách khử từng đứa một.”

“Và cảnh báo cho chúng biết à? Chỉ một người trong số chúng bị giết thôi, thì cả đội quân sẽ lung sục chúng ta. Bà tự tin thế nào về việc đánh bại tất cả bọn chúng trước khi chúng ta sẵn sàng?”

Hắn giọng và đi tập tễnh trên mặt băng mỏng, hấn tiếp, “Lần trước, chỉ hai đứa trong số chúng đã đuổi được bà về. Cả mười đứa thì có thể kết liễu tính mạng của bà”.

“Ta bắt tử, hay ngươi đã quên điều đó rồi?”

“Nếu bà bị chặt đầu thì tệ lắm đây.” Michael biết hẳn đã chọn đúng những gì cần nói. Mặc dù Grainna không sợ chết, ý nghĩ phải sống trong tình trạng như thế cũng khiến sự lo lắng nảy sinh ở đâu đó trong não bộ của mẹ.

“Chúng ta sẽ khiến chúng phải chết. Tất cả bọn chúng, trước khi ta xong việc.”

Hắn cúi đầu. “Vâng, thưa nữ hoàng của tôi. Chúng ta sẽ thắng.”

Mẹ ta lướt về phía hắn và chạm vào má hắn, bôi máu từ cơ thể người phụ nữ trên sàn lên da hắn. “Cùng nhau, chúng ta

có thể thống trị thế giới này, và một khi chúng ta đã có những viên đá còn lại cùng với quyền năng của nhà MacCoinnich, chúng ta sẽ không chỉ thống trị thời đại này, mà còn tất cả những thời đại khác nữa. Bất tử sẽ là món quà ta trao cho người.”

“Vâng, thưa nữ hoàng của tôi.” Hấn tin tưởng điều đó.

Liz biết Fin đang đi theo mình. Cô rời hành lang và đi ra khu vườn bên ngoài.

“Cô biết chuyện gì đang diễn ra phải không?”

Liz quay lại và đưa tay lên họng, cố gắng giả vờ ngạc nhiên. “Sao anh lại lén lút bám theo tôi thế?”

“Tôi không lén lút. Và đừng có đòi chủ đề.”

“Chủ đề nào ấy nhỉ?”

“Cô biết tôi đang nói về cái gì mà.”

Cô bước đến chỗ chiếc ghế đầu.
“Không, tôi không biết. Thứ lỗi, tôi đi nhé.”

“Khỉ gió, cái cô này.” Anh đặt một tay

lên vai cô, định quay người cô lại.

Liz túm lấy cánh tay anh, đá chân và làm anh mất thăng bằng. Trước sự ngạc nhiên của cả hai người, anh ngã xuống, trừng mắt nhìn cô. Liz nhảy múa thềm trong bụng, nhưng cô giấu kín cảm giác đó vì nghĩ rằng huên hoang sẽ không có lợi. “Dán tay vào người mình đi.”

“Cô đâu có nói thế trong chuồng ngựa.”

“Mất lý trí tạm thời”, cô giải thích. “Nó sẽ không xảy ra nữa đâu.”

Fin lau tay vào áo và đứng dậy.
“Chuyện gì đang diễn ra giữa Todd và Myra thế?”

“Anh đi mà hỏi họ.”

“Myra từ chối trả lời.”

“Họ là người lớn rồi, Fin. Hãy để họ yên.”

“Con bé là em gái tôi.”

“Và nó đã đủ lớn để tự đưa ra quyết định rồi. Hãy để nó yên.”

“Cha tôi sẽ ép hai đứa đính hôn nếu bắt quả tang họ ở với nhau.”

Liz cười và nháy mắt với anh trước khi bỏ đi. Chúa ơi, cô thích làm cho Fin nao núng thật đấy. Nó làm cô cảm thấy hồ hởi trong lòng.

Chương 18

Họ bỏ qua chuyện đi vào làng. Todd bảo Fin rằng anh không thể làm tổn thương Myra điều đó là sự thật. Khi Fin

tra hỏi anh, Todd ngậm chặt miệng.

Cứ khi nào thời gian cho phép, Myra lại lên vào phòng Todd và ngủ trong vòng tay anh. Lần đầu tiên sau nhiều tháng trời, Todd bắt đầu cảm thấy thuộc về nơi đây.

Dạ dày no căng, cánh phụ nữ đã về đại sảnh, từng người đàn ông xếp hàng đi vào thư viện của ông Ian.

Todd nhã nhặn nhận cốc Scotch mà ông Ian đưa, và đến đứng cạnh một ô cửa sổ hẹp dài. “Các anh nghĩ khi nào thì trận mưa này mới ngừng?”, anh hỏi bất kỳ ai đang nghe. Anh phải cố gắng khá nhiều

mới thích ứng được với cái thế giới lúc nào cũng ẩm ướt này, nhưng rồi, “thích ứng” đã trở thành tên đệm của anh từ khi anh đi xuyên thời gian.

Anh thường tự hỏi Jake sẽ nói gì nếu nhìn thấy anh lúc này. Anh đã để tóc dài, nhưng không chịu nuôi râu hoặc ria mép. Vài hiệp sĩ có cạo râu nhưng chỉ là thiểu số. Đến cả Cian, người vừa qua sinh nhật thứ mười bảy, cũng nuôi dài những sợi lông ít ỏi trên cằm.

Và quần áo, quý tha ma bắt anh đi nếu anh không khao khát quần jeans. Phải, anh thích ứng tương đối ổn khi mặc bộ đồ của thế kỷ mười sáu. Quần bó tốt hơn

nhiều so với váy. Anh sẽ bị nguyên rửa nếu mặc váy.

“Đến cuối tháng, mưa sẽ giảm đi một ít và đến mùa hè chúng ta sẽ có vài ngày khô ráo”, Cian bảo anh.

Duncan quăng một khúc củi nữa vào lò sưởi trước khi ngồi xuống. “Vậy”, anh nhìn bố mình, “Cuộc họp này để làm gì?”.

Ông Ian ngẩng đầu lên nhìn con trai cả rồi nhìn sang Todd. “Đến lúc chúng ta bắt đầu truy tìm mục Grainna và tìm hiểu xem mục ta đang làm gì rồi. Mục ta đã im ắng quá lâu.”

Todd thở ra nhẹ nhõm.

“Cậu đồng ý chứ?”, ông Ian hỏi anh.

“Cháu nghĩ đáng ra phải làm việc này từ lâu rồi.” Todd rời khỏi bờ tường anh đang dựa vào và tiến lại gần lò sưởi. “Cháu thà làm người tấn công còn hơn phòng thủ.”

“Đúng là có vẻ như chúng ta đang chờ mục ta có động thái trước.”

“Bác có biết mục ta có thể đang ở đâu không?”, Todd hỏi.

“Mụ ta có thể ở bất kỳ đâu, nhưng nếu lịch sử là manh mối đáng tin cậy thì mụ ta hẳn sẽ tìm một trang trại bỏ hoang. Có rất nhiều căn nhà như thế rải rác khắp cao nguyên.”

“Vậy chúng ta sẽ cho trinh sát đi tìm để xem họ có thể tìm được gì.”

“Và mạo hiểm để mục ta kiểm soát họ à? Không, Fin, chúng ta phải nghĩ ra một cách khác. Cả hai đều bảo ta rằng Grainna đã kiểm soát những người đàn ông xung quanh mục ta ở tương lai. Mục ta có thể đang lặp lại điều đó. Cân nhắc đến cách mục ta dễ dàng đối phó với Lancaster thì rõ.”

Todd nhận ra vẻ lo lắng của Duncan khi không nghi ngờ gì nữa, anh ta đang hồi tưởng lại những ký ức đau đớn ấy. Todd đã nghe câu chuyện đó rất nhiều

lần. Mụ Grainna đã bắt cóc Tara với sự giúp đỡ của gã Matthew đến từ xứ Lancaster và cả hai suýt nữa đã mất mạng. Lancaster, cho tới ngày hôm nay, không hề nhớ những chuyện đã xảy ra. Nếu mụ Grainna có khả năng kiểm soát đầu óc của những hiệp sĩ dày dạn sa trường hơn, thì không sao biết được mụ ta có thể gây ra những chuyện xấu xa cỡ nào.

“Vậy thì làm sao chúng ta tìm được mụ Grainna đây?”, Cian hỏi.

Họ ngồi đó và cân nhắc như những người đàn ông vẫn làm, với một cốc rượu trong tay và vẻ mặt trầm tư.

“Có ai nhận thấy cánh phụ nữ đã dành bao nhiêu thời gian vào việc học tập và tập luyện thần chú không?”, Todd hỏi. “Vì sao không sử dụng một chút quyền năng của họ?”

“Bảo cánh phụ nữ tìm mục ta sao?”

“Đáng thử đấy. Tôi biết tất cả mọi người muốn giấu kín quyền năng Druid, nhưng tôi đoán rằng mục Grainna sẽ không che giấu cái gì hết. Cuối cùng thì tất cả mọi người ở đây có thể sẽ bị lộ hết thôi.”

“Mạo hiểm quá”, Duncan nói.

“Để tôi hỏi anh điều này nhé. Lần cuối cùng đối đầu với mục ta, anh dùng kiếm bao nhiêu lần?”

Duncan lắc đầu.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Tôi chắc chắn nếu mục Grainna xuất hiện ở đây ngay bây giờ với một đội quân, thì kiếm sẽ hữu ích, nhưng nếu không loại được mục ta thì chúng vẫn tiếp tục đến. Mặc dù rất thích việc Fin nện tôi hằng ngày trên sân, tôi phải nói mình sẽ không do dự cho bất kỳ kẻ nào muốn giết mình ăn đạn.”

“Chúng ta sẽ sử dụng mọi nguồn lực sẵn có”, ông Ian nói thành tiếng, “kể cả những người phụ nữ của chúng ta”.

Cánh phụ nữ đang im lặng chờ đợi khi những người đàn ông chậm rãi đi vào phòng. Bí mật khó có thể giữ được, khi hai trong số các cặp đôi có thể đọc suy nghĩ của nhau.

Tara kể lại một phần cuộc trò chuyện ở phòng bên kia, và Lora cũng vậy.

Myra cười trước vẻ mặt của cha cô khi ông nheo mắt nhìn mẹ cô và hỏi, “Em biết vì sao chúng ta ở đây phải không?”.

Bà Lora gật đầu. “Em có lỗi.”

“Xin lỗi, anh yêu”, Tara nói với chồng. “Bọn em hơi tò mò khi tất cả các anh rời phòng ăn gấp gáp như thế.”

“Điều tôi muốn biết là vì sao các anh mất nhiều thời gian đến thế mới nghĩ tới cánh phụ nữ bọn tôi?”, Lizzy hỏi.

“Phụ nữ không cần phải lo lắng về những chuyện này”, Fin trả lời.

“Nhưng sự thực là, chúng tôi có thể nhờ sự giúp đỡ của mọi người. Tất cả.” Todd nhân cơ hội ngồi xuống cạnh Myra.

“Mọi người đang làm gì vậy?”

Lo lắng về phản ứng của Simon với tổ chức phù thủy mới sáng lập của họ, Lizzy đã đề nghị tất cả bọn họ giữ im lặng về các câu thần chú.

Myra liếc Lizzy, giờ chị đang ngồi nhìn con trai chăm chú.

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

“Không sao đâu, mẹ. Hừ, có phải con chưa biết mọi người đang tập thần chú đâu. Nếu mẹ làm việc đó vào năm ngoái thì chắc con sẽ khó chịu với nó, nhưng xin chào... chúng ta đã du hành xuyên

thời gian, dùng suy nghĩ châm lửa, và nói chuyện với nhau trong đầu. Thần chú vẫn còn khá tế nhị nếu mẹ hỏi con.” Simon đảo tròn mắt.

Lizzy mỉm cười và xoa mái tóc bù xù của Simon, khiến thằng bé nhảy bật ra vì xấu hổ.

“Sao?”, ông Ian hỏi.

“Một trong những quyển sách Myra mang về vô cùng có ích. Theo cháu đoán thì một người như chúng ta đã viết nó. Vì phần lớn những người ở thế kỷ hai một đều nghĩ Druid chỉ là những tu sĩ và sống bí ẩn, họ không bao giờ kết nối các dữ

liệu với nhau. Người phụ nữ đã viết cuốn sách này nghĩ rằng, bà ấy là một phù thủy và tin rằng nếu có một nhóm phù thủy thì có thể làm được gần như bất cứ việc gì.” Liz đánh mắt sang Myra để nhờ cô giải thích thêm.

“Hợp sức lại, chúng ta mạnh mẽ hơn nhiều. Thỉnh thoảng Liz và con thử một số thứ mới, và chúng con không thể làm nó hoạt động, nhưng bốn người bọn con thì có thể.”

“Ví dụ như?”

“Điều đầu tiên bọn con thử là đọc suy nghĩ và ký ức của nhau.” Myra kể cho họ

về việc nhìn thấy những hình ảnh của khi Simon còn bé và khi bị mẹ Grainna bắt cóc trong đầu Lizzy.

“Con đã nghe thấy tiếng mẹ gọi con trong đầu.” Simon nói, nhớ lại cái ngày đầu tiên họ thiết lập vòng tròn.

“Phải.”

“Đó có thể là trở ngại lớn nhất của chúng ta, nhìn mà không bị mẹ Grainna chú ý đến. Ý con là, tất cả bọn con đều nghĩ đến Simon nhưng thằng bé biết bọn con ở đó, hay ít nhất thì cũng biết Lizzy đã ở đó.” Tara nói thêm. “Giả thiết rằng mọi người muốn bọn con cố gắng xâm

nhập vào đầu mụ Grainna.”

“Tốt nhất là mụ ta không biết chúng ta đang quan sát.”

Myra nghĩ đến sợi dây buộc tóc mà họ đã ém phép thuật để khóa âm thanh lại trong căn phòng. “Có lẽ có một cách.” Cô liếc nhìn Liz, nghiêng đầu về phía Todd. “Sợi dây buộc tóc.”

“Ôi, Chúa ơi. Phải rồi, cái đó có thể có tác dụng đấy. Chúng ta có thể yểm bùa lên vòng tròn.”

Hầu hết mọi người trong phòng có vẻ

hoang mang, có lẽ trừ Todd ra.

“Hai con không phiền giải thích cho mọi người chứ?”, bà Lora hỏi.

“À... Myra?” Todd liếc nhìn ông Ian.

“À. *Aye*, bọn con sẽ phải tập dượt trước.”

Liz xen vào, “Bọn con không muốn là mọi người chán ngấy với các chi tiết cụ thể”.

“Ta không chán đâu”, ông Ian nói, giọng kiên quyết.

“À thì. Myra và cháu đã cố nghĩ ra một cách để giữ kín phép thuật của bọn cháu hơn nữa.” Liz rúm người lại dưới con mắt quan sát của ông Ian.

“*Aye*, và bọn con nghĩ nếu không ai có thể nghe thấy những gì đang diễn ra trong phòng thì sẽ có ích. Chỉ phòng trường hợp các cô hầu đang ở gần. Mọi người hiểu chứ?”

“Vậy là các con đã tìm được một cách để chặn âm thanh lại?”, bà Lora nín thở hỏi. Myra hiểu rõ mẹ mình đủ để biết rằng, bà đã đoán ra phép thuật đó đã chặn lại những loại âm thanh nào. Myra

nhận thấy mắt ông Ian nheo lại khi ông đưa đến cùng một kết luận.

“Và nó có tác dụng chứ?”, Cian hỏi, nghe nhưng cậu vẫn mù mờ về cuộc đối thoại không lời đang diễn ra trong phòng.

“Nó có tác dụng”, Liz bảo cậu. “Giờ nếu chúng ta có thể ẩn sau những câu thần chú hoặc bùa phép như vậy, thì có lẽ chúng ta có thể ngăn mục Grainna nhìn thấy mình.”

“Chúng ta cần phải luyện tập trên một người khác trước.”

“Một trong số mọi người.” Tara chỉ vào cánh đàn ông.

“Ý dì là nhòm vào đầu bọn cháu à?”, Simon hỏi.

“Phải, nhưng chúng tôi sẽ không cho mọi người biết đó là ai hoặc vào lúc nào.”

Todd cười. “Hay hơn cả nghe trộm điện thoại.”

Liz và Tara cười. Những người khác không hiểu.

“Đừng bận tâm.” Todd lắc đầu.

“Dẫu sao đi nữa, nếu nó tác dụng thì chúng ta đã có vé vào suy nghĩ của họ ta.”

“Và các kế hoạch của họ ta nữa.”

Những cái gậy đầu đồng loạt xuất hiện quanh phòng. Và trước khi đi ngủ, mọi người thống nhất để nhóm chị em thí nghiệm trong mấy ngày tới xem kế hoạch của họ có tác dụng hay không.

Michael đi tìm Druid. Hắn đã hình thành thói quen săn tìm đồng loại một

cách mù quang để thỏa mãn nhu cầu của
mụ Grainna.

Hành trình truy tìm quyền năng của mụ
ta vừa điên rồ vừa không thể thỏa mãn.
Phần thưởng trinh nữ Druid vẫn chưa
được tìm thấy, nhưng điều đó không ngăn
được tiến trình trẻ hóa chậm chạp của mụ
ta.

Giờ thì bất kỳ người nhà
MacCoinnich nào cũng khó lòng nhận
diện được mụ ta. Người phụ nữ cuối
cùng bị đem ra làm vật hiến tế đã đem
lại cho mụ ta mười năm, và giờ mụ ta
trông giống một phụ nữ được chăm sóc
tốt ở độ tuổi đầu năm mươi. Da mịn

màng hơn, mái tóc đang quay lại màu đen mượt mà một thời, trả lại cho mẹ ta sắc đẹp vốn có.

Mẹ ta di chuyển nhanh hơn, những vẫn giữ con mắt chậm rãi, đen tối đầy thâm hiểm để quan sát tất cả mọi người. Đến cả Michael cũng cảm thấy hoài nghi về việc liệu mẹ Grainna có để một cái chết chực chờ hắn hay không. Mặc dù mẹ hứa giao cho hắn sự bất tử và quyền năng vĩnh cửu, hắn không hề ngốc. Mẹ bị chi phối bởi một thứ to lớn hơn hắn, và mẹ sẽ không do dự kết liễu tính mạng của hắn nếu muốn.

Con bây giờ, mẹ cần hắn. Một trình

nữ sẽ chẳng có ích gì nếu không có hấn ở đó thực hiện nghi lễ.

Hấn giấu kín kế hoạch của mình khỏi tâm trí tọc mạch của mẹ. Quyền năng Druid mà hấn có không phải vô dụng, và hấn có khả năng ngăn mẹ Grainna khỏi việc xâm nhập vào tâm trí mình. Hấn cũng đã nghiên cứu vài câu thần chú của mẹ khi mẹ không quan sát và tìm được cách để trả đũa một vài câu trong số đó, để không trở thành nạn nhân kế tiếp của mẹ.

Hấn đánh bạo lại gần đất của nhà MacCoinnich hơn khoảng cách mà mẹ cho là cần thiết. Dầu sao đi nữa, kế

hoạch sắp tới sẽ khiến hấn phải để mắt tới pháo đài khổng lồ đang che chở cho gia đình MacCoinnich và những viên đá còn lại.

Quyền năng, bất kể to lớn đến đâu, cũng chẳng mấy ý nghĩa với hấn, nếu hấn bị kẹt trong thế kỷ này. Hấn muốn quay lại nơi cuộc đời của hấn thuộc về.

Dù được trao cho sự bất tử, hấn cũng chẳng muốn sống từ thời trung cổ đến thời hiện đại.

Hấn sẽ tìm kiếm các viên đá, quan sát cách gia đình MacCoinnich sở hữu chúng, và tìm cách đánh cắp tất cả.

Trên đầu hấn, một con chim ưng sải đôi cánh rộng đến một mét rưỡi. Michael nhắm mắt lại và đẩy suy nghĩ của mình lên trên, gọi con chim. Tiếng kêu của nó xuyên thủng không gian im lặng khi Michael bắt nó bay về phía pháo đài và rít lên phản đối khi hấn nhìn qua mắt nó.

Thân trí mê muội, Michael nhìn mặt đất bên dưới như thể hấn đang thật sự cưỡi trên lưng con chim. Luồng không khí đập vào trên đường bay làm hấn nghẹn thở. Những con vật nhỏ nhón nháo chạy bên dưới, con chim muốn được cảm móng vuốt và con mồi đến tuyệt vọng, vì đã một ngày trôi qua kể từ lúc nó bắt

được mời và đánh chén bữa tối, nhưng Michael vẫn kiểm soát tâm trí của con vật và bắt nó bay về phía trước.

Khi đã đến đích, con chim lượn vòng quanh pháo đài. Nó đậu trên đỉnh một tháp canh và quan sát đám người bên dưới.

Vài hiệp sĩ mặc áo giáp đang đứng gác, quan sát các ngọn tháp của pháo đài. Đàn ông mãi mê tập luyện để ra trận chật kín khoảng sân bên dưới. Con chim di chuyển lại gần hơn cho tới khi Michael có thể nhìn rõ các khuôn mặt. Hắn nhận ra vài thành viên của gia đình và người đàn ông đến từ tương lai. Tóc anh ta dài

hơn, quần áo đã thay đổi, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ quyết tâm trong cách đánh và từng động tác, từng thế đứng.

Con chim kêu lên nhưng không ai chú ý đến. Không một ai, trừ thằng nhóc Simon, nó ngược lên nhìn con chim trong giây lát rồi quay lại với cánh đàn ông trên sân tập.

Michael đếm số người và ghi nhớ lỗi vào sân. Hắn bắt con chim bay lên đỉnh chóp cao nhất, nơi hắn có thể nhìn thấy vị trí chuồng ngựa và con đường dẫn tới ngôi làng đằng xa.

Hài lòng với sự trinh sát của mình,

hắn thả con chim và mở mắt ra. Trong thoáng chốc, đồng tử của hắn có hình dạng giống hệt chim ưng. Hắn nhắm mắt lại và lắc đầu. Khi hắn mở mắt ra, chúng lại là đôi mắt của hắn, sáng rực, màu xanh dương, hoàn toàn là mắt người.

Hắn quay ngựa về.

Mưa ngớt dần và việc sửa chữa những ngôi nhà trong làng đã bắt đầu.

Cánh phụ nữ tụ tập trong phòng của Lizzy. Lần này, bà Lora cũng tham gia cùng họ.

“Chúng ta nên thử với ai trước?”
Amber xoa tay một cách phấn khích.

“Không phải Duncan, mối liên kết của bọn chị quá mạnh mẽ, và với mẹ Lora, cha Ian có thể cảm giác được có chuyện đang diễn ra.” Tara ngồi vào một cái ghế bên trong vòng tròn để giúp cô thoải mái. Những người khác sẽ ngồi xuống sàn.

Liz một tay cầm sách, tay kia ghi chú vài điều cần lưu ý. “Chị nghĩ thứ này sẽ có tác dụng.” Cô gập sách lại và quăng nó lên giường. Không giống những phụ nữ khác trong phòng, Liz đang mặc quần jeans và áo len, bộ đồ cô vẫn mặc mỗi khi họ ở riêng. “Mọi người sẵn sàng cả

chưa?”

Amber và Myra ngồi trong vòng tròn nền trên sàn, mỗi người châm hai ngọn nến lên. Khi đến lượt. Liz làm một cách dễ dàng.

“Chị đã tiến bộ đấy”, Tara bảo chị mình.

“Cảm ơn. Được rồi, xem nào.” Liz rắc hoa oải hương khô xung quanh tất cả bọn họ. “Giờ là lúc chúng tôi nhìn trộm, dùng thị lực để dò xét bí mật của người khác. Dùng vòng tròn để che giấu tất cả những gì chúng tôi cầu xin. Nếu các tổ tiên cho phép thì hãy cho chúng tôi biết.”

Liz ngồi xuống một chiếc ghế cạnh những người khác và nắm tay những người ở gần mình.

“Vậy chúng ta chọn ai đây?”

“Cian. Em ấy rất giỏi cảm nhận ánh mắt người khác đang nhìn mình. Nếu chúng ta có thể xâm nhập vào đầu Cian mà em ấy không hề hay biết, thì chúng ta có thể thử với Duncan hoặc ông Ian.”

Một luồng năng lượng xoáy tròn khắp người Myra và xâm nhập vào tận xương tủy. Năng lượng của cả gia đình phát ra tia lửa ở nơi ngón tay cô tiếp xúc với ngón tay của Amber và Tara.

Hình ảnh của Cian chậm chậm hòa vào làm một hình ảnh mà tất cả bọn họ đều nhìn thấy. “Hãy cố gắng đừng nghĩ đến những ký ức trong quá khứ, cứ tưởng tượng ra em ấy thôi. Tốt. Hãy giúp chúng ta nhìn qua đôi mắt của em ấy.” Lời nói của Lizzy khiến tất cả tập trung lại. Sự im lặng bao trùm căn phòng. Chỉ có tiếng thở đều đều vang lên.

Hình ảnh trước mặt họ chuyển từ Cian sang một đồng cỏ xanh tươi. Cậu đang cười nhe răng cạnh Simon, thằng bé đang trò chuyện và chỉ trỏ.

“Có ai nghe thấy được họ đang nói gì

không?”, Myra hỏi.

“Không.”

Myra nghe thấy tiếng mẹ thở dốc và mở mắt ra.

“Các con đang bay”, bà Lora nói với vẻ ngạc nhiên.

“Không sao hết. Chúng cháu sẽ xuống khi xong việc”, Lizzy giải thích. “Tập trung nào.”

Ngôi làng xuất hiện trong tầm mắt và Cian thúc ngựa tăng tốc. Cậu nhìn sang

Simon và nói gì đó mà Myra không nghe được.

Simon thúc ngựa chạy hết tốc lực, vượt qua cậu. Đầu Cian ngựa ra sau như đang cười, trước khi cúi người xuống và giục ngựa của mình chạy nhanh hơn nữa.

Họ băng qua các vùng đất. Simon ép sát người khi họ đi qua một khúc cây đổ. Con ngựa nhảy qua nó một cách dễ dàng. Simon liếc ra sau lưng khi Cian tăng tốc đuổi theo.

Họ phi ngựa song song đến rìa làng, nhưng Simon đã đánh bại Cian nhờ một khoảng cách nhỏ.

Hai cậu nhóc mím cười trước cảm giác phấn khích khi vừa có một chuyến cưỡi ngựa tuyệt vời, và lũ ngựa đi lại nghênh ngang, muốn được tiếp tục phi nước đại. Cian rướn người tới vỗ vai Simon

Myra cảm thấy Tara siết tay mình trước khi cô mở mắt và ngắt kết nối với Cian.

“Chị sẽ giết nó.” Lizzy lắc đầu. “Chị đã bảo nó hết lần này đến lần khác là đừng có phi ngựa rồi.”

“Nhưng Simon có kỹ năng giỏi thể cơ mà?”, Amber bênh vực cậu.

“Mọi người có thấy nó nhảy không?”, Tara hỏi đầy tự hào.

Myra gật đầu và mỉm cười, “Đúng là rất tuyệt”.

Bà Lora đứng dậy và chăm chú nhìn bốn chị em vẫn đang bay. “Làm sao các con xuống được?”

“Con sợ là việc đó trông không được thanh nhã lắm đâu.” Tara xem xét sàn nhà và rúm người lại.

Không ai trong số họ hiểu được vì sao họ lại lơ lửng, chứ đừng nói đến việc tìm cách đi xuống thật nhẹ nhàng.

Họ đã thử nhiều giai điệu khác nhau và sáng tác các câu thần chú nhưng không có tác dụng.

“Mọi người sẵn sàng chưa?”, Liz hỏi.

Họ nhắm mắt khi từng người một rơi xuống sàn, dù họ đã đặt rất nhiều gối bên dưới.

Tara là đỡ nhất vì đang ngồi trên ghế, nhưng cô vẫn hét lên, “Chết tiệt, việc này

lúc nào cũng khiến mình buồn đi vệ sinh”.

Myra vung tay và các ngọn nến tắt phụt.

Amber vỗ tay. “Chúng ta đã làm được.”

“Có ai nghe thấy gì không?”

“Không gì cả”, Tara nói, dùng tay xoa lưng mình.

“Em đã làm vài việc và em nghĩ mình gần như có thể ngửi thấy mùi khói từ các

ông khói gần làng.”

Amber đồng ý. “Mọi người có nghĩ anh ấy biết chúng ta đang quan sát không?”

“Chúng ta sẽ phải đợi tới tối nay mới biết được. Nhưng theo chị đoán thì không đâu.” Liz rút một cái váy ra khỏi hòm và bắt đầu mặc đồ vào. “Em là người có khả năng nhận cảm xúc, Amber, em đã cảm giác được gì?”

“Cảm giác gần gũi. Cian thích có sự bầu bạn của Simon và cảm thấy cần phải hướng dẫn cậu ấy. Em trai em không thích thua cuộc đâu.”

Myra giúp Liz thắt dây váy. “Khả năng cảm nhận cảm xúc từ người khác của em sẽ vô cùng có ích nếu chúng ta không thể nghe được những chuyện đang diễn ra.”

“Em đồng ý”, Myra thấy rằng em gái cô rất thích thú với lời tán dương đó. Amber đã hoàn thiện vòng tròn của họ, bất chấp tuổi đời non trẻ của mình.

Tất cả cùng dọn phòng.

Liz giấu quyển sách cùng bộ quần áo hiện đại của cô đi, tránh xa những con

mắt tọc mạch.

Họ chia nền ra khắp phòng, về đúng với chức năng của nó.

Hài lòng với kết quả, họ rời phòng để tìm thức ăn.

Tập trung quyền năng luôn khiến họ cảm thấy đói.

Chương 19

"Con nghĩ các viên đá cần được ưu tiên", Duncan nói trong bữa ăn.

"Chúng sẽ chẳng có ích gì nếu mẹ Grainna tìm lại được quyền năng của mình", ông Ian bảo anh.

"Nhưng với những viên đá, chẳng lẽ chúng ta không thể quay ngược thời gian và ngăn mẹ ta lại sao?"

"Chúng ta không phải là người quyết định thời gian mà các viên đá gửi chúng ta đi." Bà Lora đặt một bàn tay lên cánh tay con trai trấn an.

Mary nhận ra sự trao đổi ấy, biết rằng Duncan và Tara ngày càng trở nên lo lắng khi ngày sinh của con họ đang đếm ngược dần.

"Làm sao chúng ta biết được? Chúng ta đã bao giờ thử bắt các viên đá đưa chúng ta tới một thời điểm cố định đâu?", anh hỏi bố mẹ. "Chúng ta chỉ làm những việc mà hình ảnh tiên tri của mẹ cho chúng ta biết. Hãy cân nhắc việc Myra đã có thể tính toán nơi đặt chân khi trở về, dù con bé không hề nhận được hình ảnh tiên tri nào."

"Anh ấy nói đúng. Tiềm thức của con lặp lại lời của Tara về Magicland khi

con rời đi, đó cũng là nơi con đã đặt chân xuống. Có lẽ chúng ta có thể chọn thời gian để đi tới."

Liz giơ tay lên. "Chờ đã. Cứ cho rằng mọi người có thể làm được việc này đi. Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu mọi người thử quay lại một ngày của tuần trước chứ? Mọi người đã tồn tại ở thời gian đó rồi." Liz liếc nhìn Tara và Todd, hai người họ khẽ gật đầu với cô. "Có lẽ cháu đã xem quá nhiều ti vi... nhưng không phải điều đó sẽ thay đổi tiến trình lịch sử sao? Lịch sử của chúng ta ấy?"

"Chưa ai thử cả", ông Ian nói. "Nhưng ta nghĩ mối lo của cháu là hợp lí."

"Nhưng chúng ta cũng không muốn các viên đá nằm trong tay mẹ Grainna." Duncan khẽ mỉm cười với vợ.

"Các con đã thử xâm nhập vào đầu một người trong số chúng ta chưa?", ông Ian hỏi sau khi dùng mu bàn tay quệt miệng.

Myra khóa mắt với Todd. Ánh mắt dò hỏi của anh làm cô khẽ lắc đầu để bảo rằng họ không dò xét suy nghĩ của anh. "Các anh nói trước đi."

Fin lo lắng nhìn Liz, rồi nhìn các anh

em trai của mình đang nhún vai. Simon lắc đầu bảo không.

"À, được rồi." Bà Lora mỉm cười.
"Có vẻ nó hiệu quả đấy."

"Thật à? Các cô thám thính ai thế?"
Fin hớp một ngụm từ cốc bia trước mặt.

"Thư giãn đi, Finlay. Không phải là anh đâu", Liz thông báo cho anh.

"Thế thì là ai?"

Liz nhìn con trai. "Mẹ tưởng mẹ đã bảo con đừng có nhảy hay phi nước kiệu

rồi cơ mà."

Mắt Simon mở to. Cậu đút một miếng bánh mỳ vào miệng để không phải nói gì.

"Vậy là các con đã nhìn vào đầu Simon."

"Không, bọn con đã đi vào suy nghĩ của Cian, người đã cưới ngựa cùng Simon. Không, đưa ngựa cùng Simon." Myra cau mày nhìn em trai, cậu có vẻ không mấy lo lắng về hành động của mình.

"Em ấy là một kỵ sĩ xuất sắc. Em

không hiểu sao mọi người lại lo về em ấy", cậu bảo tất cả mọi người trong khi vỗ lên lưng Simon. Myra phải tán thành điều này, nhưng nhìn về mặt Lizzy, cô không nói ra.

"Dẫu vậy...", Liz vẫn muốn nói tiếp.

"Cho qua đi, Elizabeth." Fin thả tay xuống bàn, làm bát đĩa rung loảng xoảng. "Simon đủ năng lực rồi. Chẳng mấy nữa nó sẽ vượt xa bất kỳ ai trong số chúng tôi ở đây."

Liz xoay người trong ghế và dành trọn sự chú ý vào Fin. "Theo tôi biết thì mình vẫn còn là mẹ thằng bé. Và anh không có

quyền can thiệp. Nếu tôi không muốn
thằng bé cưới ngựa với tốc độ gãy cổ, thì
nó không được làm thế."

"Tôi nói là có."

Miệng cô há hốc. "Anh nghĩ anh là ai
thế hả? Anh không phải là cha nó và sẽ
không bao giờ...", cô hét lên.

"Chùng nào cô còn ở dưới sự bảo
vệ..."

Liz giơ tay lên. "Phải, phải. Tôi đã
nghe điều này rồi. Và tôi đã nghe xong
rồi." Cô cao giọng để đối chọi với Fin.

"Tôi nghĩ rớt cuộc thì các viên đá đúng là nên được ưu tiên. Đến lúc Simon và tôi quay về nhà rồi."

"Cô không thích luật lệ nên cô bỏ chạy. Thế chứ gì?" Quai hàm Fin đánh lại.

Mary rúm người lại khi quan sát Liz và anh trai cô trùng mắt nhìn nhau. Todd nắm lấy tay cô dưới bàn. Cử chỉ ấy gửi cho cô một lời an ủi thầm lặng.

Hai tay chống hông, Lizzy thốt lên, "Luật lệ không phải là thứ tôi muốn trốn chạy. Mà là anh!".

Simon bật dậy khỏi ghế. "Dừng lại ngay! Dừng lại ngay, cả hai người." Nước mắt đọng đầy trong mắt, cậu chạy khỏi bàn và đi lên gác.

Không nói thêm một lời, Liz lao ra khỏi ghế và đuổi theo con trai.

Fin đứng dậy để đi theo, Tara cản anh lại. "Lizzy đã là một bà mẹ đơn thân nhiều năm rồi. Không người nào chị ấy từng hẹn hò được gặp Simon, chứ đừng nói là được trao quyền chỉ đạo cách nuôi dạy thằng bé."

Fin lắng nghe nhưng không có ý định di chuyển.

"Trừ phi anh định bước vào vai trò người cha, không thì tôi gợi ý anh nên tránh đi."

"Câu nhóc đó cần sự chỉ dạy của đàn ông."

"Tôi vô cùng đồng tình với điều đó, nhưng Lizzy có quyền chọn người đàn ông đó. Nếu anh chọn Simon mà không có Lizzy, hoặc Lizzy mà không có Simon, dù thế nào thì anh cũng chết chắc. Và nếu Lizzy không chọn anh thì anh cũng không có cơ hội đâu."

"Ở đây, con trai tám tuổi Simon đã không còn được mẹ dạy dỗ nữa rồi."

"Anh lại quên rằng chị ấy không đến từ thời đại này rồi, và nếu anh dồn chị ấy vào thế bí, chị ấy sẽ tìm cách để ra đi."

"Chị ấy sẽ đi đâu chứ?", Myra hỏi, lo lắng không biết Lizzy sẽ sống sót bằng cách nào nếu không có họ.

Tara liếc nhìn Myra. "Bất kỳ đâu. Chị ấy sẽ chẳng bận tâm, cho dù có phải ngủ trong một túp lều đi nữa. Chị ấy sẽ không ở lại nơi chị ấy cảm thấy bị đe dọa."

"Cô ấy sẽ mạo hiểm cả tính mạng của mình lẫn con trai vì lòng kiêu hãnh ư?"

"Nghe anh nói cứ như đó là một lỗi lầm vậy, Fin. Không phải danh dự và lòng kiêu hãnh là lẽ sống của mọi hiệp sĩ ư?" Khi anh không trả lời, Tara tiếp tục, "Hơn nữa, Lizzy vẫn luôn xoay sở được để nuôi sống bản thân và Simon. Công nhận là ở thời đại bọn tôi thì có dễ dàng hơn chút ít, nhưng đó cũng không phải là việc bất khả thi ở thời đại này".

Myra lên tiếng khi không ai khác nói gì nữa, "Góa phụ ở thời bọn em thường sống trong cảnh nghèo khó. Nếu sự thật rằng Simon là một đứa con ngoài giá thú

truyền ra, thì thậm chí hai người họ sẽ bị xua đuổi khỏi nhóm người nghèo đấy".

Fin đi về hướng ngược lại với Liz.

Myra nắm tay Todd dưới bàn, nhìn Tara đầy lo lắng. "Chị ấy sẽ đi thật sao?"

"Phải, chị ấy sẽ đi đấy"

"Simon, mở cửa ra." Liz đứng ngoài cửa phòng con trai nài nỉ. Tiếng nước nở của thùng bé đã nhỏ dần thành tiếng thút thít. Liz biết thùng bé đang nghe, nhưng cô không muốn mắng để bắt nó mở cửa cho cô vào. "Mẹ sẽ ngồi ngoài hành lang

này cho tới khi con mở cửa."

Không có gì xảy ra.

"Ngoài hành lang này lạnh lắm." Cô cố gắng mỉm cười để làm tâm trạng khá hơn. "Còn tối nữa." Simon biết cô khá sợ bóng tối.

Bên kia cửa, cô nghe tiếng bước chân sột soạt và tiếng gầm gừ của Simon khi cậu dịch chuyển đồ đạc. Tiếng bước chân của cậu lùi xa, theo sau là một tiếng bịch khi một thằng bé nặng bốn lăm cân nhảy lên giường.

Liz chậm chạp quay tay nắm cửa và thấy vật cản mà cô gặp trước đó đã biến mất. Cánh cửa nặng nề khẽ kêu cọt két khi cô mở nó ra. Cô lách vào phòng rồi lặng lẽ đóng cửa lại sau lưng

Simon nằm nghiêng, quay mặt vào tường, cô sẽ phải nói chuyện với lưng của cậu, nhưng ít nhất thì cô cũng đang ở trong phòng, nơi họ có chút không gian riêng tư

Cô từ tốn châm vài ngọn nến lên và đốt lại ngọn lửa người hầu đã nhóm từ trước. Khi bóng tối đã tan đi, cô ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng. "Con có muốn cho mẹ biết vì sao con bỏ

chạy không?"

Simon hít một hơi thật sâu trước khi nói. "Con không muốn hai người cãi nhau vì con. Dù là ai trong cả hai."

"Chúng ta không cãi nhau vì con."

"Có đây."

"Mẹ biết trông thì có vẻ thế, nhưng..."

"Mẹ không muốn con phi ngựa và chú Fin nghĩ chuyện đó không sao hết. Chú ấy tin con."

Khỉ thật! Cậu nói của cậu cứ vào tim cô. "Mẹ tin con, Simon. Mẹ không tin lũ ngựa."

Cậu hơi quay người lại. "Nhưng con giỏi kiểm soát chúng lắm. Chúng không muốn làm hại con đâu."

"Con không thể biết được điều đó. Ngựa rất khó đoán."

"Vớ con thì không. Con biết khi nào thì chúng mệt hoặc đói. Con không ép chúng đi những nơi chúng không muốn."

Cậu nói với vẻ chắc chắn tuyệt đối. Liz phải nén cười và giấu kín sự hoài nghi của mình. "Làm sao con có thể biết chúng đang mệt cơ chứ?", cô hỏi.

"Thì..." Cậu gập chân vào và ngồi dậy. "Meg ngoảnh sang bên khi nó mệt và cắn hàm thiếc nhiều hơn khi đói. Con chưa từng cưỡi Durk, nhưng nó luôn đảo mắt sang phải trước khi lao đi. Và ngựa của dì Tara sẽ lắc đầu khi không vui với những gì mẹ bắt nó làm."

"Con rất tinh ý khi chú ý đến những chi tiết đó."

"Không chỉ có thế, mẹ ạ. Giống như

chúng đang nói chuyện với con vậy. Con biết điều đó nghe có vẻ điên rồ, nhưng nó là sự thật. Thỉnh thoảng con nghĩ chúng hiểu con đang nghĩ gì. Ngay trước khi con bắt ngựa chạy, chúng sẽ gồng người lên và thỉnh thoảng chúng còn chạy trước khi con làm bất kỳ việc gì."

Sự chân thành của Simon khó mà lờ đi. "Mẹ không biết nữa, Simon."

"Chú Fin tin con." Cậu cup mắt xuống nhìn cái chăn mình đang ngồi lên và bắt đầu gậy gót những sợi vải.

"Con đã kể cho chú ấy chuyện này à?"

"Vâng."

"Và chú ấy tin con nói chuyện với động vật sao?"

Cậu gật đầu.

Liz nhắm mắt lại và lắc đầu.

"Thấy chưa, con biết mẹ sẽ không tin con mà."

"Con người không nói chuyện với động vật."

"Một số Druid thì có đấy. Chú Fin đã

kể cho con. Có lẽ đó là năng lực của con. Mẹ có nhớ con chim ưng ở Lễ hội Phục hưng không?"

Cô vẫn nhớ, nhưng cô còn mãi suy nghĩ về việc con trai mình đã nhắc tới Fin tương đối nhiều. Họ đã hình thành một mối liên kết, điều mà đáng ra cô nên ngăn cản.

"Mẹ không nghĩ trò chuyện với động vật có thể là năng lực của con sao?", cậu cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

"Có thể. Toàn bộ cái chuyện phép thuật và quyền năng này làm mẹ hơi bối rối." Cô đứng dậy và đi ra cửa sổ. Mặt

trời đã lặn và cô chẳng thể nhìn thấy gì. Không khí lạnh giá len qua các khe nứt, giúp đầu óc cô tỉnh táo hơn.

"Mẹ?"

"Gì?"

"Con không muốn đi. Kể cả khi chúng ta tìm được viên đá, con cũng không muốn quay lại."

"Simon, chỗ của chúng ta không phải ở đây."

"Có mà. Ông Ian đã bảo con rằng

chúng ta có thể ở lại mãi mãi."

"Điều đó không có nghĩa là chúng ta nên ở."

"Sao lại không? Có phải ngôi nhà này không đủ lớn đâu?" Đôi mắt xanh to tròn của cậu làm tan chảy trái tim cô.

"Thế còn bạn bè của con? Có nhớ ván trượt của con không? Còn cả toilet tự xả nữa chứ?"

Cậu cắn môi dưới. "Con có những người bạn mới và cả một gia đình mới. Ngựa tuyệt vời hơn bất kỳ thứ gỗ dán có

bánh xe nào. Bên cạnh đó, chú Fin đã gần hoàn thiện phòng vệ sinh rồi. Nó không giống nhà cũ của chúng ta nhưng nó sẽ hoạt động." Ca ngợi Fin không phải là điều mà Liz muốn nghe từ con trai mình.

Một cục nghẹn hình thành ở cổ họng cô, cô lo lắng về cái ngày mình sẽ phải bắt con trai rời khỏi cuộc sống này. Đây là cuộc sống của Tara, chứ không phải của cô. Cục nghẹn lớn dần khi cô nghĩ đến Fin và tương lai của anh. Khi Fin kết hôn và có con trai riêng, anh sẽ gạt Simon sang một bên. Đó là lẽ tự nhiên.

"Ít nhất thì mẹ cũng sẽ nghĩ đến điều

đó, được chứ?"

Cô khẽ cười với cậu và tạm thời gạt câu bác bỏ của mình đi. "Ừ, mẹ sẽ nghĩ về điều đó."

Như bất kỳ cậu bé vị thành niên nào sẽ làm khi nghĩ mình có thể, Simon lần tới, "Còn lũ ngựa nữa, con có thể cưới chúng như anh Cian không?".

Mắt Liz nheo lại. "Đừng có quá giới hạn, nhóc."

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết. Để mẹ làm quen với tất cả việc này đã. Làm gì có đội cấp cứu nào ở gần đó khi con bị gãy cổ đầu. Con là tất cả những gì mẹ có." Cô hướng ra cửa.

"Mẹ này?"

Cô quay người lại, Simon đưa mắt nhìn xuống sàn, thằng bé có vẻ không thoải mái.

"Nếu mẹ và chú Fin muốn... Mẹ biết đây, kết hôn hoặc gì đó, thì con nghĩ việc đó khá là hết sảy."

Cô đưa tay lên miệng để ngăn cảm giác nhức nhối bên trong khi nhận ra tầm quan trọng của điều cậu nói. "À, Simon, mẹ không nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra đâu."

"Sao lại không? Mẹ thích chú ấy và chú ấy cũng thích mẹ."

"Phức tạp lắm", cô nói.

"Người lớn luôn khiến mọi chuyện trở nên phức tạp", cậu tuyên bố.

Cô quay người đi để cậu không nhìn thấy những giọt nước mắt của mình.

Chương 20

Michael chạm mặt cô ta trong chuyến thị sát hằng ngày. Hắn đã ngừng tìm kiếm thêm Druid để mụ Grainna cướp đi sức mạnh và tuổi trẻ của họ, chứ đừng nói là những trinh nữ Druid.

Hắn đang bận nói chuyện với một thương nhân thì liếc mắt thấy một phụ nữ trẻ chẳng có gì thu hút.

Mái tóc vàng và cơ thể cơ bắp của

hắn thu hút rất nhiều ánh mắt phụ nữ mỗi khi hắn đi qua, từ những cô nàng ngây thơ cho tới những phụ nữ lồi đời. Cô ta chú ý đến hắn khi họ vô tình đụng phải nhau.

"Xin thứ lỗi. Tôi đã không quan sát khi di chuyển."

Ngay lập tức, hắn cảm nhận được sức mạnh của cô ta. Cảm giác gai gai khi người ta nhận thức được mình đang ở cạnh một thứ vô cùng quen thuộc. Đầu hắn hơi nhức nhối, dấu hiệu chắc chắn cho thấy có người đang nhìn vào trong. Hắn nhanh chóng chặn cô ta lại, nhưng không phải trước khi cô ta cảm nhận

được sự hứng thú của hắn dành cho cô ta. Cô ả ngu ngốc, cô ta không biết thứ gì gọi nên sự tò mò của hắn. *Cô có phải là trinh nữ không?*

Michael cười toét miệng, khoe hàm răng trắng cùng lúm đồng tiền mà hắn có khi sinh ra và luôn biết cách tận dụng. "Đó là lỗi của tôi. Tôi bị choáng ngợp bởi đôi mắt đáng yêu của em đến mức tôi để em đâm vào mình, để có thể biết tên em."

Cô ta không xinh xắn lắm và cơ thể không có những đường cong hấp dẫn ở phụ nữ, nhưng đôi mắt cô ta có màu xanh dương sẫm xuyên thấu tâm can, thứ đã

thu hút sự chú ý của hắn. Cô ta nói năng khá lịch sự so với một cô gái quê mùa, và dù bộ đồ của cô ta làm từ vải muslin và len, nó tương đối sạch sẽ.

Cô ta cố kiềm chế nụ cười toe toét. Đôi má ửng hồng lên tiết lộ rằng cô ta vẫn còn là một trinh nữ. "Người ta gọi tôi là Margaret", cô ta cười khúc khích.

"Rất vinh hạnh". Hắn nắm lấy tay cô ta, đưa nó lên môi. Hắn nghĩ khuôn mặt cô ta chẳng thể rạng rỡ hơn được nữa, trừ phi nó bị nướng trên lửa. Margaret không quen nhận được sự chú ý từ cánh đàn ông, dù rất muốn. Khát vọng ngày thơ đó sẽ trao cho Michael thứ hắn

muốn.

Michael vẫn nắm chặt tay cô ta sau khi đã hạ nó khỏi môi. Hắn nhìn ngắm đôi bàn tay lồng vào nhau của họ, khế siết chặt nó rồi thả tay cô ta ra.

"Tôi chắc chắn rằng chồng em đang tìm kiếm em."

"Tôi không có chồng."

"Vậy vị hôn phu?", hắn mỉm cười.

"Chưa một người đàn ông nào cầu hôn tôi."

"Thế thì được rồi." Hấn nắm lấy khuỷu tay Margaret và dẫn cô ta ra khỏi cửa hàng. "Hãy cho phép tôi tháp tùng em về nhà. Sắp muộn rồi, và vẻ đẹp của em có thể thu hút kẻ xấu mất."

Margaret mỉm cười, để lộ hàm răng hơi xiên. "Không cần đâu, thưa ngài. Tôi đã ở trong làng cả đời rồi. Tôi khá an toàn ở đây."

Hấn bĩu môi với cô. "Em làm tôi tổn thương đấy, Margaret, vì tôi chỉ muốn ở bên em thêm vài phút thôi mà."

"Tên ngài là gì?", cô ta bạo dạn hỏi.

Hắn chìa tay ra và dẫn cô ta tới một con đường tương đối vắng vẻ. "Jones, Michael Jones", hắn nói dối. Dù đang ở trong lãnh địa của Lancaster, hắn cũng không muốn tên mình xuất hiện ở khu vực gần nhà MacCoinnich.

Hắn thích thú ngẫm nghĩ về những việc nên làm với cô gái này. Hắn biết mình sẽ phải trả giá đắt nếu mục Grainna biết hắn tìm được một trinh nữ mà không đưa cô ta về ngay lập tức, nhưng để mục Grainna giành lại toàn bộ quyền lực không phải là mục đích lúc này của hắn. Dầu thế nào đi nữa, mối lo không ngớt về

tính đồng bóng của mụ Grainna vẫn khiến hấn hoài nghi, không biết mình có nên dẫn phụ nữ Druid về cho mụ ta nữa hay không. Có lẽ nếu Grainna biết vật tế chỉ cách mụ có một sợi chỉ, mụ ta sẽ nhượng bộ và trao cho hấn cuộc đời bất tử mà hấn luôn thèm khát. Dầu có thể nào đi nữa thì hấn cũng sẽ không ép Margaret đi cùng ngay bây giờ. Có lẽ sau một thời gian, cô ta sẽ tình nguyện. Vậy thì sẽ không gây ra báo động.

"Ngài có phải một hiệp sĩ không? Ngài có phải ngài Jones phục vụ gia đình Lancaster không?"

Lời nói dối của hấn thốt ra một cách

dễ dàng, "Một hiệp sĩ thì đúng, nhưng không phục vụ Địa chủ Lancaster. Tôi chỉ đang đi du lịch qua đây thôi".

Lông mày cô ta nhướng lên. Vậy ngài sẽ không ở lại đây sao?"

"Điều đó còn tùy."

"Tùy cái gì?"

Hắn đặt tay lên tay cô ta. "Tùy xem em có muốn tôi ở lại trong một thời gian ngắn hay không."

Cô ta vấp chân, Michael đỡ lấy.

"Làm sao tôi có thể đòi hỏi một chuyện như thế được? Tôi không biết ngài."

"Nhưng em muốn. Tôi nghĩ thế."

Người cô ta nóng bừng lên dưới sự động chạm và câu nói của hắn. "Tôi sẽ rất thích ý tưởng được biết rõ hơn về ngài, tất nhiên là dưới sự giám sát thích đáng."

Một trinh nữ, không nghi ngờ gì. "Tất nhiên."

Cô ta dừng lại trước một ngôi nhà tranh có khói bốc lên từ chõng rơm. "Có lẽ ngày mai ngài có thể ghé qua ăn trưa cùng chúng tôi. Mẹ tôi sẽ rất thích nếu có một hiệp sĩ ở bàn ăn cho xem."

"Hẹn ngày mai." Hấn cúi người xuống và khóa chặt ánh mắt của Margaret khi hấn hôn tay cô ta một lần nữa. Hấn nghe thấy cô ta hít sâu vào và cảm nhận được sự run rẩy trong bàn tay cô nàng. Hấn mỉm cười khi mọi việc tiến triển quá dễ dàng với cô ta.

Thật là cực kỳ dễ dàng.

Họ chờ tới khi tối muộn và người hầu

đã đi nghỉ hết. Cha cô đặt thêm lính canh ở công và một người khác ở tòa tháp cao nhất để báo động khi cần thiết.

Mọi thành viên của gia đình đều đi tới phòng Liz. Vài chiếc ghế được mang vào để có thêm chỗ ngồi. Và dù căn phòng rất rộng, nó vẫn chật kín.

Myra và cánh phụ nữ khá e sợ về việc cho cánh đàn ông xem những gì họ đã làm. Cho tới lúc này, họ chỉ làm việc này với nhau, mà như Tara gọi là một khu vực hoàn toàn không có testosterone^[1]. Giờ thì nó sẽ giống như cách Lizzy gọi, một trải nghiệm song tính.

Khi tất cả mọi người đã đến, Lizzy lấy sợi dây buộc tóc và quyển sách từ nơi cất giấu ra và đặt sợi dây quanh tay nắm cửa. Ông Ian nhìn sợi dây thun ngoai cỡ rồi liếc mắt sang con gái và Todd.

Myra cố tình đưa mắt nhìn khắp nơi, trừ Todd. Cô thật sự không muốn cha mình tra hỏi gì vào lúc này.

Lizzy ôm chặt quyển sách vào ngực và khuyến khích mọi người tìm chỗ ngồi thoải mái.

Tara nặng nề đi tới ghế, những người

khác thì ngồi xuống đệm.

Myra thấy Amber mỉm cười với Simon, thằng bé mở tròn mắt khi mẹ mình bắt đầu cất tiếng nói.

"Được rồi. Tôi biết mọi người sẽ có rất nhiều câu hỏi, nhưng hãy đợi tới khi bọn tôi làm xong. Nếu mọi người có gợi ý gì trong quá trình thì hãy nói ra, nhưng đừng bước vào vòng tròn."

"Vì sao lại thế?", Fin hỏi.

"Vòng tròn được mở ra và đóng bởi chúng tôi, phá vỡ nó sẽ phá hỏng việc

chúng tôi đang làm, chưa kể là sẽ khá đau đấy."

"Đau à?", Duncan nhìn vợ mình chăm chăm, "Cái gì đau?"

"Năng lượng sẽ tấn công người phá vỡ vòng tròn, còn chúng tôi thì rơi xuống."

Todd nhìn những người phụ nữ một lượt, "Ý cô là gì khi nói *Rơi xuống*?"

Myra cười, ngày càng tự tin hơn. "Rồi anh sẽ thấy."

"Nhưng vì anh đang ở đây, sao anh và Duncan không đứng sau lưng Tara nhỉ." Hai người đàn ông nhìn nhau, hai bên mày nhíu chặt nhưng không chát vắn gì.

"Sẵn sàng chưa?", Amber có vẻ lo lắng. Khi những người khác đã vào vị trí, con bé bắt đầu rải hoa oải hương và thiết lập vòng tròn.

Lizzy bắt đầu. "Giờ là lúc chúng tôi nhìn trộm, dùng thị lực của mình để xem xét bí mật của người khác. Hãy dùng vòng tròn để che giấu cho chúng tôi, giữ chúng tôi trong im lặng, đó là tất cả những gì chúng tôi cầu xin. Nếu các tổ tiên cho phép thì xin hãy cho chúng tôi

biết." Các bàn tay lồng vào nhau, ngọn lửa từ những cây nến vươn cao hơn mười phân.

"Vì Tara và tôi là những người duy nhất từng gặp mẹ Grainna, cả hai chúng tôi sẽ phải mở rộng tâm trí để nhận hình ảnh."

Họ nhắm mắt lại, thở chậm chạp từng hơi. Myra cảm thấy Tara siết mạnh tay cô hơn. Mạch đập của cô tăng tốc và ký ức về lúc Simon nằm trong vòng tay mẹ Grainna hòa vào tâm trí Myra.

"Em thấy rồi", Amber nói.

"Chị cũng vậy." Hình ảnh đó khiến cô buồn nôn, nó có thể là ký ức của Lizzy hoặc Tara.

Khi họ bắt đầu bay trên sàn, không chỉ có một tiếng thở dốc phát ra từ cánh đàn ông trong phòng, nhưng không ai nói gì.

"Mọi người nhìn thấy chưa?", Lizzy hỏi.

"*Aye*", Amber nói.

"*Aye*", Myra đồng ý.

"Em ổn chứ, Tara?"

"Em ớn."

"Được rồi, hãy tìm mụ phù thủy nào."
Myra liếc xung quanh, thấy Lizzy mở mắt và nhìn chăm chăm xuống tờ giấy mà chị đã ghi câu thần chú. "Hãy đưa tâm trí chúng tôi băng qua đất đai, tìm kiếm phù thủy và gã tay sai. Hãy để chúng tôi nhìn thấy đâu là vận mệnh của mình."

"Thông minh thật", Myra bảo chị.

"Nếu nó có tác dụng."

Trong phòng chỉ có mình bọn họ. Dù

cả gia đình đang mãi mê quan sát họ, cánh phụ nữ vẫn chỉ nhìn nhau. "Đường nào?"

"Đầu tiên là ngôi làng. Tất cả chúng ta có thể hình dung ra nó."

Như đang cưỡi trên một con ngựa phi nước kiệu với tốc độ chóng mặt, tâm trí họ bay qua các vùng đất. Một cơn gió nhỏ thổi qua tóc Myra từ chính giữa vòng tròn. Ngay khi hình ảnh của ngôi làng hiện rõ, nó nhanh chóng lao vụt qua.

Myra vẫn nhắm chặt mắt và hỏi, "Ai đang làm thế?".

Hầu hết mọi người đều trả lời,
"Không phải tôi".

"Cứ thả lỏng, thuận theo nó đi."
Những ngọn đồi xanh mượt điểm xuyết
những chú cừ trắng muốt lao vụt qua,
một ngôi làng khác xuất hiện trong tầm
mắt, không phải ngôi làng ngoài Pháo đài
MacCoinnich. "Nó ở đâu thế?"

"Lancaster", Myra bảo Lizzy.

Tâm trí họ di chuyển xa hơn rồi quay
về phía khu rừng. Hình ảnh xuất hiện
nhanh đến mức họ cảm giác như thể mình
là một con đại bàng đang rải cánh trên
các tầng mây, thi thoảng lại nhào xuống

và xoay mình.

Họ nhanh chóng dừng lại như lúc bắt đầu cuộc rượt đuổi hình ảnh. Myra thấy hình ảnh mờ mờ của một căn nhà xập xệ, trước khi hành trình của họ đột ngột kết thúc.

Mụ Grainna đang nhìn vào một quả cầu thủy tinh trước cái lò sưởi. Căn phòng có dấu vết chết chóc ở mọi góc ngách.

Amber thở dốc khi hình ảnh chiếc bàn thấm đẫm máu xuất hiện.

"Bình tĩnh nào." Myra siết chặt tay em gái.

"Đó có phải là mẹ ta không?"

Tay Tara run rẩy trong tay cô. "Phải, nhưng..."

"Trẻ hơn", Liz nói nốt câu của Tara.

"Phải, trẻ hơn rất nhiều."

Cuối cùng Duncan cũng lên tiếng. "Mẹ ta có thể nhìn thấy các em không?".

"Em không nghĩ vậy."

"Mấy đứa nhìn thấy gì?", ông Ian hỏi.

"Mụ ta đang quan sát Steel trong quả cầu thủy tinh."

"Mụ ta giận dữ", Amber bảo họ.

"Chị nghĩ em nói đúng, nhưng vì sao?"

Myra cảm nhận tâm trí của Tara lang thang trong căn phòng mà mụ Grainna đang đứng. "Ôi, Chúa ơi."

"Gì vậy?", một loạt giọng cất lên

trong căn phòng.

"Đừng nhìn, Tara. Chúng ta chẳng thể làm gì cho họ hết." Myra biết ngay khoảnh khắc Lizzy nhìn thấy những người chết, ít nhất hai người. Liz cảm thấy mạch máu của Tara bắt đầu đập quá nhanh. Ý nghĩ ấy nhanh chóng tràn đầy vào đầu Myra. Sự lo lắng và sợ hãi khiến cô mở mắt.

"Chúng ta phải chấm dứt thôi."

"Chị ổn", Tara trấn an mọi người. "Mụ ta còn nhìn thấy gì trong quả cầu pha lê nữa?"

Myra cố nhìn, nhưng hình ảnh trong quả cầu u ám trở nên méo mó. "Em có cảm thấy gì không, Amber?"

"Giận giữ. Phẫn nộ. An bình."

"Sao lại là *an bình*?"

"Mụ ta nhìn thấy thứ sẽ cứu rỗi mình, nhưng hình ảnh đó làm mụ ta giận dữ."

Đột nhiên, mụ Grainna xoay phắt người khỏi quả cầu pha lê và nhìn quanh phòng.

Họ bất động, nín thở. Mụ ta vẫy tay

lên quả cầu, nó trở nên tối om. Mắt mù ta nhìn chòng chọc vào quả cầu và bắt đầu niệm thần chú.

Tara cảm thấy lông trên cánh tay mình dựng đứng. "Chúng ta phải ra khỏi đó." Câu thần chú quen thuộc.

"Nhanh lên."

Họ mở mắt để xóa bỏ những hình ảnh, nhưng không gỡ bỏ kết nối với nhau. "Được rồi, Duncan, sẵn sàng bắt nhé", Liz bảo anh.

"Bắt cái gì?"

"Vợ anh."

"Myra?"

Myra hiểu yêu cầu của Lizzy. "Cảm ơn ngài vì sự kết nối và chuyến thăm dò của chúng tôi. Hãy đóng vòng tròn và chấm dứt kết nối của chúng tôi."

Mụ Grainna kêu ré lên, rồi từ phía Myra, một luồng gió xuất hiện, thổi tắt các ngọn nến.

"Em có nghe thấy nó không?"

"Có, đó là lần đầu tiên."

"Sẵn sàng chưa?"

"Năm lấy ghế đi, Duncan."

"Để làm gì?"

"Giúp anh ấy đi Todd." Myra gật đầu.

Khi những người đàn ông đã vào vị trí, cánh phụ nữ thả tay, phá vỡ liên kết của họ và ngã xuống.

Tara đã chuẩn bị tinh thần, nhưng thay vì ngã xuống, hai người đàn ông bắt được cô, mặc dù có hơi lão đảo, và nhẹ

nhà đặt cô xuống đất. "Thế này đúng là tốt hơn."

Duncan quay phắt lại đối mặt với cô, trừng mắt nhìn cô với ánh mắt cảnh giác. "Ý em muốn nói là, em luôn bị ngã xuống sàn mỗi lần làm việc này?" Anh vẫy tay về phía những người phụ nữ đang xoa phần hông đau nhức của mình.

"Nó đâu có tệ đến thế..."

"Tara Louise MacCoinnich, em đang mang thai con của chúng ta, và anh sẽ không cho phép em ngã như thế nữa."

Lông mày Myra nhướn lên khi anh gọi tên đầy đủ của Tara. Mắt Lizzy nhanh chóng mở to.

Tara gửi cho Duncan một nụ cười rụt rè. "Không tệ đến thế đâu mà."

Khuôn mặt nghiêm khắc của Duncan dịu xuống khi anh nhìn vào mắt vợ. Anh nắm lấy tay cô, quỳ xuống ngang tầm với cô. "Anh không sao chịu đựng nỗi suy nghĩ em bị thương, em yêu."

"Em chưa từng bị đau." Cô liếc nhìn những người khác trong vòng tròn. "Dẫu sao cũng không đau lắm."

Những người đàn ông khác giúp cánh phụ nữ đứng dậy.

"Chuyện gì đã xảy ra thế?", Ông Ian hỏi.

Các cô gái di chuyển quanh phòng, trả nên, đệm, và mọi thứ cứ về những việc họ vừa làm về chỗ cũ. Cảnh tượng đó vô cùng thi vị vì họ đã phối hợp với nhau rất hoàn hảo.

"Sao?", cuối cùng Fin hỏi.

"Mụ Grainna đã chú ý đến bọn tôi", Lizzy bảo anh.

"Cô chắc chứ?"

Ngồi cạnh mẹ, Amber lên tiếng hỏi, "Còn vì lý do nào khác khiến chúng ta nghe thấy giọng của mẹ ta chứ? Và tất cả chúng ta đều cảm thấy cấp thiết phải thoát ra".

Fin đi tới chỗ lò sưởi và quăng một khúc gỗ vào trong. Anh dùng tay bắt một ngọn lửa và chơi đùa với nó trong lúc suy nghĩ.

"Liz nói đúng. Mẹ ta đã biết được điều gì đó."

"Mọi người đã nhìn thấy gì?" Fin tung một quả bóng lửa trong tay như thể nó làm bằng sứ.

"Chúng ở ngoài rìa khu vực Lancaster. Trong rừng."

"Chúng?"

"*Aye*, mẹ Grainna, Steel, cùng những người khác nữa. Rất nhiều người nữa", Myra nói.

"Bao nhiêu người nữa?"

"Hai tá, có thể hơn."

Fin quăng quả bóng lửa vào lại lò sưởi. "Hiệp sĩ à?"

"Một số", Myra bảo anh. "Những người khác là người hầu yếu ớt, những người rõ ràng không được huấn luyện để ra trận."

"Làm sao em biết? Chúng ta đi qua người họ nhanh thế cơ mà."

"Những con ngựa, chỉ có hiệp sĩ mới có ngựa", Myra giải thích cho Lizzy. "Cả quý tộc nữa, nhưng mẹ Grainna không cần quý tộc."

"Amber." Liz ngồi xuống cạnh cô trên giường. "Em còn cảm nhận được gì nữa không?"

"Nỗi sợ. Mẹ Grainna đang sợ một điều gì đó."

"Tốt." Todd đứng kế bên Myra, khẽ chạm vào tay cô, rồi buông cô ra. "Nỗi sợ sẽ khiến mẹ ta hấp tấp, mất lý trí. Điều đó có thể có lợi cho chúng ta."

"Em có thể chỉ chỗ của mẹ ta không?", Duncan hỏi em gái.

"Em nghĩ là có."

"Chúng ta cần phải làm gì đó thật nhanh, mẹ ta đang giết người, Duncan", Tara nài nỉ. "Tuổi trẻ của mẹ ta đang quay lại, cùng với quyền năng."

Myra ngã vào vai Todd, nỗi sợ hãi trào dâng trong cô. Tara ôm đứa bé chưa chào đời của mình như thể muốn bảo vệ nó khỏi quỷ dữ. Amber đứng bên cạnh Simon, người đã di chuyển về đứng cạnh mẹ cậu. Ông Ian và bà Lora chăm chú nhìn nhau. Một cảm giác hãi hùng bao trùm khắp căn phòng.

Liệu tất cả bọn họ có thể sống sót chứ? Liệu gia đình mạnh mẽ của cô có còn trọn vẹn khi chuyện này kết thúc

không?

Chương 21

Buổi tối trước ngày cánh đàn ông ra ngoài tìm kiếm và tiêu diệt mục Grainna, Myra lẻn vào phòng của Todd. Anh đang ngồi cạnh lò sưởi, chân gác lên chiếc bàn trước mặt. Sau khi đặt sợi dây lên cửa, cô đi tới bên anh. Ngồi xuống dưới chân anh, cô ngả đầu vào lòng anh. Tay anh luồn trong tóc cô.

"Anh có lo lắng về ngày mai không?"

"Không, không lo lắng. Cảnh mìn mỗi chờ đợi mù ta tấn công còn khó đưing đầu hơn nhiều."

"Đúng là làm gì đó vẫn tốt hơn."

"Phải." Bàn tay ve vuốt dịu dàng của anh khiến cô rúc vào gần hơn. "Em ở đây sẽ ổn chứ?"

"Bọn em sẽ ổn cả. Người của cha em sẽ bảo vệ bọn em bằng mọi giá. Anh và gia đình em mới là những người khiến em lo lắng. Anh có chắc là mình đã sẵn

sàng rồi không?"

Hơi thở sâu của Todd khiến cô ngẩng lên và nhìn vào mắt anh. "Đây có thể không phải là thời đại của anh, nhưng đánh nhau một cách hoành tráng không thay đổi theo thời gian. Anh có thể không phun lửa từ đầu ngón tay như bọn em, nhưng anh vẫn có thể nện như tử vãi gã đấy."

Myra bất giác mỉm cười. Nụ cười của cô nhanh chóng tắt ngóm khi nỗi lo cho sự an toàn của anh khiến cả cơ thể cô tràn ngập nghi ngờ.

"Đừng làm thế", Todd cau có.

"Làm gì?"

"Nhìn anh như thể anh sẽ không bao giờ quay lại." Anh nâng niu khuôn mặt cô trong tay và hôn cô thật sâu. Cô cảm thấy người mình mềm trong tay anh, muốn anh gần gũi hơn nữa. Khi anh kết thúc nụ hôn của họ và ngồi thẳng lại, ngón cái của anh lần theo môi cô. "Anh đúng là một thằng ngốc", anh tự nhủ với mình chứ không hẳn là nói với cô.

"Vì sao?"

"Anh đã để em yêu anh."

"Đề em á?", cô cười.

Anh tìm kiếm ánh mắt cô. "Khi anh còn bé, mẹ anh đã ngồi ở nhà sau khi cha anh đi làm và đêm nào cũng cầu nguyện cho ông trở về an toàn. Bà không hề nhận ra vẻ lo lắng thường trực trên mặt mình mỗi khi có xe cảnh sát đi ngang qua. Bà luôn nhảy dựng lên khi điện thoại reo. Như thể bà biết rằng một ngày nào đó, sẽ có một cuộc điện thoại gọi đến thông báo rằng cha anh đã chết."

Những ký ức đau đớn của anh biến thành một tiếng nức nở xé ruột trong cổ họng cô.

Todd tiếp tục, "Khi cuộc điện thoại đó đến, anh đã ôm chặt mẹ khi bà khụy xuống sàn, nhưng chỉ mình anh thôi không đủ. Anh không thể làm gì giúp bà trấn tĩnh lại sau cái chết của cha anh. Khi bà mất, chỉ vài tháng sau khi bọn anh chôn cất cha, anh đã thể sẽ không bao giờ để người phụ nữ nào phải trải qua nỗi thống khổ ấy nữa. Vậy mà anh lại đang ở đây, gây ra cho em nỗi thống khổ đó."

Nước mắt sáng lấp lánh trong mắt Myra. "Cha mẹ anh hẳn phải yêu nhau rất sâu đậm."

"Đúng vậy."

"Vậy họ đã có một cuộc sống hạnh phúc nhỉ?"

"Ừ, hạnh phúc nhất."

"Anh có nghĩ rằng họ sẽ muốn sống khác đi không?" Todd định trả lời nhưng Myra đã giơ một tay lên để ngăn anh đừng nói. "Cha anh có lý do để về nhà hằng đêm, Todd. Có lẽ ông đã cẩn thận hơn với mọi bước đi của mình vì tình yêu mà ông dành cho mẹ con anh."

"Có thể."

"Chúng ta ít có quyền lựa chọn người mình sẽ yêu. Và anh nói đúng. Em yêu anh. Khi em rời khỏi thời đại của anh, em đã biết rằng mình sẽ chẳng bao giờ tìm được một người nào thế chỗ anh. Em sẽ phải sống chỉ bằng những ký ức ít ỏi về vài tuần ngắn ngủi chúng ta ở cùng nhau. Định mệnh đã đưa chúng ta lại với nhau. Em khó lòng tin nổi lúc này định mệnh lại tàn nhẫn đến mức sẽ cướp anh khỏi em. Dầu vậy, nếu có thể thật, em sẽ luôn hồi tưởng về quãng thời gian này và nhớ lại tình yêu của chúng ta." Myra áp mặt vào lòng bàn tay Todd khi anh âu yếm má cô.

Ngón tay anh xoay tròn trên cổ Myra,

giữ chặt cô khi anh kéo cô lên để nếm cô, hôn cô thêm một lần nữa. Chỉ có điều lần này, sự vuốt ve của anh dịu dàng hơn, sâu hơn bất kỳ lần nào họ từng chia sẻ trước đó. Myra dựa vào anh, ngực cô áp vào ngực anh, tìm kiếm thêm sự tiếp xúc. Todd lùi lại. "Anh không xứng đáng với em."

"Làm tình với em đi, Todd."

Anh lắc đầu, "Không".

Cô ngồi lùi lại, sốc trước sự khước từ của anh. Nụ cười tinh nghịch của anh khiến mắt cô nheo lại và môi cô trề ra. "Vì sao?"

Thay vì trả lời, anh đứng dậy, kéo cô theo. Không nói một lời, anh băng qua phòng, bỏ dây thun ra khỏi cửa và mở nó ra.

"Anh đang làm gì đấy?" Myra thò đầu ra hành lang dài dằng dặc rồi chui lại vào phòng. "Sẽ có người nhìn thấy chúng ta mất."

"Cứ để họ nhìn."

Mắt Todd lấp lánh khi anh kéo cô đi trên con đường ngắn dẫn tới phòng cha

mẹ cô. Tim Myra đập thình thịch trong lòng ngực. Một phần trong cô biết chính xác việc Todd sắp làm. Phần còn lại, phần muốn trốn trong góc, sợ hãi, lo lắng về phản ứng của cha cô. Một cơn rùng mình lan dọc xương sống và dọa sẽ thoát ra thành tiếng cười khúc khích.

Tiếng Todd gõ cửa nghe như tiếng pháo nổ trong hành lang im ắng. Trốn sau Todd, Myra cố lờ đi khi cánh cửa dọc hành lang mở ra và các anh em nhìn cô bằng ánh mắt nóng rực.

Sau tiếng gõ cửa thứ hai của Todd, ông Ian kéo giật cửa ra, vô cùng lo lắng, Myra nắm chặt tay Todd khi ánh mắt dữ

dội của cha cô chĩa vào họ. Todd ném "sợi dây thừng im lặng" về phía ông Ian.

Ông trừng mắt tóm lấy nó.

"Cháu sẽ cưới con gái bác."

Mắt Myra mở to như cái đĩa.

Một múi cơ giãn giật ở quai hàm của cha cô.

"Cậu đang hỏi đấy à, chàng trai?"

Ôi, Chúa ơi.

Todd quay sang cô, mỉm cười, "Cưới anh nhé".

Một tiếng cười ngắn bật ra. "Cha muốn anh hỏi cha cơ", cô giải thích.

"Anh đâu có muốn cưới ông ấy. Anh muốn cưới em mà." Nhưng anh đang đùa. Tay anh vòng quanh eo cô và kéo cô vào gần. "Cưới anh nhé, Myra. Hãy cho anh một lý do để về nhà mỗi tối."

"Ôi, Todd." Mọi sự lo lắng và nỗi sợ hãi đều bị cuốn trôi khi cô cả gan hôn anh trước toàn thể gia đình mình.

Tiếng gầm của ông Ian phá vỡ nụ hôn của họ. "Ta tuyên bố rằng người đàn ông này...", ông Ian kéo bàn tay Todd đang đặt trên vai Myra xuống, "Đã cầu hôn người phụ nữ này". Myra cảm thấy cha cô bỏ tay cô ra khỏi hông Todd và đặt nó vào tay Todd. "Giờ họ được xem là đã đính hôn cho tới khi...", câu nói của ông Ian lạc dần khi Todd hôn cô thêm lần nữa, "...vui lòng chú ý một chút".

Todd lùi ra, mỉm cười.

"Cho tới khi một tu sĩ có thể tới để làm lễ kết hôn cho hai con."

Mỉm cười, Todd bế cô lên và bồng cô

về phòng mình. Myra cười toét miệng với Tara khi đi qua phòng chị và thoáng thấy nụ cười tự mãn của cha cô trước khi Todd đá cửa đóng sầm lại sau lưng họ.

Todd đưa cô về giường, ép cô xuống đệm và duỗi người trên cơ thể cô. Trọng lượng tuyệt vời của anh khẳng định vị trí của cô. Cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Tay anh đi xuống eo cô, các ngón tay lướt nhẹ trên nụ hoa đã sẵn lại, và cô uốn người về phía anh, chẳng muốn gì hơn quyền sở hữu anh trọn vẹn. Những nụ hôn dịu dàng khiến hơi thở nồng của cô trở thành những tiếng thở dốc nóng ran.

Anh vuốt tóc cô ra sau, khiến cô mở

mắt ra. Tình cảm đọng đầy như một làn mây phủ kín đôi mắt anh.

"Anh yêu em, Myra. Anh không biết mình sẽ nuôi sống em bằng cách nào ở thời đại của em. Anh chỉ biết rằng mình không thể sống thiếu em. Anh muốn trao cho em cả thế giới."

"Anh là cả thế giới của em", cô thì thầm. "Khi em ngủ một mình trong nhà anh, em đã từng đọc thần chú và thế sẽ yêu anh gấp ba lần anh yêu em."

Anh hôn mũi cô. "Vậy thì anh càng cần phải yêu em nhiều hơn để bù đắp cho lời thề đó."

Một bàn tay vuốt dọc lên đùi cô và luôn xuống dưới váy, làm Myra nhớ lại nơi mình đang ở. Sự thật rằng tiếng rên rỉ của cô có thể vang dọc hành lang im ắng khiến cô phải nén lại. Hành động đơn giản ấy khiến sự ve vuốt của anh càng thêm mãnh liệt, bùng nổ.

Việc cởi váy của cô ra giống như mở một món quà đã mong đợi bấy lâu. Lần đầu tiên Todd thấy háo hức như thế. Cô là của anh, mãi mãi, trọn vẹn. Nghĩ đến cảnh bước xuống lễ đường với cô và tuyên bố cô là của anh khiến anh cảm thấy thật nguyên sơ, thật "trung cổ", theo đúng nghĩa của từ đó. Từ lâu anh đã biết

rằng mình sẽ chẳng bao giờ quay lại Anaheim. Cuộc đời làm Sỹ quan Todd Blakely của anh chẳng là gì so với cuộc đời làm ngài Blakely, chồng của Myra Blakely. Nếu ngày mai, Todd đi vào chỗ chết, anh cũng sẽ không hề hối hận vì hành động của mình. Gia đình MacCoinnich là những con người đứng đắn và trung thực, họ luôn chiến đấu một cách dũng cảm. Sáo rỗng chứ gì? Có thể, nhưng đó đúng là cảm giác của anh.

Anh đang ôm cả thiên đường trong tay. Dưới cơ thể anh, tiếng rên rỉ nghèn nghẹn của cô vang khắp phòng. Khi anh đã làm cô khóa thân, anh ôm lấy bầu ngực lộ ra của cô và cắn hai hàm răng

vào nó. Đáng ra anh phải tự cảm thấy xấu hổ khi cô rên rỉ dưới sự vuốt ve của anh, nhưng anh không hề có cảm giác ấy. Thay vào đó, anh khao khát muốn cô thét lên sung sướng, để chứng minh cho tất cả những người có thể nghe thấy rằng, cô là của anh.

Kéo áo qua đầu, anh cảm thấy những vuốt ve nhẹ như gió thoảng của cô lướt qua đám lông trên ngực mình. Cô vuốt ve da thịt anh khi rê tay xuống thấp hơn, chiến đấu với khóa quần của anh.

Tay anh tìm thấy phần đùi trong mềm mại của cô. Từ nơi đó, anh từ từ khám phá, cho tới khi tìm thấy hơi nóng ẩm

ướt. Khẽ quét ngón cái qua vùng nữ tính của Myra, cô oằn người bên dưới anh. Tay cô trì hoãn việc giải thoát anh khỏi quần áo. Lạc lối trong khoái lạc, anh lách một ngón tay vào trong cô. Những chuyển động gợi tình chậm rãi mô phỏng ý định của anh.

Đầu cô ngả sang một bên. Todd rê môi dọc cơ thể cô, cố tình cọ chiếc cằm lởm chởm râu của mình trên làn da nhạy cảm của cô.

"Anh... anh đang làm gì đấy?"

Myra ngồi dậy, nhìn xuống anh, vẻ mặt ngây thơ như chính sự trong sáng của

cô.

"Suýt." Anh đẩy cô nằm xuống giường. "Hãy tin anh." Anh phả một hơi thở nóng ran vào sâu thẳm trong cô. Mắt cô nhắm lại. Anh đặt những nụ hôn lên khắp người cô, ghi dấu sự hiện diện của mình một cách thân mật nhất. Đầu gối cô chực muốn khép lại, khiến anh nở nụ cười. Việc được là người đàn ông duy nhất từng biết và sẽ biết cô theo cách này khiến anh mê muội. Miệng anh ép chặt vào cô, nếm cô. Cô gục xuống trước cú tấn công đầu tiên của lưỡi anh. Chẳng mấy chốc, anh đã khiến cô quằn quại dưới dự vuốt ve thành thạo của mình.

Tiếng rên rỉ của cô hạ gục anh. Anh di chuyển nhanh hơn cho tới khi cơ thể cô cứng lại và ưỡn lên, rồi hét vang sung sướng.

Không cho cô thời gian để suy nghĩ, anh vứt bỏ quần áo của mình và đâm sâu vào vùng ẩm ướt của cô. Vẫn là những âu yếm mà họ đã làm trước đó, nhưng lần này nó chứa đựng nhiều ý nghĩa hơn, nhiều cảm xúc hơn. Cô là của anh, theo đúng nghĩa của từ đó.

Môi anh tìm về với môi cô, và mỗi lần trượt sâu vào, anh chiếm đoạt những gì là của mình. Cơ thể cô run run quanh anh, và với tiếng thở dốc cuối cùng, anh

trút vào trong cô.

Đó là lần đầu tiên Myra thấy Todd ăn vận đồ ra chiến trường. Con ngựa cao lớn của anh đứng cạnh ngựa của các anh trai và cha cô. Gươm của anh, chiếc gươm mà cô đã trao cho anh ở thế kỉ hai mốt, được cho vào bao và nằm trên hông. Anh đeo một cái nỏ sau lưng, nơi anh có thể dễ dàng với tới. Dưới lớp áo, cô biết anh mang theo vũ khí thời hiện đại. Súng.

Tối qua họ đã làm tình hai lần. Khi anh ôm lấy cô khao khát lần thứ ba, cô giả vờ mệt mỏi. Thực ra, cô chỉ muốn anh nghỉ ngơi và sẵn sàng đối mặt với

những thử thách của ngày hôm nay.

Mặc dù biết anh có thể sẽ không trở lại sau trận chiến, Myra chỉ tập trung vào những lợi thế mà Todd có. Anh sẽ đánh nhau với ác quỷ Grainna cùng cha cô, Duncan, và Fin.

Gần như cả ngày hôm nay, mỗi giây mỗi phút, trên mỗi bước đi, cô đều cầu nguyện, cho chồng và gia đình mình trở về an toàn.

Những người phụ nữ bị bỏ lại phía sau đều sát cánh bên họ trong trái tim. Cảnh phụ nữ sẽ quan sát và cảnh báo cho nhóm đàn ông về những mối nguy hiểm

mà họ không nhìn thấy và làm tất cả mọi việc trong phạm vi quyền năng của mình, dù riêng lẻ hay hiệp lực, để đưa người thân của mình sống sót trở về.

Khi tia sáng đầu tiên của ngày mới xuất hiện, Myra và Todd nhắc lại lời thề hôn ước của họ trước toàn thể gia đình và các hiệp sỹ dưới quyền cha cô. Lễ đính ước diễn ra nhanh chóng.

Myra dõi theo chồng mình từ xa. Cô đã tự hứa với lòng mình là sẽ không khóc, không cho anh thấy nỗi sợ hãi đang ngấm sâu trong lòng ngực, chỉ chực nuốt trọn mình. Nhưng khi băng ngang qua khoảng sân và đi qua gia đình mình, mọi

người đang nói lời tạm biệt, những giọt nước mắt của cô vẫn cứ trào ra. Không chỉ vì cô, mà vì tất cả mọi người.

Duncan đứng cạnh Tara, tay anh đặt lên vùng bụng căng phồng của vợ. "Bọn anh sẽ quay lại."

Tara lắc đầu, giọng cô chồng chất đau đớn. "Em biết. Em biết. Em sẽ không sinh con nếu không có anh."

"Anh không sống sót dưới tay mẹ Grainna một lần để lại rồi chết dưới tay mẹ ta đâu."

"Tốt nhất là không, chết tiệt. Không thì em sẽ khiến thế giới của anh trở thành địa ngục ở kiếp sau của chúng ta đây", cô nhăn nhó.

Myra bắt gặp ánh mắt của Lizzy. Fin đang nói chuyện với Simon, thằng bé thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn mẹ rồi gật đầu.

Lizzy đi tới bên con trai. Fin đặt tay lên vai cậu. Myra thấy mắt Simon ngấn lệ. Cậu quệt nước mắt một cách tuyệt vọng.

Cả Myra cũng cảm nhận được làn sóng đau đớn cuộc trào trong lòng. Cô

nuốt xuống cục nghẹn đang chặn kín phổi mình.

"Này nhóc?", Lizzy cười toét miệng, nhưng Myra không bị lừa.

"Mẹ à." Simon nhìn chăm chăm xuống chân, cúi xuống đất.

Fin nhìn Lizzy tiến lại gần. Myra hy vọng họ sẽ giảng hòa trước trận chiến.

"Sao phải xì mặt ra thế? Con không phải lo cho chú Fin đâu. Chú ấy quá xấu tính, đời nào chịu bị phụ nữ đánh bại." Lời của Lizzy khiến Simon khẽ nhếch

môi lên.

Fin cười khẽ. "Mẹ cháu nói đúng đấy. Hãy nhớ những gì chú đã nói, chưa đầy một tuần là chú về rồi."

Simon ôm anh thật chặt rồi chạy tới bên Tara.

Ánh mắt Lizzy dõi theo con trai mình. Khi cô quay lại nhìn Fin, anh đang dành cho cô cái nhìn mãnh liệt. Myra nhận ra Lizzy đổi chân dưới ánh mắt chăm chú của anh.

"Ừm, anh nên đi đi. Anh không muốn

họ đi mà không có anh chứ", Lizzy nói.

Cô ấp úng không biết nói gì. Anh nhắc túi của mình lên và đi ra chỗ con ngựa.

"Fin", cô gọi với theo.

"*Aye?*", anh quay lại.

Mới đầu Myra không nghĩ Lizzy sẽ nói gì đó. Rồi nụ cười của cô tắt ngấm, "Đừng chết".

Mắt anh mở to trước câu nói của cô. Họng Myra thít lại khi Lizzy xoay người bỏ đi.

Myra quay lại và nhận ra cha cô đang ôm Amber và hôn lên đỉnh đầu con bé.

"Hãy chăm sóc mẹ con."

"Vâng, thưa cha."

"Cian", ông nói với con trai. "Hãy lo liệu mọi chuyện."

Cian đứng thẳng người, hiểu ý nghĩa ẩn chứa sau câu nói của cha.

"Thế còn em?", bà Lora hỏi.

Môi ông Ian không chuyển động, nhưng mặt mẹ cô dịu xuống theo một cách mà Myra biết rằng, ông đã nói với vợ điều gì đó hết sức dịu dàng trong đầu. Cô ghen tị với mối liên kết của họ, sợi dây kết nối cho họ khả năng trò chuyện

với nhau bằng cách đó.

"Em." Ông túm lấy eo bà, ngả bà ra sau. "Hãy tự chăm sóc bản thân để anh có lý do quay lại." Đó là câu cuối cùng ông nói với bà mỗi khi ra trận.

Sau khi hôn vợ, ông ngẩng đầu lên, liếc sang và thấy Myra đang nhìn họ.

"Lại đây", ông ra lệnh.

Cô chạy hai bước một và lao vào vòng ôm của ông.

"Ta sẽ đưa cậu ấy về nhà cho con",

ông hứa. Mặc dù cô biết chẳng có gì đảm bảo, đứa trẻ trong cô vẫn muốn tin tưởng lời cha và gạt đi mọi nỗi lo lắng trong lòng.

"Cha phải bình an nhé", cô nói trước khi rời khỏi vòng tay ông.

Lần này khi cô liếc lên, người duy nhất đang nhìn cô là Todd. Áo giáp của anh vẫn còn mới, kỹ năng của anh đủ sức đối chọi với kẻ thù, nhưng liệu anh có thể thắng mục Grainna không? Myra gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu và đi tới đứng cạnh anh, nước mắt lăn dài trên má. Myra nguyện rửa chúng, cô muốn tỏ ra mạnh mẽ như mẹ cô hoặc Lizzy.

"Đừng khóc. Anh sẽ quay lại mà."
Todd lau nước mắt khỏi má cô và nâng niu khuôn mặt cô.

Myra không dám nói gì, thay vào đó, cô vùi mình vào vòng tay anh và ngẩng lên. Anh ép chặt vào môi cô, một tay nâng đầu cô lên, tay còn lại thân mật đặt nơi eo cô. Một nụ hôn gợi nhớ tới mọi khoảnh khắc mà họ từng chia sẻ, từng nụ hôn mà họ đã trao nhau.

Myra rời khỏi môi anh rồi đưa chúng lên gần tai anh. "Hãy quay về với em nhé."

"Nhất định."

Cô mỉm cười nhìn vào mắt anh, lờ đi ánh mắt trân trân của vài người đàn ông dưới trướng của cha cô. "Em suýt thì quên mất." Cô lùi lại và thò tay vào trong túi lấy ra một chiếc dây chuyền. Các dòng chữ bằng tiếng Xen-tơ và những hình tròn được khắc bằng vàng sáng lấp lánh dưới ánh nắng. "Lizzy đã gọi nó là "chân thờ may mắn" của em. Em không hiểu ý chị ấy là gì, nhưng em nghĩ anh sẽ hiểu."

Todd cúi đầu xuống khi cô đeo nó cho anh. Anh nắm chặt sợi dây trong tay. "Cảm ơn em."

Anh lại hôn cô.

"Em yêu anh", cô thì thầm.

Anh thở dài trước lời thú nhận của cô.
"Anh cũng yêu em."

Myra biết rằng câu nói của anh đã tiếp thêm sức mạnh cho sợi dây liên kết giữa hai người họ. Khi những giọt nước mắt lại trào lên, cô nghe thấy tiếng cha mình lên ngựa.

"Đã đến lúc lên đường rồi", ông Ian gọi.

Họ lên yên và chuẩn bị rời đi.

"Hãy đóng cửa lại sau khi chúng ta đi, Gregor", ông Ian rống lên. "Hỡi tất cả những người đang đứng ở đây, các người sẽ nghe theo sự hướng dẫn của con trai ta, Cian. Các người sẽ bảo vệ những người phụ nữ và trẻ em của chúng ta bằng mọi giá."

Ông ra hiệu cho người gác cổng mở hai cánh cửa khổng lồ, rồi dẫn họ ra khỏi phạm vi an toàn của pháo đài. Chú chim ưng của Ian đậu trên cánh tay chủ nhân.

Khi đã bước ra khỏi sân, họ cho ngựa phi nước đại. Con chim sải cánh bay theo họ trên bầu trời.

Liz trút một tiếng thở dài đã bị kìm nén từ lâu khi cánh công đóng lại. "Chị cần uống rượu!"

"Em cũng thế", Tara đặt tay lên lưng cô.

"Ừ... phải."

Cánh đàn ông phải mất ba ngày mới tới được nơi mục Grainna đang ở và việc chờ đợi chẳng khác gì địa ngục.

Michael thấy con chó săn rúm người lại trước bàn tay phủ trên lưng nó. Ánh mắt con chó giống như ánh mắt của đám võ sĩ và phần lớn phụ nữ trong sân.

Quyền thống trị của mục Grainna đối với đám người của mục được duy trì bằng sự sợ hãi. Họ làm việc không ngừng nghỉ để sửa chữa căn nhà mà mục ta chọn từ đồng đồ nát.

Mục ta ngồi oai vệ như một nữ hoàng, quan sát các mục tiêu của mình, lưng thẳng đứng và mái tóc đen búi cao trên đầu. Đến cả bộ đồ mục ta mặc cũng ra dáng hoàng gia. Người phụ nữ đã mặc nó trước đó đen đui làm sao lại đi qua đất

của mẹ. Hai hiệp sỹ hộ tống cô ta giờ đang đứng gác ở sân của mẹ Grainna.

Kể từ khi họ đến đây, cách mẹ ta biến đổi gần như hằng ngày thật kỳ dị. Tóc mẹ ta không còn tối màu nữa mà ngả hẳn sang màu đen. Không giống mắt người thường, đồng tử của mẹ ta gần như không bao giờ co lại. Thay vào đó, chúng luôn mở rộng, liên tục giám sát.

Michael bước những bước cuối cùng và đứng bên cạnh mẹ ta.

Con chó cuộn tròn lại thành một quả bóng, rên rĩ với chủ nhân của nó khi hấn tiến lại gần. Michael cảm thấy thương

cho con chó, nó không thể rời đi cho tới khi được mụ thả ra.

"Ta tin rằng người đã có một chuyến đi thành công." Mụ Grainna đặt tay lên lòng.

"Có thể, nhưng bà thấy đây, tôi về đây một mình."

Mụ ta hếch cằm lên nhưng không nói gì.

"Có một người phụ nữ tiềm năng trong ngôi làng gần Lancaster."

"VẬY mà cô ta không đi cùng người... vì sao lại thế?"

Micheal hát đầu về phía đám người đang vây quanh họ. "Tôi nghĩ chúng ta nên tiếp tục cuộc trò chuyện này ở chỗ riêng tư."

"Ta", Grainna nói bằng giọng chét chóc, "mới là người quyết định khi nào thì chúng ta cần nói chuyện ở chỗ riêng tư."

Hắn nghiêng đầu, khẽ cúi người xuống. "Nếu bà nhất quyết như vậy. Tên cô ta là Margaret, giống như chúng ta, và có khả năng vẫn còn trong trắng. Tôi sẽ

không thể biết chắc chắn cho tới khi mang cô ta về cho bà."

Đầu hấn bỗng đau như búa bổ. Hấn cố gắng hết sức để không chùn bước trước sự xâm phạm của mục ta. Mục ta nhìn vào để xem hấn có nói thật hay không, và hấn cầu mong khả năng của mình có thể ngăn mục ta nhận thức được về mọi suy nghĩ mà hấn có.

"Vậy thì hãy đưa cô ta về đây, quyền rũ cô ta đi. Cưới con khốn đó nếu người buộc phải làm thế, nhưng hãy đưa cô ta về cho ta."

Mục ta đã nhử món quà là sự bất tử

trước mặt hắn đủ lâu rồi. Hắn muốn được trả tiền trước khi giao hàng.

"Trận chiến với nhà MacCoinnich sắp diễn ra", hắn nói. "Lúc này sẽ là thời điểm thích hợp để bảo đảm chắc chắn cho tính mạng của tôi đấy."

Khi đầu mục ta chậm rãi di chuyển về hướng của hắn và ánh mắt chết chóc của mục ta nhìn hắn, Michael nín thở và cố hết sức chỉ nghĩ đến việc phục vụ mục ta.

Khuôn mặt dữ tợn của mục ta chuyển thành vẻ chế giễu. "Phải. Phải, người đã đợi đủ lâu rồi. Ta cảnh cáo người... nó không dành cho những con tim yếu đuối."

Bất tử cũng có những, nói thế nào nhỉ, tác dụng phụ của nó đấy."

"Nếu bà muốn nói đến những lời nguyên thì tôi đã biết rồi."

"Không chỉ thế, mà còn là việc sống lâu hơn tất cả những người mà người biết, tất cả những kẻ người sẽ gặp."

"Tôi không bao giờ khao khát tình bạn của con người, Grainna ạ. Bên cạnh đó", hắn đặt một tay lên tay mẹ ta, "Chúng ta sẽ có nhau. Thậm chí vào lúc này, vẻ đẹp của bà cũng đã tỏa sáng rồi. Tôi sẽ lên giường với bà nếu bà cho phép".

"Ta rất vui khi nghe sự quả quyết này, vì đó chính xác là những gì mà nghi lễ của ta đòi hỏi từ người."

Dạ dày hắn cuộn lên và mặt chực tràn lên họng. Nặng ra một nụ cười có lẽ là việc khó khăn nhất hắn phải làm.

Michael nhìn vào mắt của một kẻ ngang tầm với quý dữ. Hắn nuốt xuống chất dịch đang muốn trào ra trước ý nghĩ ngủ với mẹ ta. Hắn sẽ phải chuẩn bị cho sự kiện đó, cho bản thân thời gian để bảo vệ mình khỏi sự xấu xa của mẹ nếu mẹ tấn công hắn hoặc cố gắng kiểm soát hắn như mẹ đã làm với những người khác. "Vậy thì tối nay nhé." Hắn nâng tay mẹ ta

lên và hôn mu bàn tay lạnh lẽo cứng đờ.

"Tôi nay thì lâu quá. Hãy gặp ta trong phòng nửa tiếng nữa. Sau đó, người có thể về làng của cô nàng Margaret và đón cô ta."

"Như bà muốn." Hấn sẽ phải nhanh chân nhanh tay. Hấn rời khỏi mụ ta, đi vội vào phòng hấn, và nôn ra tất cả chỗ thức ăn có trong dạ dày.

Cánh đàn ông cắm trại sâu trong rừng, tránh xa bất kỳ con đường nào mà họ có thể gặp những chiến binh ngoài vòng pháp luật, hoặc những tay lính đánh thuê ham đánh nhau, hoặc thèm vàng. Họ cần

giữ sức cho trận chiến sắp tới.

Duncan ngồi cười với ngọn lửa nhỏ mà họ đã đốt để nấu đông thịt tươi mà họ sẵn được.

"Có gì mà vui thế?", Todd hỏi sau khi chú ý đến vẻ mặt của Duncan.

"Cánh phụ nữ. Họ đang uống rượu và vui đùa như những người đàn ông say rượu. Tất nhiên là không phải Tara, nhưng cô ấy bảo tôi rằng Lizzy xin ngoắc cần câu rồi. Điều đó có nghĩa là gì?"

Đầu Todd ngửa ra sau và một tràng

cười vang lên. "Say rượu. Lizzy say rồi." Anh chọc khuỷu tay vào người Fin. "Rất mừng khi thấy ảnh hưởng của anh đối với phụ nữ, MacCoinnich."

"Đừng nói sớm thế, Blakely, Myra cũng vậy đấy." Duncan dừng lại, rõ ràng là đang nghe một truyện gì đó mà Tara nói. Anh ta đập tay vào đùi và cười không dứt. Ba người đàn ông cau mày tự hỏi anh ta đã nghe được điều gì. Đến cả ông Ian cũng phải đoán mò xem chuyện gì đang diễn ra, vì bà Lora đã chặn ông khỏi những suy nghĩ của mình.

Tara đẩy một đĩa thức ăn đến trước mặt những người phụ nữ. "Mọi người tốt

nhất là nên bắt đầu ăn đi, không thì sáng mai sẽ thấy hối hận cho xem."

Bà Lora nắc, khiến Myra và Liz lại cười rũ rượi.

"Tara nói đúng, việc này thật không đứng đắn chút nào", bà Lora nói.

"Con thì chá...n ngấy việc phải luôn tỏ ra đứng đắn rồi", Myra lấp bắp.

"Ha!" Liz đi tới bức tường nơi cô cất sợi dây chun. "Em là hình mẫu cho sự khuôn phép của thế kỷ mười sáu đấy nhỉ." Cô ném sợi dây vào lòng Myra.

"Em sẽ không cần thứ này nữa đâu."

Myra há hốc miệng, mắt nhìn sang mẹ mình.

Bà Lora cố gắng giấu một nụ cười sau bàn tay.

"Mẹ biết rồi à?"

Bà Lora cười lớn hơn.

"Mẹ?"

"Mẹ có ngu đâu."

"Nhưng nếu mẹ biết thì cha cũng biết."

"Con luôn là một đứa trẻ sáng dạ." Bà Lora cầm ly rượu của mình lên, uống cạn cốc. "Con nghĩ cha con đã đợi tới lúc chúng ta thành thân mới đưa mẹ lên giường chắc?"

"Mẹ Lora, mẹ thật mất nét", Tara trêu.

Myra trừng mắt nhìn mẹ mình. Người phụ nữ đã răn dạy cô mọi điều đúng sai trong suốt hai một năm trời đâu rồi? Lời thú nhận của bà giải phóng tất cả những việc cô đã từng làm khi gặp Todd, giải thoát cô khỏi bất kỳ cảm giác tội lỗi nào

mà cô cảm thấy vì đã lừa dối cha mẹ mình.

Sau khi Todd thú nhận tình yêu dành cho cô, cô chỉ cần đợi anh trở về an toàn để có thể bắt đầu cuộc sống mới với nhau. Ý nghĩ ấy làm cô cảm thấy thanh thản. Tim cô đập loạn nhịp trước ý nghĩ anh sẽ không bình an trở về.

Bà Lora rót đầy rượu, đưa cho cô để động viên. "Hãy có lòng tin."

"Họ sẽ ổn cả thôi." Tara nắm lấy tay cô, nụ cười của chị lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Liz đã ngừng cười, bầu không khí vui vẻ trong phòng đã thay đổi, không cần chối bỏ lý do làm gì. "Bà Lora này, ở trên giường bác Ian có nghiêm túc như lúc ở ngoài không?"

Một tiếng thở dốc vang lên, nhưng câu hỏi gây sốc của cô đưa họ về với bầu không khí mà họ vừa có mấy phút trước.

Nên được thấp khắp phòng, không phải theo cách lãng mạn mà người ta vẫn chuẩn bị cho bạn tình của mình, mà là theo đúng nghi thức của các buổi lễ.

Tiếng gõ cửa rụt rè và do dự của Michael làm Grainna nở nụ cười. Mụ

cho phép hấn vào, nhưng quay lưng lại với hấn khi đóng cửa và vặn chìa khóa.

Mụ nghe thấy những tiếng thờ rìi rạc của hấn. Nếu có thể thì mụ sẽ lén vào suy nghĩ của hấn. Nhưng hấn đã chặn mụ lại và điều đó làm mụ tức giận. Nhưng, nếu hấn biết được suy nghĩ của mụ thì hấn sẽ chẳng đến gần mụ nữa cũng nên.

Chẳng mấy nữa, mụ sẽ nhắc cho hấn nhớ, ai mới là thủ lĩnh ở đây. Ai mới là người nắm quyền kiểm soát.

"Hãy rót rượu cho hai ta đi, Michael."
Mụ Grainna gọi tên hấn để làm hấn thoải mái.

Hắn đi tới chỗ chiếc bàn trong phòng. Rượu đỏ trong bình vẫn còn ấm. Hắn rót nó vào hai cái ly, đưa một ly cho Grainna. Mụ quay lại và để hắn trông thấy mình đưa nó lên môi.

Hắn nhắc ly rượu của mình lên, cố kiểm soát bàn tay run rẩy. Hắn tự hỏi làm sao có thể duy trì sự cương cứng để làm những gì mụ đòi hỏi.

Hắn hớp một ngụm rượu lớn và quan sát mụ làm điều tương tự. "Thả lỏng đi, Michael."

Như được lập trình để nghe lệnh, hắn cảm thấy nỗi lo lắng đã nguôi ngoai phần nào. Hắn cầm ly rượu của mình và băn khoăn không biết liệu mục có cho gì vào trong rượu không.

Mục Grainna đi về phía hắn, đặt bàn tay lên ngực hắn và để nó trượt xuống, kẽ lướt trên cơ thể hắn. Khuôn mặt của mục có vẻ dịu lại, trong khi cơ thể hắn phản ứng lại với những ve vuốt của mục.

"Chúng ta cần chuẩn bị gì cho nghi lễ này?"

"Gần như đã được chuẩn bị xong rồi. Uống hết rượu của người đi."

Tiếp tục đưa cốc rượu lên môi, lần này hắn nốc cạn. Đầu hắn lập tức quay cuồng. Phải rồi, mụ ta đã chuốc thuốc mê. Hắn tìm chiếc ghế để giữ thăng bằng và nhắm mắt lại. "Trong đó có gì vậy?"

"Một thứ để khiến quá trình chuyển đổi trở nên dễ dàng hơn, hãy tin ta."

Hắn mở đôi mắt lơ mơ. "Làm sao tôi có thể ngủ với bà nếu tâm trí tôi như đang bay trong sương mù chứ?"

"Thứ cần phải hoạt động không phải là tâm trí người." Grainna cười. Để

chứng minh quan điểm của mình, mẹ ta vươn tay ra và nắm lấy chỗ gò lên giữa hai đùi hắn. Nó ngay lập tức rấn lại.

"Vì sao tình dục lại là một phần trong sự biến đổi?"

"Kết nối hai cơ thể, trước khi kết nối máu của chúng ta, sẽ trao cho người món quà đó."

"Nếu đó là tất cả, thì sao trước kia bà không trao nó cho tôi?"

Mẹ ta đi ra xa, vẫy tay quanh phòng, đập tắt một nửa số nến. Sự thay đổi ánh

sáng làm đồng tử của hắn giãn ra và khiến hắn phải nheo mắt lại để nhìn. "Sự kiêu ngạo", mụ đáp.

Hắn chớp mắt hai ba lần. Khi mắt hắn tập trung trở lại, mụ ta đã khỏa thân. Nhìn lại gần, hắn nhận ra hai bầu ngực mềm mại và vùng bụng phẳng lì của mụ ta. Mụ Grainna trông như thể mới hai mươi lăm tuổi. Đầu đau nhức, hắn biết mụ ta đã lén vào trong đầu hắn. Biết mụ ta tạo ra một hình ảnh trẻ trung cho mình nhìn, để phản ứng lại. Hắn không còn lo về khả năng hành sự của mình nữa.

Michael liếm môi khi mắt hắn quét qua cơ thể mụ. Ánh mắt hắn đi xuống

thấp hơn, bị thu hút bởi bản tay của mụ Grainna, đang tự ve vuốt đùi mình. Hấn hít mạnh một hơi và đi về phía mụ.

"Em muốn như thế nào?", câu nói khàn khàn của hấn vang lên trong phòng.

"Nhanh và mạnh."

Hấn cởi đồ theo yêu cầu của Grainna và đẩy mụ ta xuống giường.

Chương 22

Bà Lora nắm tay Tara. Cả hai đều nhắm chặt mắt, tập trung cao độ. Tất cả những gì Myra và Lizzy có thể làm là quan sát và chờ đợi.

Cánh đàn ông đã cưỡi ngựa xa đến mức mà nếu tách riêng, thì họ không thể nói chuyện với bạn đời của mình, nhưng hiệp lực với nhau, sức mạnh của họ được nhân đôi, cho họ sự tự do mà họ đã trở nên quen thuộc.

"Họ đang ở đâu?", Myra gõ chân, nhướn người lên hỏi dồn dập. "Họ có an toàn không?"

"Suyt...", bà Lora ra lệnh.

Myra ngậm chặt miệng, quan sát một nụ cười khắc sâu trên gương mặt Tara. Họ an toàn, cô biết nhờ vẻ bình yên vô hình vừa tràn vào căn phòng.

Liz ngồi sụp xuống ghế và chờ Tara cùng bà Lora lên tiếng.

"Họ đang cắm trại ngoài rìa Lancaster. Todd được giao nhiệm vụ vào làng để tìm hiểu về mục Grainna và Steel."

"Một mình ư?", Myra thở dốc.

"Cha và các anh con sẽ bị phát hiện, họ sẽ cần phải giải thích với địa chủ Lancaster về sự hiện diện của mình."

"Anh ấy có phát hiện được gì không?"

Tara khẽ liếc trộm bà Lora, nụ cười của họ thay đổi, sự lo lắng hằn trên biểu cảm của họ. "Một người phụ nữ, trẻ, còn trinh trắng, đã rời làng mà không có sự cho phép của cha mẹ vào ngày hôm qua, được sự giúp đỡ bởi một người đàn ông phù hợp với mô tả về Steel."

Liếc ra cửa sổ, Myra nhận thấy mặt trời đang lặn. *Xong rồi.* "Vậy thì có lẽ đã quá muộn rồi."

"Chúng ta cần thâm nhập vào đầu mục ta, xem chuyện gì đang diễn ra." Lizzy hấp tấp rời khỏi ghế, khá không giống bản thân cô thường ngày và bắt đầu thu thập nén.

"Lizzy, gọi Simon và bảo thằng bé đưa Amber và Cian đến đây đi", Myra gọi ý.

Chưa đầy vài phút, tất cả đã tụ họp lại và bốn chị em lập thành một vòng tròn.

"Mẹ ạ, lần này mẹ nên đi vào vòng tròn với chúng con. Phòng trường họp

chúng ta cần liên lạc với cánh đàn ông."

"Con chắc chứ?"

Rũ vai, Myra nói, "Chúng ta chưa thử bao giờ, nhưng con không nghĩ là chúng ta có thể lựa chọn".

"Chúng ta sẽ không biết nếu không thử", Liz bảo bà.

Myra nắm lấy tay mẹ và khẽ siết nhẹ nó trước khi ngồi xuống đồng đệm gối đặt trên sàn.

Liz cất tiếng đọc câu thần chú quen

thuộc, nhưng trước khi câu nói kết thúc, một tiếng ngân nga nhỏ vang lên khắp phòng. Không khí như mỏng lại, khiến tất cả bọn họ thở gấp hơn.

Myra ngồi trong vòng tròn, túm chặt tay Tara và mẹ, nhìn chăm chăm vào hình ảnh một đám khói màu vàng và trắng lơ lửng trên đầu họ.

"Các tổ tiên đây", bà Lora lầm bầm qua hơi thở.

Một người phụ nữ với những đường nét như bằng sứ và thủy tinh bay trên đầu họ. Hình ảnh của cô ta dịu xuống nhờ ánh nền, giọng ngân nga như hàng trăm người

cất tiếng trong một dàn hợp xướng. "Các bạn là những người được chọn", cô ta nói. "Được chọn để tham gia trận chiến này. Tất cả các bạn đều phải hiệp lực." Người phụ nữ bay qua vòng tròn tới nơi Simon và Cian đang quan sát. "Cần tất cả các bạn để đánh bại tai họa sẽ phủ bóng đen lên vùng đất này và thời đại này."

"Cô có phải là một vị tổ tiên không?", Liz hỏi, giọng không chút sợ hãi.

"Đúng vậy."

"Cô có tên không?", Amber khẽ khàng hỏi.

Hình ảnh của người phụ nữ lướt về phía Amber. Bàn tay óng ả của cô ta vươn ra vuốt ve má Amber. Amber thờ dãi và ngả vào tay cô ta. "Tôi là con gái của Calderon. Các bạn có thể gọi tôi là Elise."

"Sao cô không tiêu diệt mẹ ta đi?"

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Myra hít mạnh, e dè với tông giọng của Lizzy.

Elise quay về phía Lizzy. "À... Elizabeth. Luật lệ của chúng ta đã có từ lâu lắm rồi, vượt qua những gì cô có thể

tưởng tượng được. Chồng lại nó thì chúng tôi cũng chẳng tốt đẹp gì hơn mẹ ta đâu."

"Nếu mẹ Grainna không tuân theo những luật lệ ấy thì có gì quan trọng nữa?"

Elise mỉm cười. "Nếu chúng tôi có thể trợ giúp thêm cho các bạn thì chúng tôi sẽ cố gắng. Nó bị cấm. Lời thề của chúng tôi vô cùng thiêng liêng, có tính ràng buộc mạnh mẽ."

Tara đã tìm lại giọng nói của mình, "Hãy cho chúng tôi biết cách hạ gục mẹ ta. Mẹ ta có thể bị giết không?".

"Ở thời đại của cô, chẳng phải có nhiều tin đồn về cách đánh bại người bất tử sao?"

"Họ bị thiêu hoặc chặt đầu", Simon nói từ ngoài rìa. "Ít nhất thì đó là đối với ma cà rồng."

"Nhưng nếu thế thì cánh đàn ông sẽ phải tiếp cận mụ ta. Làm sao họ có thể và làm sao họ sống sót trở ra được?" Bà Lora, người mà Myra biết là chưa từng hoài nghi các tổ tiên, giờ đã lung lay.

Con gái của Calderon có vẻ không

vội trả lời. Cô ta chờ đợi.

Giọng Tara cao lên, "Thế còn lửa thì sao?".

Elise bay lơ lửng quanh vòng tròn, nhìn vào mắt của tất cả những người ở đó. "Ngày mai trận chiến của các bạn sẽ bắt đầu. Đừng bị lừa bởi những gì các bạn thấy." Elise rời khỏi vòng tròn và bay về phía Simon. "Đừng sợ những gì em không hiểu. Em là người được chọn." Cô ta lại quay về phía những người phụ nữ.

"Chúng tôi sẽ sống sót chứ? Tất cả chúng tôi?" Đó là một câu hỏi mà họ

muốn có đáp án đến tuyệt vọng, nhưng tất cả đều sợ không dám hỏi. Trừ Lizzy, người mà Myra nghĩ rằng có thể tra hỏi cả Chúa.

"Tôi không biết, và cũng không được quyền trả lời dù có biết đi nữa. Chúng tộc của chúng ta đang chết dần, sự sống còn của chúng ta phụ thuộc vào các bạn. Hãy sử dụng tất cả quyền năng của các bạn. Quyền năng lớn nhất của các bạn không phải là thứ bẩm sinh đã có, mà là thứ các bạn trao đi."

Người phụ nữ bắt đầu mờ dần. "Quyền năng của tôi là gì?", Lizzy hỏi hình ảnh đang dần tan biến. Các ngọn nến

vươn cao tới hơn năm phân, trước khi hình ảnh biến mất hoàn toàn. Câu hỏi của Lizzy không được trả lời.

"Giờ thì sao?", Myra hỏi khi không ai nói gì.

Tara chìa tay ra, lòng bàn tay hướng về phía bà Lora. "Chúng ta hãy cho cánh đàn ông biết chuyện vừa diễn ra."

Cô ta cười một cách vui vẻ sau lưng hắn. Tay cô ta vòng qua eo và ôm chặt hắn. Cơ thể bé nhỏ mềm mại của cô ta ép chặt vào hắn, nhắc nhở hắn về sự hiện diện của cô ta.

Hắn đã ngủ với ác quỷ, và nếu có bất kỳ một phần linh hồn nào của hắn còn vẹn nguyên trước hành động đó, thì giờ nó cũng đã biến mất. Hắn đã niệm câu thần chú của mẹ ta, uống máu tử thần, và trải nghiệm cái mà Grainna gọi là "sự biến đổi đến quận ruột".

Hắn cảm thấy sự lạnh lẽo đến bình thản choán hết hơi ấm cơ thể mình, nó chỉ được đốt nóng bởi ký ức của mẹ Grainna, kẻ đã áp sát vào người hắn. Đến cả hình hài bé nhỏ mềm mại với đôi chân đang giạng ra cưỡi ngựa, vùng đất trung tâm áp vào người hắn, cũng chẳng có gì cảm dỗ. Hắn chỉ có thể nghĩ đến việc dâng tặng cô ta cho mẹ Grainna.

Hắn không còn tìm cách lừa dối mẹ ta nữa, không còn chặn mẹ ta khỏi tâm trí. Hắn bị mê muội với hình ảnh đẹp lộng lẫy mà Grainna sẽ biến thành sau khi hiến tế Margaret.

Michael cho ngựa đi chậm lại.

"Chúng ta gần đến nơi chưa?", Margaret hỏi, mắt mở to và tìm kiếm ánh sáng trong bóng đêm.

"Sắp rồi." Hắn nhắc bình rượu lên và đưa nó cho cô ta uống. "Đây."

Cô ta đưa bình rượu vang bản thủ lên môi rồi trả nó cho hắn. "Thật sự có một vị mục sư có thể làm lễ cưới cho chúng ta ngay tối nay chứ?"

Steel mỉm cười, vờ như đang uống rượu, và trả lại nó cho cô ta. Cô ta uống thêm hớp nữa. "Sao?"

Hắn quan sát cô ta lắc đầu, rượu vang đem lại hiệu quả mà hắn mong muốn.

"Tối nay em sẽ là của tôi." Hắn đặt một nụ hôn nhẹ như lông hồng lên môi cô ta. "Tối nay em sẽ là vợ tôi."

Cơ thể cô ta run rẩy, đùi ép chặt lại với nhau. Và khi cô ta dang môi lên cho hấn một lần nữa, hấn biết thuốc đã có tác dụng. Chưa đầy một tiếng đồng hồ nữa, cô ta sẽ thở hồn hển, khóa thân, và không còn trinh trắng nữa.

Như đã được sắp xếp, khoảng sân dẫn đến khu cắm trại trống không, trừ một người đàn ông mặc áo choàng. Steel phải giữ cho Margaret không rơi khỏi ngựa khi hấn đứng lại.

"Ông ta là thầy tu à?"

"Phải", hấn bảo cô ta, biết rằng dù không nói dối đi nữa thì cô ta cũng sẽ

chẳng gây được rắc rối gì trong tình trạng hiện thời. Lời nguyện chỉ định một trinh nữ cam tâm tình nguyện, nên chúng không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

"Ôi, tuyệt quá", cô ta cười khúc khích.

"Ngài có muốn vào trong không, thưa ngài?"

Steel phẩy tay, "Không cần". Hắn nhìn xuống Margaret. "Cô ấy đang lo lắng, hãy làm lễ cho chúng tôi ngay lập tức."

"Được rồi." Giọng nói sau áo choàng lặp lại những câu nói đã được luyện tập

kỹ càng.

Khi câu "tôi đồng ý" được lặp lại, Margaret nhảy bổ vào lòng hắn, cơ thể ép vào người hắn. Chát kích dục mà hắn đã cho cô ta uống tốt hơn bất kỳ loại thuốc nào được chế ra ở thế kỷ của hắn.

Lảo đảo đi vào phòng, Margaret dính chặt lấy hắn. Hắn hôn cô ta với đôi mắt mở to khi liếc quanh phòng. Một bóng người di chuyển trong góc nhà. Hắn biết Grainna đang theo dõi.

"Tôi làm việc này vì em", hắn nói với cái bóng.

Margaret mỉm cười vì nghĩ hãnh nói với cô ta.

Hãnh luôn tay luôn miệng, dụ dỗ cô gái trong trắng nở ra như một đóa hoa và chấp nhận tất cả những gì hãnh sẽ làm.

Tay Grainna ngứa ngáy, máu chảy dồn dập dưới da. Chiếc giường nằm trên bệ thờ, chỉ chờ máu trinh nữ chảy lên trên. Sau đó và chỉ sau đó, hỗn hợp máu và thần chú mà mục độc lên sẽ đưa mục trở về con người ngày xưa. Grainna thì thâm độc câu thần chú trong bóng tối của căn phòng.

Gió lạnh tràn vào, vài ngọn nến bị gió

thối tắt. Ánh sáng của chúng tắt ngóm.

Người phụ nữ đang bị Steel lột trần khẽ rùng mình. Grainna ngẩng lên, nhấc tay ra và làm chúng sáng trở lại. Ánh nền bập bùng.

Steel không lãng phí chút thời gian nào. Hắn cởi váy của Margaret ra, vội vã xé toạc đồ của mình. Hắn chống người, giữ thẳng bằng, và sẵn sàng. Chân cô gái trinh trắng mở ra. Hắn thì thầm một câu gì đó bằng tiếng nước ngoài và căn phòng ngay lập tức lạnh như băng. Mắt cả hai người phụ nữ mở to và khi hắn đâm vào, một người phụ nữ hét lên trong đau đớn trong khi người còn lại hét

lên sung sướng.

Tất cả ánh sáng trong phòng tắt phụt.

Đến lúc bốn chị em xâm nhập được vào đầu mộ Grainna, mọi việc đã xong. Cô gái nằm sõng xoài trên giường đã chết. Steel cúi xuống nhìn mộ Grainna, tay hấn đặt trên lưng mộ. Hấn nói chuyện với mộ nhưng Myra không nghe được lời hấn nói.

Steel liên tục nhìn quanh phòng, rõ ràng là đang bị một thứ gì đó làm cho kinh hãi.

"Lời nguyên đã bị phá", giọng nói run rẩy của Amber nói lên điều mà tất cả bọn họ đều biết.

Họ quan sát mục Grainna nhóm dậy khỏi tư thế khom người và đi tới chiếc gương duy nhất trong phòng. Đầu mục ta chậm chậm ngẩng lên, mắt quét qua hình ảnh của mình.

Một tiếng thở dốc vang lên từ nhóm phụ nữ. Mục Grainna cao lớn và khỏe mạnh, mái tóc đen như mực, làn da trắng mịn, cơ thể săn chắc hoản hảo. Mắt mục ta nhìn chòng chọc và hình ảnh của mình, hàng lông mi quét qua những đường nét khuôn mặt không chút khiếm khuyết.

Mụ ta đẹp lộng lẫy. Bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ thấy diện mạo của mình có khuyết điểm nếu so sánh bản thân với mụ ta.

"Chúng ta chẳng thể làm gì được hết."
Myra mở mắt ra. *Lời nguyên của mụ ta đã bị phá. Ôi, Todd.*

"Cian, Simon, hãy đỡ lấy Tara khi chúng ta buông tay."

Giọng nói run run của Amber vang lên, "Chúng tôi khép lại vòng tròn của mình trong tối nay, xin cảm tạ hình ảnh

của các tổ tiên".

Khi đã hạ xuống đất, họ lên kế hoạch cho bước đi kế tiếp.

"Chị đã biết là chuyện này sẽ xảy ra mà", Lizzy tuyên bố.

"Chị có điềm báo à?"

Cô gằm gù. "Không, giác quan thứ sáu thôi."

"Phải, em cũng đã lờng trước điều đó." Tara xoa lưng. Việc liên tục bị ngã xuống sàn, dù có người đỡ đi nữa chỉ

tăng thêm sự khó chịu cho cô.

"Chúng ta làm gì bây giờ?"

"Các tổ tiên nói chúng ta được chọn để tham dự trận chiến chống lại ác quỷ."

"Cô ấy đã nói trận chiến mới chỉ bắt đầu", Simon nhắc nhở họ.

"Chị không thích điều đó chút nào." Lizzy ngồi xuống cạnh con trai. "Mụ Grainna thật sự quyền năng đến thế sao? Ý chị là, chúng ta có tận, sao nhỉ... bảy người, và mụ ta chỉ có một mình. Tỷ lệ thắng của chúng ta cao hơn."

"Hai chứ, mẹ ta có tên đàn ông đó."

"Nhưng con số của chúng ta vẫn lớn hơn."

"Nhưng Todd không phải Druid", Myra tranh luận. "Anh ấy không có quyền năng để sử dụng."

"Todd là một cảnh sát và theo chị thấy thì cũng là một cảnh sát giỏi." Lizzy nở nụ cười trấn an cô.

"Mẹ Grainna đã tìm lại quyền năng của mình. Quyền năng của tất cả những Druid mà mẹ ta giết trong chùng ấy năm

cuộc đời. Chúng ta mới là người kém về mặt số lượng." Ánh mắt trống rỗng của bà Lora quăng chút hy vọng mà họ có ra ngoài cửa sổ.

"Chúng ta nên gọi cánh đàn ông quay lại."

"Chị đồng ý."

"*Nay!*" Ánh mắt đờ đẫn của bà Lora biến mất, đòi hỏi sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng. "Ngày mai trận chiến của chúng ta sẽ bắt đầu. Chạy trốn không phải là câu trả lời."

"Mẹ Lora nói đúng." Tara đứng dậy, bắt đầu đi đi lại lại. Cái bụng bầu của cô đi trước. "Chúng ta không muốn mẹ ta ở đây. Chị nghĩ mình nên đi ngủ sớm để sáng mai có thể tỉnh táo và tập trung. Mẹ Lora à? Mẹ hãy liên lạc với nhóm đàn ông. Cho họ biết chuyện gì đã xảy ra."

Bà Lora dừng lại, nheo mắt và nói, "Con ổn chứ?".

Tara xoa bụng. "Con thấy mệt. Đứa bé không cho con nghỉ ngơi mấy tuần vừa qua."

"Vậy thì hãy thu dọn chỗ này và đưa em về giường nào." Lizzy rời khỏi con

trai.

Bà Lora nắm lấy tay Tara, vài phút sau, Tara đã được dẫn về phòng mình.

"Tôi nay hãy ở cùng Tara", Myra nghe thấy bà Lora bảo với Amber. "Con bé sắp lâm bồn rồi."

Amber gật đầu mỉm cười với mẹ mình, rồi rời khỏi phòng.

Chương 23

Bình minh đến và mây mù bao trùm cả vùng đất, dấu hiệu cho thấy mùa hè sắp thế chỗ mùa xuân ở Scotland hiện hiện khắp nơi trong không khí. Lũ ngựa hít thở hồng hộc khi phổi của chúng gắng gượng theo kịp tốc độ chạy mà các chủ nhân yêu cầu.

Không người nào trong số họ ngủ được sau khi hay tin mẹ Grainna đã lấy lại tuổi trẻ và quyền năng của mình.

Thế giới lao vụt qua Todd với một tốc độ đáng báo động. Không phải tốc độ tám mươi dặm một giờ của chiếc Mustang, mà là tốc độ ngựa phi nước

kiệu trên những ngọn đồi trù phú của một vùng đất mà mới cách đây mấy tháng, anh chỉ biết đến sự tồn tại của chúng trên bản đồ.

Khi lao về nơi chỉ Chúa mới biết là đâu, dòng suy nghĩ của anh đều hướng về Myra. Cô chờ anh trở về từ cuộc chiến, họ phải cố gắng kết liễu tính mạng của một con ác quỷ mà anh không hề biết đến, cho tới khi Myra từ trên trời rơi xuống.

Giờ đây, ở bên cạnh bố vợ và hai anh vợ mới, Todd đang phi ngựa tới một nơi mà anh không thể ngừng nghĩ rằng nó sẽ chấm dứt cuộc sống của mình.

Trong suốt những năm làm cảnh sát, anh chưa bao giờ cảm thấy sự hãi hùng và do dự phủ bóng đen lên tâm hồn cùng trái tim mình như lúc này. Có phải sự xuất hiện của Myra bỗng chốc mang lại cho anh mục tiêu sống hay số phận đã định họ sẽ chỉ là những linh hồn trôi dạt chia sẻ với nhau vài đêm đầy đam mê?

Anh liếc nhìn Duncan. Vợ anh ta đang chờ ở nhà với một đứa bé chỉ còn vài ngày nữa sẽ chào đời, khuôn mặt anh ta mang vẻ kiên định của một người đàn ông quyết tâm ra trận.

Lúc nào cũng vui vẻ và đầy sức sống,

Fin ngời thẳng bằng và lạnh lùng trên lưng ngựa. Thỉnh thoảng anh ta sẽ liếc trái liếc phải và cười toe toét. Tự phụ. Bất cần.

Todd nhận ra vẻ mặt đó. Anh từng nhìn thấy chúng trước khi quan tâm liệu mình có sống sót sau trận chiến hay không. Rồi có lần anh bắt gặp Fin khi anh ta không nghĩ có người đang để ý. Một vẻ mặt hoàn toàn khác.

Ông Ian có lẽ mang nhiều gánh nặng nhất, người có nhiều thứ để mất nhất trong số bọn họ. Một người cha, một người chồng, địa chủ của cả một vùng đất, ông có thể không phải là vua

Scotland, nhưng kết quả của trận chiến này đè nặng lên ông như thể ông sắp chiến đấu cho cả một quốc gia.

Todd chiêm thứ bậc thấp, và anh biết điều đó. Anh biết những người đàn ông này sẽ khiến anh như tử nhanh chóng nếu đánh nhau theo kiểu trung cổ, nhưng anh vẫn cưỡi ngựa bên cạnh họ, hy vọng và cầu nguyện mình sẽ sống sót trở về.

Ông Ian giơ bàn tay đeo găng lên. Họ dừng ngựa lại theo lệnh của ông.

Ông Ian nhảy khỏi ngựa, thò tay xuống đất và bóc lên một nắm đất. Todd quan sát ông ném đồng cát bụi lẫn vào sỏi đá

đó. Thay vì rơi xuống cách đó vài bước, nắm đất khựng lại giữa không trung, bay lả tả theo chiều dọc và rơi thành một hàng trên mặt đất dưới chân họ.

Một rào chắn vô hình và hoàn toàn không thể dò được ngăn cách họ với nơi mộ Grainna đang xây dựng pháo đài.

"Cái quái gì vậy?", Fin ca thán.

Ông Ian liếc nhìn bầu trời nơi chú chim ưng của ông đang sải cánh bay, trên chướng ngại vật mà mộ Grainna đã tạo ra. Ông gọi con chim và bảo nó quay lại.

"Giờ thì sao?"

"Họ nhìn thấy gì?", Simon hỏi ngoài vòng tròn.

"Có một bức tường vô hình ngăn họ tiến xa hơn."

Bà Lora ngồi trong vòng tròn với nhóm phụ nữ, tay nắm chặt nhau. Ông Ian đang trò chuyện với bà.

Sáng nay họ đã cố gắng xâm nhập vào trong đầu và mắt của mục Grainna, nhưng quyền lực mới hồi phục của mục quá mạnh mẽ. Đến cả Steel cũng mạnh hơn

họ tưởng. Những nỗ lực của họ với hẳn trở nên vô ích.

"Làm thế quái nào bây giờ?", Liz thở ra đầy chán ghét.

Cian ra hiệu cho Simon, "Em thử kết nối đi. Các tổ tiên đã bảo rằng chúng ta cần dùng toàn bộ sức mạnh để chiến thắng".

Simon lắc đầu. "Họ ở quá xa. Làm sao em có thể?"

"Em phải thử chứ!"

Lizzy mở mắt ra. "Hai đứa đang nói chuyện gì vậy?"

"Không có gì!" Simon rụt rè liếc nhìn Cian. "Ý con là, con không..."

"Làm sao em biết nếu không thử chứ?", Cian nài nỉ.

Mắt Simon đảo qua đảo lại giữa mẹ và bạn. "Con cần phải vào trong vòng tròn."

"Gì?"

"Vòng tròn. Mở nó ra và cho con

vào."

"Simon." Lizzy thở dài. "Không phải lúc này đâu."

"Elizabeth." Myra nhảy dựng lên trước tông giọng của em trai. Cian nói giống hệt Fin. "Simon có thể giúp đỡ. Em ấy có khả năng nhìn xuyên qua mắt động vật. Nếu con chim ưng có thể vượt qua rào cản của mù ta thì chúng ta có thể dùng năng lực của Simon. Hãy cho em ấy vào và khép vòng tròn lại."

Đó không phải là một yêu cầu. Họ nhận thấy giọng nói quả quyết của cậu. Cậu không muốn lời nói của mình bị lờ

đi.

Tất cả bọn họ cùng chứng kiến khoảnh khắc Cian trở thành đàn ông, hay ít nhất cũng thấy trước hình mẫu đàn ông mà một ngày cậu sẽ trở thành. Một cảm giác tự hào nảy nở trong lòng Myra.

Khi đã ở trong vòng tròn, Simon nắm tay những người khác, mặt nghiêm túc. Tay cậu run rẩy. "Hãy nghĩ đến con chim ưng", Simon hướng dẫn họ.

Họ nhắm mắt vào.

Tất cả bọn họ cùng quan sát con chim ưng. Todd chờ ông Ian báo lại thông tin từ nhóm phụ nữ.

Cha vợ anh thở dốc sừng sốt.

"Gì vậy?"

"Simon đang cố gọi con chim ưng."

"Simon?", Fin hỏi.

"*Aye.*"

Con chim lượn vòng tròn, rõ ràng nó đang vô cùng đau đớn. Mắt nó đảo giữa

ông Ian và Fin. Rồi không báo trước, nó chúi xuống, cố tình đập trên vai Fin.

Fin nao núng, ngay lập tức quay đầu đi, cái mỏ sắc như dao của nó chỉ cách mắt anh vài phân, móng vuốt của nó bầu vào để giữ thăng bằng.

Gần như ngay khi vừa đập xuống, nó lập tức rời đi, bay lên trời và lượn quanh nhóm đàn ông trước khi biến mất sau bức tường vô hình.

"Cái quái gì vậy?"

"Chết tiệt."

"Em có cảm thấy nó không?", Cian hỏi Simon, nhưng nhóm phụ nữ trả lời là có.

Simon nhìn qua con mắt của chú chim. Mặt đất phía dưới ở xa một cách đáng sợ. Cậu duỗi ngón tay trong bàn tay mẹ và Amber, cảm nhận móng vuốt của con vật chạm vào da mình. Thị lực của cậu tinh tường hơn bao giờ hết. Cậu có thể nhìn thấy cả những con vật nhỏ nhất đang chui lủi bên dưới. Mặc dù con chim ưng nhận thấy chúng, nó không thuận theo khao khát đi săn của mình mà tuân theo ý chí của Simon.

Nó đã tìm được chỗ đậu trên một cành

cây, nhìn xuống khoảng sân nơi đám đàn ông tụ tập và đang chuẩn bị ngựa.

Mụ Grainna đứng chính giữa sân, quả cầu thủy tinh trong suốt của mụ đặt trên một cái bục, ánh nắng năm bắt được vẻ đẹp đó và vẽ nên một vòng hào quang óng ánh tuyệt mỹ.

Một kỵ sĩ đang làm phiền con ngựa của mình bằng cách cố trèo lên lưng nó, khiến nó tránh ra, đi sát vào bục. Mụ Grainna giơ tay lên, đánh ngã kỵ sĩ. "Đưa con quái vật đó lùi lại!"

Mụ ta xem xét quả cầu thủy tinh. Simon lao xuống nhưng tránh khỏi tầm

mắt mù. Bên trong quả cầu, cậu thấy Fin và những người khác. Tay ông Ian đặt trên rào cản, lưng ép vào nó, cố di chuyển thứ ông không thể lay chuyển.

"Mụ ta đang quan sát nhóm đàn ông qua quả cầu thủy tinh", Simon bảo những người còn lại trong phòng.

"Con có thấy mụ ta chặn họ lại bằng cách nào không?"

"Không, nhưng con nghĩ nó có liên quan tới việc mặt trời chiếu vào quả cầu. Mụ ta liên tục la hét bảo đám đàn ông lùi lại."

"Con nghe được mẹ ta à?"

"Phải, này, Myra, không phải dì bảo cha dì có thể bắt chộp từ ngón tay hoặc bằng suy nghĩ sao?"

Simon đưa con chim lên một chỗ đậu cao hơn và kiềm chế tiếng kêu của con vật.

"Ông có thể."

"Nếu quả cầu của mẹ ta biến mất thì có thể mẹ Grainna sẽ không nhìn thấy họ được nữa. Điều đó sẽ có ích phải không?"

"Cũng chẳng có hại gì."

"Bà Lora, bà hãy bảo ông Ian hướng tia sét vào khoảng...", Simon nghiên cứu mảnh đất bên dưới chú chim ưng, "qua bức tường khoảng sáu mét về phía mặt trời." Cậu hy vọng tính toán của mình chuẩn xác.

Simon xoay cổ con chim lại. Chỗ đậu của chú chim giúp Simon dễ dàng nhìn thấy cả nhóm người của Fin lẫn mẹ Grainna. Cậu liếc nhìn ông Ian, người đang gật đầu khi bà Lora nhắc lại hướng dẫn của cậu.

Ông Ian dang tay ra. "Chúng ta sẽ bị

ướt một tí đấy."

Simon nở nụ cười, bất chấp cảm giác nôn nao đang khuấy đảo trong bụng.

Sấm rền vang trên đầu cậu. Chú chim và lũ ngựa bắt đầu kinh hãi. Simon muốn vươn tay ra và an ủi chúng, nhưng khi cậu thử làm thế, cậu cảm thấy khả năng kiểm soát con chim ưng của mình giảm sút đi. Cậu đành ở yên trong thứ vũ khí có cánh đó và tiếp tục quan sát.

Đang dựa vào tấm khiên vô hình, Todd bị trượt chân và ngã xuống.

Simon nghe thấy một tiếng hét trong khoảng sân của mộ Grainna. Cậu quay lại và chứng kiến mộ Grainna vẫy tay điên cuồng, những người bên trong vội chạy tan tác ra rìa sân. "Khả năng kiểm soát của mộ Grainna đang bị phá vỡ, hãy bảo ông Ian tăng mây lên."

Tia chớp cắt ngang bầu trời kèm theo một tiếng ùng ùng. Simon giật mình và con chim ưng kêu ré lên.

Simon thấy tia sáng mạnh mẽ đó trượt mục tiêu. "Đi về hướng mặt trời thêm một mét nữa."

"Một mét về phía mặt trời", bà Lora

nói to.

Tia chớp đến gần hơn nhưng vẫn trượt. Cả khoảng sân náo loạn. Mụ Grainna quay ngoắt lại, tìm kiếm.

Những hạt mưa lớn bắt đầu trút xuống.

"Thêm mười lăm phân nữa", Simon hét lên qua tiếng ồn của cơn bão đang bao vây chú chim.

Sấm rền vang, tia chớp rạch ngang bầu trời. Cảm giác được chuyện đang xảy ra trễ mất một phần nghìn giây, mụ Grainna quay sang quả cầu để cố gắng di

chuyên nó ra khỏi vùng nguy hiểm. Nhưng thay vào đó, mụ chứng kiến nó vỡ tan thành hàng nghìn mảnh.

"Yeah! Hu ra!", Simon hét lên, vung tay lên trời, nắm chặt những người khác.

Chú chim ưng rít lên cùng với tiếng kêu của Simon.

Mụ Grainna ngay tức thì quay phắt về hướng của nó.

"Ôi, khỉ thật!"

"Simon!", mẹ cậu quát.

"Con cần ẩn thân." Simon lờ mẹ đi, bảo con quái vật di chuyển. Cậu cảm nhận mạch đập của mình tăng tốc cùng luồng adrenalin của con chim. Một tia chớp khác làm những người trong sân phân tâm, nhưng mắt mù Grainna vẫn dõi theo Simon bên trong con chim. Mụ hét lên gọi Steel.

Khi con chim ưng đã an toàn đậu xuống cánh tay ông Ian, Simon mở mắt ra.

Liz tập trung vào con trai và hốt hoảng thở dốc. Mắt cậu đã biến đổi hình dạng thành mắt một chú chim ưng, sắc

bén và vô cùng kiên định. Màu mắt xám hòa với màu xanh dương. Hậu quả vô cùng chấn động. Không phải con người.

Phải chớp mắt vài cái nó mới trở lại bình thường.

"Bằng cách nào vậy?", Liz ngỡ ngàng hỏi.

"À..."

"Chúng ta không có thời gian giải thích đâu. Simon, cháu đã thấy gì?", bà Lora ra lệnh cho họ.

Steel quan sát qua đôi mắt của một con diều hâu, mẹ Grainna đứng bên, xoắn tay và đi đi lại lại. "Nhóm anh em nhà MacCoinnich đến từ phía tây."

"Những người khác thì sao?"

"Tôi không nhìn thấy họ."

"Tìm chúng đi!" Mẹ ta phóng ra khỏi phòng. Nhóm lính đầu tiên Grainna giáp mặt bị mẹ ta ra lệnh chặn Fin và Duncan lại. Họ hấp tấp lao đi theo lệnh mẹ. Vài giây sau, họ cưỡi ngựa rời khỏi sân về hướng mẹ ta chỉ.

Mụ ta dang tay về phía bầu trời, một tiếng sấm rền vang to đến mức làm rung chuyển các viên gạch trên tường.

À, phải, sức mạnh của mụ ta đã quay trở lại, và luồng sức mạnh ấy đang chảy trong huyết quản của mụ ta quyen rũ một cách ngọt ngào. Mụ nhếch mép cười, đứng ở rìa sân rộng lên ra lệnh cho những người còn lại đang chuẩn bị ra trận. Dù mụ rất muốn tự tay kết liễu mạng sống của từng tên MacCoinnich, nhưng điềm báo cho biết mụ sẽ thất bại nếu quyết tâm làm việc đó vào ngày hôm nay.

Hôm nay, mụ sẽ khiến chúng tan tác, những kẻ sống sót sẽ quay lại pháo đài

cùng đám phụ nữ quý giá của chúng và mẹ sẽ đi theo. Ở đó, mẹ sẽ trả thù cả gia đình chúng, từng đứa một, hút hết năng lượng và sức sống khỏi cơ thể chúng.

Con chim ưng mà Grainna đã thấy lúc trước thu hút ánh mắt của mẹ. Con mắt của nó dõi theo mọi cử động của mẹ. Mẹ nhấc tay lên triệu hồi ngọn lửa.

"Nhóm đàn ông chia ra. Fin và Duncan đã rút kiếm và..."

"Và làm sao, Simon. Họ đang làm gì?"

Câu hỏi hoảng loạn của dì Tara nhắc nhở cậu về cảm giác yếu đuối mà tất cả bọn họ đều cảm thấy khi ở nơi xa xôi này. Cậu nghĩ về dì, đứa con chưa chào đời của dì, và trách nhiệm thuật lại chuyện đang xảy ra trước mắt cậu bên trong con chim ưng. "Họ đang... đánh nhau."

Cậu nghe tiếng mẹ cười.

"Duncan, eo."

"Sao?", nhóm phụ nữ kêu lên.

"Chú ấy đã chặt cổ gã đầu tiên."

Simon liếc về phía Fin, kiếm của chú va vào kiếm của một gã khác, khiến chú nhanh chóng bị ngã ngựa. Sau lưng chú, một kẻ khác dùng tên nhắm bắn. Tim Simon nhảy lên trong lòng ngực. Cậu muốn lên tiếng cảnh báo nhưng biết rằng tiếng kêu của cậu sẽ chìm ngấm trong cơn bão mà ông Ian đã gọi tới.

"Chuyện gì đang xảy ra thế?", giọng dì Tara trở nên hoảng hốt. "Nói dì biết mau, Simon, dì không muốn hỏi chú Duncan. Dì sợ làm chú ấy phân tâm."

Bên dưới cậu, tay Duncan vung lên trời và một quả bóng lửa đập vào tên đàn ông cầm cung khiến hắn ta chết cháy.

Một người đàn ông tiến tới sau Duncan, chú ấy đánh trả kẻ thù bằng lưỡi kiếm của mình. Simon không có thời gian thuật lại chuyện đang diễn ra.

"Ôi, Chúa ơi!", Tara kêu lên.

Tất cả cùng ngược lên. Mặt dì Tara đã đỏ đày mồ hôi, mắt mở to và hơi thở nghẹn lại.

Dì gập người xuống, ôm bụng và tất cả bọn họ cùng rơi xuống sàn.

Chương 24

Với sự giúp sức của Cian, Lizzy đưa Tara về giường. Simon mở tròn mắt nhìn khi một đợt co thắt mới lan khắp cơ thể Tara.

"Em đã bắt đầu co thắt bao lâu rồi?" Lizzy kéo chăn ra và đặt vài cái gối để đỡ lưng em gái.

"Em không biết. Em đã bị đau lưng suốt mấy ngày qua."

Bà Lora xua các cậu bé ra khỏi phòng, họ cũng vui vẻ khi được ra ngoài. Myra cùng mẹ cô giúp Tara cởi váy trong khi Amber gọi người hầu tới mang thêm gối và nước.

"Chuyện này không thể xảy ra ngay lúc này được", Tara phản đối. "Chúng ta sẽ giúp họ bằng cách nào đây?" Mắt cô mở to hốt hoảng.

"Lo lắng chẳng giúp gì được cho chị lúc này đâu." Myra nắm lấy tay mẹ và nói. Bà khẽ siết chặt tay cô, cho cô biết bà cũng lo lắng.

"Duncan đã hứa sẽ ở đây đón con bọn

chị chào đời."

"Và nếu có thể thì anh ta sẽ ở." Lizzy nhìn bà Lora lo lắng khi bụng Tara thắt lại trong một cơn co thắt cổ tử cung khác. Lần này cách lần trước chưa đầy mười phút.

"Ý bác là gì khi bác nói bác không nghe thấy họ?", Todd thì thầm với ông Ian đang ngồi giống anh, lưng dựa vào tường pháo đài của mẹ Grainna.

"Tín hiệu đã bị cắt."

"Do mẹ Grainna sao?", Todd hỏi.

"Có thể."

Todd nghĩ đến các phương án của họ, tra kiếm vào vỏ và lấy súng ra. "Cháu sẽ vào trước, đạn sẽ làm chúng chậm lại. Hãy yểm hộ cho cháu."

Ông Ian nhìn anh. Todd biết ông không quen nhận lệnh của người khác.

Họ nhích tới mép sân. Nửa tá đàn ông có vũ khí đang tụ tập tại đó. Todd đưa ngón tay lên và thầm đếm ngược từ ba.

Anh khom người tiến tới, cẩn thận nhắm mục tiêu và bắn được hai phát đạn

rồi kẻ thù mới nhận ra là chúng đang bị tấn công.

Ông Ian đang đánh một quả bóng lửa về phía một tên đang chạy trong sân. Ngựa hí lên một hồi dài khi nghe tiếng súng. Và trong trạng thái hoảng hốt, chúng vội vã giăng khỏa dậy cương và phóng đi.

Vài tên trong sân bị lôi theo lũ ngựa. Một tên to con và giỏi giang hơn những kẻ còn lại rút kiếm ra, tấn công ông Ian và nhắm vào ông từ phía sau.

Một lời cảnh cáo phát ra từ Todd đã ngăn được thanh gươm giết người. Ông

Ian ngã xuống đất và lăn vòng tròn. Tên kia xông vào ông vừa nhanh vừa mạnh, lại một lần nữa đánh ngã ông xuống đất.

Ông Ian choáng váng vì bị ngã. Todd nhìn thấy tên kia nhấc gươm, chuẩn bị đâm xuống phát cuối cùng. Todd cho hắn ăn hai viên đạn trước khi hắn kịp làm thế.

Ông Ian tránh cơ thể sắp gục xuống của hắn, nhảy bật dậy. Lưng áp vào lưng, ông Ian và Todd xoay tròn trong sân.

Hai tên nữa đang lăm lăm cầm gươm. Todd nhắm bắn, súng dội lên. Kẻ thù của anh gầm gừ tiến tới. Todd không có thời

gian để lấy vũ khí dự phòng của mình. Với thanh gươm trong tay, anh cầu mong sự tra tấn của Finlay trong những tháng qua sẽ giúp anh sống sót.

Sau lưng anh, ông Ian đọ gươm với một kẻ khác. Todd lắng nghe trận chiến nhưng vẫn dán mắt vào tên đang đứng trước mặt mình. Mắt hắn lóe lên và mặt mũi trở nên dữ tợn.

Lần đầu tiên lưỡi gươm của anh chạm vào gươm kẻ địch, Todd biết mình đang tham gia vào một trận chiến sống còn. Cũng không phải trước kia anh chưa từng có những trận chiến như vậy, chỉ là tên đàn ông đang đâm lưỡi gươm tới rồi lùi

lại và thở hên hên này không hề có dấu hiệu muốn đầu hàng. Giữ vững thế đứng, Todd chống lại kẻ địch, đáp trả tấn công và mài mới thể lực của hắn.

Không như Fin, anh không thể dự đoán chuyển động của kẻ địch. Hắn ta xông tới hai lần rồi bỏ gươm xuống từ trên đầu, va vào lưỡi gươm của Todd. Trọng lượng của thanh gươm bắt đầu làm vai anh mỏi nhừ. Anh bắt đầu yếu dần. Một cảm giác nhức nhối cháy bỏng xuất hiện ở lưng đi dần lên vai anh.

Anh nghĩ tới Myra, tránh cú đánh của kẻ thù, xoay tròn, và né một đòn tấn công trực diện.

Sau lưng anh, tiếng gầm gừ của ông Ian và kẻ tấn công ông vang lên khắp sân. Từ âm thanh dữ dội đó, Todd biết có người đang bị thương trầm trọng. Anh quyết tâm không nhìn xem ai đã ngã xuống. May cho anh, mắt kẻ thù của anh liếc ra sau lưng, Todd chớp cơ hội đó và đâm gươm qua ngực gã ta.

Vẻ ngạc nhiên xuất hiện trên mặt gã trước khi đôi mắt trở nên trống rỗng. Sợ rằng ông Ian đang nằm chết sau lưng mình, Todd quay phắt lại và nhìn vào khuôn mặt mỉm cười của cha vợ. Đối thủ của ông nằm chết dưới chân.

Duncan tránh mũi tên. Một quả bóng lửa bay qua các ngón tay anh về phía hai kẻ đang bắn tên. Cơn sóc của chúng đối với màn trình diễn ma thuật ấy cho anh lợi thế. Một tên tránh được quả bóng lửa, tên còn lại bị trúng vào người và kêu lên đau đớn.

Sau lưng anh, Fin đang đấu kiếm trên lưng ngựa. Tiếng rít của con chim ưng trên cao thu hút sự chú ý của anh. Kẻ thù của anh đã tấn công.

Fin bị chém một kiếm vào vai. Máu phun ra. Cơn phản nộ bùng lên và mặt đất rung lên cùng cơn thịnh nộ của anh.

Ngựa của tên đàn ông đang chiến đấu với Fin hí vang và quăng kẻ cưỡi ngựa xuống đất. Fin nhảy khỏi ngựa của mình và xông vào kẻ thù với sức mạnh chết người.

Duncan và Fin quan sát những tên còn lại chạy trốn.

"Nhìn kia", Fin chỉ lên trời. Con chim ưng đang bay vòng tròn. "Anh có nghe thấy Tara không?"

Sự sợ hãi bò khắp xương sống Duncan. "*Nay*, không gì cả. Simon có vẻ không còn kiểm soát con chim ưng nữa."

"Anh nghĩ có chuyện gì đã xảy ra?"

Quai hàm Duncan nghiến chặt. Anh không chắc nữa. Anh chỉ biết mình cần quay lại pháo đài như thể ác quỷ đang bám sát gót vậy.

Cha và Todd gặp họ ở cánh cổng xập xệ. Đồi thủ của họ đã chết hoặc đang chạy trốn khắp các ngọn đồi. Chỉ có những con gà và vài chồng cỏ khô đang cháy nằm sót lại.

Sóng vai nhau, họ đi tìm mụ phù thủy.

"Chúng đang tới", Steel báo cáo với

mụ Grainna.

"Cứ để chúng tôi", mụ ta nói tràn đầy tự tin. Mụ ta túm váy lại và đi lên cầu thang đồ nát tới đỉnh chóp cao nhất.

"Chúng ta không có cách nào để thoát khỏi chúng khi ở trên này", Steel cảnh báo.

Mụ ta lờ câu nói của hắn và tiếp tục đi. Khi đã ra bên ngoài, đối diện với bầu trời, mụ Grainna bắt mây rẽ ra để mặt trời chiếu xuống người mụ .

Mắt của Fin, Duncan, Todd và ông Ian

đều trừng trừng nhìn lên mặt ta.

Bộ váy đen xì của mặt phủ bóng xuống bọn họ. Họ có run rẩy sợ hãi hay không? Mặt cố gắng xâm nhập vào suy nghĩ của họ, nhưng không thể phá vỡ rào cản của họ. Tóc mặt bay điên loạn quanh cơ thể khi mặt bắt đầu rút lên cười.

Sỹ quan Blakely đổi chân nhưng không quay mặt đi chỗ khác. Hắn sẽ là kẻ dễ trừ khử nhất.

"Bọn người nghĩ bọn người sẽ chiến thắng", mặt ta nói, át đi cơn gió đang rít gào.

"Khi thể giới thoát khỏi người thì chúng ta mới chiến thắng", Duncan hét trả. Dùng cả hai bàn tay, anh đẩy một quả bóng lửa có chu vi một mét về hướng mục ta.

Lũ ngọc. Mục gạt quả bóng đi như thể nó chẳng khác gì một con ruồi. Quả bóng lửa rơi xuống tòa nhà mục đang đứng. Tiếng cười của mục vang lên the thé trên căn nhà đang bốc cháy.

Mục Grainna xoắn ngón tay, chờ tất cả bọn chúng ngã xuống vì thiếu không khí trong phổi.

Blakely ôm lấy họng, nhưng thay vì

vùng vẫy cổ hít thở, anh thò tay vào trong túi áo, lấy ra một chiếc bùa hộ mạng sáng lấp lánh. Anh hít một hơi thật sâu trước khi nở nụ cười tự mãn với mẹ ta.

Fin, Duncan, và cả ông Ian cũng hoặc ôm cổ hoặc lấy ra một vật thể sáng lấp lánh.

Nụ cười của Grainna tắt ngóm, mẹ nghiêng răng giận dữ.

Với một tiếng rít, mẹ ta chui sâu vào trong trái tim đen tối của mình và bung ra toàn bộ quyền năng bóng tối. Mẹ ta vung tay lên trời, bắt mọi người quỳ gối xuống.

Nụ cười vênh vác trên mặt Fin càng khiến mẹ ta hăng máu hơn.

Blakely nhìn xung quanh, mẹ Grainna tập trung toàn bộ sức mạnh vào anh.

Duncan mỉm cười và ông Ian trụ vững hai chân. Fin nhắm mắt lại khi mặt đất bắt đầu rung chuyển.

Mặt đất rung lên khi Fin dang hai tay ra và những bức tường nâng đỡ mẹ Grainna bắt đầu đổ sụp xuống.

"Giữ chắc đây", anh bảo gia đình

mình. Lời cảnh báo của anh hầu như bị át đi bởi tiếng đất đá rơi xuống âm rầm từ tòa nhà nơi mục Grainna và Steel đang đứng.

"Quái quỷ thật!", Blakely cảm thán.

Steel kéo mục khỏi bức tường và giữ mục khỏi bị rơi xuống đất. "Giờ làm gì?", Steel hỏi.

Mục Grainna trừng mắt nhìn đám kẻ thù đang tự mãn trước thất bại ngắn ngủi của mục. "Chuyện này chưa kết thúc đâu", mục cảnh cáo.

Ánh mắt mở to đầy lo lắng của Steel quét qua bọn họ. Hắn ôm đầu khi gạch đá tiếp tục rơi xuống.

Mụ Grainna nắm chặt lấy họng Michael và xoay hắn về phía mình.

Mắt hắn mở to hoảng hốt khi mụ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt dò hỏi của hắn. Hắn vùng vẫy chống lại mụ nhưng sức mạnh của mụ làm hắn đóng đinh tại chỗ.

Mình bất tử, hắn thét lên trong đầu.

"Người thực sự nghĩ rằng ta sẽ chia sẻ

món quà đó với người sao?", mẹ Grainna chầm chọc hẳn.

Ánh sáng trong mắt hẳn bắt đầu mờ dần khi mẹ tiếp tục ngăn không khí tràn vào phổi hẳn.

"Người chẳng là gì ngoài một gã ngốc." Móng tay của mẹ Grainna đâm vào cổ hẳn. Mẹ ép môi lên môi hẳn để cười đoạt hơi thở cuối cùng của hẳn. Cơ thể hẳn cong lên bên cạnh mẹ, và cùng với cái chết của hẳn, sức sống của hẳn lấp đầy cơ thể mẹ, trao cho mẹ trí tuệ, quyền năng và toàn bộ sức mạnh của hẳn.

Trên đầu, con chim ưng rít lên. Thay

vì xâm nhập vào đầu và bắt nó thuận theo ý chí của mụ, mụ dang rộng đôi tay.

Chiếc váy mà mụ mặc bay bổng bành trên mặt đất khi các đường nét của mụ biến đổi. Đen như quạ, với sức mạnh và tốc độ của chim ưng, mụ biến đổi từ người thành chim.

Mụ bay lên trời, hét lên đắc thắng. Bên dưới, vẻ mặt chết khiếp của lũ MacCoinnich và Blakely làm tâm hồn đen tối của mụ tràn ngập tự hào.

"Chúa ơi", mụ nghe thấy ông Ian kêu lên trước khi bay đi.

Tara hét lên. Mồ hôi chảy thành dòng trên lông mày của cô, hơi thở của cô bật ra thành từng tiếng thở dốc ngắn. "Khỉ, khỉ, khỉ gió!"

Liz giấu nụ cười tự mãn của mình lại khi cô hầu đở bùng mặt trước ngôn ngữ của Tara. "Không lâu nữa đâu, Tara."

"Không... Nếu... Không... Có... Duncan!"

"Em đã trì hoãn quá lâu rồi."

Myra quỳ gối ở chân giường cùng mẹ cô. Đầu của đứa trẻ sơ sinh bắt đầu lộ

ra.

"Con phải đẩy đi", bà Lora hướng dẫn.

"Không!", Tara hét lên một cách kích động. Đầu cô quay trái quay phải trên chông gối bày tỏ thái độ phản kháng.

"Chết tiệt, Tara!", Liz mắng thẳng vào mặt cô. "Đẩy đi!"

"Đứa bé phải chào đời, chị không thể chờ anh Duncan được."

"Lora", Tara nói giữa những tràng thở.

"Mẹ có nghe được họ không?"

Bà Lora lắc đầu. Quá trình lâm bồn của Tara đã kéo dài cả đêm và trọn một ngày hôm sau. Mặt trời đã bắt đầu lặn rồi.

Vì Tara bị phân tâm, họ không thể kết nối với nhóm đàn ông. "Họ ở cách đây gần ba ngày đường, cho dù họ có quay lại ngay thời điểm chúng ta mất kết nối thì cũng không về kịp đâu. Con phải đẩy đi."

Một cơn đau khác cuốn lấy cô, làm phổi cô phát ra một tiếng thét. "Chết tiệt, Duncan, lê xác về nhà mau!" Cô hít thở

trong cơn co thắt kế tiếp.

Ba mươi phút khó khăn dài đằng đẵng trôi qua trước khi Tara đầu hàng và bắt đầu đẩy. Myra giữ vai cô và nói những lời động viên.

Tara nắm chặt tay Lizzy khi cô căng người lên với nỗ lực đưa con mình đến với thế giới này.

Một tiếng cạch lớn phát ra từ đại sảnh, tiếng vọng của nó làm rung chuyển mọi bức tường của pháo đài. Bà Lora nhìn Amber ra hiệu cho cô tìm hiểu xem điều gì đã gây ra âm thanh đó.

"Được rồi, Tara, đây rồi. Đẩy đi."

Cơ co thắt kế tiếp đến một cách khó khăn. Tất cả mọi người nín thở quan sát.

Tara dồn hết sức lực còn lại vào cơ co thắt.

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Myra bật dậy khi cửa mở ra và Duncan lao vội vào phòng. Mặt anh nhăn nhúm vì lo lắng rồi lập tức trở nên sừng sốt trước những gì anh thấy. Vợ anh nhìn vào mắt anh trong giây lát trước khi hít một hơi và đẩy đứa bé ra, đưa nó đến với thế giới.

Suốt cả quãng đời còn lại của mình, Myra sẽ không bao giờ quên vẻ mặt của Duncan khi con trai anh chào đời và tiếng khóc của đứa bé vang lên khắp phòng.

Cô hầu vôi vãi đưa cho bà Lora một tấm chăn.

Tara ngã phịch xuống giường, cố gắng hít thở.

Duncan lão đảo bước hai bước về phía cô. Khi Tara nhìn anh và chìa một bàn tay ra, anh ngã gục xuống bên cạnh

cô. "Anh đã về nhanh hết mức có thể."

Bà Lora đưa cái bọc cho Tara. "Đây là một bé trai, một bé trai xinh xắn, khỏe mạnh."

Hai vợ chồng gục đầu vào nhau.

Myra nén nước mắt lại và lặng lẽ rời phòng cùng mẹ Lora.

Myra chạy trên hành lang, tìm kiếm Todd. "Họ đâu rồi?", cô hỏi một cô hầu đi ngang qua.

"Ai cơ, thưa tiểu thư?"

"Duncan đã quay lại. Những người khác đâu?"

"Trong sân..."

Myra xông qua cửa. Todd đang phủ bụi khỏi quần. Anh còn lạnh lặn. Sống sót.

Cô thấy cha vồ lưng anh và Fin mỉm cười. Tất cả bọn họ đều đã trở về nhà. An toàn.

Cô vội vàng cảm ơn Chúa trước chạy tới chỗ anh. Một tiếng kêu là lời cảnh

báo duy nhất cho anh trước khi cô quăng mình vào vòng tay anh.

"Anh đã về." Cánh tay anh ôm trọn lấy cô, và lần đầu tiên trong suốt mấy ngày vừa qua, cơ thể cô thả lỏng dần.

Todd lùi ra sau và lau nước mắt cho cô. "Giờ anh đã có người khiến anh phải quay về nhà."

"Em yêu anh."

Anh hôn cô nồng cháy trước khi đáp trả tình cảm của cô.

"Đi nào." Myra dẫn anh về phía cửa nơi cha cô và Fin vừa đi tới.

Bà Lora đang xuống cầu thang khi họ bước vào hành lang. Một tiếng kêu từ bên trên cho cánh đàn ông biết về đứa trẻ mới chào đời.

Mặt ông Ian tươi cười rạng rỡ. "Sao?", ông hỏi vợ mình.

"Một bé trai. Tara và Duncan có một bé trai."

Simon hấp tấp đi xuống cầu thang, qua chỗ mẹ mình và lao vào vòng tay của

Fin. "Chú đã làm được rồi."

"Chú đã bảo cháu là chú sẽ làm được mà." Fin cười, nhìn xuống đầu cậu bé đang ôm chặt lấy eo mình.

"Chuyện gì vậy?", Simon hỏi, nhận thấy máu đang rỉ ra từ vết thương trên cánh tay Fin.

"Không có gì, ổn cả thôi."

Liz đối diện với họ, nhăn mặt. "Anh cần băng bó chỗ đó đi."

Fin mỉm cười với cô, "Cái gì thế? Lo

lặng cho sức khỏe của tôi à, Elizabeth?".

Cô lùi lại.

Anh cười tự mãn.

"Sao cũng được, MacCoinnich, bị nhiễm trùng, hoại tử, mất một tay đi. Tôi quan tâm làm gì?" Cô quay người bỏ đi.

Tiếng cười khẽ của anh làm cô dừng bước. "Cô có quan tâm đấy", anh lầm bầm.

Myra liếc nhìn Todd và tự hỏi liệu anh có chú ý đến sự căng thẳng giữa hai

người họ như cô không.

Ông Ian mỉm cười với gia đình mình. "Fin, đi trị thương và ngừng ngay trò cãi nhau vặt của con đi. Tối nay chúng ta sẽ ăn mừng", ông tuyên bố.

"Vậy mẹ Grainna đã chết rồi hả?", bà Lora hỏi.

Nhóm đàn ông nhìn nhau, nỗi đau khổ hằn sâu trên gương mặt họ.

"Ôi." Bà Lora liếc nhìn chồng. "Vậy chúng ta sẽ ăn mừng trước nhé."

"*Nay*, em yêu. Tôi nay chúng ta sẽ ăn mừng một sự sống mới vừa được đưa tới gia đình này. Và cả lễ đính hôn của ngài Blakely cùng Myra nữa." Ông hôn môi lo âu của bà Lora. "Tôi nay, chúng ta sẽ ăn mừng."

Todd kéo Myra lại gần. "Vậy đính hôn cũng giống như kết hôn phải không?"

"*Aye*", cô bảo anh.

"Thế tức là chúng ta sẽ kết hôn được mấy ngày rồi nhỉ, năm à?"

Myra nhìn anh bối rối. "*Aye*."

Anh vo đôi găng tay đang cầm lại và ném chúng cho ông Ian, ông ngạc nhiên bắt lấy nó. Không kiêu cách, anh cúi xuống và bế Myra trong vòng tay.

"Todd, anh đang làm gì đây?"

"Đền bù quãng thời gian đã mất của chúng ta." Anh mỉm cười nhìn cô. "Chúng ta sẽ ăn mừng tuần trăng mật của mình." Anh gật đầu với Fin, người đang cười khúc khích. "Gặp cha sau một tuần nữa nhé." Anh nháy mắt với cha, người đang đứng há hốc miệng.

Ông Ian quan sát con gái mình biến mất trên cầu thang trong vòng tay của

chồng. "Tôi nay chúng ta sẽ ăn mừng."
Tim ông căng tràn niềm tự hào.

Ông cố gắng suy nghĩ kế tiếp của mình
lại, nhưng vô ích.

Ngày mai chúng ta sẽ chiến đấu.

Ebook phi lợi nhuận được làm
bởi DTV Forum. Để download

thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập: <http://www.dtv-ebook.com>